

ဒေသပုဂ္ဂန်းမှု

ဒေသစည်း

Myanmar Cupid Community

အေများ

၆၁

အေများ

Myanmar Cupid Forum ၏ PDF မှတ်တမ်း

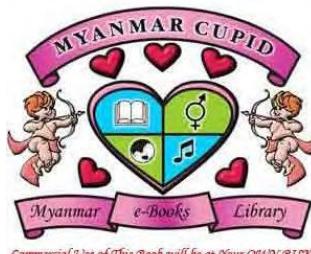
ဤစာအုပ်အား

MMCP Member

rustic မှ

ကွန်ပျူးတာစာစီစာရိက်၍ တည်းဖြတ်အချေသတ်ပြီး

Myanmar E-book အဖြစ်

Myanmar Cupid Forum

မှ

‘၂၀၁၉-ခုနှစ်၊ အာမာနည်နေ့’

အား ဂဏ်ပြုသောအားဖြင့် တင်ဆက်သည်။

Myanmar Cupid Community

PDF Creator Group

ଓঠাৰ পুস্তক বিক্ৰী মোৰ্টেজ লিঃ

୨- ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଏକିମ୍ବିଳି ଦେଖିବାରେ କିମ୍ବା ନାହିଁ
ଦେଖିବାରେ ଆଜିମ୍ବିଳି କୁଠାରୀ ନାହିଁ । ୧୫ ଅକ୍ଷୟୁତଙ୍କର ଦେଖିବାରେ
ଶିରୀକୁ ନାହିଁ ଏକିମ୍ବିଳି—

၂။ အပြည်မြို့တော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်၊
ကျေးဇူးမြို့နယ်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်၊
မြို့နယ်၊ အမြို့နယ်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ - ਰਿਵੀਊ

୧. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦୂପ ଓ ତେଜ୍ସ. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୨. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ହାତିକୁଣ୍ଡଳ. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୩. ମାଲାଯର୍ଦ୍ଵାରା ଦୂପଚିତ୍ର. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୪. ଅନୁମାନଙ୍କ ଦୂପଚିତ୍ର. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୫. ଅନୁମାନଙ୍କ ଦୂପଚିତ୍ର. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୬. ଅନୁମାନଙ୍କ ଦୂପଚିତ୍ର. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୭. ଅନୁମାନଙ୍କ ଦୂପଚିତ୍ର. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ
 ୮. ଅନୁମାନଙ୍କ ଦୂପଚିତ୍ର. ଶିଖ ପ୍ରକାଶ

၁၂။ မြတ်စွဲ လျှို့ - ၈။ ဒါ အရှင်

နှုန်း

၇၀. ဘ ဒါ ကော် ကော ၅။ အကွယ် ၁။

၇၁. မြတ်စွဲ ၆။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၂. အသန်း ၇။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၃. အီး၍ ၈။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၄. အုပ်စွဲ ၉။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၅. အုပ်စွဲ ၁၀။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၆. အုပ်စွဲ ၁၁။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၇. အုပ်စွဲ ၁၂။ အုပ်စွဲ ၁။

၇၈. အုပ်စွဲ ၁၃။ ၁၃။ အုပ်စွဲ ၁။

~~၇၉. အုပ်စွဲ ၁၄။ အုပ်စွဲ ၁။~~

၈၀. အုပ်စွဲ ၁၅။ အုပ်စွဲ ၁။

၈၁. အုပ်စွဲ ၁၆။ အုပ်စွဲ ၁။

၈၂. အုပ်စွဲ ၁၇။ အုပ်စွဲ ၁။

၈၃. အုပ်စွဲ ၁၈။ အုပ်စွဲ ၁။

၈၄. အုပ်စွဲ ၁၉။ အုပ်စွဲ ၁။

၈၅. အုပ်စွဲ ၂၀။ အုပ်စွဲ ၁။

၈၆. အုပ်စွဲ ၂၁။ အုပ်စွဲ ၁။

Opposite to the sun 27

6. ପାତ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ କିମ୍ବା
ଦାରଳ ଯି କ୍ଷେତ୍ରରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା
~~କିମ୍ବା~~ 6 ବ୍ୟାଜ କରିବାକୁ ପାଇଲା.
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

୩. କାନ୍ତରେ ପାଦି ଯାଏ : ଲୁହା ପାଦି

၁၃၂။ မြန်မာ ၂၇ ရှိ ၁၃၅

6-28-805

မာတိကာ

- နိဒါန်း	၁၀
၁။ ကလေးဘဝ	၁၃
၂။ ကျောင်းသားလူငယ်ဘဝ	၂၂
၃။ ရန်ကုန်တဗ္ဗားလိုလွှာ	၂၂
၄။ တဗ္ဗားလိုလွှာမဂ္ဂွဲ	၂၇
၅။ သခင်အောင်ဆန်း	၄၅

၆။ လက်ဝံအင်အားစုံ	၅၈
၇။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ရှုံးပြေး	၆၅
၈။ မိုလ်တေဇန့် ဘီအိုင်အေ	၇၁
၉။ ဘီဒီအေ သေနာပတိ	၇၈
၁၀။ လွှေ့လပ်ရေးနှင့်ချစ်ကြည်ရေး	၈၆
၁၁။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးရှုံးပြေး	၉၄
၁၂။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးဆင်နှံပုံ	၁၀၀
၁၃။ ဖာဆာပါလ ရှုံးပြေး	၁၀၈
၁၄။ မိန့်ခိန်းနှစ်ခု	၁၁၃
၁၅။ ဖာဆာပါလ နှင့် ဘုရင်ခံ	၁၂၉
၁၆။ ဖာဆာပါလ နှင့် လူထု	၁၄၆
၁၇။ မိုလ်ချုပ်အစိုးရ၊ နှင့် စည်းရုံးရေး	၁၅၇
၁၈။ အောင်ဆန်း နှင့် အက်တလီ	၁၆၇
၁၉။ ပင်လုံစည်းရုံးရေး	၁၇၄
၂၀။ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားနှင့်တိုင်းပြုပြည်ပြု၊ ဈွှတ်တော်	၁၈၀
၂၁။ လွှေ့လပ်ရေးသို့	၁၉၅
- ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ လေးချိုးကြီး	၂၁၀

နောက်ဆက်တွဲများ

က။ တို့ဗမာသီချင်း	၂၃၃
ခ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ သခင်လှဘော်၏မိန့်ခွန်း	၂၁၅
ဂ။ စစ်ချိသီချင်းများ။	၂၄၀
ဃ။ ပိုလ်အောင်ဆန်း	၂၃၄
င။ ဖာဆာပါလ ညီလာခံသဘင်မိန့်ခွန်း	၂၄၀
စ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ	၂၈၄
ဆ။ အောင်ဆန်း-အက်တလိစာချုပ်	၂၈၈
ဇ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅-ရက်နေ့၊ တောင်သူလယ်သမားညီလာခံတွင် မြှက်ကြားသည့်မိန့်ခွန်း	၂၉၈
ဈ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၉-ရက်နေ့တွင်ကျင်းပသော နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲမိန့်ခွန်း	၂၀၂
ဉာ။ ရွှေးကောက်ပွဲသတိပေးချက်	၂၀၇
ဋ။ နှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်း	၂၀၅
၂၍။ ပြင်ဆင်မှုညီလာခံမိန့်ခွန်း	၂၂၃
၂၁။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံပြဋ္ဌာန်းချက်	၂၅၄
၂၂။ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်း	၂၇၂
- မာတ်ပုံများ	၂၈၉

နိဒါန်း

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွဲများက ကျွန်တော်အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အထွေပတ္တိရေးရုံး အကြိမ်ကြိမ် တိုက်စွန်းခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မရေးခဲ့ပါ။

မရေးခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်မှာ သွေးသားဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ‘ကိုယ့် ငါးချုပ် ကိုယ်ချုပ်’ ရာ ရောက်နေမည် စိုးသည်က တကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ အထွေပတ္တိကို အစိုးရက ကြပ်မတ်ရေးသား ထုတ်ဝေသင့်သည့်ဟု ယူဆသည်က တကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း အားလုံး သိကြသည့်အတိုင်း ယနေ့အထိ အစိုးရထုတ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အထွေပတ္တိ မရှိသေးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျော်ဗြိုံးစက သခင်နှု ကိုယွေ့ ကိုကျော်ဗြိုံးတို့ ခေါင်းဆောင်နေသော ဖာဆာပါလ အစိုးရသည် ဗိုလ်ချုပ်အထွေပတ္တိ ရေးရုံးအတွက် ကျွန်တော်ပါ ပါဝင်သော ‘အထွေပတ္တိကော်မီတိတရ’ ဖွဲ့စည်းလိုက်သည့်ဟု သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုလိုက်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသာ သိမည်ဖြစ်သော အကြောင်းများကြောင့် ထိုအထွေပတ္တိကော်မီတိသည် အစည်းအဝေးလည်း တခါဗျာမထိုင်ခဲ့။ ဗိုလ်ချုပ် အထွေပတ္တိကိုလည်း ယနေ့တိုင် ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော အထွေပတ္တိများ အနည်းယော ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအထွေပတ္တိများမှာ ပြည့်စုံသည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ ကျွန်တော်သဘောအရ လွှဲပေါ်ရေးပိသုကာဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၏ အထွေပတ္တိကိုရေးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်

များ၏ နိုင်ငံရေးအရောင်အဆင်းနှင့် နိုင်ငံရေးကြီးပမ်းချက်များ ပေါ်လွင်အောင် ရေးသင့် သည်ဟု ယူဆထားပါသည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတွဲပုံစံ ရေးလိုစိတ် ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုတော် ရေးသားထုတ်ဝေသော ‘၁၆-နှစ် နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံများ’ စာအုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို အနည်းငယ် ဖော်ပြထားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က ‘သူ့ညီဘဲ အကောင်းရေးတယ်’ ဟု တိုးတိုးဝေဖန်သည်ကို ကြားရသဖြင့် ရေးလိုစိတ် ပို၍ ပေါ်လာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ချီးကျိုးထိက်-မထိက် ကျွန်ုတော့သော ထားကို မဖော်ပြခဲ့၊ အက်လိပ်လူမျိုး ရာဝောင်ပါမောက္ခ ‘တင်ကာ’ (Hugh Tinker) ၏ ‘ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ’ (The Union of Burma) စာအုပ် စာမျက်နှာ ၂၈-မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားချက်ကို အနီးကပ်ဆုံး မြန်မာဘာသာပြန်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

“အောင်ဆန်းသည် တက္ကသိလိမှုတွက်ခါစ နိုင်ငံရေးအရည်မလည်သေး သည့်ဘဝမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံလွှတ်လပ်ရေးအတွက် မိမိစိတ်ဝိုင်းကျ တောင်းဆို နိုင်ခြင်းကား သူ၏ အောင်မြင်မှုတရာပ်ပင် ဖြစ်၏။ အောင်ဆန်းသည် ဖြတိသျေ အစိုးရတွဲ.လုံးအပြင် အင်အားကြီးမားလှသော လက်နက်ကိုင် တပ်ပေါင်းစု သေနာပတီချုပ် မောင့်ဘက်တန်နှင့်တကွ နိုင်ငံရေးရာတွင် ဝါရှင့်ပြီး ပါးနပ် လှသည့် အရာရှိများပါဝင်သော ဖြတိသျေ၌ မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရ တွဲ.လုံးကိုပင် သူတော်းတည်း၏စွမ်းရည်ဖြင့် အနိုင်ရယူခဲ့ပေသည်။ အဖက်ဖက် မှဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါမှ နိုင်ငံရေးအာဏာနှင့်တာဝန် လက်ကိုင်ထားရှိသော အက်လိပ်အမျိုးသားများသည် မြန်မာနိုင်ငံအား လွပ်လပ်ရေးပေးရှုံး မိမိတို့ ခြေရာလက်ရာပါစေရန် အစွမ်းကုန်ကြံစည် အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော နောက်ဆုံး၌ သူတို့အားလုံးမှာ အောင်ဆန်း၏ အရှိန်အဝါအောက်၌ ပြားပြားဝပ် ခဲ့ကြရရာမက မြန်မာနိုင်ငံမှ ဖြတိသျေတို့ အပြီးအပြတ် ထွက်ခွာသွားကြရ အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သော အရေးအခင်းဟူသမျှတွင် အောင်ဆန်းသည်ပင်လျှင်

ခိုင်မြစ္ာ ကြီးကိုင်ခဲ့ပေသည်။ အောင်သန်းကို ‘လက်ညီးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တဲ့ အောင်သန်း’ ဟူ၍ မြန်မာတို့ ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ထိုအဆိုမှာ သူအောင်ပွဲခံ ရချိန်၌ ပို၍မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုရချေမည်။ အကြောင်းမှုကား လူမသမာများ လက်ချက်ဖြင့် ကျေဆုံးရသည့် တိုင်အောင် အောင်သန်းသည် နိုင်ငံအာဇာနည် ပေါင်းဆောင်ကြီးတော်းအဖြစ် သမိုင်းဝင် မော်ကွန်းတင်ခြင်း ခဲ့ရပေသည်။ အောင်သန်းကား နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် လွှပ်လပ်ရေးအသရောကို အရ ဆောင်ကြည်းပေးခဲ့သည်။ နောင်းကာလဝယ် ပေါ်ပေါက်လာသော ပြည့်တွင်းစစ်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကား အောင်သန်းနှင့် မည်သိမျှ မသက်ဆိုင်ချေ”။

ဤစာအပ်ကိုဖတ်လျင် ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုအနေထက် ရာ၁၀၂ သုတေသနတော်းအနေဖြင့် ရေးသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ရာ၁၀၂သုတေသနတို့ မည်သည် ဆန္ဒဂတိ-ဒေါသဂတိ မလိုက်ဘ မိမိတို့ သုတေသနပြုချက်အရ တွေ့ရှုသည့်အချက်များကို မိမိတို့ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း တင်ပြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်းချုပ်အနေအားဖြင့် စာအုပ်ရေးရာတွင် အဖက်ဖက်မှ ကူညီခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့အား မြန်မာစာ သင်ပေးခဲ့သော ဆရာတယောက်ဖြစ်ရုံမာက ဤ စာအုပ်ကို တည်းဖြတ်ပေးသည့် ရန်ကုန်တဗ္ဗာသိုလ် ပိဋကတ်တိုက်မှူး ဦးသန်းဟန်(အောင်ဂျီ) ကိုင်း၊ လိုအပ်သောစာအုပ်များကို ကူညီရှာဖွေပေးခဲ့ကြသည့် တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်မှ အရာရှိကြီးကျေးမှုများနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများကိုင်း၊ စာမျက်မှုများကို လက်နှုပ်စက်ဖြင့် ကူးပေးသည့် ရဲဘော်များကိုင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

အောင်သန်း
၁-၄-၆၄

(၁)

ကလေးဘဝ

ကျွန်တော် သုံးနစ် ခြောက်လ ငါးရက်သားအရွယ် ရောက်သောအခါ
ညီကလေးတယောက်ရပါသည်။

ထိနေ့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ခါတိုင်းညာ
များတွင် မိခင်နှင့်အတူ အိပ်ရာထဲ၌ သေး ပါလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုညာတွင်ကား
ဖောင်နှင့်အတူ အိပ်ရ၍ ဆီးသွားလိုသဖြင့် နှီးလာကာ ‘ဖေဖေ၊ သေးပေါက်ချင်
တယ်’ ဟုပြောရာ၊ ဖောင်က ‘ထပါက်’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ထိုညာမှစ၍
ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲ၌ သေးမပါတော့ပါ။ ဆီးသွားလိုက နှီးလာပါသည်။

မိုးလင်းသောအခါ ဘန်းကြီးထဲ၌ သိပ်ထားသော ညီကလေးကို မြင်၍
ကိုင်မည်ပြုရာ အစ်ကိုကြီး(ညီးဘဝင်း)က ‘ဟေ့ မကိုင်နဲ့၊ လက်ပြတ်တတ်တယ်’
ဟု ပြောသဖြင့် မကိုင်ဘဲ ကျွန်တော်လက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ အစ်ကို
ကြီးကား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်
သည် ညီကလေးကို မကိုင်ရဘဲ ဘေးမှ လူညွှဲပတ်၍ ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ရုံ
ပါသည်။

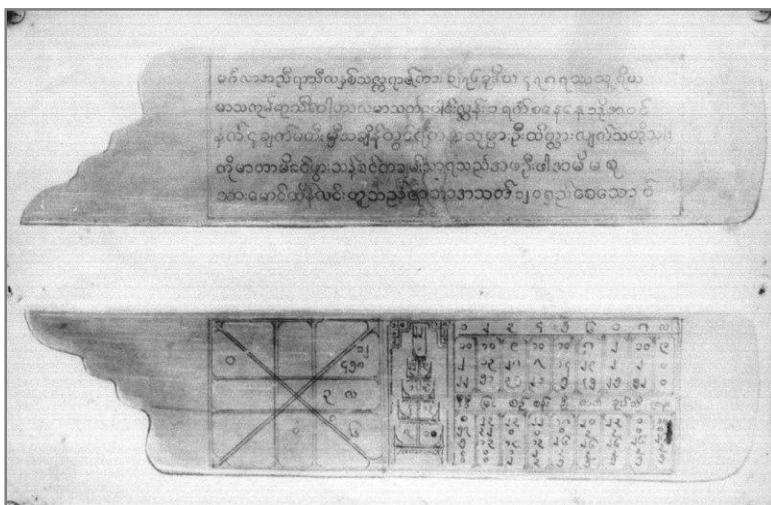
ညီကလေး တန်စ်ကျော်အရွယ်ရောက်သောအခါ နာမည်ပေးရန် စဉ်းစား
ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘ကျုပ် အောင်သန်းဆို သူက အောင်ဆန်းပေါ့ပျား’ ဟု
ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက လက်ခံကြပါသည်။ စနေသား ဖြစ်သည့်အတိုင်း
အတာတာထဲ၌ ‘ထိန်လင်း’ ဟု နောက်မှုအလိုက် မှည့်ထားသော်လည်း၊ ‘အောင်ဆန်း’
ဟုသာ တွင်နေပါတော့သည်။ ‘ထိန်လင်း’ သည် အတာဖွဲ့သူပေးသော နာမည်

မျှသာ ဖြစ်သည်။ အချို့ ထင်နေသကဲ့သို့ ငယ်နာမည် မဟုတ်ပါ။ မည်သည့် အခါမျှ ‘ထိန်လင်း’ ဟု မခေါ်ခဲ့ကြပါ။

ကျွန်တော်နှင့်အောင်ဆန်း မွေးဖွားခဲ့သော အိမ်ကြီးသည် မရှိတော့ပါ။ ရှေးအိမ်ကြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဘေးလက်ထက်က တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ယခု နတ်မောက်၌ရှိသောအိမ်သည် အောင်ဆန်း မွေးပြီးနောက် နှစ်နှစ်လောက်ရှိမှ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သောအိမ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘေး ဦးရွှေနီသည် နတ်မောက်၌၊ သူကြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အဖိုးဟု ရေးသာပြောဆိုနေကြသော ‘ဦးမင်းရောင်’ ခေါ် ‘ရွှေလရောင်’ သည် ဘေးမကြီး မယ်စိုး၏တူ၊ အဖွား ‘မယ်သူဇာ’ ၏ မောင်တဝေးကွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘေးဘိုးဘိုးဘင်များသည် အလောင်းသူရား၏ ‘ရဲဘော် ပြောက်ကျိုပ်ရှစ်’ အပါအဝင် ပင်းမင်းကြီး ဦးမြို(ဦးမြတ်)မှ ဆင်းသက်ကြသည်ဟု လူကြီးသူမများ ပြောဆိုသံ ကြားသူးပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ၏ ဂေတာ

အောင်ဆန်းသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ‘ဆန်း’ သူဖြစ်ပါသည်။ အမေးအမြန်းထူးချွဲ လူကြီးတွေပြန်မဖြေနိုင်သည့် မေးခွန်းများကို မေးလေ့ရှိပါသည်။ မိုးတွင်း၊ ဆောင်းတွင်းဟု ခေါ်ကြသော်လည်း နွေရာသီကို အဘယ့်ကြောင့် ‘နွေတွင်း’ ဟု မခေါ်ကြသလဲဟု မေးရာ၊ လူကြီးများသည် ပြန်၍ မဖြေနိုင်ဘဲ ရယ်နေကြရပါသည်။ ‘ညီအစ်ကို တဝမ်းကွဲရှိသော်လည်း ဘာကြောင့် လင်မယား တဝမ်းကွဲ မရှိသလဲ’ မေးပြန်ရာ လူကြီးများသည် ယခင်က ကဲ့သို့ပင် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ရယ်နေကြရပါသည်။ အမေးအမြန်းထူးသလောက် အောင်ဆန်းသည် စဉ်းစားတွေးတော့ ငေးမော့ နေတတ်ပါသည်။

အင်ယ်ဆုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း မိဘနှစ်ပါးကသာမကာ၊ အစ်ကို အစ်မများ ကပါ အလိုလိုက်ကြသည်ဖြစ်ရာ၊ အောင်ဆန်းသည် ကလေးဆိုးကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ လိုချင်သည်ကို မရမနေ ငိုယ့် တောင်းဆိုတတ်ပါသည်။ ရလည်း ရပါသည်။ ကြီးလာသည်တိုင်အောင် မိမိပြောလိုရာ စွပ်၍ပြောတတ်ခြင်း၊ လုပ်လိုရာကို စွပ်လုပ်တတ်ခြင်းတို့သည် ငယ်စဉ်က အလိုလိုက်ခံခဲ့ရခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

[မှတ်ချက်။] တချိန်က မိတ်ဆွေတယောက်က ‘ကျွန်တော်တို့ မိုလ်ချုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ်ကြည့်ကြတယ်။ မိုလ်ချုပ်ဟာ မိမိပြောလိုရာ လုပ်လိုရာကို စွပ်ပြော စွပ်လုပ်တတ်တယ်၊ ဒါဟာ အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အာဏာရလို့ ရယ်လို့ သုံးသပ်မိကြတယ်’ ဟု ကျွန်တော့ကို ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘ဒါတင် မကဘူး၊ မိုလ်ချုပ်ဟာ မွေးကထဲက အလိုလိုက်ခံခဲ့ရတယ်’ ပြောရာ ထိုမိတ်ဆွေက ‘ကျွန်တော်တို့ အဲဒါကို သိလဲမသိခဲ့ဘူး၊ ထည့်လဲမသုံးသပ်မိခဲ့ဘူး’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

စိတ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပါရဂူများ၏ အဆိုအရ လူတယောက်၏ စိတ်ဓာတ်သည် မိမိ၏ ဘဝပေးအတိုင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ဥပမာ လူတယောက်သည် ငယ်စဉ်က ဆိုးသောမိဘများ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကိုသော်ငင်း၊ အခြားသူများ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကိုသော်ငင်း၊ ခံခဲ့ရလျှင် ကြီးလာသောအခါ မယုံသက်ာ ဖြစ်တတ်

ခြင်း၊ ကြောက်ချုံတတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုလျင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျိုးတွင် ‘အရှုံးပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်’ မျိုး ဝင်နေတတ် ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မိမိနိုင်လူညွှဲကြောသောအခါ ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့် တတ်သည်။ ငယ်စဉ်က အလိုလိုက်ခဲ့ရပြီး မိမိလုပ်လိုရာ လုပ်ခွင့်ရခဲ့လျင် ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ မိမိလုပ်ချင်သည့်အတိုင်း လုပ်ပုံသည်။ လုပ်တတ်သည်။ တနည်းအား ဖြင့်ဆိုလျင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွင် ‘မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည့်ကိုးစားမှု’ ရှိတတ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ရန်သူကို အထင်သေးတတ်သဖြင့် နောက်ဆုံး ဖွံ့ဖြိုပင် ခံရတတ်သည်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပတ်သက်၍ သုံးသပ်လိပါက၊ ကလေးဘဝက နေထိုင်ခဲ့ရပုံကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားလျှင် မမှားနိုင်ဟု ကျွန်ုတ် ယုံကြည့်ပါသည်။]

အလိုလိုက်ခံရသော်လည်း အောင်ဆန်းမှာ မတရားလုပ်ချင်သည့်စိတ်၊ မတရားအခွင့်အရေး လိုချင်သည့်စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိပါ။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည့်သည့်အတိုင်း သူများအား မနာလိုသည့်စိတ် မရှိပါ။ မိမိထက် ကြောသွား မည်ကို စိုးသည့်အတွက် သူများအား ခြေထိုးလိုသည် စိတ်မျိုးလည်း အလျဉ်း မရှိပါ။ အောင်ဆန်းနှင့် အချို့နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ကွာခြားခြင်းသည် ထိုစိတ်ဓာတ် အခြေခံကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုတ် ထင်ပါသည်။

အောင်ဆန်းသည် အလွန်ရှိုးသား၍ စားချင်လျှင် စားချင်သည်၊ လိုချင်လျှင် လိုချင်သည်၊ ကြောက်လျှင် ကြောက်သည် စသည်ဖြင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံ တတ်ပါသည်။ မည်သည့်အခါမှ လိမ့်မပြောတတ်ပါ။

ကျွန်ုတ်တို့ငယ်စဉ်က နတ်မောက်ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်းက ကြီးမှုး ၍ ဝါတွင်း၌ အပတ်စဉ် အိုးစည်ဗုံးမောင်းဖြင့် အလျှော့ထွက်ပါသည်။ လူ တယောက်က ဖိုးသူတော်အရှပ်ကြီးထဲ ဝင်ပြီး ကပါသည်။ ထိုအရှပ်ကြီးကို အောင်ဆန်း အလွန်ကြောက်ပါသည်။ အရပ်ကို ကြောက်ရကောင်းလားဟု

ဖခင်က ရူပူပြစ်တင်သောအခါ ‘ဖင်ခေါင်းထဲသွင်းထား ဘယ့်နဲ့လုပ်မလဲဖူ့’ ဟု ပြန်ဖြပါသည်။

ခေါင်းတုန်တုန် လည်တုန်တုန် ဖြစ်နေသော မယ်ရွှေမယ်ဆိုသည် အမယ်ကြီးကိုလည်း သူကြောက်၍ ကြောက်ကြောင်းကိုလည်း သူဝန်ခံပါသည်။ ဉာဏ်ပိုင် မိခင်ကို ဖက်အိပ်လေ့ရှိ၍ မိခင်ကို သူဘက်သို့ အမြဲလှည့်အိပ် စေချင်သည်။

အိမ်နားရှိ ကာကာဆိုင်သို့လည်း သူမသွားရဲပါ။ တနေ့သွှေ့ ကာကာ ဆိုင်သို့သွား၍ ဘိ-ဒီ ဆေးလိပ်များဝယ်ပြီးလွှင် ချိုးကြည့်ပါသည်။ မိခင် သိသောအခါ ကလေးအား ဆေးလိပ်ရောင်းလိုက်သော ကုလားထဲသွား၍ ရူပူ ပြစ်တင်ပါသည်။ ဆိုင်ရှင် ကာကာက မိခင်ကိုတောင်းပန်၍ အောင်ဆန်း ဘက်လှည့်ကာ ‘နောက်တပါလာရင် ဘန်ဘူးပေးမယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်ဆန်းက ‘ဘန်ဘူးဆိုတာဘာလဲ’ ဟု မိခင်ကို မေးပါသည်။ မိခင်က ‘ဘန်ဘူးပေးမယ်ဆိုတာ ရိုက်မယ်လို့ ပြောတာ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အောင်ဆန်း သည် ထိုနေမှစ၍ ကာကာဆိုင်သို့ မသွားတော့ပေ။

နေမကောင်းလွှင် ပိုက်ဆံပေးမှ ဆေးသောက်မည်ဟု အကြပ်ကိုင်တတ် သဖြင့် အောင်ဆန်းသည် နေမကောင်းတိုင်း မိခင်ထံမှ ငွေဒဂါး လေး-ပါးဆယ်ရုပါသည်။ (ထိုခေါ်က ငွေစက္ကာ။ ပေါ်သေးဟန် မတူပါ။)

နှစ်မောက်ဖွှဲ တဆိုင်တည်းသာရှိသော ကာကာဆိုင်သို့ မသွားရဲသဖြင့် သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကို ကျွန်ုတ်က ဝယ်ပေးရပါသည်။ ကျွန်ုတ် လိုချင်သည်တို့ကိုလည်း သူ ငွေဖြင့်ပင် ဝယ်ခွင့်ပေးပါသည်။ ညီအစ်ကို ရရှိဖြစ် သောအခါ သူ ငွေ ပြန်ပေးရန် တောင်းတတ်ပါသည်။ မိခင်က ‘နင် အစက ဘာလို့ ပေးသလဲ’ ဟု မေးသောအခါ ‘ဒီ သူက ညီအကိုချင်းဘဲကွာ ဘာ ညာနဲ့ ပြောတာကိုးဖူ့’ ဟု ပြန်ဖြပါသဖြင့် ကျွန်ုတ်တို့ ရယ်ကြရပါသည်။ အောင်ဆန်းသည် မည်သည့်အခါမှ လုပ်ကြုံ၍ လည်ဆည်၍ မပြောတတ်ပါ။

ပေးခဲ့လျှင် ပေးခဲ့သည်၊ လုပ်ခဲ့လျှင် လုပ်ခဲ့သည်ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ ဝန်ခံ တတ်ပါသည်။

ကျွန်ုင်တော်တို့မိခင်သည် အလွန် ပညာလိုလားရကား ကျွန်ုင်တော်တို့ ငါးနှစ်ခြာက်နှစ်အချေယ် ရောက်လျှင် ကျောင်းထားပါသည်။ အောင်ဆန်းသည် ကျောင်းနေရမှာ ကြောက်သဖြင့် ‘အမနေမှ နေမယ’ ဟု မိခင်ကို ပြောပါသည်။ (ကျွန်ုင်တော်တို့မိခင်ကို ကျွန်ုင်တော်တို့က ‘အမ’ ဟု ခေါ်ကြပါသည်။) အထွေးဆုံး သားကလေးကို အလွန်ချစ်ခင်သော မိခင်ကလည်း အောင်ဆန်းကို ကျောင်းမပို့ရက်ဘ ခွင့်လွှတ်ထားရပါသည်။

ကျွန်ုင်တော် ၁၁ နှစ်သားအရွယ် ရောက်သောအခါ ရှင်ပြု၍ ကိုရင် ဝတ်ပါသည်။ ခုနှစ်နှစ်ကျော် ရှစ်နှစ်သားရှိနေပြီဖြစ်သော အောင်ဆန်းသည် ကျောင်းမနေသေးသော်လည်း ကျွန်ုင်တော်ထဲ နေစဉ်လာပါသည်။ ထိုသို့လာရင်း ကိုရင် ဝတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသဖြင့် ကိုရင်ဝတ်ပေးရန် မိခင်ကို ပူဆာပါသည်။ ချက်ကောင်းကိုယူတတ်သော မိခင်က ‘ကိုရင်ဝတ်တယ်ဆိုတာ ဒွဲယ်တာ မဟုတ်ဖူးဘွဲ့၊ စာတတ်မှ ဝတ်လို့ရတာ၊ မင်းလို့ စာမတတ်တဲ့လူက ကိုရင်ဝတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’ ဟု ဆွဲပေးလိုက်ပါသည်။ ‘ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆို ကျောင်းနေမယ’ ဟု ပြောပြီး အောင်ဆန်းသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျောင်းနေပါတော့သည်။

[မှတ်ချက်။ ၁၁၉၃၂-၂၃ ခ ကောလိပ်ကျောင်းရောက်စ ပထမနှစ် ဦးလည်း အောင်ဆန်းသည် သက်နှုန်းဝတ်၍ အီတာလီယံ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးလောကနထနှင့်အတူလိုက်ကာ သာသနာပြုလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် မိခင်ထဲ ခွင့်တောင်းဘူးပါသည်။ မိခင်က ခွင့်မပြုသဖြင့် မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။]

ဤသို့ဖြင့် အောင်ဆန်းသည် နတ်မောက်ရှိ ဒီပက်ရာကျောင်းခေါ် ဦးသောဘိတ္တကျောင်းသား ဖြစ်လာပါသည်။

ဦးသောဘိတ္တကျောင်းသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း ဖြစ်သော်လည်း အတန်း ကျောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေါ်က ထိုကျောင်းမျိုးကို ‘လောကဓာတ်ကျောင်း’ ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ရေးစာသက်သက်သင်သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မြားနား

စေရန်အတွက် ဤသို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ လက်ထောက်ဆရာများသည် လူဝတ်ကြောင်များဖြစ်ရာ အချို့ ဆရာဖြစ်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ကြ၍ အချို့ မအောင်မြင်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ထိုလက်ထောက်ဆရာများသည် လခ မရကြဘဲ နှစ်ကုန်မှ ဆင့် ရကြပါသည်။ နှစ်စဉ် ပညာရေးဌာနမှ ပညာအုပ် တယောက်ယောက် လာ၍စစ်ဆေးပြီးလျှင် ကျောင်းသားများကို အတန်းတင်ပေးခြင်း၊ အတန်းချုခြင်းများကို ပြဋ္ဌာန်ပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးသော်ငင်း၊ လက်ထောက်ဆရာများကသော်ငင်း အတန်း တင်ပေးခြင်း၊ ချုခြင်း မပြုနိုင်ကြပေ။

အောင်ဆန်းသည် ကျောင်းနေသည့်အချိန်မှစ၍ အတန်းထဲ၌ အမြဲ ပထမ ရပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ ဆရာ၊ ဆရာမများကို အလွန်ကြောက်ချုံရှိသေ၍ အလွန်အပိုးသေပါသည်။ စည်းကမ်းသေဝပ်ခြင်း၊ တာဝန်သိတတ်ခြင်း၊ လုံလုပ်ရိယရှိခြင်းတို့သည် အောင်ဆန်း၏ ဗိုလ်ပါ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဗိုလ် မိဖများထံမှ ရသည်ဟု ဆိုချင်ကလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖစ်နှင့်မိစ်မှာ အလွန် ရိုးသားသူများဖြစ်၍ မတရားလုပ်ရန် ဝေးစွာ၊ မတရားလုပ်သည်ဟု အထင်ခဲရမည်ကိုပင် အလွန် ကြောက်သူများဖြစ်ကြပါသည်။ တာဝန်ကို အလွန်သိတတ်၍ တာဝန်မဲ့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှုကို အလွန် စက်ဆပ်ချွဲရှာ ကြပါသည်။

စိတ်နေသဘာထားအားဖြင့် အောင်ဆန်းသည် ဖစ်နှင့် ပို၍တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဖစ်သည် ရှာမှရှားသော လူအေး တယောက်ဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ ရန်မပြု။ မိမိကို ရန်ပြုကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ဗုံးငင်း၊ ခရီးသွားလာရာ့ဗုံးငင်း မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် မည်သည့်လက်နက်ကိုမျှ ကိုင်ဆောင်လေ့ မရှိပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် မည်သူနှင့်မျှလည်း ရန်မဖြစ်ဖူးပါ။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး(၁၉၁၄-၁၉၁၈) အတွင်းက ကျွန်ုတ်တို့ဖောင်သည် စစ်သည်တော်များ သက်သာချောင်ချိရေးအဖွဲ့တွင် ငွေထိန်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ တနေ့သည့် လူတယောက်သည်(နာမည်ကို မှတ်မိသော်လည်း ထိုသူ၏ အဆက်အနွယ်များကို ငဲ့ညာသောအားဖြင့် မဖော်ပြတော့ပါ) အတွင်းရေးမှူးလက်မှတ်လိမ့်ဖြင့် ငွေထုတ်ရာ ကျွန်ုတ်တို့ ဖောင်က ထုတ်မပေးဘဲ ငြင်းဆိုလိုက်ပါသည်။ ထိုလူသည် ရှုက်လည်းရှုက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်သဖြင့် အရက်သောက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကာ ‘ခင်ဗျားက စစ်ကြေးထိန်းရလို့ မောက်တာလား’ စသည်ဖြင့် ရန်စ စောက်းလာပါတော့သည်။ ကျွန်ုတ်တို့ ဖောင်ကား မိမိအမိမပေါ်သို့ တက်လာ၍ မိမိအား စောက်းသူကို ဘာမျှမလှပ်ပါ။ လူညွှန်ပင် မကြည့်ပါ။ ဤမျှ သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိသူပေတည်း။ ထက်သောမိခင်ကမူကား ‘နင် ဘာလူပါးဝတာလဲ’ ဟုပြောကာ ဖိနပ်ဖြင့် ရိုက်မည်ပြုရာ၊ အမူးသမားလူရမ်းကားသည် ထိုင်ရှိခိုး၍ တောင်းပန်သော ကြောင့်သာ သက်သာခွင့် ရသွားပါသည်။

မိခင်သည် မည်သည့်အခါမျှ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ခရီးသွားလာရာတွင် နှိတ်က သမ္မတွေ့ချွဲတ်လျက် လက်ကလည်း ဓားကိုင်ထားလေ့ ရှိပါသည်။

အောင်ဆန်းသည် ဖောင်ကဲသို့ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငယ်စဉ်က သူတပါး၏ရှိက်နှုက်ခြင်းကိုခံရ၍၊ ကြီးလာသော အခါမြှုလည်း ရေတိမ်တွင် အနှစ်ခံရပါသည်။ မိခင်ကဲသို့ သတိ မိရိယရှိပါမူကား ရေတိမ်တွင် အနှစ်ခံရမည် မဟုတ်ပါ။

ငယ်စဉ်က ဆိုင်းတီးနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော အောင်ဆန်းကို ကောင်ကလေး တစ်ယောက်က ခဲဖြင့်ပေါက်၍ ထွက်ပြေးရာ အောင်ဆန်းမှာ နှုပ်မျှ ဒဏ်ရာရသွားပါသည်။ အခြားအဖြစ်အပျက်ကလေး တရာ်ကိုလည်း မှတ်မိပါသေးသည်။ တနေ့တွင် သူတယ် အနည်းငယ်ကြီးသော ‘အေးမောင်’ ဆိုသူက အောင်ဆန်းကို ထိုးကြိတ် ရှိက်နှုက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သီသောအခါ ချက်ကောင်းစောင့်၍ ထိကောင်ကလေးကို လက်သီးဖြင့်
ထိုး၊ ခြေဖြင့်လည်းကောင် စသည်ဖြင့် အတော်ကလေးနှင့်လိုက်ပါသည်။ ထို
ကောင်ကလေးက ‘တော်တော့ကွဲ၊ မင်းညီ ဒီလောက်မနာဘူး’ ဟု ပြန်ပြော
သည်ကို ယခု စာရေးနေရာင်း ကြားယောင်မိလာသဖြင့် ပြီးမိပါသည်။

အောင်သန်းကား ငယ်စဉ်မှစ၍ ကျခုံးသည့်နေ့အထိ မည်သူကိုမျှ
မနိုင်စက်လို့။ မနိုင်စက်ခဲ့။ မိမိကိုလည်း မည်သူကမျှ နိုင်စက်ရန်ရှာလိမ့်မည်ဟု
မထင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ‘လုပ်ရတာသဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခံရမှ သဲ့ပါ’ ဟု
ကြီးလာသောအခါ မိမိနှင့် ရင်းနှီးသူများကို မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိပါသည်။

* * * * *

(၂)

ကျောင်းသားလူငယ်ဘဝ

ရွှေးခေတ်အခါက မြန်မာကျောင်း (Vernacular School)၊ အင်လိပ်
မြန်မာကျောင်း (Anglo-Vernacular School)၊ အင်လိပ်ကျောင်း
(English School) ဟူ၍ ကျောင်းသုံးမျိုးရှိရာ နတ်မောက်ကျောင်းသည်
မြန်မာကျောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အင်လိပ်ကျောင်းသည် ရန်ကုန်၊ မန္တလေးတို့
ကဲ့သို့သော မြို့ကြီးများ၌သာရှိ၍ ‘အင်လိပ် မြန်မာကျောင်း’ သည် မကွေး၊
ရေနံချောင်း၊ တောင်တွင်းကြီးတို့ကဲ့သို့သော မြို့ကလေးများ၌သာ ရှိပါသည်။
မြို့ဝိုင် ရုံးစိုက်သော်လည်း ရွာကြီးများဖြစ်သော နတ်မောက်၌ ‘မြန်မာကျောင်း’
သာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က နတ်မောက်သည် ဆူးတပ်များကာရုတားသော
ရွာကြီးဖြစ်၍ သဘောဆိပ်မြို့ဖြစ်သော မကွေးနှင့် ရုပ်ပိုင် ဝေးသည်။ မီးရထား
လမ်းလည်း မရှိသေးပါ။ ကားလမ်းလည်း မရှိသေး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ကြီးလာသောအခါ အောင်ဆန်းသည် ရင်းနှီးသောမိတ်ခွေများအား ‘ကျုပ်
ဂျင်ဂလိဝါလား(တောသား)’ ဟု ဂဏ်ယူ ရယ်မော၍ ပြောဆိုလေ့ ရှိပါသည်။

ခေတ်ပညာ(အင်လိပ်စာ) သင်လိုလျင် နတ်မောက်၌ မသင်နိုင်ဘဲ
မြို့တမြို့ သွားရပါသည်။ ၁၃-နှစ် ၁၄-နှစ် အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော
အောင်ဆန်းသည် မြန်မာစာ ၆-တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် အင်လိပ်စာ
သင်လိုရကား အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပညာရင်နှီး သောက်စို့ခဲ့သော
ရေနံချောင်း နေရှင်နယ်ကျောင်းသို့ သူ့ကိုပို့ရန် မိဘများကို ပူဆာပါတော့သည်။

မိဘများကသာမက အစ်ကိုအစ်မများကပါ သူကို ကလေးဟု ယူဆထားကြ သဖြင့် တဖြို့တကျျေးသို့ခွဲချုပ်ရန် သဘောမတ္ထကြပါ။ အထူးသဖြင့် မိခင်သည် အချစ်ဆုံး သားကလေးကို မခွဲနိုင်ဖြစ်နေရာ အနည်းငယ် ကြီးလာသည့် တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းရန် ပျောင်းဖျော်ပြာဆိုပါသည်။ လုပ်လိုရာကို မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သော ဒွဲရှိသည့်အောင်ဆန်းသည် ငိုယိုယာရုံမက ‘ရေနံချောင်း ကျောင်းကို မပို့လျှင် ထမင်းမစား’ ဟု ကြေညာ၍ ထမင်းမစားဘဲ နေပါသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အစာင်တိခံတိက်ပွဲ ဆင်နဲ့နေပါသည်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ် ကို ကောင်းစွာသိသော မိဘများသည် နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ လိုလားချက်ကို လိုက်ပေါ်၍ ရေနံချောင်း ကျောင်းသို့ ပို့ရပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၂၈-ခုတွင် အောင်ဆန်းသည် ရေနံချောင်း နေရှင်နယ်ကျောင်းသား ဖြစ်လာပါသည်။

နှုတ်မောက်ပြီ၊
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနေအိမ်ပြတိက်

ယခုခေတ် လူငယ်များ သိကြမည်မဟုတ်သဖြင့် နေရှင်နယ်ကျောင်းများ အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဖော်ပြလိပါသည်။ ၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်မတိုင်မီက နေရှင်နယ်ကျောင်းများ မရှိသေးပါ။ အစိုးရက တိုက်ရှိက်အပ်ချုပ်သော အစိုးရ ကျောင်းများနှင့် ခရစ်ယန် သာသနာပြု ကျောင်းများသာ ရှိပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များ ကြီးမှုးဖွင့်လှစ်သော ကျောင်းများလည်း အနည်းငယ် ရှိပါသည်။

၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်မတိုင်မီက မြန်မာပြည့်၌ တဲ့လျှိုလ်ဟု မရှိဘဲ ‘ရန်ကုန်ကောလိပ်’ နှင့် အမေရိကန် သာသနာပြု ဆရာကြီးဂျုပ်ဆင် (Judson) ကို အစွဲပြု၍ ဖွင့်လှစ်ထားသော ‘ဂျုပ်ဆင်ကောလိပ်’ ဟူ၍ ကောလိပ်ကျောင်းနှစ်ကျောင်းသာ ရှိပါသည်။ (အချို့စာအပ်များတွင် ဆရာကြီးဂျုပ်ဆင်ကို ဆရာ ယုဒသန်ဟုလင်း၊ ဂျုပ်ဆင်ကောလိပ်ကို ‘ယုဒသန်ကောလိပ်’ ဟုလင်း ရေးသားကြပါသည်။) ထိုကောလိပ်ကျောင်းများသည် ဘင်္ဂလားပြည့်နယ် ကာလကတ္တား တဲ့လျှိုလ်၏ လက်အောက်ခံဖြစ်ရာ ထိုတဲ့လျှိုလ်က ကြီးမှုးလျက် စာမေးပွဲများ ကျင်းပခြင်း၊ ဘွဲ့များပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပါသည်။

၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်ဝယ် ‘ရန်ကုန်တဲ့လျှိုလ်’ ကို သီးမြားဖွင့်လှစ်ရန် ရည်ရွယ်လျက် ဖြေတိသူ့ရင်ခံ ဆာ ရပ်ဂျိနယ် ကရက်ဒေါက် (Sir Reginald Craddock) ကြီးမှုး၍ ‘ရန်ကုန်တဲ့လျှိုလ် အက်ဥပဒေ’ တရပ်ကို ရေးဆွဲ ကြပါသည်။ ဖြေတိသူအစိုးရ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာတို့ကို အစစ်အမှန်ပညာ တတ်စေလို၍ မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိတို့ တိုင်းပြည့်အပ်ချုပ်ရာ၌ အကူအညီရစေရ လောက်သာ ပညာသင်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ကိုလိန် နယ်ချဲ့သမားများပါဝါ မိမိတို့ လက်အောက်ခံ လူမျိုးများအား မိမိတို့၏ ကိုလိန်စနစ်အတွက် အထောက် အကူဖြစ်စေမည့် ပညာရေးမျိုးကိုသာ ပေးလိုပါသည်။

တဲ့လျှိုလ်ပညာကို လူမြောက်မြားစွာ မတတ်မြောက်စေလိုဘဲ လက် တဆုပ်စာမျှသော အရာရှိကြီးများ၏ သားသမီးများနှင့် ဓနရှင် မြေရှင်များ၏ သားသမီးများကိုသာ တတ်မြောက်စေလိုပါသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရာ သာမန်လူများ

ତାଙ୍କ ଅଧିକାରୀ ପଦବୀ ମହିନେ ଫିରୁଥିଲେ ଏବଂ ‘ତାଙ୍କ ଅଧିକାରୀ ଅଗର୍ବଳା’ କି ରେଣ୍ଡାର୍ ପାଇଲା ॥

၁၉၂၀-ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ထိုဥပဒေကို ကနိုက်သောအားဖြင့်
ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးများက ခေါင်းဆောင်ကာ မိမိတို့ကောလိပ်များကို
သပိတ်မောက်၍ ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားများ၏ နမူနာ
ကို ယူလျက် အခြားကျောင်းများမ ကျောင်းသားများသည်လည်း မိမိတို့ကျောင်း
များကို သပိတ်မောက်လိုက်ကြပါသည်။ ယနေ့တိုင် နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သည့်
‘အမျိုးသားနေ့’ သည် ထိုကျောင်းသားသပိတ်ကို အစွဲပြု၍ ကျင်းပခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းသားသပိတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ကျောင်းသားကလေးများ
ပညာသင်မပျက်စေရန် သပိတ်မောက်ကျောင်းသားကြီးများနှင့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ
ဦးစီးသော ‘အမျိုးသားပညာရေးကောင်စီ’ (Council of National
Education) ဖွဲ့စ် ကျောင်းများဖွင့်လှစ်လျက် ပညာသင်ကြားပေးကြပါသည်။

ထိကျောင်းများကို အပျိုးသားကျောင်း (၀၂) နေရှင်နယ်ကျောင်း ဖူးကြပါသည်။ အစ်အော်းမောင်ကြီး(ယခု ဆာမောင်ကြီး)၊ ဆရာကြီး သခင် ကိုယ်တော်မှုင်း၊ ဒီးခုတ်ဦးဘချို့ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကိုးစီးသာ နေရှင်နယ် ကောလိပ်ကျောင်း တကျောင်းကိုလည်း တည်ထောင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိကောလိပ်သည် သက်ဆိုးမရည်ခဲ့ပါ။

နေရှင်နယ်ကျောင်းများ၏ ကျေးဇူးတွေ့ကြောင့် ကျောင်းသားအချုပ်
လူမှုမယ်ကလေးများသည် ပညာသင်မပျက်ရဲမက ရုံးချိစိတ်ဓာတ်လည်း ရလာ
ကြပါသည်။ နောင်အချိန်၌ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံများတွင်ရင်း၊ နိုင်ငံ
ရေးတွင်ရင်း၊ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသူများသည် များသောအားဖြင့် နေရှင်နယ်
ကျောင်းထွက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ တိုင်းပြည် လွှတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတလျောက်
၌ နေရှင်နယ်ကျောင်းများသည် အရေးကြီးသောအခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည်ကို
မည်သူမျှ ငြင်းဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ရော့ချောင်း နေရှင်နယ်ကျောင်းတွင်လည်း အောင်ဆန်းသည် အတန်းတိုင်းဦးပင် ပထမ ရပါသည်။ ၁၉၃၀-ပြည့်နှစ် ဂုဏ်သာမေးပွဲတွင် စကောလားရှစ်ရှည် 'ဦးရွှေခိုး' ကိုလည်း ရပါသည်။ တလလျှင် ၄၅ ၁၀-ကျပ်ကျဖြင့် သုံးနှစ်အတွက် စကောလားရှစ် ဧရိယာ ချိမ်းမြင်းခြင်းခံရပါသည်။ နောက်နှစ်နှစ် ကြောသောအခါ ၁၀-တန်းအောင်သဖြင့် ထို စကောလားရှစ် ဧရိယာကို ကောလိပ်ရောက်သည့် ပထမနှစ်အထိ ရှေ့ပါသည်။

ရော့ချောင်းနေရှင်နယ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားများသည် လက်ရေးစာစောင်ဖြစ်သော 'ကျောင်းသားစာစောင်' တရာထုတ်ရာ အောင်ဆန်းသည် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

အောင်ဆန်း၏ 'ဆန်း' ပုံကို နေရှင်နယ်ကျောင်းသားဘဝ္မာလည်း တွေ့ရှုရပါသည်။ ၁၉၃၁-ခုနှစ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း မေလ ၁၈-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တော်တို့ဖောင်သည် နှစ်လမျှ နာမကျန်းဖြစ်ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားပါသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း အိမ်ပြန်လာသော အောင်ဆန်းနှင့် ကျောင်းဆရာဖြစ်နေသော အစ်ကိုဥုးဘဝုင်းကြီးတို့သည် ဖောင်အလောင်းကို သြို့ဟြုပြီးမှ ရော့ချောင်းသုံးပြန်နိုင်ကြသဖြင့် ကျောင်းရောက် နောက်ကျနေကြပါသည်။ ဆရာတယောက်က 'မင်းတို့ ဘာလို့ နောက်ကျ နေသလဲ' ဟုမေးရာ အောင်ဆန်းက 'အဖေ မမာလို့' ဟု ဖြဖိပါသည်။ 'အခု မာသွားပြီလား' ဟု ဆရာက ဆက်မေးရာ 'ဆုံးပြီ' ဟု အောင်ဆန်းက ပြန်ဖြပါသည်။ ထိုသုံးဖြေကြောင်းကို ထိုဆရာက အစ်ကိုကြီးအားပြော၍ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်ုပ်တော့အား တဆင့်ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တော့တို့ ရယ်ကြရပါသည်။

သုံးသော်လည်း ယနေ့ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ အောင်ဆန်း၏အဖြမ်းအလွန်တိကျသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူဖြဖိသည်အတိုင်း သူ ကျောင်းပြန်အရောက် နောက်ကျရခြင်းသည် ဖောင် ဆုံးသွားသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မမာနေသော ဖောင်ကို ပြုစုနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်မှာ မှန်ပေသည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော ဆုံးပြီးနောက် အလောင်းကို သြို့ဟြုရုံမှတပါး အခြားလုပ်ရန်

ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က အောင်ဆန်းသည် ၁၆-နှစ်ကျော် ၁၇-နှစ်သား အရွယ်မျှသာ ရိုပါသေးသည်။ ထိုအရွယ်ကပင် သူသည် ကျောင်းပြန် နောက်ကျော်ခြင်း ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် မြင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း၌ သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်များ အောင်မြင်ခြင်းသည် ပြဿနာတရပ်၏ အကြောင်းရင်းကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ထိုးထွင်းသိမြင် တတ်သော အရည်အချင်းကြောင့် ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ပေ။

* * * * *

(၃)

ရန်ကုန်တက္ကသိလ္မာ

၁၉၂၂-ခန့်စွဲတွင် အောင်ဆန်းသည် အက်လိပ်မြန်မာ ဆယ်တန်းကို မြန်မာစာနှင့်ပါဋ္ဌာသာတို့တွင် ဂဏ်ထူးဖြင့်အောင်မြင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိလ္မာ၏ ရောက်လာပါသည်။ ထိုခေတ်က ကောလိပ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် အများအားဖြင့် အထက်တန်းလွှာနှင့် အလတ်တန်းလွှာများမှ လာကြသူများ ဖြစ်၍ အလွန် ‘ရှိုး’ ထုတ်ကြပါသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ရာ၌ ကောင်းပေါ့၊ လှပေါ့၊ ဆန်းပေါ့ ဆိုသည့် အဝတ်များကိုသာ ဂဏ်တု ဂဏ်ပြုင် ဝတ်ဆင်ကြပါသည်။ ထိုခေတ်အချိန်တွင် ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်လာသော အောင်ဆန်းသည် တမူ ထူးခြားနေပါသည်။

အခြားကျောင်းသားများ စတိုင်ထုတ်သလောက်(၀)ရှိက်ပေးသလောက် အောင်ဆန်းသည် အဝတ်ကိုလည်း ဂရမစိုက်၊ အစားကိုလည်း ဂရမစိုက်၊ အနေအထိုင်ကိုလည်း ဂရမစိုက်၊ ဖြစ်သလိုနေပါသည်။ အခြားကျောင်းသားများ ဘိုက်ပြောင်နေအောင် ဒီးလိမ်းပြင်ဆင်သလောက် အောင်ဆန်းသည် အမြ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖြင့် နေတတ်ပါသည်။ အခြားကျောင်းသားများသည် ပိုး-စဲ-ကတ္တီပါ-ဘန်ကောက် စသော အကောင်းစားအထည်များကို ဝတ်ဆင်သော်လည်း အောင်ဆန်းကား မန္တလေးလုံချည်တပတ်နွမ်း၊ ပင်နိတိုက်ပုံအကြီး၊ တခါတရုံ သက္ကလာဇာကျိုတပတ်နွမ်း စသည်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိပါသည်။ အခြား ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့၏အခန်းများကို လှပအောင် မွမ်းမံ ချယ်လှယ် ထားကြသဖြင့် အခန်းများ လှပခန့်ညားသလောက် အောင်ဆန်း၏ အခန်းသည်

ရှုပ်ပွေပါသည်။ တခန်းလုံး၌ စာအုပ်များသည် ပြန်ကြနေ၍ အကြီးလုံးချည် တို့လည်း နေရာအနဲ့အပြားရောက်နေကြပါသည်။ အိပ်ရာကိုလည်း မည်သည့် အခါမျှ မသိမ်းဘဲ၊ ခြင်ထောင်ကိုလည်း အမြဲ ထောင်ထားပါသည်။

သပ်သပ်ယပ်ယပ် နေတတ်ထိုင်တတ်သောကျောင်သားများက မည်မျှ နာခေါင်းရုံးစေကာမူ၊ အောင်ဆန်းကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝကျောင်သားများက သူ့အားဖော်ရွှေဇာ နှုတ်ဆက်သော် လည်း သူကပြန်၍ နှုတ်ဆက်ချင်မှ နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုသို့သော အောင်ဆန်းကို ကျောင်းသားအများက ‘ဂွဲ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်မှာ မထူးဆန်းလှပေ။ ထိုမျှ ဂုဏ်သော်လည်း အောင်ဆန်းသည် အလွန်စာဖတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ရာ၌ ကျောင်းသင်စာအုပ်များကိုသာမက အပြင်အပမှ စာအုပ်များ (အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးစာအုပ်များ) ကိုပါ ဖတ်လေ့ရှိပါသည်။ ဖတ်ရာ၌လည်း အန်းနီးချင်းများအတွက် အနောင့်အရှက်ဖြစ်မည် မဖြစ်မည်ကိုပင် သတိမပြု နိုင်တော့ဘဲ အော်ဖတ်လိုက ဖတ်တတ်ပါသည်။

အောင်ဆန်းသည် မိမိကိုနှုတ်ဆက်သူများအား ပြန်၍နှုတ်ဆက်လို့ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ စာအော်ဖတ်လိုက ဖတ်ခြင်းတို့သည် အခြားကျောင်းသားများ အား စောကားလိုသော မောက်မာသည့် စိတ်ဓာတ်ကြောင့်မဟုတ်။ စဉ်းစား ချင်ရာစဉ်းစား၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင် တခါက အက်လိပ်စာပါမောက္ခ မစွာတာရို့ဒ် (F.W.W. Rhodes) က ‘မင့်းညီဘာ မိုးပေါ်ခဏခဏ တက်တက်နေလို့ ငါက မြေကြီးပေါ်ပြန်ရောက် အောင် ချချပေးနေရတယ်’ ဟု ရယ်မောပြာဆိုဘူးပါသည်။

အောင်ဆန်းသည် ဘာတွေ စဉ်းစားနေပါသနည်း။ လူပျီးလူချယ်တို့ သဘာဝအလျောက် မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကို စဉ်းစားနေပါသလား။ မဟုတ်ပါ။ အောင်ဆန်း စဉ်းစားနေသည်မှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်နေသော အဖွဲ့နိုင်ငံကို မည်သို့ ကယ်တင်ရမည်နည်း ဆိုသည့် အလွန်ကြွေးကျယ်သောပြဿနာများကို စဉ်းစားနေကြောင်း သူ၏ နောက်ပိုင်းလုပ်ရပ်များက သက်သေခံနေပါသည်။

အောင်ဆန်းသည် လောကွတ်လုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲက မပါဘဲ လောကွတ်စကားတွေ ပြောနေခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြန်းလိုသူ မဟုတ်ပါ။ ၁၉၄၇-ခု ရှုလိုင်လ ၂၉-ရက်နေ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် ‘ကြောကွဲဝမ်းနည်းကြောင်း’ အဆိုတင်သွင်းရင်း ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားခဲ့ဘူးပါသည်။

“အဲဒီလို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ကိုအောင်ဆန်းဟာ သူများနှင့်မတူအောင် ထူးခြားတဲ့ အမူအရာတွေကို စပြီးတွေ့ရတာပဲ။ ဥပမာ စပြီးတွေ့ရတယ်ဆိုရင် တယောက်နှင့်တယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ သူ တယောက်ထဲကဘဲ ဘာမှမပြောဘဲ ငတ်တုတ်ထိုင်နေတယ်။ သည်တော့ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဘဲလို့ အောက်မေ့ပြီး အဲဒီနေ့ အချိန်ကုန်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီမှာတွေ့တဲ့အကြောင်းကို အကြောင်းပြပြီး လမ်းမှာတွေ့တဲ့အခါ ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘာလုပ်မလိုလဲ စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက် ကြတယ်။ နှုတ်ဆက်တဲ့အခါမှာ ကိုအရန်း၊ ကျွန်းတော့၊ ကိုသိန်းဖေ၊ ကိုကျော်ဖြင့်း တို့ကသာ အဲဒီလို နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ကိုအောင်ဆန်းကတော့ နှုတ်ဆက် ပေမယ့် လူညွှန်မကြည့်ဘဲ ရှောက်သွားချင်သွားတာပဲ။ ပြန်ပြောချင်မှ ပြောတယ်။ ရပ်ကြည့်ပြီး ရှောက်သွားချင် သွားတာပဲ။

သူမပြောဘူးဆိုပြီး သူကို ဖာသို့သာနေလိုက်ပေမယ့် အဲဒီအခါမှာ အပိုမပါဘဲ ပြောစရာရှိတာလာပြီး ပြောတာဘဲ။ ကျွန်းတော်ကလဲ အကြောင်း မသိဘူး။ တွေ့တာလဲ နောက်ကျေနေတယ်။ တနေ့ကျေတော့ ကိုသိန်းဖေကို အဲဒီ ကိုအောင်ဆန်းဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ လမ်းတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်လို့လဲ မရဘူး၊ ပြီးလို့လဲ မရဘူး။ သူကို လူထူးဆန်းတမျိုးဘဲလို့ အဲဒီလို အမှတ်သညာ ထားလိုက်တယ်။

နောက် ၆ လလောက်အကြာ သူနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျေတော့ ကိုအောင်ဆန်းဟာ အပိုတွေဆိုရင် ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊

လောက္ဂတ်ဆိုတာ သာပြီး သူအယုံအကြည်မရှိသေးတယ်။ လောက္ဂတ်ပြောနေတဲ့ လူတွေဟာ တယောက်နှင့် တယောက် ညာနေတဲ့ လူတွေဘဲ။

ဒီတော့ကာ တယောက်နှင့် တယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းရမယ့် လူတွေဟာ လောက္ဂတ်တွေ ဘာတွေ အပိုအလုပ်တွေ ပြောနေဘို့ မလိုဘူး။ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြော၊ ဆိုစရာရှိတာတွေ ဆို၊ အရေးရှိတဲ့ အခါမှ ပြောဆိုဘို့၊ အွေးနွေးစရာရှိတာတွေ အွေးနွေးဘို့၊ ဒါတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ သွားတွေ့တော့ ကိုအောင်ဆန်းဟာ ကျွန်ုတ်တို့ ထင်တဲ့ အတိုင်း ကတ်သီးကတ်သတ် လူတမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ အတိအကျကို လိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဆိုပြီး ကျွန်ုတ်တို့ တွေ့ရတယ်”

၁၉၃၂-၃၃ ခု ကျောင်းမြွှင့်စတွင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂက ကြိုးမှုးလျက် ‘ဘုန်းတော်ကြိုးများသည် နိုင်ငံရေး မလုပ်သင့်’ ဟူသော အဆိုတရပ်ကို အက်လိပ် ဘာသာဖြင့် စကားရည်လုပွဲတဲ့ ကျင်းပပါသည်။ ထိုအဆိုကို ကျွန်ုတ်တို့ တင်သွင်း၍ ကိုအေးချို့ ဆိုသူက ကန်းကွက်ပါသည်။

စကားရည်လုပွဲ မပြုလုပ်မိကပင် ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်ရေတ် (The Rangoon Gazette) သတင်းစာတွင် အခြေအတင် ရေးသားကြပါသည်။ အကြောင်းအရာမှာ နိုင်ငံရေးဆုံးနေရကား အပြင်မှ နိုင်ငံရေးသမားများလည်း ဝင်ရေးကြပါသည်။ ထိုအချိန်က နိုင်ငံရေးလောကြွှေ့ အိန္ဒိယပြည်နှင့် မြန်မာပြည် ခွဲရေးတွဲရေး ပြဿနာသည် ထိပ်တန်းရောက်နေပါသည်။

မြန်မာပြည်ကို သုံးကြိမ်သုံးလည်(၁၈၈၈-၁၈၈၂) တိုက်ခိုက်သိမ်းယူ၍ အိန္ဒိယပြည်တွင်း ထည့်သွင်းထားကြပါသည်။ အပ်ချုပ်ရေးကို စောစောပိုင်း၌ မင်းကြီးချုပ်၊ နောက်ပိုင်း၌ ခုတိယ ဘုရင်ခံ၊ ထိုနောက် ဘုရင်ခံက ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဘုရင်ခံချုပ်၏ လက်အောက်ခံများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုလျင် မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယပြည်၏ ပြည်နယ်တရာ့သာဖြစ်၍ မြန်မာပြည်၏

အပ်ချုပ်ရေး အကြီးအကဲများသည် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်၏ အမိန့်ကို နာခံကြရ ပါသည်။

မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးသမားများတွင် အိန္ဒိယပြည်မှ ခွဲထွက်မှ တိုင်းပြည် အတွက် ပိုမိုအကျိုးရှိမည်ဟု ယူဆသူများလည်း ရှိသကဲ့သို့ အိန္ဒိယပြည်နှင့် တွဲနေမှ ပိုအကျိုးရှိမည်ဟု ယူဆသူများလည်း ရှိနေပါသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်နှင့် မြန်မာပြည် ခွဲရေးတွဲရေးနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံရေး လောကတွင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေပါသည်။ ခွဲရေးဘက်မှ ခေါင်းဆောင်မှာ ဦးဘဖေ ဖြစ်၍၊ တွဲရေးဘက်မှ ခေါင်းဆောင်မှာ ဦးချုစ်လှိုင်၊ ဒေါက်တာ ဘမော်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ (ဒေါက်တာဘမော်သည် ထိအချိန်မှစ၍ နိုင်ငံရေးနယ်ထဲ ဝင် လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ပရိယယ်အရာတွင် အလွန်လိမ္မာပါးနှပ်သော ဖြေတိသျေအစိုးရသည် ခွဲရေးတွဲရေးပြသေနာကို မိမိတို့ မဆုံးဖြတ်လို့၊ မြန်မာအမျိုးသားများကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်စေလိုသည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေးမည်ဟု ကြေညာပါသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ(၁၉၃၂)ပြီး၍ တွဲရေးထောက်ခံသော အမတ် လောင်းများ ပိုမိုအရွေးခံရသော်လည်း တိကျဖြတ်သားစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြ သဖြင့် ဖြေတိသျေအစိုးရသည် (၁၉၃၇-ခ မြန်မာပြည် အပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေ အရ) ၁၉၃၇-ခ ဇြိုလ ၁-ရက်နေ့တွင် မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယပြည်မှ ခွဲထွက် လိုက်ပါသည်။

ကျေးလက်လူထုအပေါ်တွင် လွန်စွာ ထြေကြီးမားသော ဘုန်းတော် ကြီးများ၏ အကူအညီကို ရယူလိုသော(၀)နိုင်ငံရေးတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ခုတုံးလုပ်လိုသော နိုင်ငံရေးသမားများ(အထူးသဖြင့် တွဲရေးသမားများ)သည် ဖော်ပြပါ ဘုန်းတော်ကြီးများနိုင်ငံရေးမလုပ်သင့်ဟူသော စကားရည်လုပွဲတွင် များစွာစိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိနောက် စကားရည်လုပွဲကို ကျောင်းသားများသာမက အပြင်ပ နိုင်ငံရေးသမားများပါ တက်ရောက် နားထောင်ကြ သဖြင့် တက္ကလားလိုလ်သမဂ္ဂခန်းမကြီးတရာ့လုံး ပြည့်လျှေားပါသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းရောက်စ အောင်ဆန်းသည် အဆိုကို ထောက်ခံ၍ ဝင်ရောက်ခွေးနှေးပါသည်။ အဆိုကို ထောက်ခံခြင်းမှာ ကျွန်တော်အဆိုရှင် ဖြစ်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မိမိယဉ်ကြည်ချက်အတိုင်း ထောက်ခံခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အင်လိပ်စကားကို ရောလည်ပိုင်နိုင်စွာ မပြောတတ်သေးရုံမက လူဂိုက် မှာလည်း ဂျက္ဗာတဗျာတဖြစ်နေရကား အောင်ဆန်းသည် ပရီသတ်၏ လျော်ပြောင် ခြင်း၊ အော်ဟစ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ သို့ရာတွင် အောင်ဆန်းသည် မိမိ ပြောလိုသည်တို့ကို ပြီးဆုံးအောင် ပြောဆိုပြီးမှသာ ထိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကပင်လျှင် အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ဝင်စား၏ မိမိယဉ်ကြည်ချက်ကို မကြောက်မရှုံး ဖော်ပြသူ ဖြစ်ပါသည်။ များစွာသော ကောလိပ်ကျောင်းသားများသည် ဘွဲ့ရရေး၊ ကျောင်းမှထွက်သောအခါ အလုပ် အကိုင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရရေးတို့အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသော်လည်း အောင်ဆန်းသည်ကား နိုင်ငံရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေပါသည်။

* * * * *

(၄)

တက္ကသိလ်သမဂ္ဂ၌

၁၉၃၄-ခုနှစ်တွင် အောင်ဆန်းသည် အိုင်အောမေးပွဲ အောင်မြင် ပြီးနောက် ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးကို စတင်ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ထိုနှစ် တက္ကသိလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ(တကာသ) အမှုဆောင်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဝင် ရောက်၍ ယူဉ်ပြီးအရွေးခံရာ အောင်ဆန်းအရွေးမခံရပါ။ လူသိနည်းသေး သည့်ပြင် ကျောင်းသားအများက သူ့ကို လူဂွစာဟုသာ အသိအမှတ်ပြထားကြပါ သေးသည်။

အရွေးမခံရသော်လည်း အောင်ဆန်းသည် စိတ်ပျက်မသွားပါ။ သူအား မဲမပေးသူများကိုလည်း စိတ်ခုမသွားပါ။ အောင်ဆန်းသည် သဘောထားကြီးသူ ပေတည်း။ မည်မျှ သဘောထားကြီးသည်ကို မြှုနိုင်ပယ်မင်းကြီးဟောင်း ဦးထွန်း အုန်း၏ ၁၉၆၁-ခု ကမ္ဘာ့ကလေးများနေ့၊ ၁၃-၂-၆၁ သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ရှုခြင်း အားဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

ဦးထွန်းအုန်းက ကလေးများထံ့ပို့သည့် ‘ဦးလေးထွန်းအုန်း၏ စကားလက်ဆောင်’ ဟူသော သဝဏ်လွှာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

“ပထမဦးဆုံး ဦးလေးအနေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို သတိရတာ ကတော့ ၁၉၃၄-ခုနှစ်ကဘဲ။ ရန်ကုန်တက္ကသိလ်မှာ တက္ကသိလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ အမှုဆောင်ရွေးကောက်ပွဲလုပ်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဦးကျော်ဌီး၊ ဦးသိန်းဖေမြင့်တို့က အဖွဲ့တရု ဖွဲ့စည်းပြီး ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ကြတယ်။ ကိုအောင်ဆန်းကို မဲထည့်ပါ၊ ကျူပ်တို့တာဝန်ယူပါတယ်တဲ့။ ဦးလေးက

ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ဒါလောက် ရူသိုးတဲ့လူကို မထည့်လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မထည့်နိုင်ဘူးယူ’ လို့ ဦးလေးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ သူတို့က ‘ငင်ဗျား တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့လူဘဲ’ လို့ မှတ်ချက်ချဖြီး လက်လျှော့သွားကြတယ်။ မဲရောတ်ပြီးတဲ့ညနေ ကိုအောင်ဆန်းဟာ ဦးလေးရဲ့ အခွန်းကို ရောက်လာတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကထဲက သူက ရယ်မောပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ‘ကိုထွန်းအန် ကျွန်တော် အရေးမခံရဘူးယူ့ ဟဲဟဲဟဲ’ တဲ့။ အနားရောက်လာတော့ ဦးလေးက ကုလားထိုင်ထိုးပေးပြီး ‘ငင်ဗျား စိတ်ဆိုးချင်ဆိုး၊ ငင်ဗျားကို ကျွန်တော်မဲ့မထည့်ခဲ့ဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက အားရပါးရရယ်မောပြီး ‘ဒါမျိုးမှ ကျွန်တော်က ကြိုက်တာ၊ မဲတန်ဘိုးဆိုတာ အဲဒီလိုထားရတယ်ဗျာ’ အရေးမခံရတာ ခံရတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ အပြင်လူအနေနဲ့လဲ ကျောင်းသားကိုစွဲတွေ တပြီးတော်ပြီးကြီး လုပ်နိုင်ပါတယ်။ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ဆက်ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့ယူ’ စသည်ဖြင့် ၃-နာရီလောက် စကားလက်ဆုံးကျုပြီး သူ၎ယ်ချင်းလုပ်ဖော်ဆောင်ဘက်အဖြစ် ရင်းနှီး သွားကြတယ်။

၁၉၃၅-၂၆ ခုနှစ်ကျတော့လဲ အမူဆောင်များအဖြစ် တင်မြောက်ခံကြရတဲ့အခါ။ ကျောင်းသားကိုအောင်ဆန်းဟာ အတွေ့တွေ အတွင်းရေးမှူးအနေနဲ့ အလုပ်သိလုပ်ပြချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက သူ့ရဲ့ ဆက်ဆံမှုကို အားမရသေးတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့စွမ်းရည်ကို ကလောင်ဖြင့်ပြစေဆိုး၊ အိုးဝေမဂ္ဂင်း အယ်ဒီတာဝန်အဖြစ် တာဝန်ယူစေတယ်။ လုပ်ပြချင်တာမလုပ်ရလို့ သူ့စိတ်ကောက်သွားသလား၊ မကောက်ပါဘူး။ ထားတဲ့နေရာကနေသူ့စွမ်းရည်ကို ပြပြီး ကျောင်းသားကိုစွဲ အဝေဝကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့်သာဆိုရင် ငါ တော်ရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို နေရာမပေးရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဂုဏ်မှုဘဲ။

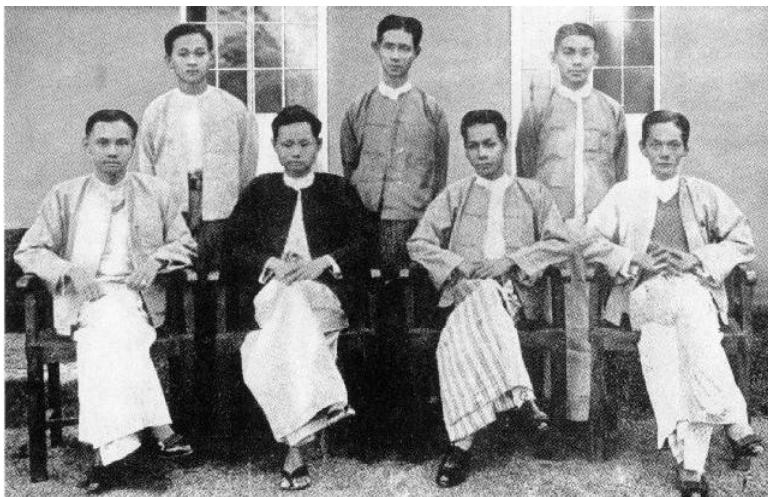
ဒါတင်လား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လူလေးတို့ သေသေချာချာနားထောင်မှတ်ထားနော်။ ဦးလေးတို့ ၁၉၃၆-ခုနှစ် သပိတ်မောက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတောင် သူ့ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌနေရာမှာထားပြီး ဆောင်ရွက်စေကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်လ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ကွက်ခြင်း။

မင်းသားကြီးမလပ်ရလို့ ပတ်မကြီးကို ထိုးဖောက်မယ်ဟူဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး
မထားဘဲ သဘောထားကြီးစွာ ကြည်ဖြူဇွာ လုပ်ဖောက်ကိုင်ဖက်များ စီစဉ်ပေးတဲ့
အတိုင်း စွမ်းစွမ်းတမန် လုပ်ပြပြန်ပါတယ်။

ဒီလို့ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ထားတွေကြောင့် မြန်မာအမျိုးသားခေါင်းဆောင်
တင်မက ကမ္မာကပါ အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
လူသေပေမယ့် သူ့အမည်ဟာ မသေဘဲ ရာဇ်ဝမှာ အမြဲ မှတ်တမ်းတင်
ထားတော့မယ်ဆိုတာ ကလေးတို့ သို့ သို့ကြတယ်”

ဦးထွန်းအုန်းသည် ကျောင်းသားဘဝမှုစဉ် နယ်ခဲ့တော်လှန်ရေး၊
ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတို့၏ အောင်ဆန်းနှင့်အတူ လက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့သူ
ဖြစ်ပါသည်။ အောင်ဆန်း၏ စိတ်နေ့သဘောထားကို ခရေစွဲတွင်းကျသိသူ
ဖြစ်ပါသည်။

ဒိုးဝေအယ်ဒီတာအဖွဲ့ (၁၉၃၆)

၁၉၃၅-၃၆ ခု တာကာသ အမှုဆောင် ရွှေးကောက်ပွဲတွင် အောင်ဆန်း အရွေးခံရပါသည်။ တာကသ၏ အဘဘော်ဖြစ်သော ‘အိုးဝေမဂ္ဂင်း’ အယ်ဒီတာ အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ထိုနှစ် တာကာသ သည် အတက်ကြွေ့ဆုံး အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ တက်ကြွေ့ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ မျက်နှာဖြူများ ကြီးစိုးနေသော တက္ကသိလ်အာဏာပိုင်များ၏ ဖိနှိပ်မှုကိုလည်း ခံရပါသည်။ တက္ကသိလ်ကျောင်းအပ် မစွဲတာဆလော် (D.J. Sloss) သည် သာမန် ကျောင်းအပ်မျှသာမကဘဲ၊ အစိုးရပိုင်းတွင် အလွန် ဝင်ဆန်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ပညာရေးသမားသက်သက်သာ မဟုတ်ဘဲ အုပ်ချုပ်ရေးသမားတပိုင်းလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မြန်မာကျောင်းသားကလေးများ ပြတိသွေးအစိုးရကို အထင်ကြီး၍ ကြောက်ချုံရှိသောအောင် ပုံသွင်းပေးလိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ တန်ည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့အား ကျွန်းစိတ်သွင်းပေးလိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိကြီးကိုင်ဆွဲတိုင်း ကသည့် ကျောင်းသားများအား အခွင့်အရေး ပေးသလောက် မျိုးချိစိတ်ရှိသည့် ကျောင်းသားများကို ဖိနှိပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ မတရားအခွင့်အရေးယူလိုသော (၀၂) ကျွန်းစိတ်ရှိသော ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းအပ်ကြီးထွေ့ မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်တတ်ကြပါသည်။ ထို ကျောင်းသားများ အိုင်စီအက်စ် ဘီစီအက်စ် စသည့် ရာထူးကြီးများရအောင် ကျောင်းအပ်ကြီးကလည်း ကူညီပေးတတ်ပါသည်။

အခြားသောဆရာများသည်လည်း ကျောင်းအပ်ကြီးကို အတူယူကာ အလွန် ဖြူရှိကရက် ဆန်ကြပါသည်။ ကျောင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဆရာတပည့် သဘောမျိုးမထားဘဲ ကျွန်းသခင် သဘောမျိုးဖြင့် ဆက်ဆံကြပါသည်။ ကျောင်းသားတယောက်သည် ကျောင်းတက်ချိန်စာရင်း ခေါ်ရာ၌ ‘ဆာ’ ထည့်၍ မထူးမိကမဲ့ မင်းတို့က ကျွန်းလူမျိုး၊ ငါက သခင်မျိုး။ ငါပြန်မပြောနင့်’ ဟုပင် မောက်မာစွာ ပြောဆိုဘူးပါသည်။

ဤအတောအတွင်း တာကာသ အစည်းအဝေးတရာ့၌ ဥက္ကဋ္ဌကိုနဲ့ (၀န်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနဲ့)က ‘သမဂ္ဂအပေါ်တွင်င်း၊ မျိုးချိစိတ်ရှိသော ကျောင်းသားများအပေါ်တွင်င်း အစိုးရက နှိမ်လိမ့်မည်’ ဟု ဟောမိသဖြင့်

တက္ကာသိုလ် အာဏာပိုင်များက ကိုနှကို ကျောင်းမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ကြပါသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသားများ၏ မကျေနပ်မှုသည် တနေ့ထက်တနေ့ မြင့်တက် လာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် တာကာသ၏ အာဘော်ဖြစ်သော ‘အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း’ တွင် (A hell hound at large လွတ်နေသော ငရဲခွေးကြီးတကောင်) ဟူသော ဆောင်းပါတရု ပါလာပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် တက္ကာသိုလ်အရာရှိ တယောက် အကြောင်းကို စောင်းပါးရိုပ်ခြည် ဖော်ပြထားပါသည်။

အာဏာမာန်ယစ်နေသော တက္ကာသိုလ်ကျောင်းအပ်ကြီးသည် အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဖြစ်သော အောင်ဆန်းကိုခေါ်၍ ဆောင်းပါးရှင်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် တောင်းဆိုပါသည်။ ဆောင်းပါရှင်နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလျှင် အောင်ဆန်းကို မည်သို့မျှ အရေးမယူဟုလည်း ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ အမှန်မှာ ကျောင်းအပ်ကြီးသည် ဆောင်းပါးရှင် မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရိုပ်မိသော်လည်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၏ အတည်ပြုချက်ကို ရယူလိုသဖြင့် အောင်ဆန်းကိုခေါ်၍ မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချော်၍လည်းမပျော်၊ ခြောက်၍လည်း မကြောက်တတ်သောအောင်ဆန်းသည် ‘အယ်ဒီတာတို့မည်သည် ဆောင်းပါးရှင် များ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရိုး ထုံးမရှိ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်ကြ။ ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်’ ဟု ပြန်ပြော၍ ကျောင်းအပ်ကြီးအခန်းမှ တွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကြောင့် တက္ကာသိုလ်အာဏာပိုင်များသည် အောင်ဆန်းကို ကျောင်းမှထုတ်ရန် စိစ်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုတ်တော်သည် ဘီအေအောင်သဖြင့် ကျောင်းမှထွက်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် တရာတည်းသော ဝံသာနသတင်းစာဖြစ်သည့် ‘နယူးဘားမား’ (The New Burma) တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေပါသည်။

၁၉၃၆-ခ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅-ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ‘ကိုအောင်ဆန်းကိုလည်း ကျောင်းထုတ်လိမ့်မည်’ ဟူသော သတင်းကို ဖတ်ရပြီး နောက် ကျွန်ုတ်တော်သည် တာကာသ သို့ သွားပါသည်။ ကျွန်ုတ်ရောက်သွားချိန်

တွင် ကျောင်းသားထုအစည်းအဝေး ကျင်းပရန် စီစဉ်နေကြပါသည်။ မကျေနှပ်မှု၊ နစ်နာမျှအပျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသော ကျောင်းသားများသည် ‘သပိတ်မောက်မယ်ကွဲ’ ဟု ကြွေးကြော်ကြကာ တာကာသ ခန်းမသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကိန်နှင့်အချို့ တာကာသ ခေါင်းဆောင်များသည် ကျောင်းသားထုတဲ့ရပ်လုံး သပိတ်မောက်ခြင်းကို မလိုလား၊ မိမိတို့ အမှုဆောင်များသာ စာမေးပွဲကို သပိတ်မောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြပါသည်။ သို့သော်လည်း နိုးကြားတက်ကြနေသော ကျောင်းသားထု၏ တော်လုန်ရေးစိတ်ဓာတ်ကို မည်သူ တားနှင့်အံနည်း။

အစည်းအဝေးတွင် အခြားပုဂ္ဂိုလ် တယောက် နှစ်ယောက်လောက် စကားပြောပြီးသောအခါ အောင်ဆန်း ထပါသည်။ ပရိသတ်၏ ညာဘသံကား နားကွဲလုမတတ် မြည်ဟည်းသွားပါသည်။ မြန်မာဘသာဖြင့် ပြောရန် စလိုက်ရာ ကုလားကျောင်းသားတယောက်က ‘အက်လိပ်လိုပြောပါ၊ ကျွန်ုတ်တို့ မြန်မာ စကား ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး’ ဟု ပြောသဖြင့် အောင်ဆန်းသည် အက်လိပ်ဘသာဖြင့် ပြောရပါတော့သည်။

ထိန်းက အောင်ဆန်း၏ ပြောပုံဆိုပုံသည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော စကားရည်လုပွဲမြှော် ပြောဆိုခဲ့ပုံနှင့် ဆိုနှင့်ရေ ကွာဘိသကဲ့သို့ ကွာခြားနေပါသည်။ အက်လိပ်စကားကို ရေရှေလည်လည် နိုင်နိုင်နှင့်နှင့် ပြောဆိုနိုင်ရုံမက အချက် အလက်များသည်လည်း ထိလုမိလုရကား ကြားရသူများအဖို့ ကြက်သီးမွှေးညင်း ထစရာပင်။

လေးနှစ်(၁၉၃၂ မှ ၁၉၃၆)အတွင်း အောင်ဆန်း၏ တိုးတက်မှုသည် ချီးကျိုးလောက်ပေါသည်။ ထိုသို့ တိုးတက်လာသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ အောင်ဆန်းသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်း အလကားမနေဘဲ အက်ခံမန်းဘုံး (Edmund Burke)၊ ဒစ်စံရောလီ (Disraeli) စသော အက်လိပ် ပါလီမန်

ရာဇ်ဝေးတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ မိန့်ခွန်းများကို အလွတ်လောက်နီးနီးရအောင် ဖတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသား လေးငါးယောက်လောက် စကားပြောပြီးသောအခါ အားလုံးတည်တည်တည်း တဗ္ဗာသို့လိုကို သပိတ်မောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြလေသည်။ အချို့ကျောင်းသားများသည် စိတ်မရည်တော့ဘဲ ‘ဘာ လေရှည် နေတာလဲ၊ မြန်မြေနဲ့ဆင်’ ဟု ဟစ်အော်၍ အသင့်စောင့်နေသော ဘတ်စ်ကားများပေါ်သို့ ပြီးတက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် တဗ္ဗာသို့လိုနယ်မြေကို လူညွှန်ပတ်ကာ ကြွေးကြော်သုံးများ ကြွေးကြော်ပြီးနောက် သပိတ်စခန်းပြုလုပ်မည့် ရွှေတိရိန်ဘုရားသို့ ချိတ်ကြပါသည်။ ကျောင်းသူအချို့လည်း လိုက်ပါလာကြပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ‘အချော်များ’ ကား သပိတ်မောက်သူများကို လောင်ပြောင်၍ နေရစ်ခဲ့ကြပါသည်။ အချို့မပြတ်သားသော ကျောင်းသားများ သည်လည်း ရွှေတိရိန်ဘုရားရောက်ပြီးမှ ကျောင်းသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ငင်းတို့ဦးရေမှာ မများလူပေ။

သပိတ်အင်အားသည် အားရဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ကျောင်းသားများ၏ မျိုးချစ်စိတ်နှင့် ရဲဘော်စိတ်တို့သည် ချိုးကျျှုးလောက်ပေသည်။ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အမျိုးသားသတင်းစာများကလည်း သပိတ်သမားများကို အားပေးကူညီကြပါသည်။ နာမည် ကျော်ကာဘွန်းဆရာကြီး ရွှေတလေးခေါ် ဦးဘကလေး ကသတင်းစာတစောင်တွင် ကာတွန်းရေးဆွဲပြီး

“မာစတာ ဆလေ့တဲ့ဆရာ

အဏာပါဏာပြုခဲ့တာ။

သပိတ်ကို ညီညီညာညာ

မောက်လိုက်ကြဖို့ ဒီတခါ”

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

အတက်ကြဆုံး သပိတ်မှာက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များတွင် အောင်ဆန်းပါဝင်ခဲ့သည်ကို အထူးဖော်ပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ ထိုသို့ ပါဝင် ခဲ့သည့်အတွက် အောင်ဆန်းသည် ထိုနှစ် စာမေးပွဲ(ဘီ-အေ အထက်တန်း စာမေးပွဲ)ကို မဖြေနှိပ်ဘဲ နောက်နှစ်(၁၉၃၇)မှာမှ ဖြေဆိုရပါသည်။ တန်ည်း အားဖြင့်ဆိုလျှင် အောင်ဆန်းအဖို့ တန်စုပ်ပုပ်သွားပါသည်။ အချို့ သပိတ် ခေါင်းဆောင်များသည် ကျောင်းသားထုရှုံးတွင် လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ဟောပြာကြသော်လည်း ကွယ်ရာတွင် စာ ခိုးကျက်ကြသည်ဟု သိရပါသည်။ အောင်ဆန်းသည်ကား မည်သည့်အခါမှ လုပ်ငန်းအပေါ်တွင်ငင်း၊ ရဲဘော်ရဲဘာက်များ အပေါ်တွင်ငင်း သစ္စာမဖောက်ချေ။

တဲ့သို့လ်သပိတ်သည် ဟိုက်စကူးကျောင်းသားများသို့လည်း ကူးစက် သွားလေသည်။ သပိတ်၏ကျေးဇူးကြောင့် တဲ့သို့လ်အာဏာပိုင်များသည် ထုတ်ထားသောကျောင်းသားများကို ပြန်၍လက်ခံရသည့်ပြင် အပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ တွင်လည်း ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များကို လက်ခံရပါတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကျောင်းအုပ် မစွတာဆလေ့စုတ်ထွက်သွားရ၍ မြန်မာအမျိုးသား ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင် ကျောင်းအုပ်ဖြစ်လာပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသားများ အနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တဲ့သို့လ်ကျောင်းအုပ် ဖြစ်ခြင်းပေတည်း။ ထို့ပြင် ဗြိတိသွေးရသည် ကျောင်းသားကိစ္စကို လစ်လျှော့ မထားရဘဲ တရားဝန်ကြီး ဆာမြေဘူး ခေါင်းဆောင်သော စုစမ်းရေးကော်မရှင် တရာ့ဖွဲ့၍ တဲ့သို့လ် အက်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။ ထို ကော်မရှင်တွင် ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အောင်ဆန်း ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

အခြားအရေးကြီးသော ရလပ်တရာမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားများနှင့် ဟိုက်စကူးကျောင်းသားများ စည်းလုံးညီညွတ်လာ၍ 'မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ' ဟု ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ကျော်ကာရိကမူ တနိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းဟူ၍ မရှိခဲ့ဘူးပေါ်။

အောင်ဆန်းသည် ထိနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၏ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ၊ နောက်နှစ်တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းခံရပါသည်။

၁၉၃၆-ခုနှစ် ကျောင်းပြန်ဖွဲ့စွဲသောအခါ အောင်ဆန်းသည် တာကာသ၏ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဝန်ကြီးဟောင်း အမဲ့အေ၊ ရာရှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ရာရှစ်သည် ကုလားလူမျိုးဖြစ်သဖြင့်၊ ကျဉ်းမြောင်းသော အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် ကျောင်းသားများက ရာရှစ်ကို ဥက္ကဋ္ဌ မတင် လိုကြပါ။ အမြင်ကျယ်သော အောင်ဆန်းကား ဘာသာမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး၊ ထိုက်သင့်သူကို ထိုက်သင့်သည့် နေရာပေးရမည်ဆိုသည့်မူကို အမြဲ့ကိုင် ထားသည့်အတိုင်း ရာရှစ်ကို ဥက္ကဋ္ဌတင်လိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ အောင်ဆန်းသည် ကုလားထိုင် လုလိုသူ မဟုတ်ပါ။ လုပ်ငန်းအောင်မြောင်းကိုသာ ရှေ့ရှေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုံးသည့်နေ့အထိ အောင်ဆန်းတွင် ထိုစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝ ရှိပါသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်(၀၂)သော့ထားကြီးမှုကြောင့်ပင် သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ အောင်မြောင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဘဝကပင် အောင်ဆန်းသည် တိုင်းပြည် လွှတ်လပ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်ဆင်ရာ၏ အဖက်ဖက်မှ ပြင်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်အောင် ပညာအရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုစွဲရန် ပြင်ဆင်ရုံးမက လွှတ်လပ်ရေးထိုက်ပွဲတလျောက်တွင် တွေ့ကြုခဲ့စားရမည့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်လည်း ပြင်ဆင်သည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အနေဖြင့် တာကာသ တွင် အိပ်၊ တာကာသ တွင် စားသည်က များပါသည်။ အိပ်သောအခါ မွေ့ယာ၊ ကုတင်ပေါ်မှာမအိပ်။ တန်းလျားခုပေါ်မှာ ခြောက်ရာ၊ ခင်းစရာ မပါဘဲ အိပ်လေ့ရှိသည်။ တာကာသ၏ ဖွားဖက်တော် အစောင့် ဦးကံသိန်းက မကြည့်ရက်သဖြင့် အိပ်ရာခင်းပေးသော အခါ ‘ကျော်က နိုင်ငံရေးလုပ်မယ့်လူ၊ ထောင်ထဲက ထွက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုကထဲက ကျင့်နေတာ’ ဟု ပြော၍ လက်မခံပေ။ ကျောင်းပိတ် ရက်များအတွင်း တော့လက်ကျေးဇူးများသို့ သွားရောက်လေ့လာ၍ ပြန်ရောက်

လျင် သွေးချင်းသားချင်းများဖြစ်ကြသော တောင်သူလယ်သမားများ မည်မျှ ဆင်းရဲကြပုံကို ပြောပြလေ့ရှိသည်ဟု ဦးကံသိန်းက ကွန်တော့အား ပြောဘူး ပါသည်။

နိုင်ငံရေး အစစ်အမှန်ဟူသည် စည်းစိမ်ရှိသည့် အလုပ်မဟုတ်၊ ဒုက္ခ အတိ ပြည့်နှက်နေသည်ကို အောင်ဆန်း ကောင်းစွာသိသည်။ သိသည့် အတိုင်း ထိုဗုဏ်များကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ကျောင်းသားဘဝကပင် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ အောင်ဆန်းသည် မျက်စွေကန်း တစ္ဆေးမကြာက်၊ မိုက်ရူးရဲ လုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

တာကာသာ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအောင်ဆန်း

အက်လိပ်စာပေ၊ ဥရောပရာဇ်၊ နိုင်ငံရေးဖော်တိုကို သင်ယူခဲ့သော အောင်ဆန်းသည် ၁၉၃၇-ခ မတ်လတွင် ဘီအေ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပါသည်။ ဘီအေ အောင်သည်အထိ စာမေးပွဲ တခါဗျာ မကျဘူးပေ။ သို့သော်လည်း နောက်နှစ်တွင်ကား ကျောင်းသားကိစ္စ၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စတို့ကို အချိန်ဖြည့် ဆောင်ရွက်ရသည်ဖြစ်ရာ စာကျက်ချိန်မရသဖြင့် ဘီအယ်လ်(ဥပဒေပညာ) ပထမနှစ် စာမေးပွဲတွင် ရှုံးပါသည်။ အောင်ဆန်း၏ ပထမအကြိမ်ရှုံးခြင်းနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ရှုံးခြင်းပေတည်း။

ထိုနှစ် ၁၉၃၇-၃၈ တွင် အောင်ဆန်းသည် တာကာသ၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ပင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ထိုက်သော်လည်း မလုပ်ရ သဖြင့် စိတ်ကောက်မသွားဘဲ ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို ကျော်စွာ ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၈-၃၉ တွင် အောင်ဆန်းကို တာကာသ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြောက်ကြလေသည်။

* * * * *

(၅)

သခင်အောင်ဆန်း

တိုင်းပြည်လွှတ်လပ်ရေးရရှိ ကျောင်းသားလောကတွင် ဆောင်ရွက်နေ ရုံဖြင့် မဖြီးဘဲ၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်လာသည့် အတိုင်း၊ အောင်ဆန်းသည် ထိနှစ်မကုန်မီ ကျောင်းမှထွက်၍ ထိအချိန်က အတက်ကြွေးဖြစ်သော ‘တို့ဗမာ အစည်းအရုံး’ သို့ ဝင်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျောင်သားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းသည် သခင်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၃၈-ခုနှစ်လောက်မှစ၍ သခင်ဘသောင်း၊ သခင်ဗစိန် စသည် အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သော လူငယ်အချို့သည် မိမိတိနာမည်ကို ‘သခင်’ တပ်ခေါ်လျက် မြန်မာများ၏ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ကို နှိုးဆွဲပေး ကြပါသည်။ ထိအချိန်က အပိုစိုးသူ အဂ်လိပ်များသည် မိမိကိုယ်ကို သခင်ဟု အခေါ်ချုပ် မြန်မာများကို ကျွန်းအဖြစ်သဘောထားကာ ဆက်ဆံကြပါသည်။ သခင်ဘသောင်းတို့လူစုသည် လူငယ်ပိုင်းကို စည်းရုံးကာ ‘ဗမာပြည်သည် တို့ပြည်’ ဗမာစာသည် တို့စာ၊ ဗမာစကားသည် တို့စကား၊ သခင်မျိုးဟေး တို့ဗမာ’ စသည် ဆောင်ပွဲတို့ကို ကြွေးကြော်လျက် ‘တို့ဗမာသီချင်း’ ကို သီဆိုကြပြီးလျှင် မြန်မာလူမျိုး၏ မီးခဲ့ပြာ့ဖုံးဖြစ်သည် အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ထုတ်ပေးကြပါသည်။ [တို့ဗမာသီချင်းကို နောက်ဆက်တွဲ က-တွင် ဖတ်ပါ။]

တို့မှာအစည်းအရုံး အလဲ

သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က သခင်များမှာ စနစ်တကျ စည်းရုံး ဖွဲ့စည်းခြင်း မရှိသေးပေ။ ၁၉၃၄- ခနှစ်လောက်တွင်မှ တို့မှာအစည်းအရုံး ဟူသော နာမည်ဖြင့် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတုဂ္ဂို တည်ထောင်နိုင်ကြလေသည်။ အစည်းအရုံးဝင်တိုင်း မိမိတို့၏နာမည်ရှေ့ခြံ မောင်၊ ကို၊ ဦး စသည်တို့ကို မတပ်ဘ၊ ‘သခင်’ ဟု တပ်ကြပါသည်။ ဥပမာ ‘ကိုကကြီး’ ဆိုသူသည် အစည်းအရုံးဝင်လိုက်သည်နှင့်တပြုင်နှင် ‘သခင်ကကြီး’ ဖြစ်လာပါသည်။ အလားတူစွာ အမျိုးသမီးများသည်လည်း မိမိတို့နာမည်ရှေ့ခြံ မ၊ ဒေါ် စသည်တို့ မတပ်ဘ ‘သခင်မ’ ဟု တပ်ကြပါသည်။ ထိုအချက်ကို အဖွဲ့ပြု၍ ပြည့်သူလူထု နှင့်တကွ အစိုးရသည် တရားဝင်နာမည်ဖြစ်သော ‘တို့မှာအစည်းအရုံး’ ကို အသုံးနည်း၍ တို့မှာအစည်းအရုံးအစား ‘သခင်ပါတီ’ ဟူသော အမည်ကို အသုံးများလေသည်။

၁၉၃၈-ခ ကုန်ခါနီးလောက်တွင် အောင်ဆန်းသည် ဦးနဲ့ (ယခင် သခင်နဲ့)၊ သခင်သန်းထွန်း (ယခု ကွန်းများနှစ်ခေါင်းဆောင်) တို့နှင့် တနေ့တည်း ‘တို့မှာအစည်းအရုံး’ ဝင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တို့မှာအစည်းအရုံး မှာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ခေါင်းဆောင်သည့် အခြမ်းနှင့် သခင်ဗုံး ခေါင်းဆောင်သည့် အခြမ်းဟူ၍ နှစ်ခြမ်းကဲ့နောက်ပါသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့ အခြမ်းသည် အများစုဖြစ်၍ သခင်အောင်ဆန်းတို့သည် ထိုအခြမ်းဝင်များ ဖြစ်လာကြလေသည်။

လူကြီးပိုင်း နိုင်ငံရေးသမားများ ခေါင်းဆောင်သည့် ပါတီများသည် 'ဟုမ္မရူး' (၀၂) ဒိမိနိုယ် စကေးကပ်စ်ခေါ် ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေးလောက်ကိုသာ မိမိတို့၏ ပန်းတိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါသည်။ 'ဟုမ္မရူး' ရလျှင် ပြည်ရေး ပြည်ရာကိစ္စ အဝဝကို မြန်မာလူမျိုးတို့ စိတ်တိုင်းကျ စီမံခန့်ခွဲနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်သည် ဖြေတိသူ စန်သဟာယ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နေသေး သဖြင့် အက်လိပ်ရှင်ဘုရင်ကို အသိအမှတ် ပြန်ရညီးမည်သာ ဖြစ်သည်။

သခင်ကိုယ်တော်မြိုင်းမှတပါး လူငယ်များသာ ဖြစ်ကြသော တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်များသည် 'လုံးဝလွှတ်လပ်ရေး' ကို မိမိတို့၏ ပန်းတိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါသည်။ 'လူမျိုးတမျိုးသည် အခြားလူမျိုး တမျိုးမျိုးကို စိုးစိုးအပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိ' ဟူသော ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားလျက် သခင်ခေါင်းဆောင်များသည် ဖြေတိသူအစိုးရ လက်အောက်မှ လုံးဝ ရန်းထွက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြပါသည်။ ထိုခေတ်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် အတိုးတက်ဆုံး အတက်ကြွေဆုံး နိုင်ငံရေးပါတီ ဖြစ်ပေသည်။ တိုးတက် တက်ကြသည့်နှင့်အမျှ ဖြေတိသူအစိုးရ၏ အဖိနိပ်ကိုလည်း အခံရဆုံး ပါတီ ဖြစ်ပေသည်။ 'သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ' ဟူ၍ပင် ဆိုစမှတ် ပြခဲ့ကြပေသည်။

သခင်အောင်ဆန်းသည် ပါတီဝင်ဖြစ်လာပြီးနောက် မကြာမီ ဋ္ဌာနချုပ် အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းတို့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ဝါဒလုပ်ငန်းစဉ် သည် တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်လာပါသည်။ ဖြေတိသူ အစိုးရကလည်း အစည်းအရုံးဝင် များကို အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်၍ အခါအခွင့်သာတိုင်း ဖမ်းဆီး နိုင်စက်ပါသည်။

၁၃၀၀-ပြည့်နှစ် နောင်းတန်းများ လဆုတ် ၃-၄-၅-၆ ရက်(၁၉၃၉-၇ ဧပြီလ ၆-၇-၈-၉) နေးများတွင် မော်လမြှုင်မြှုံးခြုံ ကျင်းပသည့် စတုလ္လာ အကြိမ်းမြောက် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ညီလာခံကြီးတွင် မြှုက်ကြားခဲ့သော ဥက္ကဋ္ဌ

သခင်လှဘော်၏ မိန့်ခွန်းကိုဖတ်လျှင် အစည်းအရုံးဝင် သခင်၊ သခင်မများ မည်မျှ အနိုင်စက်ခံကြရသည်။ အစည်းအရုံးကြီး၏ ဝါဒလမ်းစဉ်များ မည်မျှ တိုးတက်သည်တို့ကို သိသာနိုင်ပေသည်။ [နောက်ဆက်တွဲ ခ-ကို ဖတ်ပါ]

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည့်အချိန်မှစ၍ သခင်အောင်ဆန်းသည် ပါတီရုံး၏ပင် အချိန်ပြည့်နေထိုင်၍ လုပ်အားပေးပါသည်။ ထိုအခါက သခင်များ၏ ဘဝသည် အလွန် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါသည်။ မည်မျှ ဆင်းရဲ စေကာမှ သခင်အောင်ဆန်းသည် မည်သည့်အခါမျှ မည်ညွှေးညားတိုင်းပြည့် လွှတ်လပ်ရေးအတွက် ငတ်တလှည့် ပြတ်တလှည့် စောက်ချုပ်သာ လုပ်ကိုင် ပါသည်။ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘ကြကွဲဝမ်းနည်းကြောင်းအဆို’ တင်သွင်းရင်း ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနှက သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဆက်လက်ပြောဆိုသွားပါသည်။

“ကိုအောင်ဆန်းရဲ၊ Sterling Qualities ခေါ်တဲ့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ‘တို့ဗုံးအစည်းအရုံး’ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ပိုပြီး မြင်လာတယ်။”

ဟိုအခါတုံးက ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် မြင်လာတာကတော့ သူဟာ စာအရေးအသားမှာ အလွန်တော်တယ်။ ဗမာလို ရေးရေး၊ အက်လိပ်လို ရေးရေး၊ စကားလုံးဟာ အင်မတန် ပြောင်တယ်။ ဒီလို ရေးတတ်တဲ့ သူ့အတိအကျ ဝါသနာ ပါလာတာကိုက အပိုတွေ ခွဲတွေတွေတွေတွေ လောကွဲတ်စကားတွေ လုပ်ဖို့ ဝါသနာ မပါဘူး။

တို့ဗုံးအစည်းအရုံးကို ရောက်တဲ့အခါကျမှ တကယ့်ကို အစမ်းခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကို ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့တယ်။ အပေါ်ယံ ကြည်လိုက်တော့ သခင်ဖြစ်သွားတာပဲလို့ တွေ့ကြတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် စွန့်စားရတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် အနစ်နာခံရတယ်၊ ဘယ်-ဘယ်လို အနစ်နာခံရသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ နေစဉ်အခါတုံးက မိဘက ပိုတဲ့ပိုက်ဆဲကို ဖော်ဖော်သိ သုံးလို့၊ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း

စားလို့၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တိုင်း သောက်လို့၊ ဘိုင်စကုတ် ကြည့်ချင်တိုင်း ကြည့်ပြီး ပိုးလုံချည် တရ္စာမ်းချမ်းနဲ့ ဒီလိုလုပ်နေတဲ့လူတွေဟာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာက၊ ဟိုအခါတုန်းက နိုင်ငံရေးကို လုပ်နေတဲ့ ဌာနချုပ်မှာရှိတဲ့ အမှုဆောင်တွေဟာ ထမင်း တနေ့ဂုံး နှစ်နှပ်မှန်မှန်စားရဘို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ တခါတလေ ထမင်း တန်ပ်သာ စားရတယ်။ တခါတလေ မနက်စာ စားရလို့ ညစာ မစားရဘူး။ တခါတလေ ညစာ စားရလို့ မနက်စာ မစားရဘူး။ တခါတလေ ပြောရင်ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဖူး။ အရှင်းတောင် မစားရတာ ရှိသေးတယ်။

နိုင်ငံရေးကိုတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ သခင်သန်းထွန်းနဲ့ သခင်အောင်ဆန်း ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြပါ။ တရားလည်ဟောဘို့နှင့် ငွေစံဆောင်းပေးဘို့ ကျွန်တော့တာဝန်ထားပါဆိုလို့ ငွေထိန်းနှင့် ဝါဒပြန်ဗွားရေးဘဲ ကျွန်တော် ကိုင်ရတယ်။

ကျွန်တော် ငွေထိန်းဖြစ်တဲ့အခါ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်မှာ လုပ်တဲ့လူတွေဟာ ထမင်းတန်ပ် နှစ်နှပ်လောက် မစားရရင် အောင့်နေနိုင်တယ်။ နှစ်ရက်လောက်မစားရလို့ အောင့်မနေနိုင်တဲ့အခါမှ ဌာနချုပ်က လူတွေ ကျွန်တော့ဆဲ မကြာခဏ လာပြောတယ်။ ပိုက်ဆဲ ရှာပေးပါအုံး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာပြီလို့။ ဒီလို လာပြောတဲ့လူက တော်တော်များတယ်။ ဒီလူတွေကို ကျွန်တော် အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်စင်စစ်တော့ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မယ်ဆိုတာလို့၊ အူမမှာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင် အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။

သခင်အောင်ဆန်းက အဲဒီလို့ ဖြစ်လာတဲ့ အချိန် အတောအတွင်းမှာ တခါမှ ကျွန်တော့ကို ‘ကျူပ် ထမင်းမစားရသေးဘူး။ အဲဒီအတွက် ပိုက်ဆဲ ရှာပေးစမ်းပါ။ ကျူပ်တော့ဖြင့် ဆာတယ်’ စသည်ဖြင့် ဒီလို တခါမှ ပြောသံမကြားခဲ့ရဘူး။ ဖြစ်သလို နေသွားတာဘဲ။ စားရရင်လဲ စားလိုက်တာဘဲ။ မစားရဘူး ဆိုရင်လဲ ထိုင်နေတာဘဲ။ စာအပ်ကို ထိုင်ဖတ်ပြီး နေလိုက်တာဘဲ။

ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေက 'လာ ထမင်းစားရအောင်၊ သခင်အောင်ဆန်း လာပါ' ဆိုမှ ထ စားလိုက်တာဘဲ။ မစားရတဲ့အခါ ဒီလိုထိုင်နေတာဘဲ။ အဆင်းအရဲကို သူ အသေအချာ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။

ဗမာလိုကတော့ ဥပေါ်ဘတရားပေါ့။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ကောလိပ် ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားတို့ ဘာဝ အလိုက်၊ ခင်ဗျားတို့လဲ သိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ ကိုယ့်ခုတင်နဲ့၊ ကိုယ့်ခြောင်ထောင်နဲ့၊ ကိုယ့်ဂျမ်းစောင်ကြီးတွေနဲ့ကိုယ် သန့်သန့်၊ ရှင်းရှင်းပေါ့။ သခင်အောင်ဆန်းကတော့ ဖြစ်သလို နေတာဘဲ။

သခင်အောင်ဆန်းတို့နေတဲ့ ကျွန်ုတ်တို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာန ချုပ်မှာ အခန်းတရရှိတယ်။ ဌာနချုပ်မှာဆိုရင် အမှုဆောင်တွေ နေတဲ့ ဌာန ချုပ်ဘဲ။ အဲဒီမှာဆိုရင် အိပ်ရာလိပ်တွေ ဘာတွေ ကျကျနှင့် ရှိတယ်။ ဒီ အမှုဆောင်တွေက အိပ်ပြီးရင်လိပ်၊ လိပ်ပြီးတယ်ဆိုရင် မှက်ခြင်ယင် စသည်ဖြင့် ဖုတ်တွေ ဘာတွေ မပေါ်အောင် တရာ့တသေထားလို့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကရှစ်က်ပြီး နေကြတယ်။

သခင်အောင်ဆန်းကတော့ ဒါတွေကို ဘာမှ ကရာမစိုက်ဖူး။ ဒီလို အိပ်တယ်။ အိပ်ရာက၊ ဥပမာဆိုရင် သူစောင်ဟာ ဒီလိုဘဲ ထားတယ်။ ခြုံပြီး ဒီအတိုင်းဘဲ ထားတယ်။ နောက်တနဲ့၊ အိပ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာရင် ဒီစောင်ကို ဒီလိုခြုံပြီး အိပ်လိုက်တာဘဲ။ ငါစောင်ဟာ မဲနေပါလား၊ ပုံတွေ တက်နေပါလား၊ ငါအိပ်ရာမှာ ကြော်ပိုးတွေနဲ့ပါလား ဆိုတာတွေကို ကရာမစိုက်ဖူး။ နိုင်ငံရေး တရာ့ထဲကိုသာ အာရုံစိုက်နေတာဘဲ။ သခင်အောင်ဆန်း တယောက်ထဲ အိပ်လို့ ရတယ်။ ဒီပြင်လူတွေ အိပ်လို့မရဘူး။

အဖြစ်အပျက်ကလေးတရာ့၊ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်ကလေးတရာ့ ပြောရညီးမယ်။ သခင်အောင်ဆန်းအိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းဟာ အပြင်အပက ကြည့်ရင် ဌာနချုပ်မှာ တော်တော်ကောင်းတဲ့ အခန်းဘဲ။ အဲဒီ အခါမှာ ရေနဲ့ချောင်းက ကျွန်ုတ်တို့ သခင်တွေ-သခင်မတွေ ဘုရားဖူးရအောင် လာကြပြီး ဌာနချုပ်မှာ တဲ့တဲ့အခါကျတော့ ဌာနချုပ်က လူငယ်ကလေးတွေက

‘ခင်ဗျားတို့ ညှဉ်သည်တွေ ဖြစ်တယ်။ အပြင်မှာတော့ မနေပါနဲ့’ အဲဒီအခါက သခင်အောင်ဆန်းကလဲ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေတယ်။ ‘အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး အခန်းထဲမှာ အိပ်ပါ’ ဆိုပြီး ထားလိုက်ကြတယ်။

‘ဟိုလူတွေက ကြားလိုပါလေ။ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး အိပ်တဲ့ အခန်းမှာ သိပ်တယ်ဆိုပြီး၊ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေကြတော့ ညာ ၁၂-နာရီလောက် လဲကျရော အိပ်ရာလိပ်တွေကို လိပ်ပြီး အပြင်ဘက် ထွက်ပြီးလာကြရတာဘဲ။ ကြမ်းပိုးတွေကြောင့် နေကို မနေနိုင်ဘူး။ သခင်အောင်ဆန်း တယောက်ထဲ အိပ်နိုင်တယ်။ ကြမ်းပိုးကိုက်တာကို ဂရိုစိုက်နေဘို့ သူမှာ အချိန်မရှိဘူး။ အဲဒီလို ဥပော့ကွာ့တရားတွေ လုပ်တာတွေ တွေ့လာရပါတယ်။ အင်မတန် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နဲ့ ဖြစ်နေတာတွေကို ခင်ဗျားတို့ မြင်စေချင်တယ်။ အဲဒီလို ဆင်းရဲတယ်လို့ ညည်းညားလိုက် ကျွန်ုတော်တို့ မကြားရဘူးလေ။

ကျွန်ုတော်တို့ဆိုရင် ညည်းညားတာဘဲ။ ဥပမာပံဆိုရင် တခါတလေ ပိုက်ဆံလဲမရှိ ထမင်းကလဲ မစားရသေးဘူး။ လမ်းရှေ့က်သွားလို့ ပလာတာဆိုင် က အကြော်အလှုံး အနဲ့တွေကို အခါ ဖို့လ်လကျွာခေါ်တဲ့ သခင်လှဖေတို့က တောက်ခေါ်ပြီး ‘အခုနေ ဒီပလာတာနဲ့ ဆိတ်သားကြော်ကလေး စားလိုက်ရရင် ရေဒီယိုကလေး ထပြီးနားထောင်လိုက်ရရင်’ ဆိုပြီး ညည်းညားမြတ်တယ်။ သခင်အောင်ဆန်းကတော့ တခါမှ ညည်းညားမြတ်လို့ မကြားရဘူးလေ။ အဲဒီလို လောကြြီးတရာ့လုံး မိမိခံပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် ထယ်ထယ်ဝါဝါ နေနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီတွေကို ဂရမနိုက်ဘဲ ဥပော့ကွာ့တရားကိုပိုက်ပြီး အဲဒီလိုနေတာကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့အတွက် နိုင်ငံရေးသမား တကယ့် တော်လှန်ရေးသမားပါပါ လုပ်နိုင်တဲ့ လူတယောက်ဖြစ်ပါပေတယ်လို့ ဟိုတခါ ကတဲက လုံးဝ စိတ်ထဲက ချိုးကျျုး ခဲ့တယ်’

တိုင်းပြည်အတွက် သခင်အောင်ဆန်း မည်မျှ အပင်ပန်း အဆင်းရဲ အနစ်နာခံသည်ကို အထက်ပါ ဦးနှစ်း မိန့်ခွန်းမှ ကောက်နှတ်ချက်အရ သိနိုင် လောက်ပါသည်။

ထိမျှသာ မကသေးပါ။ သခင်အောင်ဆန်းသည် တိုင်းပြည်အတွက် ချစ်လှစာသော (မုဆိုးမ) မိခင်ကြီးနှင့် တက္က ဆွဲမျိုးသားချင်းများ အပေါ်တွင် လည်း သံယောဇ် ဖြတ်နိုင်ပါသည်။ မည်မျှ သံယောဇ် ဖြတ်နိုင်သည်ကို သူ၏ ရောင်းရင်း ရဲဘော်သုံးကျိုပ်ဝင် ဗိုလ်လကျောက အောက်ပါအတိုင်း ပြောဘူးပါသည်။

“တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သခင်အောင်ဆန်းဟာ သူ့ကေတိဖြစ်တဲ့ နတ်မောက်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ အလွန်ချစ်တဲ့ အမေနဲ့လဲ အဆက်ဖြတ်သလောက် ဖြစ်နေတယ်။ တနေ့တော့ သူ့အမေဟာ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာပြီး ကြည့်မြင်တိုင်မှာ တဲ့ခိုနေတယ်။ သခင်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော့ ကို သူ့အမေဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ရောက်တဲ့အခါ အမေကြီးက သူ့ကို သနား ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ ဖော်ခွန်းတွေ အမျိုးမျိုးမေးတယ်။ သခင် အောင်ဆန်းက ခေါင်းငှုပြီး တခါတခါမှ သူ့မအောက် ကြည့်တယ်။ မေးတာ တွေကိုလဲ တို့တို့ပြတ်ပြတ်ဘဲ ဖြေတယ်။ ကျွန်တော်တောင် ကြားက နေပြီး အားမရ ဖြစ်မိတယ်။ ကြားကြားလဲ မနေဘူး။ ၁၅-မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀-လောက် ရှိတော့ ပြန်လာတာဘဲ။ ပြန်ခါနီးလဲ နှုတ်မဆက်ဘူး။ လမ်းတလျောက်လုံး မှာတော့ သခင်အောင်ဆန်းဟာ စကားတခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့အလွန်ချစ်တဲ့ အမေ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံ ရတယ်။

သူ့အမေ နတ်မောက်ပြန်တော့ ဘူတာရုံလိုက်ပို့ကြတယ်။ ဘူတာရုံ မှာလဲ သခင်အောင်ဆန်းဟာ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငှုနေတယ်။ မီးရထား ထွက်စပြတော့ သခင်အောင်ဆန်းဟာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ထိုင်ချုပြီး ရထား ပြတ်းပေါက်က ကြည့်နေတဲ့ သူ့အမေကို ရှိခိုးကန်တော့လိုက်တယ်။ ပြန်လာကြရင်း သခင်အောင်ဆန်းက ‘ကျူပ်က သားအငယ်ဆုံး၊ ကျူပ်က စာမရေး၊ ဘာမရေးနဲ့ စိမ်းကားသလို ဖြစ်နေတာကို အမေ စိတ်မကောင်းဘူး။ နိုင်ငံရေးလုပ်တာကို ဒါလောက် မကန်ကွက်ပါဘူး။ ကျူပ် အေးတိအေးစက် နိုင်တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ အမေ သနားပါတယ်’ လို့ ညည်းတွား ပြောဆိုရာတယ်”

သခင်အောင်ဆန်းသည် မိခင်ကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုတွေ ချစ်သည်ထက် ပို၍ ချစ်ပါသည်။ မိခင်ကလည်း အခြား သားများ အပေါ်ထက် အငယ်ဆုံးသားကလေး အပေါ်တွင် သံယောဇ် ပိုပါသည်။ သို့ပါလျက် သခင်အောင်ဆန်းသည် မိခင်အပေါ် စိမ်းကားသလို ဖြစ်နေသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို လူထား သောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်ရှိသည်မှအပ အခြား အကြောင်းများ မရှိနိုင်ပါ။ သခင်အောင်ဆန်းအဖို့ စားလည်း နိုင်ငံရေး၊ အိပ်လည်း နိုင်ငံရေး ဖြစ်နေပါသည်။ နိုင်ငံရေးသာလျှင် အမို့ နိုင်ငံရေးသာလျှင် အဖော် နိုင်ငံရေးသာလျှင် အဖော် နိုင်ငံရေးသာလျှင် ဆွဲမျိုးသားချင်း ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စာရေးဆရာ ဒဂုံနှင့်တာရာက ၁၉၄၆-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ‘တာရာမဂ္ဂဇော်း’ ၌ ‘အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။

“သူတွင် နိုင်ငံရေးဝိဘဲ့ကား ပြင်းထန်လှ၏။ နိုင်ငံရေးတရာတည်းသာ လုပ်သော လူတုံးဖြစ်၏။

သူသည် ရိုင်း၏၊ ကြမ်း၏၊ ကြောင်၏၊ ကိစ္စမရှိ။ သူသည် ဓည်ခန်း ဆောင်မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်။ ‘တရာတည်းသာ ယုံကြည်ချက်နှင့် တရာတည်းကိုသာ လုပ်သော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါ ဖြစ်၏’ ထို့ကြောင့် ကိစ္စမရှိ။”

သခင်အောင်ဆန်း၏ ရိုင်းပုံ၊ ကြမ်းပုံတို့ကို သခင်တင်မောင်(ကျိုးမင်း) ကလည်း ၄-၁-၆၃ နေ့ထုတ် ကြေးမံသတင်းစာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

“၁၉၄၀-ခုနှစ် နေ့နတ်ရီလတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ အမှုဆောင် အစည်းအဝေးကို မန္တလေးမြို့၌ ကျင်းပလေသည်။ အမှုဆောင်အားလုံး မန္တလေး ရုံတော်ကြီးရှိ ဦးဘုံး တိုက်ကြီးတွင် တည်းခိုကြသည်။ အစည်းအဝေးကိုလည်း ထိုတိုက်မှာပင် ကျင်းပလေသည်။

အမှုဆောင် အစည်းအဝေး ကျင်းပနေဆဲမှပင် ဖြတိသူ လေဘာပါတီ ခေါင်းဆောင်တိုးဖြစ်သူ ဆာစတက်ဖို့ကရစ်ပ် သည် ဗမာပြည်၏ အကြောင်း ကို လေလာရန် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဗမာပြည် မလာမိကလေးကပင် ငှုံးအား လေဘာပါတီမှ ထုတ်ပယ်ခဲ့ထားရလေသည်။ အကြောင်းမှာ စစ်အတွင်းတွင် ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး တပ်ပေါင်းစုတုရု ဖွဲ့သင့်သည်ဟု ပါတီတွင် အကြံပေးမိ သည့်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်တွင် ဦးတင်ထွန်အီမြို့ ဓာတ္တတည်းခို့ပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံးနေ့လိုသည်အတွက် မန္တလေးသို့ လိုက်လာခဲ့ လေသည်။ ဆာစတက်ဖို့ကရစ်ပ် အား သခင်ကျော်စိန်(ယခု ပြည်သူ့စာပေတိက်) က မန္တလေးသို့ လိုက်ပို့ရလေသည်။ မန္တလေးတွင် ထိုလေဘာပါတီ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး အမှုဆောင်များ တွေ့ဆုံးကြပုံမှာ ကျွန်တော့ တသက်တာတွင် မမေ့နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ဆွေးနွေးပွဲကို သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်လေးမောင်တို့အား ဦးဆောင်ဆွေးနွေးရန် သတ်မှတ်ထားကြပါသည်။ သခင်မြေမှာ မန္တလေးတွင် ကြာရှည်မနေနိုင်ဘဲ အစည်းအရုံးတာဝန်များနှင့်ပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားရလေသည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ကရစ်ပို့ လက်ယာဘက်က သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်လှူဘော်၊ သခင်တိပ်တင်ကိုယ်တော် ကြီးတို့က ထိုင်နေကြ၍ လက်ဝဲဘက်တွင် သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြပါသည်။

ကရစ်ပို့က ‘ဗမာပြည် ကို မလာခင်တုန်းက တို့ဗမာအစည်းအရုံးနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် နားလည်တာနဲ့၊ ဒါတွေဟာ ဗမာပြည်မြေပေါ်ရောက်လို့ တည်လဲ အိပ်မိရော ကျွန်တော်သိထားတာတွေ အားလုံး အမြို့အစွမ်း လွှဲနေတာ တွေ့ရပါတယ်’ ဟု ပြောရင်း ဟားတို့ကို ရယ်လိုက်ပါသည်။ ‘ကျွန်တော် သိခဲ့တာက င်းပျားတို့ အစည်းအရုံးဟာ လူရမ်းကားကလေးတွေ၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရား ကင်းခဲ့သူတွေ၊ သူပုန်ထုတို့ သွေးဆူ

နေတဲ့ သူကလေးတွေ၊ ပညာမဲ့ အလုပ်လက်မဲ့ ကလေးတွေ စုပေါင်း ပါဝင်တဲ့ အစည်းအရုံးကြီးဘဲလို့ နားလည်လာခဲ့ပါတယ်။ အခုမှ ဒီလိုမဟုတ်မှန်း သိပါ တော့တယ်။’

သခင်အောင်ဆန်းက ရယ်လျက် ‘ဒါဟာ မမှတာပါဘဲ၊ အုပ်စိုးသူ ဆိုတာဟာ အုပ်စိုးခံရသူများ အပေါ်မှာ ဒီလိုဘဲ သဘောထားတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုတ်တို့က အတိုက်အခဲ လုပ်နေတော့ ဒီလိုဘဲ သတင်းပေးကြမှာပါဘဲ။ တရု ကျွန်ုတ်ပြောချင်တာက ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ လူငယ်တိုင်းဟာ ဒီလိုဘဲ ပညာမဲ့ အလုပ်လက်မဲ့ လူပေ လူတေကလေးတွေချည်း ဖြစ်နေရတယ် ဆိုရင်လဲ ဘယ်သူ အပြစ်လဲ။ ဤတိသုက္ခ အုပ်စိုးခြင်း အောက်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဖြစ်ရပ်တရုအနေနဲ့ ဤတိသုက္ခလုပ်းတွေဘဲ ရှုက်စရာ ကောင်းနေမှာပေါ့။’

ကရစ်ပဲ။ ၁။ ‘ကျွန်ုတ် တရုမေးစမ်းပါရစေ၊ စပ်စုတယ်လို့လဲ မထင်ပါနဲ့။ ရင်းရင်းနှီးနှီး သဘောထားလို့ မေးရတာပါ။ ခင်ဗျားတို့က အခု အက်လိပ် လက်အောက်ခံဘဝက လွှတ်အောင် ကြိုးပမ်းနေကြတယ်။ လွှတ်လပ် ရေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရအောင် လုပ်ကြမှာလဲ’

သခင်အောင်ဆန်း။ ၂။ ‘နည်းကတော့ ကျွန်ုတ်တို့ တရားတယ်ထင်တဲ့ နည်းနဲ့ ရအောင် လုပ်ယူရမှာဘဲ’

ကရစ်ပဲ။ ၃။ ‘မစွဲတာအောင်ဆန်းပြောတာ ကျွန်ုတ် နားမလည်းသေး ပါဘူး၊ ထပ်ရှင်းစမ်းပါအေး’

သခင်အောင်ဆန်း။ ၄။ ‘ရှင်းပါတယ်၊ တရားတယ်ထင်တဲ့နည်း ဆိုတာ ဟာ ရရာနည်းနဲ့ လုပ်ရမယ်လို့ ဆိုတာဘဲ။ ဥပမာဗျာ ခင်ဗျားအိပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဖောင်တိန်ဟာ ကျွန်ုတ်ပိုင်တဲ့ ဖောင်တိန် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားက ကျွန်ုတ်ဘို့ဆိုက အနိုင်ကျင့်ပြီး လူယူထားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ကျွန်ုတ်က ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်ပေးပါဗျာလို့ ချော့တောင်းမယ်။ မရရင် နောက်တနည်းနဲ့ တောင်းမယ်။ အဆုံးကျွန်ုတ် မပေးဘူး’

လား ပေးမလားဆိုပြီး ခြိမ်းခြားကိုတောင်းမယ်။ ဒါနဲ့မှ မရရင် ဟောဒီလို အတင်း လုယူမယ်’

သခင်အောင်ဆန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆာစတက်ဖို့ကရစ်ပဲ ၏ အပိုက်ပဲက ဖောင်တိန်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ကရစ်ပဲ၏ ကုတ်အကျိုးအိပ်ကြီးပါ ပြု၍ ပါလာလေတော့သည်။

သခင်အောင်ဆန်းမှာ ဓည့်သည်တယောက်၏ အကျိုးပြုသည်ကိုပင် အားမနာတတ်၊ အလိုက်မသိတတ်ဘဲ ဆက်၍ ပြောလိုက်သေး၏။ ‘က အဲဒီနည်းဟာ ကျွန်ုတ်တော် တရားတယ်ထင်တဲ့ နည်းဘဲ။ ကျွန်ုတ်တော့ ဖောင်တိန်ပြန်ရတာ လိုရင်းဘဲ။’

ကရစ်ပဲမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်။ အားရပါးရ ဟားတိုက်၍သာ ရယ်မော နေရှာတော့၏။

သခင်အောင်ဆန်းက ဆက်ပြီး ‘က အခုလို လုပ်ယူရတော့ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ကျွန်ုတ်မှာတော့ ကျွန်ုတ် ဖောင်တိန် ပြန်ရပါလေရဲ့။ ခင်ဗျားမှာတော့ အကျိုးအိပ် အပြခံရတာသာ အဖတ်တင်တာပေါ့။ စောစောကသာ ပြန်ပေးလိုက်ယင် အကျိုးလဲ မပြဘူး။ ကျွန်ုတ် လက်တောင် တော်တော် နာသွားတယ်။ ဒု ကျွန်ုတ် ပြောနေတာတွေဟာ အပိုပြောတာလဲ မပါဘူး။ ခြိမ်းခြားကိုနေတာလဲ မဟုတ်ဖူး။ တကယ်ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ သဘောကို ပြောပြ နေတာဘဲ။’

ကရစ်ပဲမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်။ အူတက်မတတ် ဖြစ်နေရှာသည်။ နောက် အတန်ကြောမှ ‘အို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အောင်ဆန်း၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အောင်ဆန်း’ ဟူ၍သာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရော့တ်၍ နေရှာပါတော့သည်။

ကျွန်ုတ်တို့တတွေမှာ ဓည့်သည်များကိုလဲ အားနာ၊ မရယ်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဖြစ်ကာ မျက်နှာအထားရ ခက်နေကြရတော့၏။”

သခင်အောင်ဆန်း ရိုင်းခြင်း၊ ကြမ်းခြင်း(၁) လောက်ကဝတ်ကို ဂရု မဖိုက်ခြင်းတို့သည် သူတပါးအပေါ်တွင် စောကားမောကား ပြုလုပ်လိုသော ကြောင့်မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးကိုသာ အမြှေစဉ်းစားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆချင်ပါသည်။ အမှန်မှာ သခင်အောင်ဆန်းသည် အလွန်ကိုယ်ချင်းစာတရား ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိသော တကိုယ်ကောင်း ဆံသော သူများကို အလွန်စက်ဆပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်း မည်မျှ ရဲဘော်စိတ် ရှိသည်ကို သူနှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အားလုံး သိပါသည်။ အချို့သော ခေါင်းဆောင်များကဲ့သို့ ဆွဲမျိုးသားချင်းအပေါ်တွင် ဝံသာမနာဘဲ သူ၏ ရဲဘော်များကိုသာ ဦးစာပေးလေ့ရှိပြောင်း၊ သူ၏ နောက်ပိုင်းလုပ်ရပ်များက သက်သော်ပဲပါသည်။

၁၉၃၉-ခုနှစ်လောက်တွင် သခင်အောင်ဆန်း အဖမ်းခံရပါသည်။ သို့သော်လည်း ရုံးတင် တရားစွဲဆို နိုင်လောက်အောင် အထောက်အထားများ မရနိုင်ရကား အက်လိပ်အစိုးရသည် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကို မကြာမီ လွှတ်ပစ် လိုက်ရပါသည်။

* * * * *

(၆)

လက်ပဲအင်အားစု

သခင်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးရင့်ကျက်မှုသည် မြန်ဆန်လုပါသည်။ တို့မှုမှာအစည်းအရုံးအတွက် တိကျပြတ်သားသော ဝါဒလမ်းစဉ်များကို သူပင် ခိုင်ခံရေးဆွဲခဲ့ပါသည်။ ပါတီဝင် ရဲဘော်အချို့သည် မို့အောင်မလိုက်နိုင်ကြသဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းသည် တို့မှုမှာအစည်းအရုံးကို အားမရ ဖြစ်လာပါသည်။ တိုင်းပြည်လွှာတ်လပ်ရေး ရရှိဖြင့် မပြီးသေးဘဲ၊ လူများစုဖြစ်သည့် အလုပ်သမား လယ်သမားများ၏ ဘဝလွှာတ်မြောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်လိုသည့် လက်ပဲအင်အားစုများကို သိမ်းသွင်း စည်းရုံးရမည်ဟု သခင်အောင်ဆန်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပေသည်။

ထိုသို့ သဘောပေါက်သည့် အတိုင်း သခင်သိန်းဖေ (သိန်းဖေမြင့်)၊ သခင်ဗဟိန်း (ကွယ်လွန်သူ)၊ သခင်လှဖေ (မိုလ်လကျွား)၊ ကာလကတ္တားမှ ရောက်လာသော ကုလားရဲဘော်တယောက်တို့နှင့်အတူ သခင်အောင်ဆန်းသည် ‘ဂွန်မြှေနှစ်ပါတီ’ တည်ထောင်ရန် ကလပ်စည်းတရာ ဖွဲ့စည်းပါသည်။ ထိုကလပ်စည်းတွင် သခင်အောင်ဆန်းက အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါသည်။

‘ဂွန်မြှေနှစ်အစ အောင်ဆန်းက’ ဟုရေးလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း အက်လိပ်အစိုးရက ဂွန်မြှေနှစ်ပါတီ တည်ထောင်ခွင့် မပြုသည်က တကြောင်း၊ အမျိုးသား လွှာတ်လပ်ရေးအတွက် ဇောက်ချ ဆောင်ရွက်နေသည့် တို့မှုမှာအစည်းအရုံးအတွက် အချိန်ပြည့် ပေးနေရသည်က တကြောင်းတို့

ကြောင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့ လူစုသည် ထိအချိန်က ကွန်မြှာန် ပါတီကို
လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ပေ။

သခင်အောင်ဆန်းသည် အလွန် အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်ရှိ
လျှင် နေ့ရောညပါ မအပိုဘဲ မပြီးမချင်းလုပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အရည်အချင်း
ပြည့်ဝရုံမက ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ နိုင်ငံရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတိုင်း
အတွေ့အကြော်များလုပြီဖြစ်ရကား သခင်အောင်ဆန်း၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆ
သည် ရှင်းလင်းပြတ်သား၍ လက်တွေ့နှင့်လည်း ကိုက်ညီလုပါသည်။

၁၉၄၀-ပြည့် မတ်လတွင် သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗဟိန်း၊ သခင်
ခင်အောင် စသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကိုထွန်းရှိနိုင် (ယခု
မိုလ်ရန်နိုင်) စသော ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များပါဝင်သည့် ကိုယ်စားလှယ်
အဖွဲ့၊ ကို ခေါင်းဆောင်ကာ သခင်အောင်ဆန်းသည် အိန္ဒိယပြည် ရမ်းဂါးမြို့၌
ကျင်းပသော တောင်သူလယ်သမား ကွန်ဖရင့်သို့ သွားရောက် တက်ခဲ့ပါသည်။
ထိကွန်ဖရင့်တွင် တင်သွေးရန် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ကြေညာစာတမ်းကို
တည်လုံးမအပိုဘဲ အက်လိပ်ဘာသာဖြင့် အပြီးရေးဆွဲခဲ့ပါသည်။ ထိုကြေညာ
စာတန်းမှ အောက်ပါ ကောက်နှုတ်ချက်ကို ဖတ်ကြည့်လျှင် သခင်အောင်ဆန်း၏
နိုင်ငံရေးအယူအဆ အတွေးအခေါ်များ မည်မျှ တိုးတက်သည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

နိုင်ငံရေးရည်မှန်းချက်

- (၁) နယ်ချုံသမားများ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှ လုံးဝလွတ်မြောက်ရေး။
- (၂) ရှမ်းပြည်နှင့် အမြားချွင်းချုပ်ထားသော နယ်များ၏ ၁၉၃၇-ခု မြန်မာ ပြည်
အက်ဥပဒေအရ ပြည်မနှင့် ခွဲခြားထားသော တောင်တန်းဒေသများကို
ဆိုလိုသည်။ ၁၁၁ရေးသူ၏ ပွဲတွင် ပဒေသရာစိစနစ် ဖျက်သိမ်းရေး။
- (၃) တောင်သူလယ်သမားများနှင့် ပစ္စည်းမှုတို့၏ ဒီမိုကရေစီ အာဏာရှင်စနစ်။

- (၄) လွတ်လပ်စွာ ဟောပြောပိုင်ခွင့် စည်းရုံးပိုင်ခွင့်၊ ပုန္နိပ်ထုတ်ဝေ ပိုင်ခွင့် စသည်များ။
- (၅) လူတိုင်း လက်နက် ကိုင်ဆောင်ခွင့်။

စီးပွားရေး ရည်မှန်းချက်

- (၆) အလုပ်သမားပေါ်လစီ။
- (က) တနေ့လျင် အလုပ်ချိန် ၈-နာရီထက် မပိုစေရ။
- (ခ) အလုပ်သမားများ၏ အနည်းဆုံးလုပ်ခကို ဥပဒေဖြင့် သတ်မှတ်ပေးရေး။
- (ဂ) ကလေးသူငယ်များအား အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခိုင်းခြင်းကို ဖျက်သိမ်းရေး။
- (ဃ) လူမှုဖူလုံရေး (အိန္ဒာစာရုံပုံငွေ၊ နာမကျိန်း ရုံပုံငွေ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အပျိုးသမီး အလုပ်သမ ရုံပုံငွေ၊ အလုပ် လက်မဲ ရုံပုံငွေ စသည်များ)
- (င) အလုပ်လက်မဲ မဖြစ်စေရန်အတွက် နိုင်ငံပိုင် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများ တည်ထောင်ရေး။
- (စ) စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများကို အလုပ်သမားများ အပ်ချုပ် နိုင်ရေး။
- (၇) မြေယာပေါ်လစီ။
- (က) မြေရှင်စနစ် ဖျက်သိမ်းရေး။
- (ခ) ဆင်းရဲသော တောင်သူလယ်သမားများနှင့် အလတ်တန်းစား တောင် သူ လယ်သမားများအား မြေယာအခဲ့ ဝေါ့ပေးရေး။ နောက်ဆုံးတွင်

မြေယာအားလုံးကို နိုင်ငံပိုင်သိမ်းပြီး စက်မှုမြေယာ စနစ်သို့
ပြောင်းရေး။

- (က) အလုပ်သမားများနှင့် တောင်သူလယ်သမားများ၏ ကြွေးမြှုပြုခြင်း
လျှော်ပစ်ရေး။
- (ခ) နိုင်ငံခြား ကြွေးမြှုပြုအားလုံး လျှော်ပစ်ရေး။
- (၁၀) ဝင်ငွေအနည်းဆုံးမြှုပြုခြင်း အမြတ်တော်ခွန် မှတပါး
တိုက်ရိုက်နှင့်သွယ်စိုက်ခွန်များအားလုံး ဖျက်သိမ်းရေး။
- (၁၁) နယ်ဘက်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အသုံးစရိတ်ကို မျှတစ္ဆာ
ပြင်ဆင်ရေး(အထက်တန်း လစာများကို လျှော့ချုပြီး၊ အောက်တန်း
လစာများ တိုးမြှင့်ပေးရေး။)
- (၁၂) မြေယာအားလုံး သစ်တော့ ရေကြောင်း၊ မီးရထား၊ သဲတ္ထားများ
စက်မှုလုပ်ငန်း အကြီးစား၊ ဘဏ်တိုက် စသည်များကို နိုင်ငံပိုင်လုပ်ရေး။

လူမှုရေးရည်မှန်းချက်

- (၁၃) အမျိုးသမီးများ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ အချုပ်အချက်များမှ ကင်းလွတ်စေ
ရေး၊ လုပ်ငန်းအားလုံးတွင် အမျိုးသမီးများ တူညီသော အခွင့်အရေး ရရှိ
စေရေး။
- (၁၄) လူတိုင်း အခမဲ့ ပညာသင်ယူနိုင်ရေး၊ လူငယ်များ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား၊
ယဉ်ကျေးမှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ အဆင့်အတန်း မြှင့်တင်ပေးရေး။
- (၁၅) နိုင်ငံသားတိုင်း၏ လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပိုင်ခွင့်။

- (၁၆) လူနည်းစားလုံးအတွက် ယဉ်ကျေးမှု လွှတ်လပ်ခွင့်။ [လူမျိုးစားတိုင်း မိမိရိုးရာဓလေ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ကို ဆိုလို သည်။ ထာရေးသူ]
- (၁၇) လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ လိုင် မန္တြေခြားဘဲ ဥပဒေအရာတွင် တူညီမှု။

၁၉၃၉-ခုလောက်ကပင် သခင်အောင်ဆန်းသည် ရင့်ကျက်သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တယောက် ဖြစ်နေပေါ်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၂၄-နှစ် မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း တွေးခေါ်ယူဆပုံသည် လက်ဟောင်း နိုင်ငံရေး သမားများ လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ရင့်ကျက်နေပါပြီ။ လက်ဟောင်း နိုင်ငံရေးသမားကြီးများအနေဖြင့် ‘ဟုမ္မရုံ’ ခေါ် ကိုယ်ပိုင်အပ်ချပ်ရေးလောက် နှင့်သာ နှစ်သိမ့် ကျေနှစ်နောက်သော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းသည် ‘လုံးဝလွှတ်လပ်ရေး’ ကို ပန်းတိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပါသည်။ တိုင်းပြည် လွှတ်လပ်ရေးလောက်ဖြင့် မကျေနှစ်သေးဘဲ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများ စသည့် အဖိနိပ်ခံ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားများ၏ ဘဝလွှတ်မြောက်ရေးအတွက် လည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေပေါ်။

၁၉၃၉-ခု စက်တင်ဘာလတွင် ဥရောပတိုက်၌ ခုတိယက္မာစစ် စတင် ဖြစ်ပွားပါသည်။ အက်လိပ်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ စသည်တို့က တဖက်ဖြစ်၍ ဂျာမနီ၊ အီတလီ စသည့် ဝင်ရှိးတန်းနိုင်ငံများက တဖက် ဖြစ်ပါသည်။ အက်လိပ်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံတို့သည် ‘လွှတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး တို့အတွက် စစ်တိုက် ရပါသည်’ ဟု ကြေးကြော်သော်လည်း မိမိတို့လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများအား လွှတ်လပ်ရေး ပေးရန်ကိုမူ လက်တွန်းနောက်ပါသည်။

မြို့တိသူ အကြပ်ရိုက်နေစဉ် မြန်မာ့လွှတ်လပ်ရေးကို အရယူရန် တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်များ ဖိုင်းပြင်းကြပါသည်။ ‘အက်လိပ်အခက် ဗမာအချက်’ ဟူသောဆောင်ပုဒ်ကို ကြေးကြော်ကြကာ တို့ဗမာ သခင် ခေါင်းဆောင်များသည် အခြားပါတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များကို သိမ်းသွင်း၍ ‘ဗမာတွက်ရပ် ဂိုဏ်း’ (Freedom Bloc) ကို ဖွဲ့စည်းကြပါသည်။

၁၉၃၉-ခ အောက်တိဘာလ(နိုဝင်ဘာလ) လောက်တွင် ဒေါက်တာ ဘမော်အိမ့်၌ အစည်းအဝေးကျင်းပကာ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းအတွက် ဒေါက်တာ ဘမော်ကို ဥက္ကဋ္ဌ၊ သခင်အောင်ဆန်းကို အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တင်မြောက်ကြ၍ လမ်းစဉ်တရပ်ရေးဆွဲကြပါသည်။ လမ်းစဉ်ရေးဆွဲရန် အစည်းအဝေးကို ၁၅-ရက် ခန့် ရွှေ့ဆိုင်းသင့်ကြောင်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်များက ပြောရာ သခင်အောင်ဆန်းက ‘အစည်းအဝေး ရွှေ့ရန်မလို့၊ ယခုပင်ရေးဆွဲမည်၊ ခင်များတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြပါ’ ဟုပြောပြီး အခြားစားပွဲတလုံးသို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ တထိုင်တည်း နှင့် ‘ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း’ အတွက် လမ်းစဉ်များကို ရေးဆွဲလိုက်ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်း ရေးဆွဲတင်ပြသော လမ်းစဉ်ကို အားလုံးက သဘောတူ လက်ခံကြသည်ဟု အတူပါသွားသူ သခင်တင်မောင်(ကျေးမူဝေး)ထံမှ သိရ ပါသည်။

အထက်တွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြေတိသွေနယ်ခဲ့သမားသည် ‘လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစိရေးတို့အတွက် စစ်တိုက်ရပါသည်’ ဟု ကြွေးကြော် သော်လည်း မိမိတို့လက်အောက်ခံနိုင်ငံများအား လွတ်လပ်ရေးပေးမည် ဟူ၍ကော်မကြညာပါ။ ‘စစ်နိုင်ရေးအတွက် ကူညီကြပါ၊ စစ်ပြီးလျှင် လက်အောက်ခံနိုင်ငံများအရေးကို စဉ်းစားပါမည်’ ဟုသာ မတင်မကျ ကြညာ လေသည်။

ထိုကြညာချက်သည် အားရစရာ မရှိသဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့ လူစုသည် နယ်ခဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး တို့က်ပွဲများကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆင်နှဲကြပါသည်။ ဖြေတိသွေအစိုးရကလည်း နိုင်ငံရေးသမား မြောက်မြားစွာကို ဖမ်းဆီးချုပ်နောင်ပါတော့သည်။

အချို့ကို ပုံးမတပဲ ရုံးတင်တရားစွဲ၍ ထောင်ချပါသည်။ (ဒေါက်တာ ဘမော်၊ သခင်နှင့် စသည်များ) အချို့ကိုမူ ယခုခေါ် အသုံးပြုသော ပုံးမ-၅ နှင့် အလားတူသော ကာကွယ်ရေးဥပဒေပုံးမ-၂၆ ဖြင့် ဖမ်းဆီး၍ ရက်အကန်း အသက်မရှိ ချုပ်နောင်ပါသည်။

အဖမ်းခံရသော နိုင်ငံရေးသမားများသည် များသောအားဖြင့် သင်ပါတီဝင်များနှင့် ဒေါက်တာဘမော်၏ ဆင်းရုံသားပါတီ(အရပ်ခေါ် ဓားမပါတီ)ဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

သင်အောင်သန်းကိုလည်း လွှာနှစ်ဖြို့၌ တရားဟောခဲ့မှုကြောင့် ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်ပါသည်။ အဖမ်းခံ၍ ထောင်ထဲ သွားနေခြင်းသည် အကျိုးမရှိ။ အပြင်တွင်ရှိနေမှ တိုင်းပြည်လွှတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနိုင်မည်ဟု သဘောပေါက်သည်။ အတိုင်း သင်အောင်သန်းသည် အဖမ်းမခံဘဲ မြေလျှိုးပါတော့သည်။

* * * *

(၇)

ရဲဘော်သုံးကျိုပ် ရှုံးပြေး

သခင်အောင်ဆန်းသည် စိတ်ကူးယဉ်သမားမဟုတ်။ လက်တွေ့သမားဖြစ်ပေသည်။ မိက်ရူးရဲလုပ်တတ်သူမဟုတ်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး မှ လမ်းစဉ်ချုသူ ဖြစ်သည်။

‘သူပုန်ထတယ်ဆိုတာ အခါအခွင့်ကောင်းရမှ ထရတယ်။ အဂ်လိပ်တွေ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အခိုက်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်မှာလဲ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ရှိရမယ်။ ဗမာပြည်ဟာ တိုင်းပြည်ကယ်ကလေးဖြစ်လို့ အားကိုးရမယ့် တိုင်းပြည်ကြီးတရန်းလဲ ဆက်သွယ်မိပြီး ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို အကြောင်း အမျိုး စုတဲ့အခါကျေမှ သူပုန်ထရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မိက်ရာ ကျတော့မပေါ့’ ဟု သခင်အောင်ဆန်းက သူမိတ်ဆွေအချို့အား စကားစမြည်ပြောရင်း ပြောပြလေသည်။ [‘အလင်းသို့’ စာအုပ်မှ ကောက်နှင်းချက်]

မြေလျှိုးပြီးနောက် သခင်အောင်ဆန်းသည် အိပ်မနောက် လွပ်လပ်ရေး ရရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လေသည်။ စစ်ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကို ချက်ကောင်းယူ၍ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အကူအညီရယူရန် စီစဉ်လေသည်။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ‘ထွက်ရပ်ရိက်း’ ဝင်များဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာ ဘမော်၊ ဒေါက်တာသိန်းမောင် တို့ထံမှ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အကူအညီလိုချင်လျှင် ရနိုင်ကြောင်း ကြားသိရလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များသည် နိုင်ငံခြားအကူအညီ ယူသင့်၊ မသင့်ကို စဉ်းစားဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ယူရန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ မည်သည့်နိုင်ငံမှ အကူအညီယူရမည်ကိုကား အတိအကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပေ။ တရာ်ပြည်မှဖြစ်စေ၊ ယိုးဒယားပြည်မှ ဖြစ်စေ ရရှာနိုင်ငံမှ အကူအညီကို ယူရမည်ဟု၍သာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြလေသည်။ နိုင်ငံခြား အကူအညီရနိုင်ရန် ထိနိုင်ငံများသို့ တယောက်ယောက်ကို တိတ်တဆိတ် စေလွှတ်နိုင်မှသာလျှင် ရနိုင်မည်ဟုလည်း သဘောပါက်ကြလေသည်။ ဤသို့ ဖြင့် လူရွေးကြရာ၊ သခင်အောင်ဆန်းသည် မဆိုင်းမတွေပင် သွားရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ စစ်ဖြစ်နေသည့် အချိန်ဖြစ်ရာ နိုင်ငံခြားသို့ ခိုးထွက်သည့် အလုပ်သည် လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပါ။ အသက်စွန်းရမည့် အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ လုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပေ။ သခင်အောင်ဆန်းမူကား တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန်းရန် ဦးမလေးသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဂျပန်က အကူအညီ ပေးမည်ဆိုသော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းတို့ လူစုစု ကွန်းမြားနှစ်ဟုယူဆကာ မယုံကြည်သဖြင့် အချိန်ဆွဲနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သခင်အောင်ဆန်းသည် သခင်လှမြှင့် (ယခု ဗိုလ်ရန်အောင်) နှင့် တရာ်ပြည်သို့ ခိုးထွက်ရန် စီစဉ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တရာ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးမှာ ပိတ်နေပြီ ဖြစ်ရာ သခင်အောင်ဆန်းတို့သည် ကုန်းလမ်းဖြင့် မသွားနိုင်ကြဘဲ၊ ပင်လယ်ခရီးဖြင့် သွားရန် စီစဉ်ပါတော့သည်။ ရှေးဦးစွာ သဘော်ဖြင့် ‘အမျိုင်’ မြို့သို့သွား၍ ထိုမှတဆင့် တရာ်ပြည်တွင်းသို့ သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သွားနိုင်ရန် ‘ကိုကျော်ခင်’ ဆိုသူ မိတ်ဆွေတဦးက စီစဉ်ပေးလေသည်။

မှတ်ချက်။ အချို့ထင်နေသကဲ့သို့ အောင်ဆန်းက ဂျပန်ကို သွားခေါ်သည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ပါ။ သခင်အောင်ဆန်းတို့သည် အမျိုးသား လွှတ်မြောက်ရေးနှင့် ပြည်သူ့လွှတ်မြောက်ရေး အတွက် တိုက်ပွဲဆင်နွဲနေသော တရာ်ကွန်းမြားနှစ်ပါတီနှင့် ဆက်သွယ်ရန် တရာ်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ နောက်မှ အခြေအနေအရ ဂျပန်နှင့် ဆက်သွယ်မိ၍ ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။]

၁၉၄၀ ပြည့် ထြုဂုတ်လ ၈-ရက်နေ့ညွှန် သခင်အောင်ဆန်း နှင့် သခင်လှမြိုင်တို့သည် တရုပ်လူများများကဲသို့ ရပ်ဖျက်၍ တရုပ်သဘော 'ဟိုင်လီ' ဆိုက်ကပ်ထားရာသို့ သွားကြပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက 'တန်လူရှေ့င်' သခင်လှမြိုင်က 'တန်ချုတောင်' ဟူသော တရုပ်အမည်များကိုယူ၍ ရေးသို့စွာ သဘောဆိပ်သို့ လံခြားဖြင့် သွားကြပါသည်။ ထိုမှတဆင့် သဘောကြီးရှိရာသို့ သမ္မဝန်ကလေးဖြင့် သွားကြရပါသည်။

အမိုင်သို့သွားရန် ရပ်ဖျက်ထားစဉ်

သခင်လှဖေ(ယခု ဗိုလ်လကျို့)နှင့် သခင်ထိန်ဝင်း တို့သည် သဘောဆိပ်မှနေ၍ သမ္မဝန်ကလေးလော်ခတ်သွားရာသို့ မျက်စွေတဆုံး လိုက်ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်း၍ ကျော်ခဲပါသည်။ သခင်လှမြိုင်သည် သခင်လှဖေတို့ကို ပြန်ကြည့်

သော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းကမူ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ပင်လယ်ရေပြင် ကြီးရှုရာသို့သာ ရေးရှု၍ ဆိတ်ဖြစ်စွာ လိုက်ပါသွားသည်ဟု ဗိုလ်လကျားက ပြောဘူးပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်းသည် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့်တြိုင်နက် နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ရှုံးသို့သာ ဆက်လက်ချိတ်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့သော အခက်အခဲမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ ရည်မှန်းထားသော ပန်းတိုင် သို့ မရောက်မချင်း ချိတ်တောက်မည်ပင်။ ‘လျှောက်ချည်းကျွန်း၊ အလံမလွှာ’ ဟူသော လူစားမျိုးပေတည်း။

သခင်အောင်ဆန်းတို့၏ ရှုံးရေးသည် အားရဘွယ် မရှိလုပါ။ သူ၏ ရဲဘော်များက သူတို့စရိတ်အတွက် ငွေ ၂၀၀-မွှေ့လောက်သာ ပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။ သွားရမည့်နေရာသို့လည်း တခါဗျာ မရောက်ဖူး။ အသိမိတ်ဆွေ ဟူ၍လည်း တယောက်မျှ မရှိပေ။ အချိန်အခါကလည်း စစ်ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်ရာ အသက်အစွဲရာယ်နှင့် နီးကပ်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာသောအခါ ‘ဗမာ့လွှာတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံ’ ဟူသော ဆောင်းပါးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ ခရီးဆုံးဌာနမှာ အမွှေ့ပြုမြှုပ်နှံဖြစ်၏။ ထိုမြှုပ်နှံချောင်းရာရှိသည့် ကိစ္စများကို ခန်းခွဲစီမံရမည့်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကား သန်ကောင်လကွယ် တောရပ်လယ်၌ ရောက်ရှိနေသူပမာ ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သွားရမည့်နေရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် ဘာတဲ့မျှမသိ။ ဆွေလည်းမရှိ၊ မျိုးလည်းမရှိ။ ကမ္ဘာအရှေ့ပိုင်းသားသည် အရှေ့ပိုင်းအကြောင်း အတုယောင်မှု လောက်သာသိ၏။ သိသမျှလည်း မရေရာလှု။ ဆိုးဝါးလှုလေစွာ။

အလုပ်အစီအစဉ်ဟူ၍ ဘာမျှအတိအကျိုးသည် မဟုတ်ချေး။ ကျွန်ုပ်၏ မော်မြင်တတ်သမျှညာက်ဖြင့်သာ ကြံ့ရမည့် အရေးဟူသွေ့ကို စီမံအပ်စီးရန် ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များက အာဏာကုန် လွှဲအပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ငါသည် အကယ်၍ သေသွားသည့် တိုင်အောင် မြတ်သော သေခြင်း၊ နိုင်ငံအတွက်သေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ရတော့၏။”

အထက်ပါ ကောက်နှစ်ချက်အရာ၊ သခင်အောင်ဆန်းသည် တိုင်းပြည် အတွက် သေခြင်းကို မြတ်သောသေခြင်းဟု ယူဆကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

၁၉၄၀-ခု ပြဂ္ဂိုလ်လ ၂၄-ရက်နေ့တွင် သခင်အောင်ဆန်းတို့သည် အမိုင်မြို့သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ လမ်းခရီးတလျောက်တွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စဉ်းစား၍ နေလေသည်။ သခင်လှမြိုင် (ဗိုလ်ရန်အောင်) က ‘အကိုကြီး’ ကျွန်ုတ်တို့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ရောက်ကြမှုလဲ’ ဟုမေးသောအခါ ‘အသာနေစမ်းပျော့၊ မမေးစမ်းပါနဲ့’ ဟု မာန်မဲခြင်းကိုသာ ခံရသည်ဟု သခင်လှမြိုင်က ဆောင်းပါးတရာ့တွင် ရေးခဲ့လေသည်။

အမြိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ‘အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဒေသ’ ဖြစ်သည် ‘ကူလန်စူး’ ကျွန်ုတ်တွင် နေကြရသည်။ ထိုကျွန်ုတ်တွင် မြတ်သွာ့၊ အမေရိကန်၊ ဂျပန်နှင့် တရာ်အစိုးရတို့က အလုပ်ကျ အပ်ချုပ်ကြလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းတို့သည် ယောင်ယောင်လည်လည်နှင့် မသွားတတ် မလာတတ် ဖြစ်နေရာ ပုလိပ်က မေးမည်လုပ်သဖြင့် မိမိတို့မှာ ပါလာသော ရှိစုစုမဲ့ ငွေထဲမှ ဘု-ကျပ် လပ်ထိုး လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုတ်ကလေးမှာ မများလှရကား တလက္ခာ်လောက် ရှိသောအခါ တနေ့ ၄-ကျပ်မျှသော ဟော်တယ်ခကိုပင် မပေးနိုင်သည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ကြရလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းကား သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဓာတ်မကျ၊ အခန်းအောင်း၍ စာဖတ်ကာသာ နေလေသည်။

နှစ်လမျှကြောသောအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတယောက် ရောက်လာ၍ သခင်အောင်ဆန်းတို့ကို ဂျပန်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နိုင်ဘာလတွင် ဂျပန်ပြည် တိုကျမြို့လေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ မစွာတာ မိနာမိ(ခေါ်) ဗိုလ်မှူးကြီး ဧရာဝကီး (နောက်ပိုင်း ဗိုလ်မိုးကြီး ဖြစ်လာသူ)

က ဆီးကြိုသည်။ ထို့နောက် သခင်အောင်ဆန်းတို့ကို ဟောတယ်တရာ့တွင် ထား၍ ရှုံးလုပ်ငန်းအတွက် စီစဉ်ကြလေသည်။

၁၉၄၁-ခု ဇန်နဝါရီလတွင် ဂျပန်တပ်မတော် ဦးစီးချုပ်သည် ‘မိန္ဒာမိဂကန်’ ခေါ် အဖွဲ့တရု ဖွဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအဖွဲ့ကို မစွဲတာ မိန္ဒာမိ က ဦးစီးလျက် မြန်မာလူငယ်များကို တိတ်တဆိတ်ခေါ်ဆောင်၍ စစ်သင်တန်းပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်ပင် ဂျပန်သည် မြန်မာပြည်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ မြန်မာ လူငယ်ကလေးများကို စစ်ပညာသင်ပေးလိုသည်မှာ စိတ်စေတနာကောင်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မြန်မာပြည်ကို မိမိတို့ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သောအခါ အတွင်းသူပုန် အဖြစ် အသုံးချရန်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အခြားလူငယ်များကိုပါ ခေါ်လာရန် သခင်အောင်ဆန်း တို့ကို မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လွှတ်ကြလေသည်။

* * * * *

(၈)

မိတ်တေဇန့် ဘီအိုင်၊ အေ

သခင်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို များစွာ မယုံကြည် လှပေ။ သို့သော်လည်း စစ်ဖြစ်နေစဉ် အတောအတွင်း စစ်ပညာသင်ကြားရလျှင်၊ လက်နက်ရနိုင်လျှင်၊ တိုင်းပြည့်အတွက် အကျိုးရှိမည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း လူငယ်ရဲဘော်များကို ခေါ်ဆောင်ရန် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာလေသည်။

၁၉၄၁-ခု ဖေဖော်ဝါရီလတွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် သွားတုတပ်၍ တရာ်သတော်သားကဲ့သို့ ရပ်ဖျက်ကာ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မြန်မာပြည်၌ ရဲဘော်များအား အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြုးနောက် မတ်လဆန်းလောက်တွင် သခင်လှဖေ(ဗိုလ်လကျား)၊ သခင်ဗရမ္မး(ဗိုလ်လရောင်)၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုထွန်းရှိနိုင်(ဗိုလ်ရန်နိုင်)စသည့် ရဲဘော်များကို တပါတည်းခေါ်၍ ဂျပန်ပြည်သို့ သတော်ဖြင့်ပင် ပြန်လေသည်။ အခြားလူငယ်များကို လည်း အသုတေလိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ‘ရဲဘော်သုံးကျိုံ’ ဟု ရာဇ်ဝင် တွင်နေသည့် အောက်ပါ ရဲဘော်တို့သည် သတော်ဖြင့်တတန်း၊ ယိုးဒယား အထိ ကုန်းကြောင့်ဖြင့်တမျိုး စသည်ဖြင့် ဂျပန်ပြည်သို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးထွက်ကြလေသည်။ အနောက် စစ်မျက်နှာတွင် အလုပ်ရွှေပ်နေသည် ဖြိတိသွေအစိုးရသည် သခင်အောင်ဆန်း ပျောက်သွားသည်ကိုင်း၊ ခေါ်ပြန်လာသည်ကိုင်း၊ အခြား မျိုးချစ်လူငယ်များ ပျောက်သွားသည်ကိုင်း မသိလိုက်ရှာပေ။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်

- ၁။ သခင်အောင်ဆန်း - ဗိုလ်တော်
- ၂။ သခင်လှဖေ - ဗိုလ်လကျား
- ၃။ သခင်ရူမောင် - ဗိုလ်နေဝင်း
- ၄။ ကိုထွန်းရှိန် - ဗိုလ်ရန်နှင့်
- ၅။ ကိုလှမောင် - ဗိုလ်ဇေယျ
- ၆။ သခင်လှဖြိုင် - ဗိုလ်ရန်အောင်
- ၇။ ကိုရွှေ - ဗိုလ်ကျော်တော်
- ၈။ သခင်စံလှိုင် - ဗိုလ်အောင်
- ၉။ ကိုဆောင်း - ဗိုလ်ထိန်ဝင်း(အက်လိပ်အဝင်သေဆုံးသွားသည်။)
- ၁၀။ သခင်ထွန်းရွှေ - ဗိုလ်လင်းယုန်
- ၁၁။ သခင်အောင်သိန်း - ဗိုလ်ရဲထွေ့
- ၁၂။ သခင်မဂ္ဂမ်း - ဗိုလ်လရောင်
- ၁၃။ သခင်တင်အေး - ဗိုလ်ဘုန်းမြင့်
- ၁၄။ သခင်ထွန်းခင် - ဗိုလ်မြောင့်ဆွေ့
- ၁၅။ သခင်သန်းတင်(၁) - ဗိုလ်သန်းတင်(၁၇းမယ်တွင်ကျဆုံးသည်။)
- ၁၆။ သခင်သန်းတင်(၂) - ဗိုလ်မြောင်(ဟိုင်နဲ့ကျွန်းတွင်ကျဆုံးသည်။)
- ၁၇။ သခင်အောင်သန်း - ဗိုလ်စကြော်
- ၁၈။ သခင်စိုး - ဗိုလ်မြောင့်အောင် (အက်လိပ် ပြန်အဝင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသည်။)

၁၉။ သခင်စံမြေ – ဗိုလ်တောက်ထိန်

၂၀။ ကိုလှ – ဗိုလ်မင်းရောင်

၂၁။ ကိုစောလွင် – ဗိုလ်မင်းခေါင်

၂၂။ သခင်ကျော်စိန် – ဗိုလ်မိုးညီ၍

၂၃။ သခင်သစ် – ဗိုလ်စောနောင်

၂၄။ သခင်ခင်မောင်ဦး – ဗိုလ်တာရာ

၂၅။ သခင်ထွန်းလွင် – ဗိုလ်ဗလ

၂၆။ သခင်သန်းညွန့် – ဗိုလ်ငြင်ယော်

၂၇။ သခင်အေးမောင် – ဗိုလ်မိုး(ထူးကြီးတိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံးသည်။)

၂၈။ သခင်မောင်မောင် – ဗိုလ်ညာဏ်(ဖားဖွန့်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသည်။)

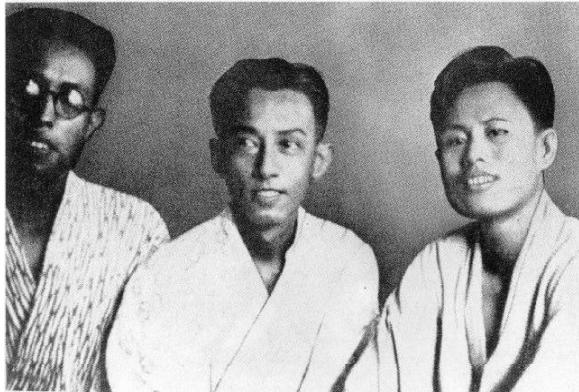
၂၉။ သခင်ငွေ – ဗိုလ်စောအောင်(ရွှေကျင်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသည်။)

၃၀။ သခင်ထွန်းအုပ် – စစ်ပညာမသင်ဘဲ အုပ်ချုပ်ရေး ပညာသာ
သင်သဖြင့် ဗိုလ်ဘွဲ့ မခံယူခဲ့ပေ။

ရဲဘော်သုံးကျိုပ်သည် ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ရေးဦးစွာ
'ဖော်မို့ဆာ' ကျွန်း၏ အနောက်ဖက်ရှိ 'ဟိုင်နဲ့ကျွန်း' တွင် စစ်ပညာကို ပင်ပန်း
ကြီးစွာ သင်ကြားရသည်။ အစားအသောက် အနေအထိုင် အလွန်ဆိုးရွားသည့်
အပြင် စားချိန်နှင့် အီပိုချိန်မှတပါး နားချိန်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသလောက်ပင်။
ထိုထက် ဆိုးဝါးသည်မှာ ဂျပန်အရာရှိများသည် ပထမတွင် ရဲဘော်သုံးကျိုပ်ကို
မိတ်ဆွေကဲသို့ ဆက်ဆံသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း မောက်မာလာကာ
လက်အောက်ငယ်သားသဖွယ် ဆက်ဆံလာကြသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သော
ရဲဘော်များသည် ခံပြင်းလှရကား ထိုအချိန် ထိုနေရာ၌ပင် ဂျပန်တို့ကို တော်လှန်

လိုစိတ် ပေါက်လာကြပေသည်။ သခင်အောင်ဆန်း၏ ဆုံးမသွန်သင်မှူး
ကောင်းသောကြောင့် သာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗိုလ်လကျ္ဌာ၊ ဗိုလ်စကြာ၊ ဗိုလ်တော် (၁၉၄၁ - ဂျပန်)

၁၉၄၁-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၇-ရက်နေ့တွင် ဂျပန်သည် စစ်မကြေညာဘဲ
ဟာဝေယံကျွေး၍ ပုလဲဆိပ်ကမ်း (Pearl Harbour) ကို ဗုံးကြတိက်ခိုက်၍
အမေရိကန်ရေတပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။ အက်လိပ်-အမေရိကန်
တို့သည်လည်း ဂျပန်ကို စစ်ကြေညာရလေတော့သည်။ ဂျပန်သည် တဟု့နထိုး
စစ်ဆင်ကာ ‘ဝေလမင်းသား’ နှင့် ‘ရှိပါးလိုစ်’ (Prince of Wales and
Repulse) ခေါ် အက်လိပ်စစ်သတော်ကြီး နှစ်စင်းနှင့်တကွ အခြား သဘော်ဝယ်
များစွာကို ဗုံးကြဖျက်ဆီး၍ အရှေ့အရှေ့တောင်ပိုင်း၍ အက်လိပ်-အမေရိကန်
လက်အောက်ခံနိုင်ငံများကို အလွန်တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း သိမ်းပိုက်
လိုက်လေသည်။ ယိုးဒယားပြည်သည်လည်း လေးနာရီကြာမျှ စတိသဘော
ခုခံပြီးနောက် လက်နက်ချလေသည်။

ဂျပန်သည် စစ်ထဲဝင်လာပြီးသည့်နောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း၏ပင်
‘မိနာမိဂန်’ အဖွဲ့ဝင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိုပ်သည် ယိုးဒယားပြည်
ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ‘ဘီ-အိုင်-အေး’ ခေါ် ဗမ္မာလွှတ်လပ်ရေး

တပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ကြလေသည်။ ဘီ-အိုင်-အေး ဆိုသည်မှာ (Burma Independence Army) ဟူသည့် အက်လိပ် ဘာသာပြန်ချက်၏ အတိုကောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဘန်ကောက်မြို့တွင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်သည် မိမိတို့၏ လက်မောင်းသွေး များကို ဖောက်ပြီးလျင် ငွေဖလားတလုံးထဲ၌ ထည့်လျက်သောက်၍ မြန်မာ လွတ်လပ်ရေး မရမချင်း အရိုးကျေကျေ အရေခန်းခန်း တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲမည် ဟု သွားအမိန္ဒာန် ပြုကြလေသည်။ မိမိတို့ နာမည်များကိုလည်း အထက်ဖြူးဖြုံး ခဲ့သည့်အတိုင်း ပြောင်းကာ မိုလ်တေဇ္ဂ(သခင်အောင်ဆန်း)ကို ခေါင်းဆောင် အဖြစ် တင်မြောက်ကြလေသည်။

တပ်သားများစုဆောင်းသောအခါ ယဉ်းဒယားပြည်ရှိ မြန်မာ အရျိုးသား များနှင့် ရှမ်းအရျိုးသားများသည် အင်တိုက်အားတိုက် ဝင်ရောက်ကြသဖြင့် ခန့်မှန်းသည်ထက်ပင် ပိုမိုရရှိလေသည်။ တို့နောက် ဘီ-အိုင်-အေး တပ်မတော် သည် စိတိရိယအင့်မှ စစ်တပ်ကြောင်း၊ ထားဝယ်နှစ်မှ စစ်တပ်ကြောင်း၊ ဖားပွန့်မှ စစ်တပ်ကြောင်း၊ စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းဖြန့်ကာ မြန်မာပြည်တွင်းသုံး ချိတက်လာ လေသည်။ မိုလ်တေဇ္ဂ(မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) သည် ဖားပွန့်စစ်ကြောင်းမှ ချိတက် သည်။

ဘီ-အိုင်-အေး တပ်သားများ၏ လက်နက်ကောင်းဟူ၍ မရှိ။ စနစ်တကျ ယူနိဖောင်းပင် မရှိပေ။ ဂျပန်တပ်မတော်သည် ခေတ်မိုလက်နက်ကောင်းများ တပ်ဆင်ပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော်လည်း ကတိမတည်ခဲ့ပေ။ ဂျပန်တပ်မတော် က ပေးသည့် လက်နက်များသည် ခေတ်မမှု၍ သူတို့ မသုံးလိုသော လက်နက် ဟောင်းများသာ ဖြစ်လေသည်။ စနစ်တကျ ယူနိဖောင်း မရှိသဖြင့် ဘီ-အိုင်-အေး တပ်သားများသည်(ဝါစိမ်းနှင့်) ခေါင်းတံဆိပ် ပါသည့် လက်ပတ်များ ပတ်ကြ ရသည်။ အချို့မှာ လုံချည် ဝေါ်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ယုံကြည်ချက်နှင့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အလွန်ပြင်းထန်သော ဘီ-အိုင်-အေး တပ်သားများသည် ရရာလက်နက်များကို စွဲကိုင်လျက်၊ စစ်ချိ

သီချင်းများ သီခိုကာ မြန်မာ ဘတိသွေး ဘတိမာန်ကို အပြည့်အဝ ထုတ်ဖော်
ပြသကြလေသည်။ စနစ်တကျ လေကျင့်ရေး မရှိပါဘဲလျက် အင်္ဂလိပ်တပ်များကို
ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲသည် ထင်ရှား
သော သာမက တရာ့ ဖြစ်လေသည်။ [စစ်ချိသီချင်းများကို နောက်ဆက်တွဲ-က
တွင် ဖတ်ပါ။]

၁၉၄၂-ခ မတ်လ ၁၀-ရက်နေ့တွင် ဘီအိုင်အော် တပ်မတော်သည်
ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်လေသည်။

ထိအချိန်အထိ ဘီအိုင်အော် ၅၇ သေနာပတီသည် ဂျပန် ဗိုလ်မူးကြီး
ဆူဇူကိုး(ဗိုလ်မူးကြီး) ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာပြည့်သို့ ဝင်ရောက်၍ တိုက်ခိုက်
သောအခါ ဗိုလ်တော် (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) အား ဘီအိုင်အော် တပ်မတော်၏
သေနာပတီရာထူးကို လွှဲပြောင်းပေးရန် အစီအစဉ်ရှိခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်သိမ်း
ပြီးသည်အထိ လွှဲပြောင်းမပေးခဲ့ပေ။ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးပေးကာ အချိန်ဆွဲနေ
လေသည်။ ထိုပြင် ဂျပန်စစ်သားများသည် ဘီအိုင်အော် တပ်သားများကို အခါ
အခွင့်ရတိုင်း နိုပ်စက်ညှုံးဆဲကြလေသည်။

ဗိုလ်တေဇန့်တကွ ဗိုလ်လကျိုး၊ ဗိုလ်စကြား၊ ဗိုလ်နေဝင်း စသော
ဘီအိုင်အော် တပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များသည် ဆက်လက် သည်းမခံနိုင်တော့
သဖြင့် ဘီအိုင်အော် အပ်ချုပ်မှုကို လွှဲပြောင်းပေးရန် ဗိုလ်မူးကြီးထံ စာရေး
တင်ပြကြလေသည်။ ထိုစာကို အကြောင်းပြု၍ ပေါက်ကဲမှုကြီးတဲ့ ဖြစ်နိုင်သည့်
အန္တရာယ်ရှိသည်ကို ဘီအိုင်အော် ခေါင်းဆောင်များ ကောင်းစွာ သိပါသည်။
သို့သော်လည်း အခြေအနေသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးဝါးနေပြီ
ဖြစ်ရာ အမြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

စာရေးတင်သည့်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဗိုလ်မူးကြီးက ဗိုလ်တေဇန့်
ဘီအိုင်အော် ခေါင်းဆောင်များကို မိမိနေထိုင်ရာအိမ် (ယခု ပြီတိသွေး
သံအမတ်အိမ်) သို့ ဆင့်ခေါ်ပါသည်။ ဗိုလ်တေဇာ်၏ ရောက်သွားသောအခါ အိမ်
အတွင်းအပြင် နေရာအန္တာပြားတွင် လုံစွာတပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ကိုင်

ဆောင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများ ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘီ၊ အိုင်၊ အောင်၊ ခေါင်းဆောင်များကို ခြောက်လှန့်ရန် ရည်ရွယ်ဟန် တူပေသည်။

ဗိုလ်မိုးကြီးသည် သက်တော်စောင့်များ ခြေရံလျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မိမိ၏ ဓာတ်ကာ “ဒီစာက ဘာအဓိပါယ်လ” ဟု အလွန်ခက်ထန်သော မျက်နှာထားနှင့် မေးလေသည်။ ဗိုလ်မိုးကြီး ဓာတ်လိုက် သည်နှင့် တပြောင်နက် ဗိုလ်တေသေသည်လည်း မိမိ၏ ဓာတ်ရှိုးကို ကိုင်လိုက် လေသည်။ ဗိုလ်မိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် ပြောင်းသွား၍ “မင်းတို့ဟာ ငါသား တွေ့လိုဘဲ။ ပြောစရာရှိရင် လာပြောပါ။ စာရေး ဘာရေး မလုပ်ပါနှင့်” ပြောပြီးလျှင် ဘီ၊ အိုင်၊ အောင်၊ ခေါင်းဆောင်များကို ပြန်လွှတ်လိုက် လေသည်။

ဗိုလ်တော်၊ ဗိုလ်မိုးကြီးနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် တရီး။

နောက်တနေ့နှင့်နက်တွင် ဗိုလ်မိုးကြီး၏ လက်မှတ်ဖြင့် ဗိုလ်တေအေား ဘီ၊ အိုင်၊ အောင်၊ ခေါင်းဆောင်၊ တပ်မတော် သေနာပတိ။ ဗိုလ်လကျွာအား စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်မှူး အဖြစ် ခန့်ထားသောအမိန့်စာ ထွက်လာလေသည်။

* * * * *

(၉)

ဘီဒီအောင်ဆန်း

သခင်အောင်ဆန်း (၁၀) ဗိုလ်တော် (၁၀) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် အခြေအနေကို မှန်ကန်စွာ သုံးတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ အခြေအနေကို ဘဝင်မြင့် တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ မိမိကို ချီးကျူးထားသော သီချင်းများ သီဆိုနေကြသော လည်း အောက်ခြေလွှတ် မသွားပေ။ [နောက်ဆက်တွဲ-ဟဲ ဖတ်ပါ။]

၁၉၄၂-ခ မေလ ၁၉-ရက်နေ့၊ ထမင်းစားပွဲတရာ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက -

“မိမိသည် ထမင်းစားပွဲများ၊ ဓည့်ခံပွဲများ တက်ရောက်ရန် ဝါသနာ ပပါခဲ့ကြောင်း။ ယနေ့၊ မနေသာ၍ တက်ရောက်လာသော်လည်း ရှုက်ကြောင်း။ ထမင်းစားပွဲကြီးကျင်းပ၍ ဓည့်ခံသူများက တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက် အောင်မြင်ပြီး ပြုလာကြတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်း အမှတ်နဲ့ ဓည့်ခံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ မိမိဘာမျှ ခြားခြားနားနား မဆောင်ရွက်ခဲ့ရ သဖြင့် ထမင်းမစားလိုကြောင်း။ ဗိုလ်မှုးကြီး၊ အာအာနည်ကြီးဟု ချီးကျူးကြသည် ကိုလည်း မခဲ့လိုသေးကြောင်း။ မိမိသည် မည်သည့်ပါတီမလိုက်၊ မိမိကြီးမှုးသော မမှုကာကွယ်ရေး တပ်မတော်ကြီးသည်လည်း ဘယ်ပါတီနှင့်မှုး မဆိုင်၊ တပြည်လုံးနှင့်သာ ဆိုင်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား အခြေအနေကို ကြွားလိုသူ မဟုတ်ပေ။ တန်ည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ‘ဝမရှိဘဲ ဝိလုပ်လိုသူ’ မဟုတ်ပေ။ အခြေအနေကို မှန်ကန်စွာ သုံးသပ်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ယူဆသကဲ့သို့ ဂျပန် စစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တထစ်ချမယုံကြည့်ခဲ့ပေ။ ၁၉၄၂-ခ ဂျပန်သည် အရှေ့အာရှ တောင်ပိုင်းရှိ နိုင်ငံအားလုံးလိုလိကို သိမ်းပိုက်ထားချိန်တွင် “ဂျပန်တော့ အများကြီး မျို့ထားတာဘဲ” အစာချေနှင့် မချေနိုင် စောင့်ကြည့်ရမှာဘဲ” ဟု ကျွန်တော့ အား ပြောဘူးပါသည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ယူဆသကဲ့သို့ ဂျပန်က မြန်မာ့လွှတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပေးလိမ့်မည်ဟု၍လည်း ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မယုံကြည့်ခဲ့ပေ။ ဘီအိုင်၁အော့ တပ်မတော်၏သေနာပတီ ဖိုလ်တော့အဖြစ် ထုတ်ဝေသော ကြေညာစာတန်းတစောင်တွင် “လွတ်လပ်ရေးမည်သည် သူများ၏ နှီးသက်ခံ စိန္တာ့ မရနိုင်။ မိမိတို့အားကို မိမိတို့ကိုးပြီး မိမိတို့ဖာသာ ကြိုးပမ်းရလိမ့်မည်” စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားလေသည်။

ဗမာ့လွှတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ သေနာပတီ ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၌ ဝန့်ဝါခြင်း လုံးဝမရှိ။ မြန်မာပြည်တလွှား ချိုတက်ရာတွင် အဆောင်အယောင် လုံးဝမပါဘဲ ရှိစုစုပေါ်အကျိုး ဘောင်းသီများနှင့် စာချွမ်းစာတန်းများကို လုံချည် တထည်နှင့် ထပ်ပိုး၍ မော်တော်ကားရနိုင်သည့်နေရာတွင် မော်တော်ကားဖြင့်၊ မော်တော်ကား မရနိုင်သည့်နေရာတွင် ခြေလျှင် ချိုတက်ခဲ့လေသည်။

တပြည်လုံးက ‘‘ဖိုလ်ချုပ်-ဖိုလ်ချုပ်’’ နှင့် ကောင်းချီးဤဘာထောပနာ ပြုနေကြသော်လည်း ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အောက်ခြေလွှတ်မသွားဘဲ မိမိ၏ လုပ်ငန်းမှာ စလုံးရေးစသာ ရှိသေးသည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် ပေသည်။ အထက်မြန်မာပြည်ပိုင်းသို့ ချိုတက်လာရင်း ပခုက္ခာခရရှိ၏ မြိုင်မြို့တွင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့သောအခါ “ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ဟာ အစ၏ အစမျှသာ ဖြစ်သည်” ဟု ပြောသွားပါသည်။

ဗမာ့လွှတ်လပ်ရေးတပ်မတော် သေနာပတီ ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင် အတွက်လည်း အထူးပြင်ဆင်ပေးရန်မလို။ ရရှာ

ထမင်းဟင်းစား၍ ဖျာကြမ်းပေါ်တွင်ပင် အိပ်လေ့ရှိသည်။ အချို့က သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ဟူ၍ပင် မသိကြပေ။

မြိုတိသွေ့တပ်များ မြန်မာပြည်မှ လုံးဝဆုတ်ခွာသွားသောအခါ ဘီအိုင်၊ အော်တပ်များသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြန်လည် စုစည်းကြလေသည်။ သေနာပတီ ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်းသည်လည်း ဗိုလ်မိုးကြီးနေသွားသောအိမ် (ယခု မြိုတိသွေ့ သံအမတ်အိမ်) သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် မိမိ၏ အတိရှင်ကို ပြသည်ထက် ပြလာလေသည်။ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ‘ဒိုင်တိုဝကျိုးအောက်း’၊ မြန်မာဘာသာဖြင့် ‘အရှေ့အာရှ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေး’ အင်လိပ်ဘာသာဖြင့် (East Asia Co-prosperity) ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ပါးစပ်က ကြွေးကြော်သော်လည်း ဖက်ဆစ် ဂျပန်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အရှေ့အာရှရှိ နိုင်ငံများကို သွေးစပ်ရန်သာ ဖြစ်ကြောင်း တနေ့တွေး ထင်ရှားလာလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ သွေးစပ်မှုမှာ အင်လိပ်၏ သွေးစပ်မှုထက် အဆများစွာ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလေသည်။ အင်လိပ်က သစ်၊ ရေနံ၊ သတ္တုစသော လုပ်ငန်းကြီးများလောက်ကိုသာ သွေးစပ်ခဲ့သော်လည်း ဂျပန်ကမူ ငပါ၊ ငါးခြောက် စသော လုပ်ငန်းကလေးများမှအစ အောက်ခြေသိမ်း သွေးစပ် လေသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်သည် မြန်မာတို့ကို ဈေးတပ်ဆွဲ၍ ကျွဲနွေးများကို သိမ်းရုံ မက၊ ဂိုရှိ (Gosko)၊ ကန်္နို (Kanebo) စသော ဂျပန် ကုမ္ပဏီများသည် လည်း တန်ဘိုးမရှိသော ဂျပန်ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ပေး၍ မြန်မာတို့၏ နှမ်း၊ မြေပဲ၊ ဝါဂွမ်း စသည်တို့ကို သိမ်းယူကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြပ်၍ ယောကျုံး၊ မိန်းမ၊ ဘုန်းကြီးများပါမရောင် ပါးနားရှိက်တတ်ကြသည်။ ကင်ပေတိုင်ခေါ် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း မိမိတို့ မကြိုက်မနှစ်သက်သော သူများကို ဖမ်းဆီး၍ လက်သံခွဲခြင်း၊ ရေနွေးမူလောင်းခြင်း၊ ကျင်စက်ဖြင့်တို့ခြင်း စသော

ယခင်က မကြားဘူး၊ မကြုံဘူးသော နည်းမျိုးစုဖြင့် ညွှန်းပန်း နိုပ်စက်ကြလေသည်။ မြန်မာ အမျိုးသမီးများကိုလည်း ငွေ၊ ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ရွက်လုပ်း၊ အဓမ္မ အနိုင်ကျင့်ရွက်လုပ်း ဖျက်ဆီးကြလေသည်။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်မှာ ဂျပန်ကို ‘မာစတာ’ ခေါ်လျက် စကားပြန်အဖြစ်လုပ်း၊ ကုမ္ပဏီအဝယ်တော်များ အဖြစ်လုပ်း ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက် ကုည်ကြသည် အမျိုးသားသစ္စာဖောက်မြန်မာအချို့၏ အပြုအမူပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့သော အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ကြားသိနေရသော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအဖို့ စိတ်နှလုံးမချမ်းမော် ဖြစ်နေရသည်မှာ အဲ့သွေ့ယ် မရှိပေ။ တနေ့တွင် ကျွန်ုတ်အား ‘ခို့တော့ နားကျပြီ’ ခွေးမဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြလို့ ရဲဘော်ကလေးတွေကို ပြောရတယ်’ ဟု ညည်းတွားပြောဆိုဘူးပါသည်။

ဤအတောအတွင်း ‘မြန်မူလွှတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်သွေးပေးကာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်’ ဟု ဝါဒဖြန့်ခဲ့သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် ၂၉၃၇ လွှတ်လပ်ရေးတပ်မတော်(ဘီအိုင်၁အေ) ကို ဖျက်သိမ်းရန် စီစဉ်လေတော့သည်။ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်အရှို့ကလည်း ဖျက်သိမ်းရန် ဂျပန်ကို တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ တပ်မတော်သားများ၏ နွေးသတ္တိနှင့် မျိုးချစ်စိတ်တို့ကို သိရကား လုံးဝ မဖျက်သိမ်းရဲပေ။

‘လွှတ်လပ်ရေးရုပြီး၊ လွှတ်လပ်ရေး တပ်မတော် ထားရန်မလို့ ကာကွယ်ရေး တပ်သာထားရန် လိုသည်’ ဟု အကြောင်းပြကာ ၁၉၄၃-ခ ဇူလိုင်လ JG-ရက်နေ့တွင် ၂၉၃၇လွှတ်လပ်ရေးတပ်မတော်(ဘီအိုင်၁အေ) ကို ၂၉၃၇ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်(ဘီဒီ၁အေ) အဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ တပ်သားဦးရေ ကိုလည်း သုံးထောင်ထိ လျော့ချလိုက်လေသည်။ ဘီဒီ၁အေ ဆိုသည်မှာ (Burma Defence Army) ဟူသည့် အက်လိပ် ဘာသာပြန်ချက်၏ အတိကောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ‘ဗိုလ်မူးကြီး’ အဆင့်ဖြင့် ဘီဒီအော် ၅၀၀၈၁၉၂၇ ခန့်ထား၍ စစ်ရုံးချုပ်မှုအစ အဆင့်အသီးသီးတွင်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များကို ‘အကြံပေးအရာရှိများ’ အဖြစ် တွဲဖက် ခန့်ထားလိုက် လေသည်။ အမှန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တက္က တပ်မတော်သားများကို မယုံကြည်သည့်အတိုင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များကို အကြံပေးအရာရှိများအဖြစ် ခန့်ထား၍ ခြင်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဘီဒီအော် ကိုလည်း ရန်ကုန်တွင် မထားဘဲ ပျော်းမနားသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် ဂျပန်တပ်မတော် သေနာပတ် ‘အီးဒါး (Lt. General Iida) က ဒေါက်တာဘမ် ဒေါင်းဆောင်သော အစိုးရ အဖွဲ့တရာ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။ ဘီဒီအော် ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိများ ပူးတွဲခန့်ထားသကဲသို့ အုပ်ချုပ်ရေးတွင်လည်း အဆင့်အသီးသီးတွင် ဂျပန် အကြံပေးအရာရှိများ ခန့်ထားပူးတွဲထားလေသည်။ အမှန်မှာ ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိများသာလျှင် အာဏာပိုင်များဖြစ်သဖြင့် ဒေါက်တာဘမ် အစိုးရ အဖွဲ့သည် ရပ်သေး အစိုးရမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ရေးတွင်ငွေး၊ အုပ်ချုပ်ရေးတွင်ငွေး၊ စီးပွားရေးတွင်ငွေး၊ နိုးစဉ်းမျှ ကျေနပ်ဖွေ့ယ်မရှိရကား စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကျွန်းမာရေးအခြေအနေသည် တနေ့တွေး ဆိုးဝါးလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ် စစ်ရုံးချုပ်ပြုလုပ်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဆေးရုံသို့တက်ကာ ဆေးဝါးကုသရလေတော့သည်။

ဆေးရုံတွင် သူနာပြုဆရာမကလေး မခင်ကြည်နှင့် တွေ့လေသည်။ မခင်ကြည်၏ ယုယပြစ်မှုကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကျွန်းမာရေးသည် မကြောမိ ကောင်းမွန်လာလေသည်။

ထိုအချိန်ထိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရည်းစားမထားဘူးသေးပေ။ မိန်းမပျို့ကလေးများကို မျက်မွေးထော် မော်၍ပင် မကြည့်ခဲ့ဘူးပေ။ နိုင်ငံရေးဖြင့်

သာ အချိန်ကုန်နေရကာ၊ ရည်းစားထားရန် အချိန်လည်း မရှိခဲ့။ ထားရန်လည်း စိတ်မကူးခဲ့ပေ။

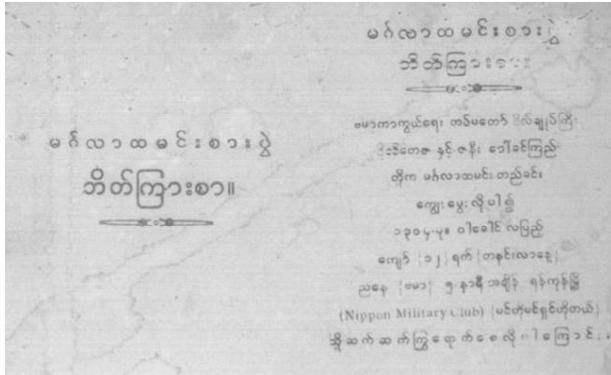
ယုယျဖြစ်တတ်သော ဆရာမလေး မခင်ကြည်နှင့် တွေ့သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သမဏီကဲ့သို့ တင်းမာသော စိတ်ဓာတ်သည် အရည် ပျော်ကျကာ မခင်ကြည်ကို ဘဝကြင်ဖော်ဘက်အဖြစ် သိမ်းပိုက်လိုစိတ် ပေါ်လာ လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် သူနာပြုဆရာမကလေး မခင်ကြည်တို့သည် သမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ကြလေသည်။

တို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုကြီး (ဦးဘဝ်း) တို့ တည်းခိုရာ ဈေးတောင်ကြားလမ်းရှိအိမ်သို့ မခင်ကြည်ကို ခေါ်လာ၍ “ဒါ ကျွန်တော်ရည်းစားဘဲ” ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆက် ပေးပါသည်။ အစ်ကိုကြီးက အကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဇည်ခံစကား ပြောသည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က မခင်ကြည် အသက် မည်မျှရှိပြီကို မေးပေးရန် အစ်ကိုကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးကမူကား မခင်ကြည် မည်သည့်နှစ်က ဆယ်တန်းအောင်သလဲ ဟု မေးပြီး အခြား အလွှာပသလွှာပစကားများကိုသာ ပြောနေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က “အစ်ကိုကြီးကလဲ အသက်မေးပါဆို၊ ဘယ့်နှယ် ဘယ်တုန်းက ဆယ်တန်းအောင်သလဲလို့ မေးရတာလဲ” ဟု ပြောရာ အစ်ကိုကြီးက “အိုက္ခာ- အသက်မေးရတာ အားနာစရာကြီး။ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်ကို ၁၈-နှစ်ထား တွက်ကြည့်ရင် သူအသက် ခန့်မှန်းနိုင်တာ ပေါ့ကွာ” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

၁၉၄၂-ခ စက်တင်ဘာလ ၆-ရက်နေ့ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် မခင်ကြည်တို့၏ လက်ထပ်ပွဲကို သူတို့ချင်းစတင်တွေ့ခဲ့ရာဖြစ်သော ဆေးရုံးပင် ကျင်းပပါသည်။ သားသမီး လေးယောက် ထွန်းကားသော်လည်း အငယ်ဆုံး သမီးကလေးသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း သေဆုံးသွား၍ ဒုတိယသား အောင်ဆန်း

လင်း သည်လည်း ၁၉၄၃-ခုနှစ်ဦးဝယ် ရေနစ်သေဆုံးသွားရှာပါသည်။ ယခု သားကြီးအောင်ဆန်းဦးနှင့် သမီး အောင်ဆန်းစုကြည်တို့သာ ကျွန်ုပါတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ် နှင့် ဒေါ်ခေါင်ကြည် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ

အမြတ်ဆင့်ဖြစ်လာသည် အချိန်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပိုမို ပျော်ပြောင်းလာလေသည်။ တန်ည်းအားဖြင့်ဆိုလျင် ယခင်ကလောက် 'မရိုင်း၊ မကြမ်း၊ မကြောင်' တော့ပေ။ လောကဝတ်ကို ပိုမိုနားလည်လာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဘီဒီအော် သေနာပတိအဖြစ် ပျဉ်းမနားမြှင့်ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်တော်တို့ ရန်ကုန်မှအပြန် ကျွော်ဝင်ရောက် တည်းခိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် တောင်တွင်း ကြီးသို့ ခရီးဆက်ရန် မီးရထားဘုတာရုံသို့ သွားကြရာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ နောက် မောင်နှုက လိုက်ပိုကြပါသည်။ အစိတ်ကြီးက ကျွန်ုပ်တော်ကို ပြီးကြည့်၍ “အောင်ဆန်း လူမှုရေး နားလည်လာပြီ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

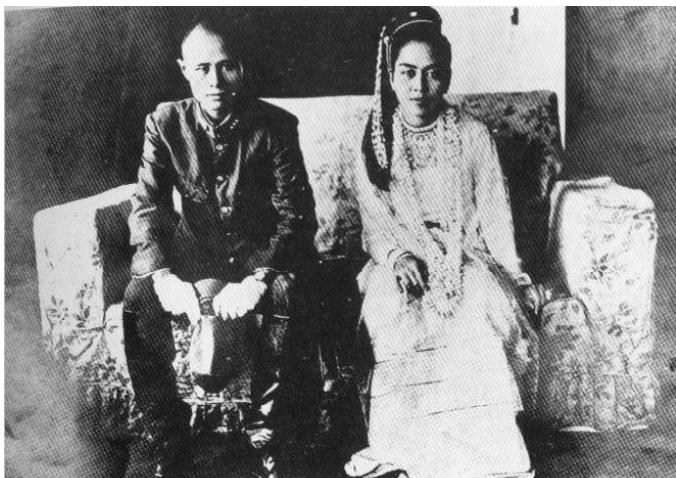
၁၉၄၃-ခု မတ်လတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့၏ (General Tojo) ၏ အစိတ်ကြီးရက ဒေါက်တာဘမ်း၊ ဒေါက်တာသိန်းမောင်၊ သခင်မြနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ကို ‘ဗမာလွှာတ်လပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးရန်’ တို့ကျိုးသို့ ဖိတ်ဒေါ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ‘ဗိုလ်ချုပ်ကလေး’ (Major General) အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ပေးသည်။ ‘တင်နော်ဟော’ ဒေါ် ဂျပန်ကရာဇ် ဟိရိုဟိတိ (Emperor Hirohito) ‘တက်နေတံဆိပ်’ တတိယတန်း’ (Third

Class Order of the Rising Sun) ဘွဲ့တံဆိပ် ပေးအပ်ပါသည်။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များအားလည်း ဘွဲ့တံဆိပ်အသီးသီး အပ်နင်း ချိုးမြှင့်လိုက်ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေး တန်ဖြေမြောက်သည့်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ထပ်မံ၍ ‘ရတနာတံဆိပ် ပထမတန်း’ (First Class Order of the Sacred Treasure) ကို ပေးအပ်ပြန်ပါသည်။

ဗမ္မုလွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးရှိနိုင်သော်လည်း အမှန်မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် မိမိပေးလို့သည့် လွတ်လပ်ရေးပုံစံကိုသာ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ချိုးကျူးဂဏ်ပြုသော ဇည်ခံပွဲတရာ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဂျပန်ပေးမည့် လွတ်လပ်ရေးသည် အတုအယောင်မျှသာ ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အရိပ်အမြဲက် ပြောခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ‘လွတ်လပ်ရေးပြင်ဆင်မှုကော်မီတီ’ ဖွဲ့စည်းကြရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအားလည်း အဖွဲ့ဝင်တော်းအဖြစ် ထည့်သွင်းခန့်ထား ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည် မက်လာဆောင်

* * * * *

(၁၀)

လွတ်လပ်ရေးနှင့်ချစ်ကြည်ရေး

၁၉၄၃-ခ ဗြိဂုံတဲ့ ၁ ရက်နေ့တွင် ၂၂၇၈၅တ်လပ်ရေးကို ကြညာပြီး နောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စစ်ဝန်ကြီး ဖြစ်လာပါသည်။ ‘ဗမ္မာကာကွယ်ရေး တပ်မတော်’ (ဘီဒီအေ) သည်လည်း ‘ဗမ္မာ တပ်မတော်’ (Burma National Army or B.N.A) ဖြစ်လာပါသည်။ ဒေါက်တာဘမ်သည် နိုင်ငံတော် အမိပတိနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်၊ သခင်မြေသည် ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာပါသည်။

ဒေါက်တာဘမ်သည် နိုင်ငံတော် အမိပတိ ဖြစ်လာရုံမက တို့ဗမာ အစည်းအရုံးနှင့် ဆင်းရဲသားပါတီကို ပူးပေါင်း ဖွဲ့စည်းလိုက်သော နောက်ပိုင်း၌ ‘မဟာဗမာပါတီ’ ဖြစ်လာသည့် ‘တို့ဗမာ ဆင်းရဲသားအစည်းအရုံး’ ၏ အကြီးအကဲ အာဏာရှင်လည်း ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ခေတ်က ဆောင်ပုဒ်သည် ‘တဘွေး၊ တသံ၊ တမိန့်’ ဖြစ်ပါသည်။

သီချင်းရေးဆရာများကလည်း ‘ကန္တာမှားလည်း အာဏာရှင်၊ ခို့လဲ အာဏာရှင်’ စသည်ဖြင့်ရင်း၊ ‘အခါခါပင် စိတ်အားတက်ဖွယ်၊ အာဏာရှင် မိန့်ကြားခဲ့တယ်။ ခါးတောင်းကြိုက်ကာ၊ ဟောဒီစစ်ကို နိုင်အောင်သာ တိုက်ရ မယ်တဲ့’ စသည်ဖြင့်ရင်း၊ အာဏာရှင် ချီးကျိုးသည့် တေးသီချင်းများကို ရေးစပ် သီဆိုလာကြပါသည်။

ထိုသို့၊ အမိပတိနှင့်တကွ ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများသည် ဂျပန်ပြည်လုပ် ဗမ္မာလွှာတ်လပ်ရေးကို သာယာနေကြစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျူဗုလီဟော

ဦးကျင်းပသော ‘လွတ်လပ်ရေး တနှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနား’ တွင် ဂျပန်ပေးသော လွတ်လပ်ရေး၏ အနှစ်သာရု ကင်းမဲ့ပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။

“ကနေ၊ လွတ်လပ်ရေးရလို့ တနှစ်ပြည့်တဲ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲနေ့၊ အစည်းအဝေးကြီးမှာ ကျွန်တော်ဟာ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တော်းအနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြည်သူပြည်သားတော်းအဖြစ် အရောကြီးတဲ့စကားတွေကို ပြည်သူ အများရဲ့အကျိုးကိုမျှော်ကိုးပြီး ပြောပြလိုပါတယ်။ ယခု စမာပြည့် လွတ်လပ်ရေး ရတာ တနှစ်နေ့လာပြီ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျူပ်တို့ ဘာတွေကြရသလဲ။ အမှန် ပြောရရင်တော့ ကျူပ်တို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ လွတ်လပ်ရေး အရာသာဆိုတာ မခံစားရသေးဘူး။ ခံစားရတဲ့လူတွေဟာလဲ လူနဲ့စုသာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလူနဲ့စုတွေထဲမှာ ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုလို့ရှုရင် ကျွန်တော်ပါ အပါအဝင် ကျူပ်တို့အထက်က အစိုးရအရာရှုကြီးတွေ၊ ဒီလူတွေကို ကပ်မြောင်ပြီး စားနေတဲ့ လူတွေ၊ အမြတ်အစွန်း ကြီးကြီးယူပြီး လူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို ရင်းနှီးပြီး စီးပွားရာနေတဲ့ ခေတ်ပျက်သူဇ္ဈားတွေ။ အဲဒါတွေလောက်ဘဲ။ အဲဒီတော့ တိုင်းသူပြည်သား တွေ စိတ်ထဲမှာ မေးကြ မြန်းကြလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ အခုလွတ်လပ်ရေးဟာ အများသီကြတဲ့အတိုင်း စာပေါ်လွတ်လပ်ရေးဘဲ ရှိသေးတယ်။ လက်တွေ၊ သဘော အထည်နှင့်ကိုယ်၊ ဒြပ်နှင့်အကောင်အထည် မမြင်ရာ မတွေ့ရာ မခံစားရ သေးဘူး။ ကျူပ်တို့ ရှုံးဆက်ပြီး စခန်းသွားနိုင်မှ လွတ်လပ်ရေး အကောင် အထည်ကို မြင်ရလိမ့်မယ်။ အခု မမြင်ရသေးဘူး” [၁၉၄၄-၅ ဉာဏ်လ ၆-ရက်နေ့ထုတ်၊ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာမှ ကောက်နှစ်ချက်။]

ဤကဲ့သို့ ဖွင့်ချလိုက်သဖြင့် မြန်မာပြည်ရှိ ဂျပန်စစ်ပိုလ်ကြီးများ အတွင်းတွင်သာမက ဂျပန်ပြည်ရှိ အစိုးရပိုင်းတွင်လည်း အတော် ဂယက်ရိုက် သွားလေသည်။

ပိုလ်ချပ်အောင်ဆန်း ထိုသို့ဖွင့်ချရသည်မှာ မိမိတွင် အပြစ်အနာအဆာ လုံးဝ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွား

အတွက် ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းနေကြသော်လည်း မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား ပစ္စည်းကို လုံးဝ ဂရမဖိုက်။ တိုင်းပြည်နှင့် လူထုအတွက်သက်သက်သာ ဆောင် ချက်ခဲ့ပေသည်။

မိုလ်ချုပ်၏ ရိုးသားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ၁၉၄၇-ခ ရှုလိုင်လ ၂၉-ရက်နေ့ တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင်လည်း ကြော်ကွဲပြောင်းနည်းကြောင်း အဆိုတင်သွင်းရင်း ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနက အောက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်း ပြောဆိုသွားပါသည်။

“ဂျပန်ခေတ်တခေတ်လုံးမှာ ဘာဘဲပြောပြော အစိုးရ ဘယ်လိုဘဲရှိရှိ၊ တိုင်းပြည်က တကယ်ကြည်ညိုနေတာကတော့ ဗမာအစိုးရ မဟုတ်ဘဲ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့မရဘူး။ ဗမာအစိုးရ ဘယ်လိုအမိန့်တွေထဲတဲ့တဲ့ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တစွ်နှုံးပြောတာနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒီလို တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီလောက် အရှိန်အဝါကြီးတယ်။ သည်လောက်အထိ တန်ခိုးညြုံးတွေကြီးတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်အခါမှာ မိုလ်ချုပ်နေရာမှာ မိုလ်ချုပ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ တြေားက ကိုယ်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တဲ့လူစားမျိုး၊ လောဘကြီးတဲ့ လူစားမျိုး၊ အဲဒီလို လူစားမျိုးတယောက်ယောက်ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဂျပန်ခေတ်တုန်းက တသက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက် မကုန်နိုင်အောင် ပစ္စည်းတွေ စုနိုင်တယ်။ အဲဒီအထိ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဒီလိုရတဲ့ အရှိန်အဝါညြုံးတွေကို အလွှာသုံးစားလုပ်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေဟာ သုံးမကုန်နိုင်လောက်အောင် စုသွားကြတဲ့လူတွေ အကြောင်းကိုလဲ ဒီမှာ ကြွဲလာတဲ့ အမတ်မင်းတွေ အသိပါဘဲ။

မိုလ်ချုပ်ဆိုရင် ရုပ်အကြိုနှစ်ထည်း၊ ဘောင်းဘီနှစ်ထည်းဘဲရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ထည်းထဲမှာ တထည်ကလဲ ခပ်စုတ်စုတ်လောက်သာ အဖတ်တင်ပြီး ကျော်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိုလ်ချုပ်ဟာ၊ သူ့လိုအင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အရှိန်အဝါ၊ ကြီးကျယ်တဲ့ တန်ခိုးညြုံး၊ ကြီးမားတဲ့ အချိန်အခါမှာ ဘယ်လောက်အထိ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်

နိုင်နိုင်နင်းနင်းနဲ့ ချုပ်တည်းသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ခင်များတို့ သိပါလိမ့်မယ်”

ကရင်အမျိုးသား ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်း စောကြာခိုးကလည်း ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ရိုးသားခြေားခြိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးတရာ့တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

“ဂျပန်ခေတ် တနေ့မှာ ဂျပန်သံအမတ်က ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို နေ့လယ်စာစားရန် ဖိတ်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာ အတော်ကလေး ပူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝတ်ထားသော ယူနှစ်ဖောင်းများမှာ အလွန်ထူးခြား ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ ယူနှစ်ဖောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ယူနှစ်ဖောင်းထက် ပိုတူရကား ဗိုလ်ချုပ်အဖို့ ပြုတ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်အင်ကိုမြင်သော ဂျပန်သံအမတ်က ကျွန်တော်တို့ အပေါ်အကျိုးများကို ချွေးတလုံးရန် အလိုက်သိစွာ အကြံပေးပါသည်။ ကျွန်တော်

တို့လဲ မဆိုင်းမတွေပင် အပေါ်အကျိုးများကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မိုလ်ချုပ်ဟာ သူ၊ အပေါ်အကျိုးကို တော်တော်နှင့်မဆွဲပါ။ စဉ်းစားနေပုံ ပေါ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး ချွတ်လိုက်သောအခါ သူ့အောက်ခံစွပ်ကျယ်အကျိုးမှာ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြုနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုတော်တို့ စွပ်ကျယ်များလည်း စုတ်ပြုနေပါသည်။ သို့သော်လည်း မိုလ်ချုပ် စွပ်ကျယ်မှာ တရာ့နှင့်တရာ သီထားသလား အောက်မှာရလောက်အောင်ကိုပင် စုတ်ပြုနေပါသည်။”

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ရှိုးသားမှုကို ဂျပန်များကိုယ်တိုင်ဝန်ခံရပေသည်။ မြန်မာပြည်ရောက် ဂျပန်စစ်တပ်များ၏ ပထမဆုံး သေနာပတီ မိုလ်ချုပ်အီးဒါးက ‘အောင်ဆန်းသည်’ ငွေလည်းမမက်။ အာဏာလည်းမမက်။ တကိုယ်ကောင်းလည်း မဆုံး။ ဒါကြောင့် ဂျပန်တွေက သူ့ကို လေးစားသည်’ ဟု အမိပတီ ဒေါက်တာဘာမော်အား ဖွင့်ပြောဘူးလေသည်။

ဘီအိုင်အေ၏ ပထမ သေနာပတီ မိုလ်မိုးကြီး၏ မိုလ်မှုး ကြီးဆူရကီးကလည်း ‘အောင်ဆန်းသည်’ အကြိုင်းမှ ရှိုးသားသည်။ သူသည် သတ္တိပ္ပတိနှင့် ပြည့်စုံသော စစ်၏ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်စိတ်လည်း ပြင်းထန်သည်။ ထိုကြောင့် ငါတို့ဂျပန်များသည် သူ့ကို ရှိုးသေးလေးစားသည်’ ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံဘူးလေသည်။

ကရှင်ဗမာချုပ်ကြည်ရေး

ဘီအိုင်အေ ဓာတ်အစ ၁၉၄၂-ခုတွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အေသူ ကရှင်ဗမာ အမိကရာ၏း အကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကရှင်ကို ဗမာကသတ်၊ ဗမာကို ကရှင်ကသတ် စသည်ဖြင့် တမြောက်လည်းနေ တရောက်နေကြသည့် တိုင်းရင်းသားများသည် ရန်သူကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေကြပါသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်နေရသော မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် များစွာစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးချင်း သွေးစည်း

ညီညွတ်မှုမရှိပါက အမူလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ မအောင်မြင်နိုင်သည်ကို ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။

ထိုသို့ သဘောပေါက်သည့်အတိုင်း ကရင်ဗမာ သွေးစည်းညီညွတ်ရေး ရရန် ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မနေမနားကြီးပမ်းခဲ့ပေသည်။ ကြီးပမ်းခဲ့သည့် အတိုင်း အောင်လည်း အောင်မြှင့်ခဲ့ပေသည်။

ကရင်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသော စောစံဘိသင်၊ စောကြာခိုးတို့ကို
ဗမ္ဗတပ်မတော်တွင်းသို့ ထည့်သွင်းခန်းထားရုံမက၊ ကရင်တပ်ရင်းတုက္ခလည်း
နဲ့စည်းတည်ထောင်ပေးလိုက်လေသည်။ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကရင်အမျိုး
သားများကို ယုယုကြည်ကြည် ပါဝါးသင်းဆက်ဆံသောအခါ ကရင်အမျိုးသား
များသည် မိုလ်ချုပ်ကို ယုကြည်လာလေသည်။

ကရင်ဗမာ သွေးစည်းညီညွတ်ရေးအတွက် ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆောင် ရွက်ခဲ့ပုံများကို ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနှက အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဇြေကွဲ ဝမ်းနည်းကြောင်း အဆိုတင်သွင်းရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဂျပန်ခေတ်တရုန်းက အင်မတန် အသိဉာဏ်နဲ့ လူငယ်တစ္ဆူဟာ
အက်လိပ်ကိုမောင်းထဲတို့ပေါ့ ကရင်ဘဲ ရှိတယ်ဆိုပြီး ရွှေတွေကို မီးရှိ။
အဲဒီလိုဟာတွေ မတော်တရားကိစ္စတွေကို လုပ်တဲ့အတွက် ကရင်တွေက ဗမာတွေ
အပေါ် စိတ်နာပြီး ကရင်ဗမာအဓိကရှုဏ်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ အတော်
ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဒီလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို အမှန်စင်စစ် ဟိုအချိန်အခါတုန်းက နိုင်နိုင်နင်းနင်းနဲ့ ကရင်ဗမာချုပ်ကြည်ရေးကို ရအောင်မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် မီးဟာ ဒီအချိန်ထိ လောင်နေမှာဘဲ။ ယခုလိုအခါမှာ ကရင်ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ကျွန်ုတ်တော်တို့နဲ့ တိုင်းပြည်ပြု လွတ်တော်ထဲမှာ ခွင့်ခွင်ပျော် ညီရင်းအကိုလို ချစ်ချုပ်စင်ခင် တွေ့ဆုံးဘို့ အမြေအနေတွေ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ၊ ဟိုအခါက ကရင်ဗမာ အမိကရှုဏ်း၊ ကရင်ဗမာ ထိတ်နားကျည်းနေတဲ့အခါကနေပြီး ကရင်ဗမာ ချစ်ကြည်ရေး၊ ကရင်ဗမာ နားလည်းရေးဆိုတာ ရောက်အောင် ဗမာဘာက်ကနေပြီး

မားမားမတ်မတ် လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဆိုရရင် ဖိုလ်ချုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေက အတိအလင်း ဝန်ခံပါလိမ့်မယ်”

ကရင်ခေါင်းဆောင် (ထိုစဉ်က ဝန်ကြီး) စောစံဘိုးသင်ကလည်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားသွားပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ၁၉၄၂-ခုနှစ်က ဖြစ်ပျက်တဲ့ ကရင်ဗုံးမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်အခါမှာ အဲဒီဘီအိုင်းအော့၊ ဖိုလ်ချုပ်ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဘီအိုင်းအောဟာ ကျွန်တော့ရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အခုပြောချင်တာက ဖိုလ်ချုပ်ဟာ ရန်သူကို ဘယ်လို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သလဲဆိုတာ အင်မတန်ထူးကဲတဲ့ အချက်တချက် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ၁၉၄၃-ခု၊ သုဂ္ဂတ်လ ၁-ရက်နဲ့ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ပြီဆိုတာ ကြော်လောက် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတယ်။ ဆင်းလာတော့ ကျွန်တော့ မိတ်ဆွေတွေက ရန်ကုန်ကို မသွားနဲ့၊ သခင်တွေ ခင်ဗျားကို သတ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သွားရမယ်လို့ ပြောပြီးထွက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ ပထမဗျားဆုံး သခင်ဗုံလနဲ့ တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ သခင်မောင်ကြီး။ သူတို့နဲ့တွေ့ပြီးသကာလ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ အဲဒီ ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဟိုကတဆင့် သူတို့ရဲ့ သခင်သန်းထွန်းဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုကမှတဆင့် ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ သွားတွေ့တယ်။

သွားတွေ့တော့ ကျွန်တော်က သူကို ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စောစံဘိုးသင်ဘဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုရင် ‘A brave enemy is a good friend’ (ရဲရင့်သောရန်သူသည် မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်တယ်) လို့ပြောတယ်။ အဲဒီစကား ကို ကြားပြီးတော့ ကျွန်တော့မိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့ကိုတော့ သတ်မှာမဟုတ်ဖူး

အထက်ပါကောက်နှင့်ချက်အရ ကရင်ဗမာ ချစ်ကြည်ရေးအတွက်
မိလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မည်ကဲ သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။

Brittish နယ်ချုပ်မှားသည် နယ်ချုပ်မှားပိုပီ သွေးခွဲအပ်ချုပ်ရေးပေါ်လစီ (Policy of Divide and Rule) ကိုကျင့်သုံးကာ ဗမာတိုင်းရင်းသားအချင်းချင်းကို ရန်တိုက်ပေးပြီး သွေးခွဲခဲ့လေသည်။ ဖက်ဆစ်ကျပန်သည်လည်းထိပေါ်လစီကိုပင် ကျင့်သုံးကာ ဗမာတိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း သွေးကွဲအောင်နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမြင်ကျယ်စွာ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့်သာလျှင် တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း (အထူးသဖြင့် ကရင်းမှာ) ချစ်ကြည်ရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

* * * *

(၁၁)

ဂျပန်တော်လှန်ရေး ရှေ့ဖြေး

အခါးက ဂျပန်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါ်လာသည်ဟု ထင်နေ ကြသည်။ အမှန်မှာ အထက်တွင် ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အသက်စွန်း၍ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွား သည့်မှာ တရာပ်ပြည်သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။ အမြိုင်တွင် သောင်တင်နေစဉ် မြန်မာပြည်တွင် ကျွန်ုတ်ခဲ့သည့် ရဲဘော်များ၏ စီစဉ်ချက်အရ ဂျပန်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှု၍ ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကမ္မာ့အမြေအနေအရ မည်သူကခေါ်ခေါ်၊ မခေါ်ခေါ် ဂျပန် သည် မြန်မာပြည်ကို တိုက်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဂျပန်ရောက်လာ ခြင်းအတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပေါ် အပြစ်ပုံချကျင့် မတရားပေ။ စင်စစ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဘီအိုင်အော် ကျေးဇူးကြောင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် မြန်မာပြည်တွင် ရမ်းကားချင်သလောက် မရမ်းကားရသည်ကိုကား မည်သူမျှ ငြင်းဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အထက်ဖော်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျပန်သည် ဗမ္မာလွှတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်အသေခံကာ တိုက်ပေးလိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ် မယုံကြည်ခဲ့ပေ။ ငယ်စဉ်က စ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးသူ ဖြစ်ပေသည်။ သူများ နာခေါင်းဖြင့် အသက်မရှုထိ။ ရှုလိုသူများကိုလည်း အလွန်အထင်သေး လေသည်။

ယိုးဒယားပြည် ဘန်ကောက်မြို့မြို့ ဘီအိုင်၊အေး တပ်မတော်ဖွဲ့စည်း နေစဉ်ကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရဲဘော်အချို့ကို မြန်မာပြည်တွင်းသို့ လျှို့ဂုဏ်စွာ စေလွှတ်၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာပြည်တွင်းရှိ မိတ်ဆွေများထံသို့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုများကို စည်းရုံး၍ ၍ ဂျပန်ဝင်လာသောအခါ ‘လွှတ်လပ်ရေး’ အတွက် အရေးဆိုရန်၊ မရပါက မြေလျိုး၍ ဂျပန်ကို ပြောက်ကျားစနစ်ဖြင့် တော်လှန်ရန် စာရေးခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က အရေးပါအရာရောက်သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် များသည် ထောင်ထဲရောက်နေကြသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

ဖြိုတိသူအလိုတော်ရှိများနှင့် အချို့၊ မသိနားမလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက အက်လိပ်ကနိုင်ခါနီးမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ကို တော်လှန်ခဲ့သယောင် ယောင် ရေးသားပြောဆိုကြလေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် နိုင်မည့်ဘက်သို့ လိုက်သည့် ‘အချောင်သမား’ ဖြစ်သည်ဟု စောင်းပါးရိပ်ခြည် ရေးသားပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရေးသားပြောဆိုချက် များသည် မမှန်ပါ။ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို မသိ၍သော်ငှင့်၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအပေါ် အာယာတထား၌သော်ငှင့်၊ ရေးသားပြောဆိုသော အချက် များသာ ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၄၃-ခ နှစ်ဝက်လောက်ကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဖက်ဆစ် ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ခုတိယက္မာစစ်ပြီးစ ၁၉၄၅-ခ ဧရာတ်လ ၂၉-ရက်နေ့၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမှု၌ ကျင်းပသော ‘အရှေ့အနောက် အသင်း’ (East and West Association) အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် အက်လိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်းဟောပြော ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်ပေးသော လွတ်လပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အထင်မကြီးခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် တိုကျို့မှ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ဓည့်ခံပွဲတရာ့တွင် ဂျပန်ပေးမည့် လွတ်လပ်ရေးသည် နာမည်များသာ ဖြစ်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၃-ခ ဉာဏ်တဲ ၁-ရက်နေ့၊ ‘လွတ်လပ်ရေး’ ကြေညာပြီးနောက် များမကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်သန်းထွန်းအိမ်တွင် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် တော်လှန်ရေးကို ဆင်စွဲရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၄၃-ခနှစ် အကုန်လောက်တွင် တော်လှန်ရေးကို စတင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ခြင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်များက သက်သေခံခဲ့ပါသည်။ တော်လှန်ရေးအင်အားစုများသည် တကွဲတပြားဖြစ်နေ ရုံမက စနစ်တကျ စည်းရုံးထားခြင်းလည်း မရှိသေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ပုံစံလည်း မရှိသေးပါ။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ လက်နက်၊ ရီက္ခာ စသည်တို့မှာလည်း ပြသေနာကြီးများ ဖြစ်နေပါသည်။ အရေးအကြီးဆုံးမှာကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်သူလူထုကို မစည်းရုံးရသေးပါ။ ပြည်သူလူထု၏ ကူညီထောက်ပုံမှ ရမှုသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အောင်မြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဟောပြောချက်ကို ဗိုလ်လကျို့၏ ဆောင်းပါးက ထောက်ခံပါသည်။ ဗိုလ်လကျို့၏ ဆောင်းပါးတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

“စိတ်အထင် ၁၉၄၃-ခ နှစ်ဝက်လောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်တော်နှင့် ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်ရဲထွေ့ စသည်တို့ကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး ဂျပန်အား တော်လှန်ရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တော်က စနစ်တကျ စည်းရုံးရန် လိုသေးကြောင်း၊ အချိန်စောသေးသည်ဟု ထင်ကြောင်းတင်ပြပါသည်။ အခြားရဲဘော်များကလည်း ကျွန်ုပ်တော်ကို ထောက်ခံကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ကျွန်ုပ်တော်တို့နှင့် သဘောတူပုံမပေါ်ပါ။ ထိုနေ့တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်မချကဲ အစည်းအဝေး ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရပါသည်။ ထိုနောက် ဗိုလ်ချုပ်သည်

သခင်သန်:ထွန်းနှင့် ဆွေးနွေးရာ သခင်သန်:ထွန်းကလည်း အချိန်မကျသေး ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တော်လှန်ရေးကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရပေသည်။”

ထိုအချိန်(၁၉၄၃-၁၉၅၆)မှာ မဟာမိတ်တပ်များ အလူးအလဲ ခံနေရခဲ့ ဂျပန်သည် နေရာတိုင်းတွင် အောင်ပွဲခံနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဖြေတိသူ နိုင်ခါနီးမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် စီစဉ်သည်ဟု ရေးသား ပြောဆိုချက်သည် မမှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဟောပြောချက်တွင် အရေးကြီးသည့်အချက် တရ ပါသည်ကို သတိပြုသင့်ပေသည်။ ထိုအချက်သည် ပြည်သူလူထာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်ဆိုသောအချက် ဖြစ်ပေသည်။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ပြည်သူ လူထု၏ ကုညီထောက်ပံ့ပေးမှုရမှာသာလျှင် (၀၂) ပြည်သူလူထုကို စည်းရုံးနိုင်မှ သာလျှင် အောင်မြင်နိုင်မည်ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ မှတ်သားလိုက်နာသင့်သည့် အချက်ကြီးပေတည်း။

သခင်သန်:ထွန်း၊ ဗိုလ်လကျွား၊ ဗိုလ်နေဝိုင်းစသော ရဲဘော်ရဲဘက်များ က အချိန်မကျသေးဟု ယူဆသဖြင့်သာ ဆိုင်းငံနေရသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို မျက်ခြေပြတ် မခံခဲ့ပေ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန် ကို တော်လှန်ရန် စီစဉ်နေသည့် ကွန်မြှေနှစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ ပြည်သူ အရေးတော်ပံ့ပါတီ (နောက်ပိုင်းဆုံးရှုံးလုပ်ပါတီဖြစ်လာသည်။) ခေါင်းဆောင် များနှင့် အမြဲတစေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိပေသည်။

တော်လှန်ရေးဟူသည် လူတန်းစား အသီးသီးကို ကိုယ်စားပြုသော နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းများ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများနှင့်တကွ လက်နက်ကိုင် တပ်သားများကို တပေါင်းတစည်းတည်း စည်းရုံးနိုင်မှသာလျှင် အောင်မြင်နိုင် မည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လေသည်။

ထိုသို့ သဘောပေါက်သည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပဲခူးရှိ ဗမ္မာတပ်မတော်စခန်းတွင် ဂျပန်တခေတ်လုံး မြေလျှို့ဌား တော်လှန်ရေး လုံးဆော် နေသာ ကွန်မြှေနှစ်ခေါင်းဆောင် သခင်စိုးနှင့် တွေ့ဆုံးဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ ကရင်အမျိုးသားများကို စည်းရုံးရန်အတွက် ဗိုလ်လကျောနှင့် စောက္ဌာနိုင် တို့ကို စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ ရရှင်အမျိုးသား ကိုညီတွန်းကို အိန္ဒိယ ပြည်သို့ စေလွှတ်၍ မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ဆက်သွယ်စေခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ ညစ်ပတ်မှုကြောင့် ကိုညီတွန်းအဖို့ အိန္ဒိယပြည် သွားရန် လွယ်ကူသွားလေသည်။ ဂျပန်ညစ်ပတ်ပုံမှာ ဂျပန်သည် ဗမာနှင့်ရခိုင် သွေးခဲ့ရန် ကိုညီတွန်းအား လက်မှတ်အပြည့်အစုံပေး၍ ရရှင်တိုင်းသို့ စေလွှတ် ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တော်လှန်ရေးသမား ကိုညီတွန်းသည် ဂျပန်၏ညစ်ပတ်မှု ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ အိန္ဒိယပြည် သွားပြီးလျင် ဂျပန်တော်လှန်ရေး အစီအစဉ် များကို ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် ကိုယ့်ရှုံးကိုယ့်ပတ်ခံရလေ သတည်း။

ထိုနောက် ကွန်မြှေနှစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များပါဝင်သည့် ‘ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ချုပ် (Anti Fascist Organisation or A.F.P)’ ကို ၁၉၄၄-ခု ဉာဏ်လတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဖွံ့ဖည်းတည်ထောင်ခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် စီစဉ်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ ဝန်ကြီးချုပ် ဟောင်း ဦးနာက ‘ငါးနှစ်ရာသီ ဗမာပြည်’ စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ လေသည်။

“ကျွန်ုတ်အိမ်တွင် အစည်းအဝေးတဲ့ ချိန်းထားသည်ကို အစည်းအဝေး တက်မည့်သူများ ရောက်လာမှ ကျွန်ုတ် သိရ၏။ ငှုံးအစည်းအဝေးမှာ အတွင်းလူများ အစည်းအဝေး ဖြစ်သည်။

သခင်မြှေ ဗိုလ်ချုပ်၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ချုစ်၊ ဗော်ဇြိုင်း၊ အစရိသော သူများ စုံလင်ကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူရေးလာသော ‘ဖက်ဆစ်ရေးပြများကို ခုခံတိုက်ဖျက်ကြလေ့’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကြညာစာတန်းရည်ကြီးကို ဖတ်ပြရရာ အားလုံး သဘောတူ ထောက်ခံကြလေသည်။

ငှင်းကို အမာစစ်တပ်မှ တာဝန်ယူ၍ ပုနိုပ်ပြီးလျှင် ဗာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ တော်လှန်ရေး သမားများထံသို့ ပို့လေသည်။ ငှင်းမှတဆင့် တော်လှန်ရေးကို စေတနာပေါက်မည့် သူများ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ရန် ဖြစ်၏။

ထိန္ဒုမှစ၍ ဘီဒီအော စစ်တပ်နှင့် အပြင်ဘက် တော်လှန်ရေးသမား တို့သည် စနစ်တကျ တော်းနှင့်တော်း ဆက်သွယ်မိလျက် ရှိလေသည်။”

ထိုပြင် ဦးနာသည် တိုင်းပြည်ပြုလွတ်တော်တွင် ‘ကြောင့်အဆို’ တင်သွင်းရင်း ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ထည့်သွင်း ပြောသွားပါသည်။

“တော်လှန်ရေး အချိန်ရောက်လာတော့ တော်လှန်ရေး စီစဉ်တဲ့အခါမှာ လူရင်းတယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော် ပါရှိလေတော့ တော်လှန်ရေးမှာ ဗိုလ်ချုပ် က ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါ အရာရောက်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီတော်လှန်ရေးမှာ တကယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ် မပါဘဲ ခေါင်းတိမ်းနေမယ်ဆိုရင် ဗာပြည် တော်လှန်ရေးဟာ ဖြစ်သလောက်တော့ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အခုပြီးခဲ့တဲ့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးလို့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဖူး။”

ဒါကို နိုင်ငံရေးသမားတွေရော၊ နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်တဲ့လူရော ဝန်ခံရမယ်။ အဲဒီလို ဗိုလ်ချုပ် မပါရင် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး မဖြစ်မှာ စိုးရတဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ် မပါရင် ပါအောင် အတော် ကြီးပမ်းခဲ့ကြတာကို ကိုယ်တိုင် အသိဖြစ်ပါတယ်။”

ဗိုလ်ချုပ်ပါလာပြီဆိုရင် ဘာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသလဲဆိုတော့ အဲဒီလို တော်လှန်ရေးသမားတွေ တနေရာက တနေရာသွားချင်ရင် သွားလို့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုသွားသလဲဆိုရင် ဘီဒီအော စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် သွားနိုင်တယ်။ တော်လှန်ရေးတပ်တွေဆီကို လူစေလွှတ်တယ်။ အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ်လုပ်တဲ့ အစီအစဉ် တွေဘဲ”

အထက်ပါ ကောက် နှစ်ချက်များအရ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို တပြည်လုံး အတိုင်းအတာနှင့် မစနိုင်သေးမီ ပင် အီနိုယ်ပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ လွှတ်လိုက်သော ကိုညိုထွန်း ပြန်ရောက်လာပြီး နောက် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးပညာသီဟနှင့် ပူပေါင်း၍ ရရှိုင်တိုင်းတွင် တော်လှန်ရေး စနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အထက်မှာပြည်တွင်လည်း မိုလ်မှူးကြီးဗုံး ခေါင်းဆောင်၍ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး စနိုင်လေသည်။ (မိုလ်မှူးကြီးဗုံးသည် ဂျပန်တော်လှန်ရေး အတွင်းမှာပင် ငြက်ဖျားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့လေသည်။)

* * * * *

(၁၂)

ဂျပန်တော်လှန်ရေး ဆင်ဖွံ့ပါ

၁၉၄၅-ခ မတ်လ ၁၇-ရက် စနေနေ့တွင် ဗမ္ဗာတပ်မတော်သားများ သည် ယခု တော်လှန်ရေးပန်းခြံပြုလုပ်ထားသော နေရာ၏ တပ်ထွက်ပွဲ အခမဲး အနား ကျင်းပကြလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သား နှစ်သောင်းကျော်သည် တပ်ထွက်ပွဲ အခမဲးအနားသို့ လာရောက် အားပေး ကြလေသည်။ ထိုအခမဲးအနား နှင့်ပတ်သက်၍ ‘တပ်မတော်စာစောင် (၁၉၆၀)’ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြ ထားပေသည်။

“နှုန် ၇ နာရီခန့်တွင် အခိပတိ ဒေါက်တာဘမ်၊ ဂျပန်အကြံပေး အရာရှိချုပ် မေဂျာဂျင်နရယ်ဆက္ကရိုင်း၊ စစ်ဝန်ကြီးနှင့် စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းတို့ ရောက်လာကြလေသည်။ နိုင်ငံတော် အခိပတိကြီး ဒေါက်တာ ဘမ်နှင့် မေဂျာဂျင်နရယ် ဆက္ကရိုင်းတို့က အက်လိပ်၊ အမေရိကန်တို့အား ဗမ္ဗာတော်မြို့သူမြို့သား ရဲရင့်စွာ ချော်ဗုံးကြရန် စစ်ထွက်မည့် ဗမ္ဗာတပ်မတော်အား မှာကြားပြီးလျှင် စစ်ထွက် ဗမ္ဗာအောင်လဲတော်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်း ပြောကြားပြန်သည်။

ရဲဘော်တို့

အကျယ်ချွဲပြီး ရည်ရည် မပြောချင်ဘူး။ အခါ
စစ်မြေပြင်ကို ထွက်ရမယ်။ ဆင်းရဲမယ်။ ငတ်မယ်။ အခက်အခဲ
တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ဗမာပို့ ဗမာသွေးကို ပြပါ။ အထက်
ပိုလ်များရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြပါ။ အထက် ပိုလ်တွေကလဲ
သာတူညီ၍ ရဲဘော်စိတ်ထားပါ။ ရဲဘော်တို့ကို ကတိပေးထားတဲ့
အတိုင်း ကျူပ်ကိုယ်တိုင် ရဲဘော်တို့နဲ့အတူ ချီတက် မယ်။

ဗမာရန်သူကို ချော်နှံးကြ။ အနီးကပ်ဆုံး ရန်သူကို
ရှာဖြီး တိုက်ကြ။ ဒါဟဲ။

ပိုလ်ချုပ် မိန့်ခွန်းပြောပြီးသည်နင့် တပြီးနက် ဘေးမှရပ်၍နားထောင်
နေသော လူထုပရိတ်သတ်ကြီး၏ အားရကျေနပ်သော လက်ချပ်တိသံများနှင့်
'အရေးတော်ပဲ အောင်ပါစေ' ဟူသော ကြွေးကြော်သံများသည် ရူည်မြည်ဟီး၍
ပဲတင်ထပ်လျက် ရှိလေသည်။

မိန့်ခွန်းပေးပြီးနောက် စစ်ထွက်မည့် တပ်များသည် ရွှေတိဂုံစေတိတော်
မြတ်ကြီးကို တပတ်ပတ်၍ ချီတက်အလေးပြုရန် အမိအစဉ်အတိုင်း ချီတက်ကြ
သည်။ ပထမတွင် ဘေးမှ ပရိတ်သတ်ကြီးသည် ဝမ်းသာခြင်း၊ အုံအားသင့်ခြင်း၊
အားရတက်ကြခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေ၍ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ငိုင်၍ ကြည့်နေရာမှ
ရှုတ်ချည်း အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ 'ခို့ဗမာဟေ့၊ ခို့ဗမာ' ဟူသော ကြွေးကြော်သံ
များကို ရူည်စွာ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်မှာ ဟိန်း၍ သွားလေသည်။

ချီတက်ရာ လမ်းတလျောက်၌ အမျိုးသမီးများက အောင်သပြပန်းများ
ကို ရဲဘော်များ၏ အကျိုးအိတ်ကပ်များတွင်ငွေး၊ ဦးထုပ်များတွင်ငွေး စိုက်ပေး၍
'စစ်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်ခဲပါ' ဟု နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ အချို့ကလည်း

ချိတက်နေသော ရဲဘော်များအပေါ်သို့ ပန်းပွင့်ပန်းကုံးများ ကြချကာ ဝမ်းသာ အားရ ချီးကျူးကြ၏။

အဖိုးအိုး အဖွားအိုးများကလည်း ရေချမ်းအိုးထဲမှရောကို သပြေခက်ဖြင့် ပက်ကာ ဖျမ်းကာ အောင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းဆိုရင်း ဝမ်းသာလုံးဆိုရှုံး မျက်ရည်များပင် ကျကြသည်ကို တွေ့ရ၏။”

ထို့နောက် ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တက္က ဗမ္မာတပ်မတော်သားများ သည် တပ်ဖျောက်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ အလျှို့အလျှို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်အထင်ကြီးခဲ့သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် မထုံးတဝ်ကု ထုံးတဝ်က်ဖြင့် ဖိုလ်ချုပ်တို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေသတည်း။

၁၉၄၅-ခန့်စွဲ မတ်လ ၂၇-ရက်နောက်၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တပြည်လုံး အတိုင်းအတာနှင့် တရားဝင်ကြည်သွား၍ တော်လှန်ခဲ့သော နေတူးနေ့မြတ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ (A.F.O) ၏ ခေါင်းဆောင်မှု အောက်ဖြူ ဗမ္မာတပ်မတော်၊ ကွန်မြှေနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုပါတီ၊ အာရာလူငယ် အစည်းအရုံး၊ လူမျိုးစုအသီးသီးနှင့် ပြည်သူတရပ်လုံးသည် သွေးစည်းညီညွတ် ကြပြီးလျင် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တော်လှန်ရေးတွင် အင်တိက်အားတိုက် ပါဝင်ဆင်နဲ့ ခဲ့ကြလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော အနီးရောင်ခံ ကြယ်ဖြူ အလုံတော် အောက်တွင် လူတန်းစားအသီးသီး၊ လူမျိုးစုအသီးသီးသည် အလုံတော်နှင့် အလားတူ လက်ပတ်များ ပတ်ကာ ရှိရင်းစွဲ လက်နက်များကိုသာမက မဟာမိတ်များထံမှ ရရှိသော လက်နက်များကိုပါ ကိုင်စွဲလျက် ဖက်ဆက်ဂျပန်ကို တွေ့ရှာသင်းချင်း ဓားမဆိုင်း သုတေသင် ရှင်းလင်းခဲ့လေသည်။ တော်လှန်ရေး တပ်သားများ၏ အသက်များစွာကိုလည်း အစတေး ခံခဲ့ကြရလေသည်။

တော်လုန်ရေးနယ်မြေကို တိုင်း ဂုဏ်ပိုင်းခွဲကာ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်ရဲထွေ့နှင့် ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်ဗုတ္တေး၊ ဗိုလ်ကျော်စော၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်တင်ထွန်းတို့က အသီးသီး တာဝန်ယူချုပ် ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။ သာမန်အားဖြင့် စစ် ခေါင်းဆောင်ဟူသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ မတတ်ဘဲ နောက်ပိုင်း ဌာနချုပ် လုပ်ထားသည့်နေရာမှ နေ၍သာ အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားလေ ရှိပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမူကား ကိုယ်တိုင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဖြစ်သည့် သရက်ခရိုင် မင်းတုန်းမြို့နယ်ရှိ တိုင်း ဂုဏ်ပိုင်းခွဲလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သတ္တိနှင့်ပတ်သက်၍ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနှင့် က ‘ကြကွဲဝမ်းနည်းကြောင်း’ အဆို တင်သွင်းရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

“စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ၊ တော်လုန်ရေးတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာ များသော အားဖြင့် ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ ထွက်မတိုက်ဖူး၊ နောက်လိုက် တွေကသာ အသေခံပြီး တိုက်ရတယ်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူက အင်မတန် လုပြီးတဲ့နေရာမှာ နေရတယ်။ အဲဒီကနေပြီး စီမံခန့်ခွဲရတယ်။

ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ မရဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ထွက်တိုက်ချင် တယ်။ သူနဲ့တပါထဲ ကျွန်ုတော်က ပါမသွားတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အတူ ပါသွားခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တွေက ပြောပြတာ ကြားရတာဖြင့် အင်မတန် အသဲ ထိတ်စရာ ကောင်းတယ်။

တနော်မှာ ဗိုလ်ချုပ်တဲ့ ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ ကင်းတွေ ချထားတယ်။ အဲဒီ ကင်းတွေရဲ့ ထွက်ပေါက် တနော်ရာမှာ ဂျပန်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ရှိတဲ့ နေရာကို လာနေတာ မြင်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးကို ရောက်နေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရှိတယ်ကြားလို့ လာနေတာဘဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ရှိတဲ့ နေရာကို စိုင်းပြီး မဲပစ်တယ်။ မဲပစ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ အတူရှိတဲ့ လူတွေက ဗိုလ်ချုပ် ထိုင်နေပါလို့ ပြောကြတယ်။ Cover ယူထားစရာ Trench တူးမြောင်းထဲမှာ ထိုင်နေပါလို့ ပြောတာ ပြောလို့ မရဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် စက်သေနတ်ပစ်တဲ့ ရဲဘော်အနားသွားပြီး

ဘယ်နေရာကိုပစ် ဆိုပြီး စီမံခန့်ခွဲနေတာကို ရဲဘော်တွေ ဖြင့်ရတယ်။ နောက်ဆုံး ကျတော့ ဘယ်လို လုပ်ရသလဲဆိုလျှင် ဟိုကလာနေတဲ့ ကျဉ်းထွေကလည်း အဆက်မပြတ်လာနေတော့ မိုလ်ချုပ်ခါးကို ဖက်ပြီး မြေကြီးပေါ်ကို အတင်း လှဲချုပြီး ဖိတ္တားရတယ်။

အဲဒီလို မိုလ်ချုပ်ဟာ သလိုပြရတဲ့ နေရာကျရင် သူမတူအောင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန်းစွန်းစားစား ပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုတ်တို့ သိရပါတယ်”

မိုလ်ချုပ်နှင့် အတူပါသွားသော ရဲဘော်သုံးကျိုဝင်း မိုလ်မင်းခေါင် (၀န်ကြီးဟောင်း) ကလည်း ကျွန်ုတ်အား ထိစစ်က အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြရင်း ‘ခင်ဗျာညီ အဲဒီတုန်းက သေဘို့ ကောင်းတာများ’ ဟု ပြောဘူး ပါသည်။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများသည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ မဟာမိတ်တပ်များနှင့် အဆက်အသွယ် ရနေပေပြီ။ မဟာမိတ်တပ်များနှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူသည် ကိုသိန်းဖေ (သိန်းဖေမြောင့်) ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသိန်းဖေသည် ဂျပန်ခေတ်တွင် မြန်မာပြည်၌ နေ၍မဖြစ်ရကား အိန္ဒိယပြည်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားရလေသည်။ အိန္ဒိယပြည်တွင် မကျွန်းမမာဖြစ်နေသော်လည်း မြန်မာပြည်ရှိ ဖက်ဆစ်တော်လုန်ရေး အင်အားစုများနှင့် မဟာမိတ်တပ်များ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၇-ခုနှစ် မေလ ၁၅-ရက်နေ့တွင် အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ဖြိတိသွေ့ သေနာပတီချုပ် လေ့အုပ်မာင့်ဘက်တန် (Lord Louis Mountbatten) ၏ သဘောတူညီချက်အရ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ပြီးဖြစ်သော ဖြိတိသွေ့တပ် သေနာပတီချုပ် ဆလင်း (Lt; General Sir William Slim) သည် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မိတ္တာမြို့သို့ ဖိတ်ခေါ် ဆွေးနွေးလေသည်။ ဗမ္မာတပ်မတော်ကို မျိုးချစ်ဗမ္မာတပ်မတော်

(Patriotic Burmese Forces or P.B.F) အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၍
မြန်မာပြည်မှ ဂျပန်များကို တိုက်ထုတ်ကြရာတွင် လက်တွဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ဗိုလ်ချုပ်မှူး(Field Marshal) ဖြစ်လာသော ဆလင်းက
သူ၏ ‘အရှုံးမှ အနိုင်သို့’ (Defeat into Victory) ဟူသော စာအုပ်၌
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် အောင်ဆန်းကို လေးစားမိသည်။ ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့သကဲ့သို့
သူသည် ကိုယ်ကျိုးရှာ တာဝန်မဲ့ ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင် မဟုတ်ပေ။
သူသည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် အစစ်ဖြစ်၍ စိတ်ကုံးယဉ်သမား မဟုတ်။ လက်တွေ့
သမား ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန် ရိုးသားသည်။ သူသည် ပေးခဲ့ပြီးသော ကတိ
အတိုင်းလည်း တည်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အောင်ဆန်းနှင့် အလုပ်လုပ်၍
ဖြစ်သည်”

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော မျိုးချစ်ဗမာတပ်မတော်သည်
တိုက်ပွဲပေါင်း တထောင်ထက်မနည်း တိုက်ခဲ့ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် (Lt;
Genearal) တယောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကလေး (Major General) နှစ်ယောက်
အပါအဝင် ဖက်ဆစ်ဂျပန် စစ်သားပေါင်း နှစ်သောင်းခန့် ကျခုံးစေခဲ့သည်။
ဖက်ဆစ်ဂျပန် သုံးပန်းနှစ်ရာ၊ သုံးရာခန့် ဖမ်းဆီးနိုင်သည်။ မျိုးချစ်ဗမာ
တပ်မတော်၏ ပူးပေါင်းကူညီမှုကြောင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် ဆောလျင်စွာ
လက်နက်ချကြောင်းကို ဖြတိသွေး သေနာပတိများ ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံကြရသည်။

ဂျပန် လက်နက်ချသောအခါ ၁၂ နံပတ် ဖြတိသွေးတပ် သေနာပတိ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာမွန်တယ်ရှုစတော့ဖို့၌ (General Sir Montagu
Stopford) က မျိုးချစ်ဗမာတပ်မတော် သေနာပတိ(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)
ထံသို့ အောက်ပါ အတိုင်း သဝဏ်လွှာ ပို့ခဲ့လေသည်။

“ယခုအခါ ဂျပန်သည် မြန်မာပြည်ရှိတပ်များ လက်နက်ချရေးအတွက်
စည်းကမ်းချက်များကို လက်ခံပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်တကွ မျိုးချစ်ဗမာ
တပ်မတော်သားအားလုံးကို သင်တို့တိုင်းပြည် လွှတ်မြောက်ရေး နောက်ဆုံး

အဆင့်တွင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ဆောင်ရွက်ချက်များအတွက် ကျေးဇူးတင် ချိုးကျူးလိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များနှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုသည် ထိရောက်၍ ဂျပန်မြောက်မြားစွာကို ကျေဆုံးစေခဲ့ပါသည်။ ဂျပန် ကျူးကျော်ရေး သမား၏ရန်မှ မိမိတို့တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်ရန် လှဲဆော်ခဲ့သော တပ်သားများ ၏ မျိုးချိစိတ်စာတ်သည် အနာဂတ် ကာလဝယ် ဖမူတပ်မတော်သားများ အဖြစ် တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ရန် နမူနာဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည် ပါသည်။”

ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်းသည် မည်သည့်အခါမျှ ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ တိုင်းပြည်လွှတ်မြောက်ရေး အတွက်သာ ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ၁၄ နံပတ် ဖြတ်သူသေနာပတီ ဆလင်းနှင့် တွေ့စဉ်က မိမိသည် စစ်ခေါင်းဆောင်မှုသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှာ သခင်စိုးဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ကိုယ်ကျိုးရှာလိုသူ ဖြစ်ပါက မိမိသည် စစ်ခေါင်းဆောင်သာမက နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထိအချိန်တွင် တတိုင်းတပြည်လုံးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်းကို နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုနေကြဖြို့။

* * * * *

(۲۲)

ଓঠাপুর রে.পি.:

ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် တော်လှန်ရေး ပြီးဆုံးသောအခါ (၁၉၄၅-ခု၊ ဧပြီလ) ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများကို 'ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွှာတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ (၀၂) ဖဆပါလ (The Anti Fascist People's Freedom League or A.F.P.F.L) အဖြစ် စနစ်တကျ စည်းရုံးပြီးနောက် ထိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြောက်ကြလေသည်။

ထိအခိုန်အခါက ဖေဆပလ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွင် ပြသုနာနှစ်ခု
ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ပထမပြဿနာမှာ မျိုးချို့စ်မမူတပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းလတဲ့သော
ဖြတိသူ ဗမ္ဗတပ်မတော်နှင့် အဖွဲ့အစည်းလိုက် ပူးပေါင်းသင့်သလော။
သို့တည်းမဟုတ် တော်လုန်ရေးတပ်သားများသည် ဗမ္ဗတပ်မတော်အတွင်းသို့
တတိုးချင်း ဝင်သင့်သလော ဟူသော ပြဿနာ ဖြစ်ပေသည်။

ကွန်မြှုနစ်ပါတီက မျိုးချစ်ဗမ္ဗာတပ်မတော်သားများသည် လက်နက် အားလုံးစွန်း၍ ဖြတ်သူ ဗမ္ဗာတပ်မတော်အတွင်းသို့ တုံးချင်း ဝင်သင့်သည်ဟု ယူဆပေါ်သည်။ ဗိုလ်လကျား၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ကွယ်လွန်သူ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကမူ တပ်ချင်း ပူးပေါင်းရေးကိုသာ လက်ခံ၍ တုံးချင်း ဝင်ရောက်ရေးကို သဘောမတူကြပေး။

ကျေလည်စွာ ဆွေးနွေးပြီးနောက် ကွန်မြှုနစ်ပါတီကလည်း တပ်ချင်း ပူးပေါင်းရေးကို သဘောတူလက်ခံသည့်အတိုင်း အရှေ့အာရှေ့တောင်ပိုင်း သေနာ ပတီချုပ် လေ့ခိုင်မောင့်ဘက်တန်နှင့် ဆွေးနွေးရန် ၁၉၄၅-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ ဗိုလ်လကျား၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဦးဘဖေ စသည့် ခေါင်းဆောင်များသည် သိဟိုင့်ကျွန်း ကန့်မြှုံးသို့ သွားကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကမူ အကယ်၍ ဆွေးနွေးပွဲမအောင်မြင်လျှင် လက်နက်မချုပ် အက်လိပ်ကို ပြန်တိုက်ရန် စီစဉ်ထားလေသည်။ ထိုသို့ စီစဉ် ထားကြောင်းကို မိမိအား ဖွင့်ပြောသည်ဟု ကွယ်လွန်သူ ဦးတင်ထွေ့က ၁၉၄၇၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ၂၂-ရက်နေ့ထုတ် (Burmese Review) ဂျာနယ်တွင် ရေးသား ခဲ့လေသည်။

လေ့ခိုင်မောင့်ဘက်တန်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့၏ အမြင်ကျယ်မှု ကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲသည် အောင်မြင်၍ မျိုးချစ်ဗမ္ဗာတပ်မတော်ကို ဖြတ်သူဗုံးမှု တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်းရန် သဘောတူညီခဲ့ကြလေသည်။ မျိုးချစ်ဗမ္ဗာတပ်မတော်နှင့် အရာရှိ ၂၀၀၄ တပ်သား ၅၀၀၀ တို့ကို ဖြတ်သူဗုံးမှုတပ်မတော်တွင် ထည့်သွင်းစွဲ၊ စည်းရန် သဘောတူကြလေသည်။ ထိုသဘောတူညီမှုကို 'ကန့်သဘောတူညီချက်' (Kandy Agreement) ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ လေ့ခိုင်မောင့်ဘက်တန်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့လည်း မိတ်ဆွေကြီးများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဒုတိယပြဿနာမှာ လွတ်လပ်ရေး မရသေးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် စစ်တပ်ထဲတွင်ပင် ဆက်လက်နေသင့်သလော သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေး ထွက်လုပ်သင့်သလော ဟူသည့် ပြဿနာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုသိန်းဖေ (သိန်းဖေဖြင့်) မှ တပါး ဂွန်မြှုနှစ်ခေါင်းဆောင်များ (အထူးသဖြင့် ဂိုရှယ်) သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို စစ်တပ်ထဲမှာပင် ဆက်နေ စေလိုသည်။ ဗိုလ်လက်ဥက္ကန့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကမူ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး မရသေး၊ လွတ်လပ်ရေးရရန် အမျိုးသားညီညွတ်ရေး တည်ဆောက်ရှိုးမည်။ တည်ဆောက်နိုင်မည့် တုံးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ ဗိုလ်ချုပ်ကို စစ်တပ်မှ ထွက်၍ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှ ကို ပေးရန် တိုက်တွန်းကြလေသည်။

အမှန်ပင် လူတန်းစားအသီးသီး လူမျိုးစုအသီးသီး၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှု ကို ခံရသူသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဆက်လက် ဆင့်စွဲရန် ရာဇ်ဝေးပေး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရမည်လည်း ဖြစ်၍ ထမ်းဆောင်နိုင်သည်လည်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော တာဝန်ကို မည်သည့် အခါမျှ ခေါင်းမရောင်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာ လူမျိုးထဲမှ တခါမျှ မရဘူးသေးသည့် ဗိုလ်မှုးချုပ် အဆင့်နှင့် ဗမ္မုတပ်မတော်၏ ဒုတိယ သေနာပတီချုပ်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းကို လက်မခံဘဲ စစ်တပ်မှ ထွက်၍ နိုင်ငံရေး လုပ်လေတော့သည်။

၁၉၄၅-ခု စက်တင်ဘာလ ၂၂-ရက်နေ့၊ မောင့်ဘက်တန်ထံ ရေးသား သောစာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ‘ကျွန်ုတော့ စိတ်ကြိုက်အတိုင်းဆိုလျှင် စစ်တပ်တွင် ဆက်နေလိုပါသည်။’ သို့သော်လည်း အများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း လိုက်နာရပါမည်’ ဟု ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတွင် အတွဲ့ မရှိဘဲ အများစု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှိသေလိုက်နာလေ့ရှိကြောင်း

သက်သေခံသည့် သဘမကတရု ဖြစ်ပေသည်။ အခြား သဘမကများကို အထက် တွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်သည်။

ဝင်ငွေ မှန်မှန်ရသည့် စစ်တပ်မှ ထွက်၍ နိုင်ငံရေး လုပ်ရသည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအဖို့ စား-ဝတ်-နေရေး အတော် ကျပ်တည်းသွားသည်ကို ရင်းနှီးသူတိုင်း သိကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သူကား နကမ္မတီ မတုန်လျှပ်။ ဖဆာပါလ တာဝန်များကို အချိန်ပြည့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ သူတို့ ကြည်ညီ သူများက လာရောက် လူဒါန်းသော ရွှေဇွေပစ္စည်းများကိုလည်း ဖဆာပါလ ရုံး ငွေထဲသို့သာ ထည့်လိုက်လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို မြန်မာပြည်မှ မောင်းထုတ်ပြီးသည့်နောက် ဖြိတိသူအစိုးရသည် နောင်အခါ မြန်မာပြည်ဘရင်ခံဖြစ်လာသော ဗိုလ်ချုပ်ကလေး ရန်းစ် (Major General Hubert Rance) ခေါင်းဆောင်သည် မြို့ပြုအပ်ချုပ်ရေးကို ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။ ၁၉၄၅-ခု မေလ ၁၀-ရက်နေ့ အထိမူ အိုင်စီအက်စ်အရာရှိဟောင်း ပီးယားစ် (O.F.B Pearce) က မြို့ပြ အပ်ချုပ်ရေး အရာရှိချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ထို မြို့ပြအပ်ချုပ်ရေး သည် အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်းဆိုင်ရာ သေနာပတီချုပ် လက်အောက်ခံဖြစ်၍ စစ်အပ်ချုပ်ရေး (Military Administration) ပင် ဖြစ်လေသည်။

စစ်အတွင်း အိန္ဒိယပြည်သို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြီးကြသော ဖြိတိသူအရာရှိများနှင့် အခြားအရာရှိများသည် မြို့ပြအပ်ချုပ်ရေးနှင့်အတူ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာ၍ အပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။ အစိုးရအရာရှိဟောင်းများသာမက ဘီအိုးစီ ဘီအိုးတိုးတိုး စသော ဖြိတိသူ ကုမ္ပဏီကြီးများမှ အရာရှိကြီးများလည်း မြို့ပြအပ်ချုပ်ရေးတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ၁၉၄၂-ခုနှစ်က မိမိတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်သော မြန်မာပြည်သူပြည်သားများအပေါ် လက်စားချေလို့စိတ် ရှိကြသည်။ ထိုကြောင့် ဖိနိုင်ချုပ်ချယ်သည့် အမိန့်အမျိုးမျိုးကို ထုတ်ပြန်ကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်းကို သစ္စာဖောက် ဥပဒေဖြင့် ကြီးစင်တင်သတ်ရန် ကြီးစားကြလေ သည်။ မြားက်မြားစွာသော တော်လှန်ရေးရဲ့ဘော်များကို ပုန်ကန်မှုဖြင့်ငင်း၊ လူသတ်မှုဖြင့်ငင်း ရုံးတင်ကြီးမိန့်ပေးလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအရာရှိကြီး များသည် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ ဗမာ့တပ်မတော် ဖေဆာပေပတ္တိ၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ပြည်သူများကို နှိမ်စက်ချင်သလောက် မနိပ်စက်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ ကြီးမိန့်ပေးထားသော တော်လှန်ရေးရဲ့ဘော်များကိုလည်း မသတ်ရဲ့ကြပေ။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဖေဆာပေလ ကို ခိုင်မာတောင့်တင်းလာစေရန် စနစ်တကျ ပြန်လည်စည်းရုံး လိုက် လေသည်။ ဖေဆာပေလသည် အမျိုးသားတပ်ပေါင်းစုဖြစ်သည့်အတိုင်း ကွဲဖြာနှစ် ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ စသော နိုင်ငံရေးပါတီများ၊ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ၊ အလုပ် သမားအစည်းအရုံး၊ တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂ၊ တောင်သူလယ်သမားအစည်း အရုံး၊ စသော လူတန်းစား အဖွဲ့အစည်းများ၊ လူငယ်အစည်းအရုံး၊ အမျိုးသမီး အစည်းအရုံး၊ ပြည်သူရဲ့ဘော် စသည့် လူထုအဖွဲ့အစည်းများအပြင် ဦးဘဖော ဒီးဒုတိုးဘချို့၊ ပျော်ဘယ်ဦးမြှုံးမြှုံး၊ ဟသံ့ဘတ္ထိုးမြှုံး၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချို့မောင် စသော တသီးပုဂ္ဂလ နိုင်ငံရေးသမားကြီးများကိုပါ သိမ်းသွင်းစည်းရုံးနိုင်ခဲ့လေ သည်။ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဥက္ကဋ္ဌ၊ သခင်သန်းထွန်းက အထွေထွေ အတွင်း ရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် ဖေဆာပေလ သည် လူတန်းစားအသီးသီး၊ လူမျိုးစုအသီးသီး တို့၏ မိုခိုအားထားရာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ပြည်သူလူထုအများစုသည် မိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ရုံးသားမှုနှင့် မျိုးချို့စိတ်ဘတ်ကို ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ဖေဆာပေလ အလုပ်တော်အောက်တွင် ညီညာဖျဖြူ အင်တိုက်အားတိုက် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေသည်။

* * * * *

(၁၄)
မိန့်ခွန်းနှစ်ရု

မိန့်ခွန်းမြတ်နှစ်ရု

ဒာဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ် ဖွဲ့စည်းပုံ(ယာယိ) စည်းမျဉ်းဥပဒေမှာ အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း၁။ ၂ဟိုဦးစီးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ

ပုဒ်မ(၁)။ ၁၈၅၇ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပုဂ္ဂန္တဘာ အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့စည်းရမည်။

(က) နိုင်ငံရေးပါတီများမှ ကိုယ်စားလှယ် ၃-ဦးစီ။

- (ခ) နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသော တသီးပူဂ္ဂလပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှ အများဆုံး ၁၀-ဦး။
- (ဂ) လူထူအစည်းအရုံးမှ ကိုယ်စားလှယ် J-ဦးစီ။
- (ဃ) လူမျိုးရေးဆိုင်ရာ အစည်းအရုံးများမှ ကိုယ်စားလှယ် ၃-ဦးစီ။
- ပုဒ်မ(၂)။ ။နောက်ထပ်ဝင်သော ပါတီများ၊ အဖွဲ့များကိုအသစ်ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းသော ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့က စဉ်းစားသွားရန်။

အခန်း၂။ အဖွဲ့ချုပ်၏ရည်ရွယ်ချက်

- (က) ဖက်ဆစ်ဝါဒ တကမ္မာလုံးတွင် လုံးဝကွယ်ပျောက်သည်အထိ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရန်။
- (ခ) အဗ္ဗာလန်တိတ်ကြော်ချက်၊ တိုဘိရန်ကြော်ချက် စသော ကြော်ဗျက်များအတိုင်း ဗမာပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိတို့၏ ကံကြမ္မာကို မိမိတို့ဖာသာ ဖန်တီးနိုင်ရန်။
- (ဂ) ဗမာပြည်ကြီးကို ပြည်သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း ပြန်လည်ထူထောင်ရန်။
- (ဃ) ဗမာပြည်ကို ဗမာပြည်ရှိ တိုင်းရင်းသာလူမျိုး အသီးသီးတို့ အားလုံး သဘောတူ လွှတ်လပ်စွာ ဖွဲ့စည်းသော တိုင်းပြည်ကြီး ထူထောင်ရန်။ ဤသို့ တည်ထောင်ရာ၌ ပါဝင်သော လူမျိုးအသီးသီးအား မိမိတို့ ကံကြမ္မာကို မိမိတို့ဖာသာ ဖန်တီးနိုင်သော အခွင့်အရေး ပေးထားရန်။

အခန်း၃။ ၁၇။၂။၂၀၂၄ ရက္ခိုင် ထားသည့် အခြေခံတရားများ

- (၁) တိုးချင်းဖြင့် အာဏာရှင်လုပ်သည့်စနစ်ကို မလိုလား။
- (၂) လူမျိုးအချင်းချင်း မှန်းတီးရေးကို မလိုလား။ အချင်းချင်း ညီရင်း အကိုသဖွယ် ချစ်ခင်မှုကို လိုလားသည်။
- (၃) စစ်မက်လိုလားသောဝါဒ၊ စစ်ဝါဒသမားက လွမ်းမိုးသော စံနစ်ကို မလိုလား။
- (၄) အရာရှိတို့က အာဏာကို လက်ကိုင်ထားကာ ထင်ရှာဖိုင်းသည့် စနစ်ကို မလိုလား။
- (၅) သက်ခြီးဆံပိုင် ရှင်ဘုရင် ထင်ရာဖြူလုပ်အုပ်ချုပ်သည့် စနစ်ကို မလိုလားပေါ်။

အဖွဲ့ချုပ်ဖွဲ့စည်းရာတွင် လိုလားမည့်အချက်များ

- (၁) တိုးချင်း ခေါင်းဆောင်သည်ထက် ပိုင်းဝန်းစုရုံး၏ ခေါင်းဆောင် ခြင်းကို လိုလားသည်။
- (၂) ခေါင်းဆောင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့အစည်းတို့ကို လည်း အများဆန္ဒဖြင့် ကြိုးကိုင်ထားရန် လိုပေသည်။
- (၃) ကမ္မဘာတိုင်းပြည် အသီးသီးတို့နှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံမည်။ လူမျိုးရေး တရား (၁၅) ဝံသာနှုတရားကို လက်ကိုင်ထားရမည်။
- (၄) စစ်တပ် အဖွဲ့အစည်းများသည် တိုင်းပြည်အစိုးရ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်ရမည်။

(၅) ပြည်သူ့အားလုံးတို့အား ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေး ပေးရမည်။ လုပ်ထုံးများသည် ဒီမိုကရေစီ အစဉ်အလာတို့နှင့် ဖြစ်စေရမည်။

အခန်းငါး။ ။အဖွဲ့ချုပ်အတွင်းဝင် အဖွဲ့များအားအပ်ချုပ်ရေး

ပုဒ်မ(၁)။ ။ အဖွဲ့ချုပ်သို့ အစလိုက်ဝင်သော အသင်းသားများသည် အဖွဲ့ချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာရမည်။

ပုဒ်မ(၂)။ ။ အဖွဲ့ချုပ်ဝင် အဖွဲ့ချင်း အချင်းများခဲ့လျှင် အဖွဲ့ချုပ်၏ ဦးစီး အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ပုဒ်မ(၃)။ ။ ပါတီကိစ္စများ၊ ပါတီအကျိုးများနှင့် နိုင်ငံရေးကိစ္စများ၊ နိုင်ငံအကျိုးများ၊ ထိပါးငြိုက်လာလျှင် နိုင်ငံအကျိုး၊ နိုင်ငံကိစ္စသာလျှင် အမိကဖြစ်ရမည်။

ပုဒ်မ(၄)။ ။ အဖွဲ့ချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ နိုင်ငံကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ရာ၌ အဖွဲ့ချုပ်၏အမည်နှင့် ဆောင်ရွက်ရမည်။

ပုဒ်မ(၅)။ ။ အဖွဲ့ချုပ်ဝင်အချင်းချင်း ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခြင်း မရှိရ။

ပုဒ်မ(၆)။ ။ အဖွဲ့ချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များမှ အဖွဲ့တရာက မိမိ၏ သဘောထား ကို လက်ခံလာအောင် ကြိုးစားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြီးသည့်အခါ ထိုအဖွဲ့၏ သဘောထားမဟုတ်ဘ အဖွဲ့ချုပ်၏သဘော ဖြစ်သဖြင့် ငှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မဆန့်ကျင်ရ။ နယ်များတွင် အဖွဲ့ခွဲများ ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် အောက်ပါအတိုင်း သတ်မှတ်ကြသည်။

အခန်း၅။ ၁၄၂၂များတွင် အဖွဲ့ခွဲများဖွဲ့စည်းရေး

နယ်များတွင် ခရိုင်အဖွဲ့ခွဲ၊ မြို့နယ်အဖွဲ့ခွဲ၊ ရွှေအဖွဲ့ခွဲ စသည်ဖြင့်
အဖွဲ့ခွဲများကို ဖွဲ့စည်းရမည်။

ငြင်းအဖွဲ့ခွဲများသည် ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့၏ နမူနာအတိုင်း အဖွဲ့အသီသီး
တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်စေရမည်။

ဒေဆာပေလ၏ အာကာပိုင်အဖွဲ့သည် ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့၏ ဖြစ်သည်။ ဗဟို
ဦးစီး အဖွဲ့ဝင်များသည် အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်။

(၁) ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်း

(၂) ဗိုလ်လကျွာ

(၃) ဗိုလ်နေဝံင်း

(၄) သခင်သန်းထွန်း

(၅) သခင်မြေသွင်း

(၆) သခင်ဗဟိုန်း

(၇) ကိုယ်နှော

(၈) ကိုကျော်ဖြမ်း

(၉) ကိုဘဏ္ဍာ

(၁၀) သခင်ချစ်

(၁၁) သခင်ဝတ်

(၁၂) ဦးဘချို့

- (၁၃) ဦးချစ်မောင်
- (၁၄) ဦးမြှု(ဟသံ့တ)
- (၁၅) ဦးဘအုန်း
- (၁၆) ဦးအေး
- (၁၇) ဦးအောင်ခံဝေ
- (၁၈) ဦးဘိုးမြှု(ကသာက)
- (၁၉) ဦးကျော်ရင်
- (၂၀) ဦးဘဂျမ်း
- (၂၁) စောဘဦးကြီး
- (၂၂) ဦးဘခိုင်
- (၂၃) ဆရာသာထို
- (၂၄) ဦးဘဖေ
- (၂၅) ဦးသိန်းမောင်
- (၂၆) ဦးယ
- (၂၇) ဦးဆက်
- (၂၈) ဦးမြှု(ပျော်ဘယ်)
- (၂၉) ဦးဘဝင်း
- (၃၀) ဦးတင်
- (၃၁) သခင်လေးမောင်
- (၃၂) သခင်ညီ

(၃၃) မစွတာရှာရှစ်

(၃၄) မစွတာရာမန်

(၃၅) ဦးကြင်မိန်

(၃၆) ဦးမျိုးရူ

အထက်ပါ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ဝင်စာရင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဖေဆာလေသည် မည်မျှကျယ်ပြန့်သော အမျိုးသားတပ်ပေါင်းစုကြီး ဖြစ်သည်ကို သိသာ နိုင်ပေသည်။

ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့တွင် နိုင်ငံရေးပါတီ အသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်များသာမက လူမျိုးစုအဖွဲ့အစည်း အသီးသီး၏ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ထင်ရှားသော တသီးပုဂ္ဂလ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များပါ ပါဝင်သည်ကို အထူးဖော်ပြရန် မလိုပေ။ ထို့မျှ ကျယ်ပြန့်စွာ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခြင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမြင် ကျယ်မှုစကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မည်မျှ အမြင်ကျယ်သည်ကို အောက်ပါမိန်ခွန်းများက သက်သေခံပေသည်။

စတုတွေအကြိမ်မြောက်
နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များအစည်းအဝေးတွင်
ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန်ခွန်း

“ကနေ့ လူကြီးများ အစည်းအဝေးခေါ်ခြင်း အကြောင်းမှာ နိုင်ငံ အတွင်း ညီညွတ်မှုကို ရှေ့ရှု၍ ခေါ်ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်ကလ ခေါ်ခဲ့တယ်။ မူလကလ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေးညီညွတ်မှုဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲဆိုရင် အခုံ ကျွန်ုတ်တို့ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကို တနိုင်ငံလုံးများ နည်းလမ်းတကျ အတည်ပြုတဲ့ အဖြစ်ကို Formal

Sanction အမြန်ရောက်အောင်လုပ်ပြီး ဒီအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဝါဘ၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ စည်းမျဉ်းများအတိုင်း နိုင်ငံအတွက် ဖက်ဆစ်ဝါဒ ကမ္မာကြီးတလျောက် ပ ပျောက်သွားရေး၊ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်များ အများပြည်သူတို့ဆန္တနှင့် လျှော့ညီစွာ တညိတည့်တ်တည်း လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ဆိုလိုပါတယ်။

(က) ဖက်ဆစ်ဝါဒ တကမ္မာလုံးတွင် လုံးဝကွယ်ပျောက်သည်အထိ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန်။

(ခ) အတ္ထလန်တိတ်ကြညာချက်၊ တီဟီရန်ကြညာချက်များ အတိုင်း ဗမာပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိတို့ ကဲကမ္မာကို မိမိတို့အသာ ဖန်တီးနိုင်ရန်။

(ဂ) ဗမာပြည်ကြီးကို ပြည်သူတို့ဆန္တအတိုင်း ပြန်လည်ထူထောင်ရန်။

(ဃ) ဗမာပြည်အတွင်းရှိ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတိုင်း မိမိတို့ကဲကမ္မာကို မိမိတို့အသာ ဖန်တီးနိုင်ပြီး အားလုံး၏ သဘောနှင့် ညီညွတ်စွာထူထောင်သော နိုင်ငံထူထောင်ရန်။

ဒါတွေဟာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ သဘောတရားအကျယ်ကို ရှင်းပြပါအံ့ဌားမယ်။ အခ ကမ္မာကြီးမှာ လူတော်းထဲကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လူတစုကဖြစ်စေ နိုင်ထက်ကလူ ပြေကာ နိုင်ငံအတွင်းရော နိုင်ငံအပြင်ပရော ဆက်ဆစ်ဝါဒဟာ ပြည်တွင်း လွတ်လပ်ရေး၊ ကမ္မာ့လွတ်လပ်ရေး ဤမ်းချမ်းရေးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ ဒီလို ဖက်ဆစ်ဝါဒဟာ ဆိုးသွမ်းတယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုတော်တို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကိုယ်တိုင် အဲဒီဝါဒလက်ကိုင်ထားတဲ့ ပျပန်အောက်မှာ သုံးနစ်သုံးမိုးလောက် နေခဲ့ရလို့ လက်တွေ့သိရှိခဲ့ပြီးဘဲ။ အခုအခါ ပြည်တပြည်မှာ ဒီလိုဝါဒမျိုးရှိရင် သူတို့အသာ သူတို့ ဖြစ်နေကြတာ၊ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲလို့ စောဒကတက်ချင် တဲ့လူတွေ ရှိချင်ရှိအံ့ဌားမယ်။ အဲဒီလို စောဒကရဲ့ အဖြေကတော့ ဒီလိုဘဲ အရင်က တချို့တိုင်းပြည်ကြီးတွေ လူတွေ သဘောထားခဲ့ကြလို့ ဖက်ဆစ်ဝါဒလွမ်းမိုးတဲ့

တိုင်းပြည်တွေက တဖြေးဖြေး နယ်ခဲ့ပြီး ရမ်းကားလာတဲ့အတွက် အခု စစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာဘဲ။ (ဒုတိယ ကမ္မာစစ်ကြီး ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၁၈၆ခု) ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးဟာလဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံပါမကျွန် မီးကူးခဲ့တယ် မဟုတ်ဖူးလားဆိုတဲ့ လက်တွေ့အဖြေကိုဘဲ ပေးရမှာဘဲ။ အခု ဓာတ်မှာ စစ်ဟာ တနိုင်ငံထဲမှာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်ပြန်ရင်လဲ စစ်မီးကူးတတ် တယ်။ စစ်မီးကူးရင် ကမ္မာတာခုလုံး ဒုက္ခရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဌိမ်းချမ်းရေး ကို ကျွန်တော်တို့ဟာ အမြဲတမ်း ရနိုင်သလောက်ရအောင် ကြီးစားရမယ်။ အခုအခါမှာ ဌိမ်းချမ်းရေးကို အဖျက်အဆီးဆုံးဝါဒဟာ ဖက်ဆစ်ဝါဒဖြစ်လို့ ဒီဝါဒ ကမ္မာမှာ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ရှိနေရင် စစ်ဖြစ်ဆုံးမှာဘဲ။ ဒီဝါဒ ပပျောက်အောင်လှပို့ လိုတယ်။ ဒီတင်လားဆိုရင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီဝါဒမျိုးဟာ သူတို့ပြည်မှာလဲ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ချုပ်ချယ်တယ်။ ကမ္မာမှာလဲ အင်မတန် ရှင်းစိုင်းသေးနှပ်တဲ့ လူမျိုးရေးဝါဒကို လက်ကိုင်ထားပြီး ပိုပြီး ချုပ်ချယ်ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်။ ကမ္မာမှာ ကမ္မာ့လွှတ်လပ်ရေးကို ထိခိုက်တယ်။ ကမ္မာ့လွှတ်လပ်ရေးကို ထိခိုက်လို့ရရင် ကမ္မာ့လွှတ်လပ်ရေး မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ကမ္မာ့လွှတ်လပ်ရေး မရှိနိုင်ရင် စမ္မာ့လွှတ်လပ်ရေး ဆိုတာလဲ မရှိနိုင်ဘူး။ အခု တချို့ကပြာကြမယ်၊ စစ်ကြီးဟာ ပြီးသွားပြီ။ ဖက်ဆစ်တွေလဲ ကျသွားပြီ မဟုတ်လားလို့ မေးကြမယ်။ အခု ဖက်ဆစ်ဝါဒဟာ စင်စစ်အားဖြင့် ရှုံးသွားပေမယ့် ဒီဝါဒ သို့မဟုတ် ဆင်တူရှိုးမှားဝါဒ လက်ကိုင်ထားတဲ့ လူတွေ၊ အဖွဲ့တွေ၊ နိုင်ငံတွေ ရှိသေးတယ်။ ဥပမာ စပိန်ပြည်နဲ့ တရာ်ပြည်မှာ ဒီဝါဒ မျိုးတွေ ကြွင်းကျွန်တုန်းဘဲ။ (ထိုအချိန်မှာ တရာ်ပြည်တွင် ချုန်ကေရှိတ်အစိုးရ ကြီးစိုးနေချိန် ဖြစ်သည်။ ၁၁၈၆ခု) ဒီဝါဒမျိုးကို အားပေးတဲ့ နိုင်ငံပေါင်းများစွာမှာ တည်ရှိပြီး ပေါင်းစည်းထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးမျိုးတွေ (International trusts, Cartels, Combines) တွေလဲ ရှိသေးတယ်။ လက်အောက်ခဲ့ တိုင်းနိုင်ငံတွေ အပ်စိုးချင်တဲ့ တိုင်းပြည်တွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါ တွေရှိနေသမျှ ကမ္မာ့ဌ်မြှင့်းချမ်းရေးဟာ မတည်မြှိနိုင်ဘူး။ ကမ္မာ့ဌ်မြှင့်းချမ်းရေးဟာ လူပံ့လှပံ့လှပံ့လှပံ့နဲ့ နက်ဖြန် စစ်ဖြစ်အုံမလားဆိုပြီး ကမ္မာမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်

တော်တို့တိုင်းသူပြည်သားတွေနှင့် တဗြားတိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ အေးအေး ဆေးဆေး နေခွင့်ရကြမှာ မဟုတ်ဖူး။ ဒါကြောင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒ ကမ္မာမှာ ပပျောက်သွားရေးကို ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ကမ္မာမှာ အဲဒီဝါဒမျိုးကို တိုက်ဖျက်မယ့် လူတွေနဲ့ အမြို့ပေါင်းပြီး အခွင့် အာဏာရတိုင်း ဆောင်ရွက်ဘို့ဘဲ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဒီဝါဒမျိုး လုံးဝမရှိနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။ အာဏာရှင်ဝါဒ၊ လူမျိုးအချင်းချင်း မှန်းတီးရေးဝါဒ၊ ဂျပန်ပြည်မှာ လို စစ်ကသာ လွှမ်းမိုးရမယ်ဆိုတဲ့ စစ်ဘက်အာဏာရှင်စနစ်၊ သက်ဦးဆံပိုင် ရှင်ဘူရင်စနစ်ဝါဒ (Feudalism) အထက်ကသာ ခန့်ထားပြီး တိုင်းသူပြည်သား ဆန္ဒအရမဟုတ်ဘဲ တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့ ကင်းကွာပြီး မင်းစိတ်ပေါက်တဲ့ အရာရှိတွေ ချယ်လှယ်တဲ့ စနစ်ဆိုးမျိုး ရှိနေရင် အများပြည်သူတို့ ဆန္ဒနဲ့ လုပ် ကိုင်ရတဲ့ ဒီမိုကရေစိဝါဒ ခေတ်မစားနိုင်တဲ့ ဖက်ဆစ်ဝါဒ ဆင်တူရှိးမှားတွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဒီလိုဝါဒမျိုးတွေ ပေါ်လာရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ လွှတ်လပ်ရေးဆိုတာကို မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီမိုကရေ စိဝါဒကိုသာ ခေတ်စားအောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒီဝါဒမျိုးအရ သာ လွှတ်လပ်တဲ့ ဗမာနိုင်ငံ ထူးထောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမျိုးမလုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်က လူတွေဟာလ နံနာမယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြည်ကိုလဲ ကမ္မာက ကြည့် နေလို့ မရတဲ့တနေ့၊ ဂျပန်နှင့်ဂျာမဏီ ပိုင်းအနှစ်ခံရသလို အနှစ်ခံရမယ်ဆိုတာကို သတိချပ်ကြရမယ်။ ဒီမိုကရေစိဝါဒသာ လွှတ်လပ်ရေးနဲ့ ဆီလျော်တယ်။ ဒီဝါဒဟာ ဇြမ်းချမ်းရေးကို အားပေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီဝါဒကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ရမယ်။ ဒါဖြင့် ဒီဝါဒဟာ ဘာလဲဆိုတာကို ရှင်းပြချင်သေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့အမြင်အရဆိုရင် တိုင်းပြည်ရဲ့ခေါင်းဆောင်မှုဟာ လူတော်းထဲက ခေါင်းဆောင်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အဖွဲ့နဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ အဖွဲ့ရဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်ဘဲ ငါ့ဆန္ဒ ငါ့သဘောလုပ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အဖွဲ့ရဲ့ဆန္ဒယူပြီး အဖွဲ့ရဲ့အပ်ချုပ်မှုအောက်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုမျိုးဖြစ်ရမယ်။ လူမျိုးရေးတရားဟာလ ငါ့လူမျိုးမှ ငါ့လူမျိုး၊ တဗြားလူမျိုးတွေဟာ ငါ့လောက်

မမြတ်၊ ငါလူမျိုးသာ ကမ္ဘာမှာ ကြီးစီးရမယ်ဆိုတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းသေးသိမ်တဲ့ လူမျိုးရေးတရား မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ်ချစ်ခင်သော်လဲ တဗြားလူမျိုးများ ကို မန်းတီးခြင်း အထင်သေးခြင်း မဖြစ်ဘဲ ကမ္ဘာမှာ တိုင်းပြည်အချင်းချင်း သင့် မြတ်စွာ တော်းအကျိုးတော်း ဖြစ်ပွားစေအောင် ဆောင်ရွက်တဲ့လူမျိုးလဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာလို စစ်ဖက်က လက်ဝါးကြီးအပ်ပြီး တိုင်းပြည်လွှတ်တော်က ဘာမှ အစိုးမရတဲ့ စစ်အာဏာရှင်ဝါဒမျိုး မရှိရအောင် စစ်ဖက်ကို တိုင်းပြည်လွှတ်တော် က အပ်စိုးနိုင်ခွင့် ရှိရမယ်။ နောက် လွှတ်လပ်စွာဖော်ပြခွင့်၊ စည်းရုံးခွင့်၊ အစည်း အဝေးခေါ်ခွင့်နဲ့ စီတန်းလမ်းရှောက်ခွင့်၊ လွှတ်လပ်စွာတွေးတော့ခွင့်၊ ကိုးကွယ် လိုရာ ကိုးကွယ်ခွင့်၊ တရားနဲ့ မည်သော အဖမ်းအဆီး အချုပ်အနှောင်မှ ကင်းလွှတ်ခွင့်၊ ကိုယ်ရေးလွှတ်လပ်ခွင့်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာနဲ့ နေထိုင်ခြင်းကို မတရားသဖြင့် နှောင့်ယုက်ခြင်းမှ ကင်းလွှတ်ခွင့်၊ လူတိုင်း ပညာသင်ကြားနိုင်ခွင့်၊ အခမဲ့ဆေးဝါးအကူအညီရခွင့်၊ မတရားသဖြင့် စီးပွားချုပ်ချယ်မှုများမှ လွှတ်ကင်းချမ်းသာခွင့်၊ အလုပ်သမား လယ်သမားများ၏ အနည်းဆုံး အခွင့် အရေးများကို အစိုးရက စောင့်ရှောက်ပေးခြင်း၊ တိုင်းပြည်တွင် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်စေလေ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်၊ အိန္ဒာစာ အထိအခိုက် လျော်ကြီးရုပုံငွေ အစရှိသည်တို့ကို အစိုးရက ထားပြီး အိမ်င်း၍၏င်း၊ နာဖျား၍၏င်း၊ ထိခိုက်နာကျုင်၍၏သော်င်း၊ အလုပ်လုပ်ချင်သော်လည်း အလုပ်မရနိုင်၍၏သော်င်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မပြနိုင်စွမ်းသူ များသည် အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့ကို ရရှိခွင့် ဒီမိုကရေစိအခွင့်အရေးမျိုးတွေလဲ ရှိရမယ်။

အထက်ပါအချက်တွေဟာ ဒီမိုကရေစိဝါဒရဲ့ အခြေခံတွေဘဲလို့ ယူဆတယ်။ ဒီလို အခြေခံတရားတွေကို ရည်ရွယ်ရင်းရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းဟာလဲ ဒီတရားတွေနဲ့ညီတဲ့ အများဆန္ဒအရ ရွှေးကောက်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခြင်း စတဲ့ နည်းစနစ်မျိုးသာ သုံးရပေလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို အခြေခံအချက်အလက်များအရ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်တွေ ရအောင်

ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့.ချုပ်ကြီးဟာ ဂျပန်လက်ထက်အတွင်းမှာဘဲ ၁၉၄၄ခု၊
ပြောက်လကစပြီး ပုန်းရှိုးကွယ်ရှိုး လုပ်လာရပြီး ဗုပ္ပါတ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျား
တပ်များက တပ်ဦးအနေဖြင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်များကို မဟာမိတ်များဘက်က တိုက်
ခိုက်လာခဲ့တာကို အားလုံးအသိဘဲ။ အခုအခါ ဗုပ္ပါတ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျား
တပ်များက သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်ဦးရောဘ နှစ်သောင်းထက် နဲ့မှာ မဟုတ်ဖူး။
အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့.ချုပ်ကြီးက ဦးစီးခေါင်းဆောင်
ပြီး ဗုပ္ပါတ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျားတပ်များက တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကိုလဲ ကမ္မာ
တရုလုံးက အသိအမှတ်ပြုကုန်ကြပြီး ဘိုလပ်မှာရှိတဲ့တကယ့်သတင်းစာကြီးတွေ
ကရော၊ ဘိုလပ်ပါလိမန်ကရော၊ ဘိုလပ်မှာထုတ်ဝေတဲ့ စက္ကာပြာ-စက္ကာပြာ
စာတမ်းတွေမှာရော၊ ဒီအဖွဲ့.ချုပ်ကြီးနဲ့ ဗုပ္ပါတ်မတော်တို့အကြောင်းကို အရေး
တယူ ပြောဆိုကြတယ်။ အမေရိကန်သတင်းစာတွေမှာရော၊ အနှစ်ပြည်၊ တရုပ်
ပြည်သတင်းစာတွေရော၊ ဥရောပတိုက်မှာရှိတဲ့ ပြင်သစ်နှင့်အစရှိတဲ့ တိုင်းပြည်
တွေမှာရော ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့.ချုပ်ကြီးရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ရေးသားလာရ
ကုန်ပြီ။ ဒါတောင် ဖြတ်သွေ့တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လုပ်သမျှကို ဖုံးနိုင်သမျှ ဖုံးထား
သေးတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်က တိုက်ခိုက်တာတွေဟာ သတင်း
စာတွေမှာ ပါသင့်သလောက် မပါဘူး။ တရာ့နဲ့ရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ပါ ဝင်
တိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မပါဘဲ တိုက်သလို။ ဂျပန်ကျေဆုံးသမျှတွေဟာ
သူတို့ချည်း တိုက်လို့ ကျေဆုံးသလို သတင်းပေးတယ်။ တရာ့နဲ့ရာတွေမယ်
ကျွန်တော်တို့ချည်း တိုက်ရတယ်။ ဒါတွေကို သတင်းရရင်လဲ မပေးဘူး။ အဲဒီလို
သတင်းတွေ ထိမ်ထားတဲ့အထဲက ကမ္မာက ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေကို အသိ
အမှတ်ပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် အခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ကမ္မာက ဗုပ္ပါတ်ကို
ထင်ထင်ရှားရှား အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့တာဟာ ဗုပ္ပါတ်ရဲ့ ရာဝောင်မှာ ဒီတကြိမ်
ဘဲ ရှိသေးတယ်။

အခု စစ်ကြီးပြီးသွားပြီ။ တိုက်ခိုက်မှုတွေဟာလ မကြေခင် ပြီးဆုံးတော့
မှာဘဲ။ သို့သော်လ ကျွန်တော်တို့ ဗုပ္ပါတ်ရဲ့ အရေးက မပြီးသေးဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ဗုပ္ပါတ်ရဲ့ အရေးဟာ ဗုပ္ပါတ်သူ့ပြည်သားတွေ၊ ခေါင်းဆောင်

မယ့်လူတွေ ညီညွတ်စွာနဲ့ လုပ်တတ်မယ် လုပ်မယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြီးမြောက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်းပြည်မှာ ညီညွတ်ရေးဟာ အမိက လုပ်ငန်းဘဲ။ ညီညွတ်ရေးဆိုပေမယ့် တိုင်းပြည်စွဲတ် လပ်ရေးနဲ့ ထူထောင်ရေးကို အထက်ပါ အခြေခံချက်တွေအရ ဆောင်ရွက်မယ့် ညီညွတ်ရေးမျိုးကိုသာ ဆိုလိပါတယ်။ ရာထူးဝေစားရုံသာဖြစ်တဲ့ ညီညွတ်ရေး မျိုး၊ ရွှေးကောက်ပွဲကိုချိန်ပြီး ငြမ်းဆင်တပ်ရုံလောက် တတ်နိုင်အောင် ညီညွတ် ရေးမျိုးဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူး။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ပြောရရင် အရင် ပထမလူကြီးများအစည်းအဝေးမှာ ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ ဟာ တိုင်းပြည့်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုကိုင်း၊ ရာထူးဌာနနှစ်ရကိုစွဲများကိုင်း ကျွန် တော်တို့ မူပိုင်ရေးစွဲကြီး လုပ်မထားဘူးဆိုတာ တိတိလင်းလင်း သိစေချင်ပါ တယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဆိုရင် တပ်မတော်တရုံလုံးက ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းမှာ တနိုင်ငံလုံး ညီညွတ်စွာ လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလို တာဝန်ပေးလိုက်တာဟာ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် တပ် မတော်သားတွေဟာ ဂျပန်လက်ထက်ကလဲ အမျိုးမျိုး ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ အခု ဆိုရင်လဲ လခတ္တားမှ မရသေးဘဲနဲ့ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းတွေ အမျိုးမျိုးခံပြီး အသက်ကိုစွန်ပြီး တိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို တိုက်ခဲ့ပြီးတော့ ငါတို့ တိုက်ရကျိုး နှပ်မှ နှပ်ပါမလားလို့ အချို့များ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း ကျဆုံးခါနီးမှာ စိတ်အလွန် စေပြီး ဗမာပြည်ကလူတွေ ညီညွတ်ပြီး လွတ်လပ်အောင်လုပ်ပါ။ ကျပ်တို့တော့ လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆိုပြီး တိုက်လို့ သေရတော့မယ်လို့ မှာကြားသွားကြ သေးတယ်။ အဲဒါတွေကြားပြီး တနေ့က ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန်မှာ တိုင်းတပ်မှူးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်အရာရှိကြီးတွေ အစည်းအဝေးက တပ်မတော်တရုံလုံး လွတ်လပ်ရေး ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေကြတာကို မဖြစ်ရလေ အောင် တိုင်းပြည်က ညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှာ လုပ်ကြပါဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြည်းခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တော် ပြောနေ တာဟာ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့လဲ ဖြစ်တယ်။ တပ်မတော် သေနာပတ်အဖြစ်နဲ့လဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ

တပ်မတော်မှာရှိတဲ့ စစ်သားတွေကအစ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားတွေဘဲ။ ဒါတွေကို ခင်ဗျားတို့ ပိုပြီး အကောင်အထည်နဲ့ မြင်ချင်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျပ်တို့ စစ်သားတွေရှိတဲ့ နေရာကို လိုက်ပြီးကြည့်လိုရှိရင် ပိုပြီးသဘောပေါက် ထင်မြင် ကြမယ်။ ဒီစကားကို ကျွန်ုတော် အပိုပြောတာမဟုတ်ဖူး။ တကယ် ခင်ဗျားတို့ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်ုတော်တို့ လိုက်ပိုမယ်။ စစ်သားတွေကို ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် တွေပြီး မေးမြန်းကြည့်စေချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုတော် လေးလေးနက်နက် ပြောချင်တာက ပြည့်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ ချုပ်ကြီးကို အခြေခံထားပြီး အထက်ပါ သဘောတရားများ၊ အချက်အလက် များအရ ကျွန်ုတော်တို့လုပ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းတွေ၊ ဝါဒတွေကို ညျှော်းပြုပြင်ယူပြီး ခိုင်မြဲတောင့်တင့်တဲ့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖြစ်အောင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပါ။ မကြောခင်လ ကျွန်ုတော်တို့ဟာ ပြည့်လုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကြီး ခေါ်တော့မယ်။ အဲဒါ ပြည့်လုံးကျွတ်အစည်းအဝေး ခေါ်တဲ့အခါ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ စည်းမျဉ်းတွေ၊ ဝါဒတွေကို အတည်ပြုပြီး ရှေ့ ဆက်လက် အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီကြားအတွင်းမှာလ မြို့လုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကို ၁၉-ရက်နေ့မှာ ကျင်းပမယ်။ (၁၉၄၅-ခု၊ ၂၇ရက်လ ၁၉-ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးကို ဆိုလိုသည်။ ၂၀၁၈ခုသူ) နောက်လ နယ်တိုင်း နယ်တိုင်းမှာ ဒါမျိုးတွေ ကျင်းပပြီး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရလိမ့်မယ်။ အခုအထိလ ကျွပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ လူတွေကိစ္စ၊ စစ်ပြီး ဒုက္ခသည်တွေကိစ္စ၊ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးကိစ္စ၊ ပြန်လည်တူထောင်ရေးကိစ္စ တွေမှာ အပြောသာမဟုတ်ဘဲ အလုပ်နဲ့ လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်ုတော်တို့ဟာ အသီးသီး လက်ငင်းအလုပ်တွေနဲ့ အားတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကျွန်ုတော် ကိုယ်တိုင်ဆိုရင်လ တပ်တွေရှိရာ သွားကြည့်နေရတယ်။ မကြောခင်ကဘဲ ပြန်ရောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျိုပ်တို့ ဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ခေါင်းဆောင်မှုကို ငါတို့ချည်း အုပ်စားမယ်ဆိုတဲ့ မူပိုင်ထားချင်တဲ့စိတ် အလျဉ်းမရှိဘဲ၊ ဒီအဖွဲ့ ချုပ်ကြီး ကြီးပျားတည်တန်းနိုင်အောင် အခု ကြွလာတဲ့ လူကြီးများကအစပြုပြီး တိုင်းပြည်ရဲ့ လက်ထဲကို အပ်လိုက်ပါတယ်။ အခု အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းမှာ ဗမ္ဂ

တပ်မတော်၊ လူငယ်များအစည်းအရုံး၊ ကွန်မြှာန် ပါတီ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ အဖွဲ့၊ မျိုးချစ်ပါတီ၊ ရရှိင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး အပြင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်ပြီး ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တဲ့ အဖွဲ့များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလဲ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ရန် ဒီမန္တက ပြပါတယ်။ အဲဒီလို ဝင်ရောက်လာတဲ့အဖွဲ့တွေ၊ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို ယခု ပြန်လည့်ဖွဲ့စည်းမယ့် ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့က စည်းစားပြီး လက်ခံရပါ လိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဖွဲ့ချုပ်ထပါတဲ့ အဖွဲ့အချင်းချင်း ဆက်သွယ် ရမယ့် စည်းကမ်းတွေ၊ လောလောဆယ် စည်းမျဉ်းတွေ၊ အဲဒါတွေကို အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးက ရှင်းလင်း ပြောပြပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီနောက် အထက်ပါကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျကျန်န် ဆွေးနွေးပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခု စစ်ကြီးပြီးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်ငင်းလုပ်ငန်းများပေါ် လာပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ စစ်အပ်ချုပ်ရေး အမြန်ဆုံးရပ်စဲစေဘို့နှင့် အမျိုးသားအစိုးရ တည်ထောင်ရေးရေး အဖွဲ့အစိုးရ တည်ထောင်ရေးဆိုတာဟာ ဘုရင်ခံပြောတဲ့ အမှုဆောင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ တိုင်းပြည်တပြည်လုံး ပြည်တွင်းပြည်ပ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို အာဏာပိုင်ပြီး တိုင်းရင်းသားများပါတဲ့ အမျိုးသားအစိုးရကို ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီလိုအဖွဲ့ ဖွဲ့နှင့်မှသာ နောက်လာမယ့် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်တို့၊ ပြီတိသျ္ဌအစိုးရနှင့် ချုပ်ဆုံးရမယ့် စာချုပ်တွေဟာ စီစဉ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်။ ဒီအမျိုးသားအစိုးရဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘဲနဲ့ ကျွုပ်တို့ဟာ ဒုမ္မနိုက် အပ်ချုပ်ရေးတောင် ကောင်းကောင်းနဲ့ မြန်မြန် ရချင်မှ ရမယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဘုရင်ခံ ပြန်လာရင် ဖွဲ့မယ့် အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ လွှတ်တော်ဟာ အခရာဖြစ်နေတယ်။ ဒီအစိုးရနဲ့ ဒီလွှာတ်တော်က လာမယ့် ရွှေးကောက်ပွဲကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲမျိုးဖြစ်အောင် မလုပ်ဘဲ တော်အောင်ရော်အောင် မလုပ်နိုင်ရအောင် အစိုးရကလဲ ကျွန်တော်တို့ သဘောကျ အမျိုးသားအစိုးရ ဖြစ်ရမယ်။ လွှတ်တော်မှာလဲ ကျွန်တော်တို့ သဘောကျလူတွေ ဖြစ်နိုင်ရမယ်လို့ အဲဒီလို တည်းတည့်တဲ့ ပြုလုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဒီလို တည်းတည့်တဲ့ စီမံတာကို ဘုရင်ခံက လက်မခံရင် ကျွန်တော်သဘော ပြောရရင် တော်းစီ တော်းစီ ဘုရင်ခံက ခေါ်ပြီး ရာထူးပေးပေး၊ နေရာပေးပေး လက်မခံစတမ်းလို့ ဆုံးဖြတ်ချောင်တယ်။

အားလုံး ဒီမှာ ကြွေရောက်လာကြတဲ့ လူကြီးတွေဟာ ပညာရှင်တွေဘဲ။ ဘုရင်ခံ ပြောသွားတဲ့ စကားတွေဟာ အလိမ္မာသုံးတဲ့ စကားတွေ အများကြီးပါတယ် ဆိုတာလဲ သတိထားမိကြပါတိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့က သဘောတူကြတယ်ဆိုရင် ကျိုပ်တို့က လုံးဝ လွှတ်လပ်ရေးတောင် ခွင့်ပြုဘူးအဆင်သင့်ဘဲဆိုတဲ့ သဘောကို ဘုရင်ခံက ပြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်းပြည် ညီညွတ်ရေးကို အဓိကထားတဲ့ ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှာပါပြီး ဒီကိစ္စအရပ်ရပ်တွေမှာ တည်းတည့်တဲ့ လုပ်ကြရန် ထပ်လောင်း၍ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

နိဂုံးမချုပ်မိ တပ်မတော်ကိစ္စကို အစီရင်ခံလိုပါတယ်။ အခါ ကျွန်ုတ်တို့ တပ်မတော်ကို နာမည်သာရှိတဲ့ ဗမာပြည်တပ်မတော်ဆိုတာထဲ သိမ်းသွင်းမယ်လို့ သာမန်သာ ဆိုတယ်။ အဲဒီလို သိမ်းသွင်းမယ်ဆိုတာဟာလဲ ကျွန်ုတ်တို့ တပ်မတော်ကို မူပြုပြီး သိမ်းသွင်းမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမဟုတ်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်ုတ်တို့တပ်မတော်ကို မူပြုပြီး ဗမာပြည်တပ်မတော် တည်ထောင်တောင် ပထမဆုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောတူရမယ့် အချက်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီအချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုအထိ ဟောပြောတဲ့အနေမျိုးနှင့် တရာ့၊ အချက်တွေ ရှင်းလင်းပြီး၊ တရာ့အချက်တွေ မရှင်းလင်းသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အခါ အဖွဲ့ချုပ်က တပ်မတော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အဆိုကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ တင်ပြထားပါတယ်။

အခါ ကမ္မာစစ်ကြီးအတွင်းမှာရော၊ အပြီးမှာရော ကမ္မာကြီးဟာ အင်မတန် ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဗမာပြည်မှာလဲ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ရေးနည်းရေးစနစ်အယူမျိုးတွေနှင့် လုပ်လို့ရမယ်လို့ ထင်တဲ့လူတွေဟာ ကမ္မာကြီးထဲမှာလဲ ပပေါ်က်ကုန်ပြီ၊ ဗမာပြည်မှာလဲ ပပေါ်က်မှာဘဲ။ ကမ္မာတဲ့တိုင်းကြီးမှာရှိတဲ့ ဒီသင်ခန်းစာတွေကို ကျွန်ုတ်တို့ဟာ အလေးကရုပြပြီး တည်းတည့်တဲ့ နိုင်ငံ၏ လွှတ်လပ်ရေးကို အမြန်ရအောင် ကြိုးစားကြပါ။ အဲဒီလို ထိုထိရောက်ရောက်လုပ်နိုင်အောင် ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြပါ ဆိုတာကို နောက်ဆုံးထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းပါတယ်။”

အထက်ပါ မိန့်ခွန်းကို ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတွင် ခေါင်းဆောင်မှုကိုင်း၊ ရာထူးကိုင်း လက်ဝါးကြီး အပ်ထားလိမ့်တဲ့ မရှိခြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ပြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဖက်ဆစ်ဝါဒကို မလိုလား၊ ဒီမိုကရေစိဝါဒကိုသာ လိုလားကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

၁၉၄၅-ခ ထုဂ္ဂတ်လ ၁၉-ရက်နေ့ ‘နေသူရိန်’ ရုတွင် ကျင်းပသော ရန်ကုန်မြို့လုံးကျော် အစည်းအဝေးကြီးတွင် မြိုက်ကြားသည့် ဗိုလ်ချုပ်၏ အောက်ပါမိန့်ခွန်းကို ဖတ်လျှင် ဖေဆာပါလ သခိုင်းနှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကမ္မာ့အခြေအနေကို မည်မျှ မှန်ကန်အောင် သုံးသပ်နိုင်သည်ကို တွေ့ပါ လိမ့်မည်။

ပြည်သူ့အစည်းအဝေးကြီးတွင်
ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ၊
မျိုးချစ်ဗမ္မာတပ်မတော် စစ်သေနာပတီ၊
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်း

“ကနေ့ မြို့လုံးကျော်အစည်းအဝေးခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗမ္မာတပ်မတော်အပါအဝင် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွှတ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး အကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားများနှင့်တိုင်းသူ့ပြည်သား များအား ရှင်းလင်း ပြောပြချင်လို့ဘဲ။ ပထမဆုံး ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ဒီအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာ သခင် အဖွဲ့လို့ အများသိနေတဲ့ တို့ဗမ္မာအစည်းအရုံးနဲ့လ မတူဘူး။ တို့ဗမ္မာအစည်းအရုံးက တို့ဗမ္မာအစည်းအရုံး သက်သက်၊ အရင်တုန်းက တို့ဗမ္မာအစည်းအရုံး ထဲ ကျွန်တော်တို့ ပါခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခု မပါတော့ဘူး။”

ဒုတိယ ကျွန်တော်ရှင်းပြချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့ ပြည်သူလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာ ကွန်မြှေနစ်ပါတီ မဟုတ်ဖူး။ ကွန်မြှေနစ်ပါတီက လူတွေဟာ ဒီအဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှာ ဝင်လုပ်နေတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပိုင်အဖွဲ့ မဟုတ်ဖူး။ ဒီအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ဂျပန်လက်ထက်မှာ ဂျပန်တွေက တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ အပေါ် အမျိုးမျိုးစောကား၊ အမျိုးမျိုးနှင့်ကိုပြီး ဘာမှ အဆိအသားမရှိတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဘမ်းပြ သွေးစုပ်နေတော့ ကျေပ်တို့ တကယ့် လွတ်လပ်ရေးကိုရအောင် တကယ်တိုက်ချင်တဲ့ လူတွေကို ပါတီမရွေး လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး တတိုင်းတပြည်လုံး သွေးစည်းပြီး လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ၁၉၄၄-ခု ဉာဏ်လအစလောက်မှာ တည်ထောင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး မဖွဲ့ခင်ကတော့ ဟိုတစ္ဆေ ဒီတစ္ဆေ ကျေပ်တို့က ကျေပ်တို့ချည်း၊ ကွန်မြှေနစ်တွေက ကွန်မြှေနစ်တွေချည်း၊ ပြည်သူတော်လုန်ရေးအဖွဲ့က ပြည်သူတော်လုန်ရေး အဖွဲ့ချည်းသက်သက် ဆောင်ရွက်နေကြလို့ ကျေပ်က စတင်ပြီး အကြံပေးတဲ့ အတိုင်း အားလုံး စည်းလုံးပြီး ဂျပန်ကို တိုက်ကြရအောင်လို့ နှီးဆော်လို့ ဒီအဖွဲ့ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီအဖွဲ့ကြီးကို ဘယ်လို့ ဖွဲ့စည်းရမယ်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ကျေပ်ကဘဲ စတင် စီမံပေးခဲ့တာဘဲ။ အဲဒီလို့ အဖွဲ့ကြီးကို လုပ်တဲ့အခါ ဘယ်အဖွဲ့ ဘယ်ပါတီရဲ့ မူပိုင်သဘောမျိုး အဖြစ်နဲ့မှ ဖွဲ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဖူး။ တတိုင်းပြည်လုံးရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို အဓိကထားပြီး သွေးစည်းဘုံးအတွက် ဖွဲ့စည်းခဲ့တာဘဲ။ သို့ပေမယ့် တရာ့တော့ ရှိတယ်။ ကွန်မြှေနစ်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်လုပ်ရင် အလုပ်လုပ်တဲ့လူ တွင်ကျယ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ အားလုံး နားလည်ဘို့ လိုတယ်။

ဒါဖြင့် ဒီအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ အိန္ဒိယပြည်၊ တရုပ်ပြည်မှာရှိတဲ့ တရာ့မျိုးချစ်လှုပ်ယောက်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဆက်ရပြီး မဟာမိတ်တွေနဲ့ အဆက်ရနိုင်သမျှ ရအောင် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာနိုင်ငံခြား အဆက်မှ မရရရ ရရ ဂျပန်ဖက်ဆစ်များကို အမြန်ဆုံး တိုက်နိုင်အောင် စီမံ နိုင်းပြင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး မတ်လ J-7-ရက်နောက် စပြီး တပြည်လုံးမှာ ကျေပ်တို့ တပ်မတော်ကကြီးမှုးပြီး ဂျပန်ကို တော်လုန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအရင်ကလဲ ရရိုင်ပြည်မှာရှိတဲ့ အရင်

၁၉၃၆-ခ ကျောင်းသားသပိတ်တုန်းက သပိတ်မှာ့က အဖွဲ့ချုပ်ရဲ လူကြီးတိုးဖြစ်ခဲ့တဲ ကိုညီစွာန်းက ကမကထလုပ်လို ဦးပညာသီဟက ခေါင်းဆောင်ပြီး ရရှိပြည် အမျိုးသားများက မဟာမိတ်များပေးတဲ့လက်နက်များနဲ ဂျပန်ကို ပုန်ကန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်းတော်တို တိုင်းရင်းသားများဖြစ်တဲ ကချင်တို ချင်းတို့ ကလ ဂျပန်ကို တိုက်ခဲ့တယ်။ ကရင်အမျိုးသားများလ ဒီကိစ္စမှာ စိုင်းပြင်း ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ဟာ တောင်ငူနယ်မှာ အထူးသဖြင့် အောင်အောင် မြင်မြင်နဲ ဂျပန်ကို တိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်းတော်တို တပ်မတော်မှာရှိတဲ ကရင် တပ်ရင်းကလ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အနောက်ပိုင်းကို တာဝန်ယူ တိုက်ခဲ့တယ်။ နောက် အထက်ပမာဏြည် မန္တလေး တို့ကိုမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ ဗိုလ်မူးကြီး ဗုံးမူးပြီး ကျူးပို့တို တပ်မတော်က ဂျပန်ကိုတိုက်ခဲ့တယ်။ ဗိုလ်မူးကြီး ဗုံးတုံး တိုက်ပေးတဲ့အတွက် မန္တလေးတိုက်ပွဲဟာ လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်ရတယ် ဆိုတာကို ဟိုတုန်းက ဗမာတိုက်ခိုက်ရေးကို ကြီးမူးအပ်ချုပ်ရတဲ မဟာမိတ် တပ်မတော် အမှတ်ဘင်းတပ်မူး လက်ဖတင်နှင့်ဂျင်နရယ် ဆာဝါလျှုံစလင်း ကိုယ်တိုင် ရေဒီယိုက ချီးကျူးပြောခဲ့တယ်။ နောက်ကိုလ ဗိုလ်မူးကြီးဗုံးတုံးဟာ ဖြို့တွေ ရွာတွေ အမြောက်အမြားကို သိမ်းပြီး ရှမ်းပြည်ဘက် တက်တိုက်ခဲ့ တယ်။ ဗိုလ်မူးကြီးဗုံးတုံးကို မဟာမိတ် ဒီပိုင်း တပ်မူးတိုင်း လိုလိ သိကြတယ်။ ချီးကျူးတယ်။ င-နံပတ် တပ်ကြီးမူးဖြစ်တဲ လက်ဖတင်ဂျင်နရယ် မက်ဘေးက ဗိုလ်မူးကြီးဗုံးရဲ့ အကြောင်းကို (Despatches) လန်ဒန်ဂေါက် (ဘီလပ် အစိုးရ ဂေါက်)ထဲမှာ ထဲပြီး ကြော်မယ်လို ပြောခဲ့တယ်။ နောက် မိတ္တိလာမှာရှိတဲ တပ်ရင်း ၅-ကလ ဂျပန်ကိုတိုက်ခဲ့တယ်။ တပြည်လုံးမှာတော့ မတ်လ ၂၈-ရက် နောက်ပြီး တိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို တိုက်တဲ့အခါ တောင်ငူဘက်မှာ ပြည်သူလွှတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ခွဲနှင့် ကျူးပို့တို တပ်မဟာက ဗိုလ်အကြပ် ၃၀ လောက် ကြီးမူးပြီး ပြောက်ကျားတပ်များ သီးခြားဖွဲ့ပြီးလ တိုက်ခဲ့တယ်။ ကျူးပို့တို တပ်မတော်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်တွေ တိုက်ခိုက်တဲ အတွက် ဂျပန်နှစ်သောင်းထက်မနဲ ကျွန်းခဲ့တယ်။ သုံးပန်းပေါင်း နှစ်ရာ သုံးရာခန့် ဖမ်းမိတယ်။ ဂျပန်သုံးပန်း ဒီလောက် ဖမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာ တော်တော်

ထူးခြားတယ်။ တခြားလူမျိုးတွေနဲ့ စစ်တိုက်ရတဲ့အခါ သုံးပန်းရဘို့ လွယ်သလောက် ဂျပန်ကို သုံးပန်းရဘို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီအချက်ကို မဟာမိတ်တွေကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ် ပြုကြတယ်။ နောက် ကျွန်ုတ်တော်တို့ တပ်တွေသိမ်းတဲ့ ဖြူးတွေ တိုက်ပွဲတွေအကြောင်း အစုံအလင်ကိုတော့ နောက်မှ စာအုပ်စာတန်း ကျကျနှစ်ထဲတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ သိကြမှာဘဲ။ ထူးခြားတဲ့ အချို့အချက်အလက်တွေ ဖော်ပြရရင် ဂျပန် လက်ဖတင်နင်ဂျင်နရယ်တယောက်၊ မေဂျာဂျင်နရယ်နှစ်ယောက်နှင့် အခြား အရေးကြီးတဲ့ ဂျပန်အရာရှိ အမြောက်အမြားကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ တောင်ငူနယ်မှာ ပြောက်ကျားတပ်များက ကူညီတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် မဟာမိတ်တပ်များ ရန်ကုန် အရောက် မြန်ခဲ့တယ် ဆိတ္တာကိုလဲ မဟာမိတ်တပ်များက အသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်။ မှုပ်ဘီ လေယာဉ်ပုံကွင်းမှာ ဂျပန်လေယာဉ်ပုံသုံးစီးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ ဂျပန်တွေ သိမ်းထားတဲ့ စပါးအမြောက်အမြား၊ ပစ္စည်းအမြောက်အမြားတွေကို အပြေးမြန်တဲ့အတွက် မိုးမရှိနိုင်ဘဲ ထားပြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေထဲက အမြောက်အမြား ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျ နယ်ဘူးနယ်သားတွေကို ဝေပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပေါင်းတည်ဘက်မှာ ချေးတပ်ရှစ်ထောင်လောက်ကို ဂျပန်တွေဆီက ထွက်ပြေးနိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မှာလဲ ထောင်ကိုဖောက်၊ ဖမ်းထားတဲ့ ရဲ့ဘော်တွေ လွှတ်ပစ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုတ်တို့ ထလိုက်တဲ့အတွက် ရန်ကုန်မြို့က ဂျပန်တွေ အပြေးမြန်ပြီး ဂျပန်အဖျက်အဆီး နည်းသွားတယ်။ နောက်ဆုံး စစ်တောင်းမြစ်ရှမ်း တလျောက်မှာ ရွှေပျော်ဆုံး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို ကျွန်ုတ်တို့ တိုက်တာတွေကို ဘိုလပ်မှာရှိတဲ့ သတင်းစာကြီးတွေကရော၊ ဥရောပတိုက်၊ အမေရိကန်၊ အိန္ဒိယ၊ တရာ်ပြည်မှာရှိတဲ့ သတင်းစာကြီးတွေကရော ချီးကျျှေးရေးသားရတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘိုလပ်မှာရှိတဲ့ နာမည်အကြီးဆုံး လန်ခန်းတိုင်း သတင်းစာကြီးက ခေါင်းကြီးပိုင်းကနေပြီး ကျကျနှစ် ရေးသားရတယ်။ အရင်တုန်းက ဗမာပြည်ရဲ့ အကြောင်းကို ဒီသတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းက သာမည်လောက် ရေးသားဘူးရဲ့ ရှိတယ်။ ဒီတခါဘဲ ကျကျနှစ် ကျွန်ုတ်တို့ တပ်မတော်ကို ချီးကျျေးရေးသားတယ်။ ဘိုလပ်ပါလီမန်မှာ သူတို့ထဲတဲ့ စဏ္ဍားပြာတို့၊ စဏ္ဍားပြာတို့မှာရော

ကျူပ်တို့ ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနဲ့ တပ်မတော်တို့ အကြောင်းကို အရေးတယူ ရေးသားပြောဆိုရတယ်။ ဒါတောင် သူတို့ ကျူပ်တို့တိုက်တာတွေ အကုန် မပြောသေးဘူး။ ထိမ်းနိုင်သလောက် ထိမ်းထားသေးတယ်။

ဒါဖြင့် ကျူပ်တို့ ဘာအမြတ်ရသလဲဆိုရင် မူလအစ ကျူပ်တို့ ဂျပန်ကို ထချုတုန်းက ဘာကတိမှ ဖြေတိသူအစိုးရဆိုက မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျူပ်တို့က ဘာမှ ဈေးမဆစ်တဲ့ မှန်တယ်ထင်တဲ့ဘက်က ထွက်တိုက်ခဲ့တယ်။ ထင်တဲ့ အတိုင်းလဲ ဟုတ်တယ်ဆိုတာ အခုံဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်များက သက်သေခံ နေတယ်။

ကမ္မာကြီးတရာလုံး ဒီလို ကျူပ်တို့ ဂျပန်ကို တိုက်တဲ့အကြောင်းသိတော့ ကမ္မာမှာရှိတဲ့ မဟာမိတ်နိုင်ငံပေါင်းစုံ အကြည်ညိုလဲ မပျက်ရအောင်၊ ဘိုလပ် တိုင်းသူပြည်သားတွေကလဲ အပြစ်မတင်နိုင်အောင်၊ ပြီးတော့ ဗမာပြည်ကိုလဲ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိတော့ ဖြေတိသူအစိုးရက ခင်ဗျားတို့ချင်းသာ ညီညွတ်ပြီး ပြောကြ။ လွှတ်လပ်ရေးလုံးချင်တောင် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောနေရပြီ။ အခု ကမ္မာကြီးရဲ့ အခြေအနေဟာ သိပ်ကောင်းနေတယ်။ ကမ္မာကြီးဟာ အများပြည်သူတို့ ဆန္ဒအရ တိုင်းပြည်တိုင်း တိုင်းပြည်တိုင်း ကိုယ့်အရေးကိုယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို အရင် စစ်ကြီးပြီးစကေထက် ပိုခရီးရောက်ရောက်နဲ့ အသိအမှတ် ပြုနေရတယ်။ လမ်ားခင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကွန်ဖရင့်မှာ ရရှားက လက်အောက်ခံနိုင်ငံဟူသမျှ လုံးဝလွှတ်လပ်ရေး ပေးရမယ်၊ မပေးနိုင်သေးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကို နိုင်ငံပေါင်းစုံသမာမိအဖွဲ့ တွဲဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ရမယ် အစရှိသဖြင့် ပြောခဲ့တယ်။ အက်လိပ်၊ အမေရိကန်တို့က ဒီလောက် မလုပ်ပါနဲ့၊ လုံးဝ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးလောက်ဘဲ လုပ်ပေးပါလို့ လိုက်လျော့ပြောရတယ်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အရင် ကမ္မာစစ်ကြီးတုန်းက နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းတုန်းက ဒီစကားမျိုး မပါဘူး။ အခု ပါလာရပြီ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကွန်ဖရင့်မှာ တရာ်ပြည်က ကိုယ်စားလှယ်များက ဗမာပြည်ရဲ့ အရေးကို ထောက်ခံအားပေးစကား ပြောကြားတယ်လို့လဲ သိရတယ်။ အရင် နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းထက် အခု နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းက လုံးဝနိုင်မှာတယ်မဆိုနိုင်တောင် ပိုခိုင်မှာတယ်ဆိုတာ

ကမ္မာ့သတင်းစာကြီးများက ရေးကပြောကြတယ်။ အရင်က အမေရိကန်ပြည်ဟာ နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းမှာ မပါဘူး။ အခု ပါတယ်။ အရင်က ပထမ ရရှားကို ပိုင်းပယ်ထားတယ်။ အခု မပယ်နိုင်တော့ဘဲ သူက လူဇွာတော်း အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေတယ်။ အရင်က နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကို ပြင်သစ်နဲ့ အက်လိပ်က အုပ်စားမယ် ဆိုတဲ့သော လုပ်ထားတယ်။ အခု ဘယ်သူမှ အုပ်စားချင်ပေမယ့် မအုပ်စားနိုင်အောင် အားချင်း မျှနေတယ်။ ရရှားကလဲ အားတောင့်တာဘဲ။ အမေရိကန်ကလဲ တမျိုး တောင့်တာဘဲ။ အက်လိပ်နှင့်အမေရိကန်က ပေါင်းပြီး အုပ်စားမယ် စိတ်ကူးတောင် ရရှားနဲ့ နိုင်ငံကလေးပေါင်းများစွာက ထ ပေါင်းပြီး ဖျက်လိုက်ရင် တဦးအပေါ်တော်း လွမ်းမိုးဘို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းမယ်။ ဘိလပ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ၊ ဥရောပတိက်မှာရှိတဲ့ လူတွေ၊ ကမ္မာမှာရှိတဲ့ လူတွေကလဲ အားလုံး နှီးကြားပြီး ရှေးက ညာစားကြတဲ့ လူတွေ အကုန်ဖြေတဲ့ ချုပစ်ပြီး ဥရောပတိက်မှ ဆိုရင် ပိုလန်ပြည်မှာ ပိုလန်ပြည်သားများအတွက် တကယ်လုပ်တဲ့ လူတွေဟာ တွင်ကျယ်နေတယ်။ အစတုန်းကတော့ ဘိလပ်ကို ပြီးသွားတဲ့ ပိုလန်ပြည်သားတွေကို အုပ်စားတဲ့ လူညာအစိုးရ (ပိုလန်ပြည်မှာ ဒီပြင် လူတွေက တိက်နေတုန်း သူတို့ ဘိလပ်မှာ ထိုင်နေပြီး ညာနေကြတာဘဲ။) အဲဒီ လူညာအစိုးရကို ပျက်ပြီး တကယ်လုပ်တဲ့ လူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အစိုးရသစ် ဖွဲ့ရ တယ်။ ဘယ်လုပ်ကျယ်နှုန်းမှာ လူတွေဟာ ရှင်ဘုရင်ဆိုတဲ့ မျောက်ပြဆန်တောင်းတဲ့ စနစ်ကို မကြိုက်တော့ဘဲ အရေးကျတော့ ရှင်ဘုရင်စနစ်ကို ဖြေတဲ့လိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဂရိတ်ပြည်မှာလဲ အဲဒီအတိုင်းဘဲ။ ယူရှိစလပ်ပြည်မှာတော့ မချု ပြုတဲ့မှာဘဲ။ အဲဒီမှာ မာရှယ်တီးတိုးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ အဖွဲ့တွေဘဲ တက်မှာဘဲ။ ပြင်သစ်မှာ ဆိုရင်လဲ လက်ဝံဂိုဏ်းသားတွေ တက်နေကြပြီး မြှေနှီးစိပယ်ရွေးကောက်ပွဲတွေမှာ ဆိုရင်လဲ သူတို့က အားများတယ်။ ဘိလပ်မှာတော့ ခင်များတို့ သိပြီးတဲ့အတိုင်း လေဘာပါတီက တက်တယ်။ အရင်တုန်းက တိုင်းပြည်အုပ်စားပြီး သူတို့ ဖျင်းလို့ ဂျာမန်နာဂါရိက်းတို့ အီတလီဖက်ဆစ်ဂိုဏ်းတို့ အားကြီးသွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့မွေးတဲ့ မျောက်က သူတို့ ပြန်ချောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့တောင်

ပထမ ကောင်းကောင်း မတိက်ဖူး။ ဒါကြောင့် ပထမ အကြီးအကျယ် ရှုံးခဲ့တယ်။ စစ်မရှည်သင့်ဘဲ ရှည်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဉာစားခဲ့တဲ့ ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီ ပြတ် သွားပြီး လေဘာပါတီဟာ အဂ်လိပ်ရာဝင်မှာ ဒီတကြိမ်ဘဲ အပြတ်အသတ် ရွေး ကောက်ပွဲ နိုင်ဘူးတယ်။ အရင်တုန်းက နှစ်ပါ နိုင်ဘူးပါရဲ့။ ပြတ်ပြတ် သတ်သတ် မနိုင်လို့ ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကြာကြာမခံဘူး။ အခုတော့ အပြတ်အသတ်နိုင်တယ်။ ဒါတင်မကဘူး။ ရွှေကို လေဘာပါတီက လူကြီးတွေ သိပ်မရော်ရင် တတက်ထဲတက်ဖို့ လမ်းဘဲ မြင်တယ်။ အလားအလာ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ကမ္မာကြီး အခြေအနေက သိပ်ကောင်းတယ်။

ဗမာပြည် အခြေအနေကတော့ ကျပ် အခုနက ပြောခဲ့သလိုဘဲ။ ကျပ်တို့ လုပ်ငန်းတွေဟာ ခြေရာလက်ရာ အကောင်အထည် ရှိပြီးသားဘဲ။ ကျပ် တို့ဟာ ဘယ်ဘူးဘယ်ဘူးမှ ပုတ်ခတ်တာလဲ မဟုတ်ဖူး။ ကိုယ်ရည်သွေး ပြောတာ လဲ မဟုတ်ဖူး။ ကျပ်ပြောရဲတယ်။ ဒီဗမာပြည်မှာ တိုင်းပြည်အတွက် ပိုလုပ်တဲ့လူ အနစ်နာခံတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ ပြောရဲတယ်။ ကျပ်ဆိုလိုရှိရင် ဂျပန်လက်ထက် မှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခုဖြစ်ဖြစ်၊ ကျပ်လိုချင်ရင် လိုချင်တဲ့ ရာထူးရဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက မင်းတောင် ရှင်ဘူးရင် ဖြစ်နိုင်သားဘဲဆိုတဲ့ စကားမျိုး အပြောခံရတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျပ် ဒီလို ရာထူးတွေကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်ရင် အစကထဲက ဒီလောက် ခဲယဉ်းပင်ပန်းတဲ့ နိုင်ငံရေး မလုပ်ဖူး မှတ်ပါ။ အခု ဒီလောက် ခဲယဉ်းပင်ပန်း ဘေးများတဲ့အလုပ်(အခု ဟန်လို့သာ အသက်ရှင်နေတာ၊ မဟန်ရင် ကြာလှပြီ ကျပ်သေတာ။ အဲဒီလို ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျပ်နာမည်တောင် ကောင်းကောင်း ပြောရဲမှာ မဟုတ်ဖူး။) ကို လုပ်တယ်ဆိုတာ တိုင်းပြည်လွှာတဲ့လပ်ရေး လိုချင်လို့ဘဲ။ ကျပ်တင်လား၊ ကျပ် ခေါင်းဆောင်နေတဲ့ တပ်မတော်သားတွေကအစ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံ တိုက်နေတာ လခလ တပြားမှ မရသေးဘူး။ အဝတ်အစားလ ချို့တဲ့တယ်။ ဆေး ဝါးလ ကောင်းကောင်း မလုံလောက်ဘူး။ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်လဲ မပြည့်စုံဘူး။ အနား ဆိုလိုလ မရဘူး။ မဟာမိတ်တွေဆီက အကူအညီဆိုတာလ ရသင့်သလောက် မရဘူး။ ဒီပြင် ဆိုရင်လ လူငယ်တွေ လုပ်ရင် အထင်သေးချင်

တဲ့ အချို့လူကြီးတွေရဲ့ မသိမသာ နှောင့်ယုက်မှာ သိသိသာသာ နှောင့်ယုက်မှာ ကိုလဲ ခံရသေးတယ်။ အသက်လဲ စွန်းရတယ်။ သေတဲ့လူတွေလဲ သေကုန်ပြီ။ လူစဉ်မနိုတဲ့ လူတွေလဲ ရှိကုန်ပြီ။ အဲဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကျူပ်တို့ တတပ်လုံး တိုက်နေတာဟာ တနေ့၊ ကျူပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ကြေညာချက် အတိုင်း လူတစ်ထည်း ကောင်းစားဘုံးမဟုတ်ဖူး။ ကျူပ်တို့ တိုက်နေတာဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ လွှတ်လပ်ရေးနဲ့ တိုင်းပြည် လူထုကြီး ကောင်းစားရေးကိုသာ ရည် ရွယ်ပြီး တိုက်တယ်ဆိုတာ တထစ်ချ သိစေချင်တယ်။ အခု ကျူပ်တို့တိုင်းမှူး၊ တပ်မှူးအချို့လဲ စစ်မြေပြင်မှာ စစ်သားတွေ စိတ်ထားကို ကျူပ်တို့ထက် ပိုစုစု လင်လင် ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ကျူပ်တို့ တပ်မတော်တရုတ်လုံးဟာ အခုအခါ ကြိမ်မိုးအုံးသလို ပုပန်နေတယ်။ စစ်တိုက်တော့မယ့်ဆဲဆဲ၊ စစ်တိုက်လို့ ကျည်ဆုံးသင့် သေမယ့်ဆဲဆဲမှာ ခို့တိုက်တာ လွှတ်လပ်ရေး ရမှ ရပါမလားဟော။ ကျူပ်တော့ဖြင့် သွားပြီ။ တိုင်းပြည်မှာ ကျုန်ရစ်မယ့် ခေါင်းဆောင်မယ့် လူကြီး တွေကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျူပ်တို့ တာဝန်ကျေပြီ။ ငင်ဗျားတို့ တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပါ။ မလုပ်ရင်တော့ ကျူပ်တို့ ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်းက ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ် အစရှိသည်ဖြင့် မြေည်တမ်းသွားတာတွေဟာ ကျုန်ရစ်နေတဲ့ ရဲဘော် တွေနဲ့ ကျူပ်တို့အားလုံးစိတ်ကို တင်မတန် ထိခိုက်အောင် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် တနေ့က ပဲခွဲးနဲ့ရန်ကုန်မှာလုပ်တဲ့ တိုင်းမှူးတွေနဲ့ ကျူပ်တို့ ရန်ကုန် စစ်ဌာနချုပ်မှာရှိတဲ့ အရာရှိကြီးတွေ အစည်းအဝေးက ကျူပ်တို့ တိုင်းပြည် ညီညွတ်ရေးကို အလုပ်ထင်ရှား ဖြစ်နေပြီ။ ကမ္မာကသိတဲ့ ပြည်သူ့ လွှတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ဗဟိုပြပြီး ညီညွတ်ရေးရအောင် လုပ်ပါဆိုတဲ့အတိုင်း၊ ဒီအဖွဲ့ချုပ်မှာလ အခု ကျူပ် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ အခု ဒီအစည်းအဝေး ခေါ်တာ ဘဲ။ အင်္ဂလာရိပ်ကလဲ အလိမ်မာစကား သုံးထားတယ်။ ငင်ဗျားတို့သာ ပြောကြ။ (ပြောကြဆိုတာက ညီညွတ်ညွတ်ပြောဘုံး ဆိုလိုတာ။) ငင်ဗျားတို့ လွှတ်လပ်ရေး လိုချင်သပဆိုရင် ရရွေ့မယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါဟာ အလိမ်မာ စကားဘဲ။ သူတို့ တိုးချင်ရင် တိုးပေးနိုင်ပြီး၊ ရော့ချင်ရင် ရော့နိုင်တဲ့ စကားဘဲ။ ဒါကြောင့် အခု အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ဒီရန်ကုန်မြို့မှာရှိတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေကစပြီး

တိုင်းပြည်တပြည်လုံးကို ဘယ်သူကမှ ယုံမှားသံသယ မရှိအောင်၊ ကမ္မာလဲသိ၊ အလုပ်အားဖြင့် ထင်ရှားဖြစ်နေတဲ့ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို တည်းတည့်တည်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီး ကျေပ်တို့ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒဖြစ်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ လူများစွာ ကောင်းစားရေးကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးပါလို့ တိုက်တွန်းတာပါဘဲ။

ဒီပြင်လဲ တိုင်းပြည်ကို လိမ်နေကြတဲ့ လူညာတွေ၊ အကျင့်ပျက်တွေ၊ သတ္တိကြောင်တွေဟာ ကိုယ့်အစွမ်းကို အားမကိုးဘဲ၊ လူတွေက ကြည်ညိုတန် ကောင်းရဲ့ ဓာတ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တော်ဦးဦးကို ဘန်းပြပြီး လာစေကာမှ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အား မပေးကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့လည်ပင်း ခင်ဗျားတို့ ကြိုးတပ်ချင်ရင်ဖြင့် ကျေပ် ဘာမှ မပြောလို့တော့ဘူး။ သို့ သော်လည်း ခင်ဗျားတို့ ဒါမျိုး အလုပ်မခံချင်ရင်၊ ခင်ဗျားတို့ အကျိုးဖြစ်စေချင်ရင် ဒီ လူညာတွေ၊ အကျင့်ပျက်တွေ၊ သတ္တိကြောင် တွေကို ရှောင်ရှားကြပါ။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ အကျိုးတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား ဘယ်သူမှ လက်တလုံးခြား မလိမ့်နိုင်အောင် စီမံနိုင်မှ ခင်ဗျားတို့ အကျိုးရှိနိုင်မှာဘဲ။ ကျေပ် နောက်ဆုံးသတိပေးချင်တာက တိုင်းပြည်မှာ လူကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လို့မှ စိတ်မချုပါနဲ့။ မလိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးချည်ထားပါလို့ ပြောချင်တယ်။

နိဂုံးမချုပ်မိ တပ်မတော်ကိစ္စကိုလဲ ပြောချင်ပါသေးတယ်။ အခု ကျွန်ုင်တော်တို့တပ်မတော်ကို နာမည်သာရှိတဲ့ ဖြေတိသုံးအစိုးရရဲ့၊ ဗမာတပ်မတော် ဆိုတာထဲ သိမ်းသွင်းမယ်လို့ သာမာန်ဆိုထားတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်ုင်တော်တို့ မရှင်းတဲ့ အချက်တွေအများကြီး ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုင်တော်တို့ လိုလားချက် များအတိုင်း အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ဒီအစည်းအဝေးကြီးမှာ တပ်မတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တောင်းဆိုချက်တွေ တင်ပြလိမ့်မယ်။ ဒီအတိုင်း တိုင်းပြည်က ထောက်ခံမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုင်တော်တို့ တပ်မတော်သားတွေဟာ ကြိုတ်မိတ်ဝင်ရောင် လုပ်ကိုင်နိုင် မယ့် အခြေအနေကို ရနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမယ့် မလွတ်လပ်တဲ့ ဗမာပြည်ရဲ့ တပ်မတော်ထဲမှာ တပ်မတော်မှာရှိတဲ့ လူတရာမှာ ၉၉-ယောက်က ဖြစ်နိုင်ရင် အမှုမထမ်းလိုကြဘူးဆိုတာကိုလဲ လေးလေးနက်နက် ခင်ဗျားတို့

သိစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် လွှတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည်အောက် တပ်မတော် အမြန် ရောက်နိုင်အောင် ခင်ဗျားတို့က လွှတ်လပ်ရေးကို ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ ချုပ်ကြီးမှာ ဝင်ရောက်ပြီး ရအောင်လှပ်ပေးကြပါလို့ နောက်ဆုံးမှာ ပြောချင်တယ်။”

* * * * *

(၁၅)

ဖာဆာပါလ နှင့် ဘုရင်ခံ

ဖာဆာပါလသည် မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် မတွေ့ဘူးသော နိုင်ငံရေးဥက္ကလကို ရုံးပေသည်။ ရေးဝံသာနခေတ်(ဂျိမိုးဘီးအော်)တွင် မြန်မာပြည်သူလူထု၏ နိုင်ငံရေး နိုးကြားတက်ကြွမှုသည် ပြင်းထန်သင့် သလောက် ပြင်းထန်ခဲသည်မှာ မြန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဖာဆာပါလ ခေတ် တက်ကြွမှုကိုကား မမှီပေ။ ဂျိမိုးဘီးအော်တွင် မြန်မာများအတွင်း တွင်သာ နိုင်ငံရေးလုပ်ရားမူရှိ၍ ရမ်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ချင်း စသည့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများသည် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်မဝင်စားကြပေ။ စိတ်မဝင်စားအောင်လည်း ဖြတ်သွေနယ်ခဲ့သမားက ဖန်တီးထားလေသည်။ ဂျိမိုးဘီးအော်တွင် လူကြီးနှင့် အစိုးရအမှုထမ်း မဟုတ်သူများသာ နိုင်ငံရေးတွင် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ကြသော်လည်း ဖာဆာပါလ ခေတ်တွင်မှ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးနှင့်တက္က လူကြီး၊ လူငယ်၊ အမျိုးသမီး၊ အစိုးရအမှုထမ်းများပါမကျွန်း ဖာဆာပါလ အလဲတော် အောက်တွင် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ထိုင်းရင်းသား လူမျိုးအသီးသီး၊ လူတန်းစားအသီးသီးတို့သည် ဖာဆာပါလ ခေါင်းဆောင်မှုကို ခံယူကြသည်မှာ ဖိုလ်အောင်ဆန်းကို အကြွင်းမှ ယုံကြည်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ပြေးဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ် (Sir Reginald Dorman Smit) က အီနိုယ်ပြည်နှင့် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး ပက်သစ်လောရင့် (Baron

Pethick Lawrence) ထဲ ရေးသည့် အစီရင်ခံစာတစောင်တွင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

“ယနေ့မြန်မာပြည်တွင် အောင်ဆန်းသည် အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခံရပေမည်။ လူတိုင်းက သူကို ယုံကြည်လေးစားသည်။ သူ၏ တပ်သားများသည် သူကို အလွန် ကြည်ညံး၍ သူခိုင်းသမျှကို လုပ်ကြလိမ့်မည်။ သူသည် ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် အစီအစဉ်အားလုံး ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဤမြို့မြေ ဆောလျင်စွာ ပြန်မလာစေကာမူ အကောင်အထည်ဖော်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ရာထူးစည်းစီမံရက်သိမ်ကို တပ်မက်မောဘူ မဟုတ်ပေ။
 သူ၏ ရိုးသားမှုသည် ဘမ်း၏ မရိုးသားမှုနှင့် ဆန္ဒကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။
 ယနေ့ မြန်မာပြည်တွင် ဈေးကောက်ပွဲကျင်းပလျှင် အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်
 သော ပါတီသည် အပြတ်အသတ် နိုင်ပေမည်။ × × × × × × × × × × ×
 × × × × × × × × တပ်ပေါင်းစု (အဆာပါလ)၏ အင်အားသည် အောင်ဆန်း
 တည်းဟုသော ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ စိတ်ဓာတ်များ အပေါ်တွင် တည်နေဟန် ထူပေသည်။”

(Maurice Collis අවුරුදු: ‘Last and First in Burma’)

စာအုပ်မှ ကောက်နှတ်ချက်။)

‘ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ’ (The Union Of Burma) စာအုပ်ရေးသူတင်ကာ (Huge Tinker) ကလည်း “အောင်ဆန်း အပေါ်မြှု ထားရှိသော မြန်မာလူထု၏ ကြည်ညိုမှုသည် ကိုဗျယ်မှ ဆံပေသည်” ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေသည်။ တန်လုံးအားဖြင့် ဆိုလျင် မြန်မာလူထုသည် အောင်ဆန်းကိုဘုရားတရာ့ ဂုဏ်လုံးကဲ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဖြတိသူတို့ စစ်နိုင်ခါနီးမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ကို တော်လှန်သည် ဟူသော စွပ်စွဲချက် မမှန်ကြောင်းကို ဆာဒေါ်မန် စမစ်၏ အစီရင်ခံစာက ထပ်လောင်း၍ သက်သေခံပေသည်။)

အထက်တွင် ရေးခဲသည့်အတိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက် နေကြသော ဖြတိသူအရာရှိကြီးများသည် မြန်မာများကို လက်စားချေလိုသော သဘောဖြင့် ဖိနိပ်ချုပ်ချယ်သောအမိန့်၊ အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြန်ကြသော်လည်း ဖော်ပေါ်လ အရှိန်အဝါကြောင့် ပြည်သူလူထုကို နိုပ်စက်ချင်သလောက် မနိုပ်စက် ရဲကြပေ။

မူလက စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကို အချိန်အတော်ကြာစွာ ထားရှိရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်လည်း ဖြတိသူအစိုးရသည် ဖော်ပေါ်လ နှင့် မြန်မာပြည်သူလူထု၏ တွန်းကန်လွယ်ရှားမှုကြောင့် စစ်တပ်၏ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးကို ရပ်သိမ်းရလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် ၁၉၄၅-ခ အောက်တိဘာလ ၁၆-ရက်နေ့တွင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာ၍ ယောင် ခေတ်ဟောင်းက ကဲ့သို့ပင် ဘုရင် မျိုးစီးသော အုပ်ချုပ်ရေးကို စတင် ဆောင်ရွက်လေသည်။ တရားဝင် ပြန်မလာမိ စွန်လ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် လေယာဉ်ပုံဖြင့်လာ၍ ရန်ကုန်မြစ်ထဲတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ကမ်ဘာလင် (H.M.S. Cumberland) စစ်သဘောပေါ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အခြား နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကို ဖိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် မြန်မာတို့၏ လိုလားချက်များကို ဖုံစမ်းမေးမြန်းလေသည်။

ဖြတိသူအစိုးရသည် မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေသစ်ကို ကောင်းစွာ မသိသဖြင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုင်း၊ ဖော်ပေါ်လကိုင်း အထင်မကြီးသေးပေါ်။ အချို့နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုလည်း ‘ဝယ်’ ၍ ရလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေကြဟန်တူသည်။ ထို့ပြင် ဖြတိသူလူမျိုးတို့၏ ရေးဆုံးမှုကြောင့် စစ်အတော်အတွင်း မြန်မာပြည်သူလူထု မည်မှု တိုးတက်လာ

သည်ကိုင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရွှေ့ချုပ်လည်း မပျော်၊ ခြာက်ချုပ်လည်း မပေါ်ကြာက်တတ်သော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ကိုင်း မသိရှာပေ။

ထို့ကြောင် ဖြတ်သူအစိုးရသည် စစ်ပြီးခေတ် မြန်မာပြည်အတွက် (White Paper) ၏ စဉ်အဖြောတမ်းကို ရေးဆွဲ၍ ယူလာခဲ့လေသည်။ ထိုစာတမ်း၏ သဘောမှာ ၁၉၃၅-ခ မြန်မာပြည်အပ်ချုပ်ရေး အက်္ခပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၉-အရ ဘုရင်ခံသည် မြန်မာပြည်ကို မိမိတော်းတည်း၏ သဘောအတိုင်း သုံးနှစ်တာမျှ အပ်ချုပ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကာလ ကုန်ဆုံးသောအခါ ၉၁-၉၂နှစ် ခေတ်ပုံစံအတိုင်း အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပြီးလျင် ရွေးကောက်တင်မြောက်လိုက်သော ဥပဒေပြုလွှတ်တော်က ဖြတ်သူ စနသာယာယတွင် မြန်မာပြည် ပါဝင်နိုင်ရေးအတွက် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရန် ဖြစ်သည်။ ဖြတ်သူအစိုးရ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် မြန်မာပြည်မ အတွက်သာ ဖြစ်၍ တောင်တန်းဒေသများကို ချိန်လုပ်ထားလိုဟန် ရှိသည်။

ထိုစွဲအဖြူ။ စာတမ်း၏ ဆန္ဒနှင့် ဖာဆာပါလ၏ လိုလားချက်တို့သည်
မိုးနှင့်မြတ်းကဲ့သို့ ကွာခြားနေပေသည်။ ဖာဆာပါလ၏ လိုလားချက်မှာ လော
လောဆယ်အားပြင့် ဖာဆာပါလ ခေါင်းဆောင်သော ယာယိအမျိုးသားအစိုးရ
ဖွံ့ဖည်းရန် ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် အရွယ်ရောက်သူတိုင်း မဲဆန္ဒပေးနိုင်သည့်
တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်အတွက် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပြီးနောက် တောင်တန်း
ဒေသများပါ ပါဝင်သော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် လွှတ်လပ်သော သမတနိုင်ငံ
တည်ထောင်ရေးအတွက် ဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရန် ဖြစ်လ
သည်။

ပြန်လာသော ဖြတိသူဘုရင်ခဲ့ ဆာဒေဝါမန်စမစ်သည် အပြောအဟော ကောင်းသောဗုဂိုလ် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အထက် ဘိုလ်အစိုးရက ချမှတ်ပေးသော ‘စွဲဌဗြိုစာတမ်း’ အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် ဒေဝါမန်စမစ်သည် ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုင်၏ ဖော်ပေးလကိုင်း သိမ်းသွင်းခြင်း ငါးမတတ်နိုင်ချေ။ ဒေဝါမန်စမစ်က ပုဒ်မ ၁၃၉-အရ မိမိတုံးတည်း သဘော

အတိုင်း အပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသော်လည်း မိမိအား အကြံပေးရန် အဖွဲ့ဝင် ၁၁-ဦး ပါဝင်သော အမှုဆောင်ကောင်စီ(ဝန်ကြီး အဖွဲ့နှင့် အလားတူ) ကို ဖွဲ့စည်း ပါမည်ဟုရှင်း၊ ထို ၁၁-ဦးအနက် စစ်အတွင်း မိမိနှင့်အတူ အိန္ဒိယပြည်သို့ လိုက် ပါခဲ့သော ဆာပေါ်ထွန်း၊ ဆာထွန်းအောင်ကျော်နှင့် အက်လိပ်အရာရှိကြီး နှစ်ဦး တို့မှတပါး ကျွန် ၇-ဦးကို မြန်မာနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များထဲမှ ရွေးချယ် ခန့်ထားပါမည်ဟုရှင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဥပဒေပြဋ္ဌာတ်တော်မှ ရွေးကောက် တင်မြှောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်သေးသဖြင့် ဘုရင်ခံကို တာဝန်ခံ၍ ဆောင် ချက်ရန်ဖြစ်သည်ဟုရှင်း ကြညာလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖ.ဆ.ပ.လ၏၏ အင်အားကို ရိုပ်စားမိသည့် အတိုင်း ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဖ.ဆ.ပ.လကို မိမိ၏၏ အမှုဆောင်ကောင်စီသို့ ဝင် ရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို များစွာ အထင်မကြီးသေးပေ။ အချို့နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ကဲသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုလည်း ရာထူးနှင့် များ၍ ရလိမ့်မည်ဟု ထင်နေပေ သေးသည်။ မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်လိုသော နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီး များကလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ထင်သလောက် နောက်လိုက်လူထုမရှိဟု ဘုရင်ခံကို ပြောထားကြလေသည်။ အက်လိပ်အရာရှိကြီး အချို့ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဖော်ထားကြလေသည်။

ဘုရင်ခံဒေါ်မန်စမစ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ရာထူးနှင့် များပုံကို ကျွန်တော်၏ ‘၁၆-နှစ် နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြံများ’ စာအုပ်တွင် ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း ထပ်မံဖော်ပြလိုပါသည်။

“၁၉၄၅-ခုနှစ် စစ်ပြီးစ ဒေါ်မန်စမစ် ခေါင်းဆောင်သော စစ်ပြီးအစိုးရ ဗမာပြည် ပြန်ရောက်လာသောအခါ လူထုတရပ်လုံး၏ ထောက်ခံမှု ရရှိနေသည့် ဖ.ဆ.ပ.လကို ဖြို့ခွဲလိုသော သဘောဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ရာထူးဖြင့် များပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆာဒေါ်မန်စမစ်မှာ ဦးနှစ်က ပရီယာယ်အရာတွင်

ကျမ်းကျင်ရကား မိုလ်ချုပ်အား တိုက်ရိုက်ခေါ်မပြောဘဲ တဆင့်ပြန်ပြောမည့် မိတ်ဆွေတယောက်အား ‘ကျူပ် အောင်ဆန်းကို အလွန်သဘောကျကျတယ်။ သူသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဝန်ကြီးဖြစ်စေ၊ မိုလ်မှူးချုပ် အဆင့်အတန်းနဲ့ ဗမ္မာတပ်ပဲ့၊ မင်းကြီးချုပ်ဖြစ်စေ ခန့်ဘို့ ဝန်မလေးပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုသတင်း ကြားပြီးသောအခါ မိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့အား ‘ဘုရင်ခံက ကျွန်တော့ကို ဘယ်လို လူစားများ အောက်မေ့နေသလဲ မသိပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြတ်သွေအစိုးရ၏ စဲ့အြိမ်းများ နိုင်ငံရေး စီမံကိန်းကိုင်း၊ ဆာဒေါ်မန်စမစ်တို့၏ စစ်ပြေးကာလ သုံးနှစ်အတွင်း (၁၉၄၂-၄၅) အနိုင်ယူပြည် ဆင်မလာမြို့တွင် ရေးဆွဲခဲ့သည့် ‘ပရိဂျက်များ’ (Projects) အတိုင်း အက်လိပ်အရင်းရှင်ကြီးများ ချယ်လှယ်ချင်တိုင်း ချယ်လှယ်နိုင်မည့် စီးပွားရေးစီမံကိန်းကိုင်း လက်မခံလိုကြသော မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ၁၂၀၁၀၈၁၈ ပုံ၊ ခေါင်းဆောင်များသည် နိုင်ငံရေးပရိယာယ်ကိုသုံး၍ ဘုရင်ခံ၏ ပိတ် ခေါ်ချက်ကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း မိမိတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို ရမှုသာလျှင် အမှုဆောင်ကောင်စီသို့ဝင်ရန် (၀၂) ရာထူး လက်ခံရန်ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

အဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများ

- (၁) အမှုဆောင်ကောင်စီတွင် ကျွန်ရှိသော ၇-နေရာစလုံး အဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများ ပေးရန်။
- (၂) အဆောင်ရေးလုပ်ငန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို လက်ခံ ရန်၊ သို့မဟုတ် အားလုံးကို လက်မခံနိုင်လျှင် မည်သူကျော် ရာထူး ကို လက်မခံရန်။
- (၃) တောင်းဆိုသောငွောနများအနက် အထူးသဖြင့် ပြည်ထဲရေးဌာနကို အဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများ ပေးရန်။

(၄) ဖောပလက အမှုဆောင်ကောင်စီဝင်များ(ဝန်ကြီးများ)အား မိမိ တို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဖောပလ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံခွင့်ပြရန်နှင့် ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ရယူခွင့်ပြရန် တို့ ဖြစ်ပေသည်။

ဤတောင်းဆိုချက်များကို ဘုရင်ခံ လက်မခံနိုင်သည်ကို ဖောပလ ခေါင်းဆောင်များ သိပါသည်။ သို့ပါလျက် ဘုရင်ခံ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ပြန်ကြားခြင်းမှာ နိုင်ငံရေး ထိုးစစ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင်ခံက ဖောပလ ကိုယ်စားလှယ်များကို ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့်သာ လက်ခံနိုင်မည်။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် အထူးသဖြင့် ကိုသိန်းဖေ(သိန်းဖေဖြင့်) ကို လက်ခံနိုင်။ ပြည်ထဲရေးဌာနကိုလည်း ဖောပလ ကိုယ်စားလှယ်များအား မပေးနိုင်ဟု ပြန်ကြားလေသည်။ အတိုချုပ်ဆိုရသော ဘုရင်ခံသည် ဖောပလ ၏ တောင်းဆိုချက်များကို ပယ်ချလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖောပလ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့သည် မိမိတို့၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလေသည်။ ဘုရင်ခံကလည်း ဆာပေါ်ထွန်းကြီးမှုးသော ရုပ်သေးအမှုဆောင်ကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

ဖောပလ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေကြသော ဦးအေး၊ ဦးဘအုန်းတို့သည် ဖောပလကို သစ္စာဖောက်၍ ဝန်ကြီးရာထူးများကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ အခြား ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ဝင်တိုးဖြစ်သော ဦးသိမ်းမောင်သည် လည်း ဖောပလကို သစ္စာဖောက်၍ ဟိုက်ကုတ်တရားဝန်ကြီးရာထူးကို လက်ခံလေသည်။ ထိုနိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများ သစ္စာဖောက်သွားကြသော်လည်း ဖောပလ၏ အင်အားသည် ယုတေသနမသွားဘဲ ပိုမို တိုးတက်၍ပင် လာပေသည်။ ပြည်သူလူထုကလည်း မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကြည့်ညီသည်ထက်ကြည့်ညီလာ၍ ‘အောင်ဆန်း တောင့်ထား’ ဟု ကြွေးကြော်ကြလေသည်။

* * * * *

(၁၆)

၂၁၂၀၁၈ နှင့် လူထု

ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်နှင့် ဆွေးနွေးရေး ပျက်သွားပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဖာဆာပါလ အင်းအား တောင့်တင်းသည့်ထက် တောင့်တင်းလာစေရန် စည်းရုံးရေးကို ဖိုကိုင်လေသည်။ မြတ်သွေးလာက်အောက် ဗမ္ဗာတ်မတော်ထဲ မဝင်လိုသော ရဲဘော်ဟောင်းများကို အခြေခံ၍ ‘ပြည်သူရဲဘော်အဖွဲ့’ ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ယုံကြည်လေးစားကြည်ညီကြသည့်အတိုင်း ရဲဘော်ဟောင်း မဟုတ်သော လူငယ်များပင် ပြည်သူရဲဘော်အဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

ပြည်သူရဲဘော်များသည် မြို့ရွာသန့်ရှင်းရေး၊ လူထုသက်သာ ချောင်ချိရေးများကို ဆောင်ရွက်ကြ၍ အားလပ်သော အချိန်များတွင် ယူနီဖောင်းဝတ်ကာစစ်လေ့ကျင့်ရေးများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ မြတ်သွေးအစိုးရက စစ်လေ့ကျင့်ရေးမလုပ်ရ၊ ယူနီဖောင်း မဝတ်ရဟု ပြည်သူရဲဘော်များကို တားဆီးပိတ်ပင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူရဲဘော်နှင့် မြတ်သွေးအစိုးရအရာရှိကြီးများသည်မကြေခြင်း အငြင်းပွားကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြတ်သွေးအစိုးရနှင့် ပြည်သူလူထု၏ ပဋိပက္ခသည် တနေ့တွေးထွားလာလေသည်။ ဤပဋိပက္ခသည် အင်းစိန်ခရိုင် ထန်းတပင်မြို့တွင် အထွက်အထိပ်သို့ ရောက်လေသည်။

၁၉၄၆-ခ ၉၆နှစ်လ ၇-ရက်နေ့တွင် ထန်းတပင်မြို့နယ်မှ လယ်သမားများသည် မြတ်သွေးအစိုးရ၏ ဖိနိုပ်ချုပ်ချယ်မှု့ကို ကန်းကွက်ဆန္ဒပြသောအားဖြင့်

ထန်းတပင်မြို့၊ အတွင်းတွင် စီတန်းလမ်းရှောက်ကြလေသည်။ ထန်းတပင် ရဲအဖွဲ့၊ ဝင်များသည် စီတန်းလှည့်လည်လာသော လယ်သမားထုကြီးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရာ သုံးယောက်ကျဆုံး၍ အချို့ ဒဏ်ရာ ရကြသည်။

ကျဆုံးသော လယ်သမားကြီးများ၏ ဂျာပန္တတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်၍ မိန့်ခွန်းပြောခဲ့လေသည်။ ပြည်သူလူထု၏ ဗြိတ်သူ အစိုးရ၊ ဆန့်ကျင်ရေးစီတ်ဓာတ်သည်လည်း ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာ လေသည်။ ထိုအချို့နှင့်က သူပုန်ထရန် ဗိုလ်ချုပ်က အျော်ကြားလျှင် ပြည်သူလူထု သည် လက်လှမ်းမှုရာလက်နက်များ စွဲကိုင်၍ သူပုန်ထကြမည်ဟာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း အထက်တွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် မည်သည့်အခါမှ မိုက်ရူးရဲ့ မလုပ်။ အခြေအနေကို မှန်ကန်စွာ သုံးသပ်ပြီမှ လုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း သူပုန်ထရန် မည့်ကြားခဲ့ပေ။

‘နှင့်နှင့်အိန်ချိန် သုခမိန်’ ဆိုသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပြဿနာတရပ်ကို လေးလေးနက် နက် စဉ်းစားပြီးမှသာလျှင် ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိပေ သည်။ တခါက ကျွန်ုတော့အား ‘နှင့်ငံရေးမှာ စောင့်နှင့်တဲ့ သတ္တိရှိရတယ်’ ဟု ပြောဘူးပါသည်။

နှင့်ငံရေးလုပ်ငန်းဟူသည် လူထုအခြေခံရှိမှ အောင်မြင်နှင့်သည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကောင်းစွာသိပေသည်။ ၁၉၄၅-ခုနှစ်၍ ကျဆုံးသည့်နေ့၊ အထိ ဗိုလ်ချုပ်အနားတွင် အမြှို့သော ရန်ကုန်ခုရိုင် ဖေဆာပါလ စည်းရုံးရေးမှူး ဟောင်း သင်ထွန်းတင်၏ အောက်ပါဆောင်းပါးကို ဖတ်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လူထုစည်းရုံးရေးကို မည်မှာတန်ဘိုးထားသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

“၁၉၄၅-ခုနှစ် ဂျပန်လက်နက်မချခင် ဇွန်လလောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နယ်မှ ကျွန်ုတော် ရန်ကုန်သုံးအရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း၊ ပြည်သူလွှဲတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ် ဌာနချုပ်မှာ သခင်ချစ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ကို တွေ့ရပါသည်။” ကျွန်ုတော်ကို လိုသလို ခိုင်းပါ၊ ပို့ချင်တဲ့နေရာကို

ပိုပါလို့ ပြောပါသည်။ ထိအချိန်မှာ ဖြစ်ကျိုးနှင့် စစ်တောင်းဘက်မှာ ဂျပန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဗမာတပ်များ တိုက်နေရဆဲအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဒီနေရာတွေကို လွတ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ပြောတာပါဘူး။ မိလ်ချုပ်က ကျွန်တော်ကို ချက်ချင်း ပြန်ပြောတာကတော့ ဒီမှာ(ဆိုလိုတာက ရန်ကုန်မှာ) လူထုကို စည်းရုံးဘို့ လိုနေတယ်။

မိလ်ချုပ် ၏ လူထုစည်းရုံးရေး

ဒါနဲ့ဘဲ ကျွန်တော်လဲ ရန်ကုန် လူထုစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းကို သခင်ချစ်၏ အကူအညီဖြင့် အပြင်းအထန် လုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ရန်ကုန်မှာ လူဥုံးရေးနဲ့ပါသေးတယ်။ မဟာမိတ် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကလည်း ချုပ်ကိုင်ထားတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ လူသုံးယောက်လောက်ပင် စုပြီးစကားမပြောရ၊ တားမြစ်ထားတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က မိလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ထောက်ခံတဲ့ လူနေအိမ်များမှာ အတွင်းကြိုတ် ဆွေးနွေးပြီး စည်းရုံးကြတာပါဘဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်လူထုက မြို့ပြင်ဘက် ကျိုက္ကဆံနှင့် တိုးကြောင်ကလေးရွာ မှာအတော်များများရှိတော့ လူထုစည်းရုံးရေးကို ငင်းရွာများအထိ လုပ်ရပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို (ကာနယ်ရင်းနစ်) ကအုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ငင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးက အလုပ်သူရားလမ်း စရာဝတီ ချုန်မာရီ အဆောက်အအုံတရုံးမှာ ရှိပါတယ်။

ငှင့်ရုံး၏ အစီအစဉ်ကြောင့် လူထုကို နစ်နာစေတဲ့ ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်ရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ချက်ချင်း ကျွန်ုတ်တို့ကိုလွှတ်၍ ကန့်ကွက်ဖော်ပြီး လူထုကို ကာကွယ်ပေးပေါ်တယ်။

၁၉၄၅-ခန့်စွဲ ညိဂုတ်လမှာ ဂျပန် လက်နက်ချုပါတယ်။ အခွင့်ကောင်းရသွေ့ချင်းဆိုသလိုဘဲ ဗဟန်းနေသူရိုင်းရုံးမှာ လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးကို လုပ်စေတယ်။ လူများအောင်လုပ်ဖို့ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတယ်ဆိုတော့ လူထုလုံးဆော်ရေးစာတန်းကို ဖြန့်ချုပါတယ်။ ငှင့်စာတန်း၏ ခေါင်းစဉ်ကတော့ (စစ်ကြီးကား ပြီးလေပြီး ငါတို့အရေး အသိနည်း) လို့ အစချို့ထားပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကတော့ သူလုပ်မယ့် လုပ်ငန်းတိုင်း လူထုဆန္ဒနဲ့ လူထုကိုယ်တိုင် ပါဝင်စေတဲ့ လုပ်နည်းပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ပြည်သူလူထုကို အတော် အခြေခံအားကိုးတဲ့စိတ် ရှိတယ်လို့ သူ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ယခုအခါမှာ သာ၍ ကျွန်ုတ် သဘောပေါက်နားလည်လာတယ်။ ၁၉၄၆-ခန့်စွဲ ကုန်ခါနီးနဲ့ ၁၉၄၆-ခန့်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ငှင့်ထက်စစ်အင်အားကြီးမားတဲ့ ဖြတိသူ့နယ်ချဲ့သမားကို လူထုဆန္ဒပြွဲများဖြင့် တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ။

အရပ်သား၊ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ လူကြီး၊ လူငယ်းသား၊ အလုပ်သမား၊ ရေးသည် စသည်တို့ကို စစ်ည်းခေါင်းဆောင်လျက် လူထုဆန္ဒပြွဲနဲ့ လူထုတိုက်ပွဲကြီးများကို လုပ်ဆောင်တဲ့အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ အလွန် ပါးနပ်လိမ်မာပြီး အစဉ်သတိဖြင့် လုပ်ဆောင်တတ်ပါတယ်။ သူလုပ်ချင်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရလျှင်ပြီးရောဆိုပြီး လူထုကို ဓားစာခုခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို လည်းမလုပ်။ လူထုကို သူနေရာနှင့်သူ ထိုက်တန်းသလို ချိန်ဆပြီး ခေါင်းဆောင်သွားတတ်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိတယ်။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ပစ္စည်းမဲ့ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားတို့၏ အရေးကို ဘယ်တော့မှ သွေဖီမည့် လူမျိုး မဟုတ်ကြောင်း။ ဗမာနှင့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုဖြစ်သော ကရင်၊ ရှမ်း၊ ကချင်၊ ကယားတို့ သွေးစည်းညီညွတ်ရေးကို အမြှတ်များ သူ ကြိုးပမ်းလိုခြင်းနှင့် ဗမာတိုင်းရင်း

သားများနှင့် အိန္ဒိယ၊ တရုပ် ဆင်းရဲသား သွေးစည်းညီညွတ်ရေးကိုလည်း သူ အလိုဂျိရုံကြောင်း ၁၉၄၆ခုနှစ် ဉာဏ်လအတွင်းမှာ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ လူထဲဆန္ဒပြု တရုန္တား ပတ်သက်၍ ကျွန်ုတော်ထဲ ပေးပို့သည့် သူကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော ညွှန်ကြားစာကို ယခု ပူး ပွဲတင်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ုတော် မှတ်မိသမျှ အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သည့် လူထဲနှင့် ဘုရင်ခဲ့ ဆာဒေါ်မန်စမစ်အနိုးရဟာ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အင်ခိုချိုင်းနား၊ ပီယက်နမ်၊ အင်ခိုနေရား အစရိတဲ့ နိုင်ငံများ၌လည်း လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယနှင့် တရုပ်ပြည်ကြီးမှာလည်း ပြုတိသျေနယ်ခဲ့သမားနှင့် အမေရိကန်နယ်ခဲ့သမား၊ ဥရောပ အရင်းရှင်ကြီးမှား ချယ်လှယ် စီးမိုးနေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ယခု ကျွန်ုတော်တင်ပြထိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသားသည့် ညွှန်ကြားချက်စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်ကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆန္ဒနှင့် သူ၏ နိုင်ငံရေး သဘောထားကို ခန့်မှန်းနိုင်က လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုတော် ထင်ပါတယ်။

ဗမာနှင့် တိုင်းရင်းသားများ သွေးစည်းကြဘို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ အလွန်အရေးထားပါတယ်။ ကျွန်ုတော် မှတ်မိပါသေးသည်။ ဂျပန်လက်နက်ချုပြီးနောက် ရက်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာကြတဲ့ အက်လိပ်မျက်နှာဖြူ၍ အရာရှိကြီးတွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ငင်း၏ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ကြီးကို ပျက်စီးတိမ်မြုပ်သွားအောင် အနုနည်းရော အကြမ်းနည်းနဲ့ပါ အမျိုးမျိုး လုပ်ကြနေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နောက်လိုက်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ဖြော်နယ်နေရာ အနဲ့အပြားမှာ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ နိုပ်စက်ခြင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် နိုင်ငံရေး စိတ် ကျွမ်းအောင် လုပ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတော့ နိုင်ငံရေးက ထွက်ပြီး လခများများရမည့် ရာထူးကြီးတရုန္တကိုယူဘို့ ပြုတိသျေအရာရှိကြီးမှားက တိုက်တွန်းနေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကရင်နိနယ်(ယခု ကယားပြည်နယ်)က ကရင်နီ လူထဲခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြတဲ့ ဦးစိန်း။

သိုင်းဗဟန်နဲ့ နယ်စား မြို့စား လူငယ်လူချယ် စော်ဘွားကလေးများဟာ ဖြတီသူ အရာရှိများ တားမြစ်ထားကြတဲ့ ကြားထဲက ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ တွေ့ဆုံးရန် လာရောက်ကြပါတယ်။

အတိချုပ် ရေးပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ ဌာနချုပ်က ကရင်နီခေါင်းဆောင်များကို ရန်ကုန် ဘုရားလမ်း၊ ဆန်းကဖီးမှာ နံနက်စာ ထမင်းစားပဲဖြင့် စည့်ခံပြုစပါတယ်။ ကရင်နီလူထဲကလည်း ဂျပန်ကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။ ကရင်နီခေါင်းဆောင်များက အက်လိပ်လက်အောက်မှာ သူတို့ မနေလိုကြောင်း၊ ကရင်နီနယ်မှာရှိသော သတ္တု၊ တွင်းများကို အက်လိပ်ကုမ္ပဏီကြီးက မတရားအပိုင်းထားပြီး အများဆုံး အကျိုး စီးပွားကို လက်ဝါးကြီးအပ်ထားခြင်းကို သူတို့ မခံနိုင်ကြောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း သတင်းကြားရတာ အလွန် ဝမ်းသာ အားတက်စရာကောင်း၍ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရအောင် အက်လိပ် အရာရှိ ကြီးတိုး အတင်းတားမြစ်သည့်ကြားမှပင် လာရောက်တွေ့ဆုံးကြောင်း ထမင်းစားပဲမှာ ပြောင်ပြောင်ပင် ဖွင့်ပြောကြပါတယ်။

ကရင်နီခေါင်းဆောင်များကို ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြန်ပြောတာကို အတိချုပ် ကျွန်တော်ရေးမယ်ဆိုရင် 'ကျွန်တော်တို့ကတော့(ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) လွတ်လပ်ရေးကို မရ ရအောင် လုပ်မှာဘဲ။ လွတ်လပ်ရေးရဘို့ အကြောင်းတွေ ကလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မကြီးက လွတ်လပ်ရေးပြီးတော့ ခင်များတို့ တောင်တန်းဒေသနဲ့ ပြည်နယ်တွေ လွတ်လပ်ရေး မရဘဲ ကျွန်နေရင် ခင်များတို့နယ်ထဲမှာ အက်လိပ်က အမြောက်ကြီးတွေ လာပြီးထောင်နေရင် ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ အလကားဖြစ်မှာဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်များတို့ တောင်တန်းဒေသ ပြည်နယ်သားတွေနဲ့ သိပ်ပြီး ပေါင်းချင်တာပါ။ ခင်များတို့ဆီက ဘာရအောင်၊ ညာရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ အကျိုးအတွက် ခင်များတို့ကို ပေါင်းချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရတဲ့ လွတ်လပ်ရေး အသုံးမကျ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ခင်များတို့နဲ့ သိပ်ပြီး ပေါင်းချင်တာက ဒီအကြောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်များတို့က ကျွန်တော်

တိုကို မချစ်ချင်တောင်မှ အတင်းဘဲ ချစ်မှာပါဘဲ။ ခင်ဗျားတိုကို ကျွန်တော်တို့ အတင်းဘဲ(နသားဘားယား) ရမှာဘဲ' ဟု ရယ်ပြီးပြီးကြီးနှင့် ပြောပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အပိုမပါ ရိုးရိုးကြီး ဒဲခိုးပြောချလိုက်တာကို ကရင်နိခေါင်းဆောင်များ တော်တော်သဘောကျကြပါသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာ များမှာ သိပ်ပြီး ဆွင်လန်းလာကြပါသည်။ ကွဲကွာနေသာ ညီအစ်ကိုချင်း ပြန်တွေ့ရသည့်အခါ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသလို ဝမ်းသာကြသည့် မျက်နှာများ ကို ကျွန်တော် ဖြင့်ရပါသည်။”

အထက်ပါ သခင်ထွန်းတင်၏ ဆောင်းပါအရ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် မည်မျှ အမြင်ကျယ်သည် မည်မျှ ရိုးသားပွင့်လင်းသည်တိုကို သိနိုင်ပါ သည်။

ဖော်ပေါ်လ ဌာနချုပ်ကို စနစ်တကျဖွဲ့စည်းပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ဖြန်မာပြည့်အရပ်ရပ်ကို လူညွှေပတ်ကာ နယ်လူထုကို စည်းရုံး လေသည်။ မြို့ပိုင်ရုံးနိုင်ရာ မြို့ကလေးများမှအစ မြို့ကြီးများအထိ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် သွားရောက် ဟောပြောခဲ့လေသည်။ ရောက်လေရာ အရပ်ရပ်မှ လူထုသည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဟောပြောချက်ကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံကြ လေသည်။

ထိုအချိန်က ဖော်ပေါ်လသည် လူထု၊ လူထုသည် ဖော်ပေါ်လ ဖြစ်နေ လေသည်။ ဖော်ပေါ်လသည် အစိုးရအာဏာမရသေးသော်လည်း အစိုးရထက် ပို၍ ဉာဏ်ကြီးမားလေသည်။ လူထုသည် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စများမှစ၍ ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို ဖော်ပေါ်လ ရုံးသို့သာ တင်ပြလေသည်။ ဖော်ပေါ်လ၏ အဆုံး အဖြတ်ကိုသာ ခံယူကြလေသည်။ ဤမျှပင် ဖော်ပေါ်လ၏ ဉာဏ်သည် ကြီးမား ခဲ့ပေသည်။

ဖော်ပေါ်လ ဉာဏ်ကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တာဝန်သည်လည်း ကြီးမားလာလေသည်။ သူသည် အစားကိုလည်း ကရမစိုက်။

အဖိပ်ကိုလည်း ဂရမစိုက်။ လူထုစည်းရုံးရေး တရာ့တည်းကိုသာ အာရုံစိုက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အစာမကျေသည့် ရောဂါဝေဒနာကို မကြာခဏ ခံစားရလေသည်။

၁၉၄၇-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၉-ရက်နေ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်တွင် ‘ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြောင်း’ အဆိုကို ထောက်ခံရင်း ကွယ်လွန်သူ ကွန်ဖြူနှစ် အမတ် သခင်သန်းဖောက ဗိုလ်ချုပ် အစားအသောက် ဂရမစိုက်ပုံတို့ကို အောက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်းပြောကြားသွားပါသည်။

“ွှန်လ ၂၅-ရက်နေ့ညက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့တွေ့တယ်။ ပထမ ရုံးမှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ မရှိတာနဲ့ အိမ်မှာ သွားတွေ့တဲ့အခါ ညနေ ၆-နာရီခဲ့ကနေပြီး ည ၁၁-နာရီ ၂၅မီနှစ်အထိ ၅-နာရီကျော် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ည ၁၁-နာရီ ၂၅မီနှစ်ကျေမှ ဆွေးနွေးနေတုန်း သူ့နေ့က အတင်းထမင်းထားဘို့လာခေါ်လို့ ဆွေးနွေးပွဲ ရပ်ခဲ့ပါတယ်။”

၁၉၄၆-ခုနှစ် နောက်ရှိ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ရွှေတို့အလယ်ပစ္စယံ့နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဖာဆာလည်းကောင်းပဲ့ကြလေသည်။ ထိုညီလာခံတွင် အနယ်နယ်မှ ကိုယ်စားလှယ်ပေါင်း ၁၃၀၀-ကျော်နှင့် လူထု တသိန်းကျော် တက်ရောက်၍ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးသော အဆိုများကို တင်သွင်းဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ထိုညီလာခံက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဖာဆာလည်းကောင်မြောက်ကြလေသည်။

ထိုညီလာခံတွင် ဖြေက်ကြားသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းကို ဖတ်လျှင် သူ၏ နိုင်ငံရေး အယူအဆကို သုံးသပ်နိုင်ပေသည်။ သူ့တွင် သူရဲ့ကောင်းဆံလိုစိတ်မရှိ။ လူထုကို ယုံကြည်သည်။ လူထု၏ ကူညီယိုင်းပင်းမှု မပါဝင်လျှင် လွှတ်လပ်ရေးတို့ကိုပွဲ မအောင်မြင်နိုင်ဟု ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။ နိုင်ငံရေးသည် မည်စုပတ်။ နိုင်ငံရေးသမား အချို့သာ ညစ်ပတ်သည်ဟုင်း၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေး ရောထွေးမှုကို လက်မခံ။ နိုင်ငံရေးသည် လောကီ

ရေးဖြစ်၍ ဘာသာရေးသည် လောကုတ္ထရာရေးဖြစ်သည်ဟုင်း ကောင်းစွာ သဘောပါက်သည်။ [မိန့်ခွန်းအပြည့်အစုံကို နောက်ဆက်တဲ့ C-တွင် ဖတ်ပါ]

နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သဘောထားကို (ဥမြေပြ) နေ့ထုတ် ကြေးမှုသတင်းစာတွင် ပါသော သင်တင်မောင်(ကျူးမေး) ၏ ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ [နောက်ဆက်တဲ့ စ-ကို ဖတ်ပါ]

စာဆေးပေးလာသည်နှင့်အမျှ ြိတိသျေအရာရှိကြီးများ နှင့် နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အပြုတ်ဖြတ်ရန် စိုင်းပြုးလာကြလေသည်။ နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများသည် လူထုနှင့် ကင်းကွာနေသူများ ဖြစ်ရာ၊ မသမာသောနည်းကိုသုံး၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လူထုခေါင်းဆောင်ဘဝမှ ဖြုတ်ချရန် ကြိုးပမ်းကြလေသည်။ ထိုသူတို့၏ ကြိုးပမ်းပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်တွင်းကာလ(၁၉၄၂-ခ) ဘီအိုင်၊အေ တပ်မတော် မြန်မာပြည်တွင်း သို့ ဝင်လာစဉ် သထုခရိုင် ရွာတရာ့မှ ကုလားလူမျိုး သူကြီးကို ြိတိသျေအတွက် သူလျှို့လုပ်မှုဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော စစ်ခုံးတွင် စစ်ဆေး၍ သေဒဏ် အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသူကြီးကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် ကွပ်မျက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လူသတ်မှုဖြင့် အရေးယူ ဖမ်းဆီးသင့်သည်ဟု ဘုရင်ခံခန့် အမတ် ၃၅-ယောက် ပါဝင်သော ဥပဒေပြု လွှတ်တော်တွင် ပြောဆို စွဲပွဲကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လူသတ်မှုဖြင့် ကြိုးပေးခံရလျှင် သူ၏ နေရာကို မိမိတို့ ယူနိုင်ကြတိမ့်မည်ဟု နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများက ယူဆကြဟန် တူပေသည်။ သို့သော်လည်း လူထုက သူတို့ကိုသာလျှင် အကြည်ညို့ မဲသည် ထက် မဲလာ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ပို၍ ကြည်ညို့လာကြလေသည်။

ထိုစွဲပွဲချက်ကို ကြားရပြီးနောက် ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ခေါ်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို မကွယ်မဝှက်ပြောပြု၍ ထိုကိစ္စအတွက် မိမိ လုံးဝ

တာဝန်ယူသည်ဟု ဘုရင်ခံအား ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် ‘မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နှလုံးရည်ကို မချိုးကျှုံးဘဲ မနေနိုင်’ ဟု မှတ်တမ်း တင်ခဲ့လေသည်။ (Maurice Collis ရေး Last and First in Burma စာအုပ်မှ ကောက်နှစ်ချက်)

အထက်ပါ ကောက်နှစ်ချက်အရ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတွင် လက်ရုံးရည်သာမက နှလုံးရည်ပါ ရှိသည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။

အရာရှိခါးများနှင့် သီက္ခာကျနေဖြိုဖြစ်သော နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများက မည်မျှပင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မသမားသောနည်းဖြင့် ဖြုတ်ချုပ်နှင့် ကြေသော်လည်း ဘိလပ်ရှိ ဖြိတိသျေအစိုးရသည် လူထုအသဲစွဲ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မဖမဲ့ရဲကြပေ။ ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ပေးပြီးမှ ထိုအမိန့်ကို ပြန်လည် ရပ်သိမ်းကြရလေသည်။

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖာဆာပါလ၏ ဂုဏ်သီက္ခာသည် ယခင်က ထက်ပင် ပို၍ ကြီးမားလာလေသည်။ ဖာဆာပါလ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် အစိုးရအမှုထမ်းများအပါအဝင် ပြည်သူတရပ်လုံးသည် စည်းလုံးညီညွတ် လာသည်။ ထိုနောက် နယ်ချုံသမားကို အလဲတိုး၍ မြန်မာ့လွှတ်လပ်ရေးကို အရယူရန် တာစုလာလေသည်။

၁၉၄၆-ခ စက်တင်ဘာလ ၅-ရက်နေ့၌ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် မတွေ့ဘူး မကြို့ဘူး မကြားဘူးသော ပုလိပ်သပိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ဖြိတိသျေ ရာဇ်ဝင်ဆရာများက ပုလိပ်သပိတ် ဖြစ်ရခြင်းမှာ လစာတိုးတက်မပေးမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကြလေသည်။ အမှန်မှာ ပုလိပ်အစွဲဝင်များအပေါ်တွင် ပြည်သူလူထု၏ လွှတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအရောင် ဟပ်လာမှုကြောင့် ပုလိပ်သပိတ် ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘ပုလိပ်အရေး ချက်ချင်းပေး၊ စတုအြို့ အလိုမရှိ၊ လုံးဝလွှတ်လပ်ရေး ချက်ချင်းပေး’ စသော ကြွေးကြော်သံများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ပုလိပ်သပိတ်၏ အခြေခံသည် စီးပွားရေးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေးကြောင့် ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

ပုလိပ်သပိတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် များမကြာမီ စာရေးသပိတ်၊ မီးရထားသပိတ်၊ စာတိက်သပိတ် စသည်ဖြင့် အခြားအစိုးရွှေ့နှင့်များမှ အမှုထမ်းများသည်လည်း သပိတ်မောက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အခြား အစိုးရအမှုထမ်းများ သပိတ်မောက်ကြသဖြင့် အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေး ယနှစ်ရားသည် ရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။ ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ် နေရာတွင် ရောက်လာသော ဘုရင်ခံအသစ်ဆာဟူးသတ်ရန်းစံ (Sir Hubert Rance) သည် ဆာပေါ်ထွန်းတို့လူစကိုရာထူးမှ ဖြုတ်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်း ခေါင်းဆောင်သော ဖာဆာပါလ အားအစိုးရအဖွဲ့ကို ထိုးအပ်ရလေသည်။

မှတ်ချက်။ ပုလိပ်သပိတ်နှင့် အခြား အစိုးရအမှုထမ်းပေါင်းစုံ များ၏သပိတ်သည် ဖာဆာပါလ အာဏာရလာရခြင်း၏ အကြောင်းတစု ဖြစ်သော်လည်း အဓိက အကြောင်းရင်းကား မဟုတ်ပေ။ ဖာဆာပါလ၏ ပြည်သူလူထု တရပ်လုံးကို စည်းရုံးနိုင်ခြင်းသာလျှင် အဓိက အကြောင်းရင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသပိတ်များ မဖြစ်ပေါ်မို့ကပင်လျှင် ဖြေတိသျေအစိုးရသည် ဖာဆာပါလ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို မရပါက မဖြစ်နိုင်တော့သည်ကို သဘောပေါက်သည့်အတိုင်း ၁၉၂၆-ခ ဇန်နဝါရီလတွင် ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ကို ဆွေးနွေးရန် အတွက် ဘိုလပ်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ဘိုလပ်အစိုးရ ဝန်ကြီးချုပ် အက်တလီ (Clement Richard Attlee) သည် အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်းဆိုင်ရာ သေနာပတိချုပ် လေ့၏ မောင့်ဘက်တန်နှင့်တိုင်ပင်၍ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ကို နှစ်ထွက်စေရန်နှင့် စစ်ပြီးခေတ်ဦးတွင် မြန်မာပြည့်၌ အမှုထမ်းဘူးသော မြို့ပြအပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ်ဟောင်း ဗိုလ်ချုပ် ဟူးသတ်ရန်းစံကို ဘုရင်ခံခန့်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ‘စွဲဖြူဖြေစာတမ်း’ ကို တရားဝင် မရပ်သိမ်းသော်လည်း ဘေးချိတ်ထားလျက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်း၏ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုကို အရဟူရန် ဟူးသတ်ရန်းစံ အား ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။]

* * * * *

(၁၇)

ဗိုလ်ချုပ်အစိုးရနှင့်စည်းရုံးရေး

၁၉၄၆-ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၇-ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခေါင်းဆောင်၍ အစိုးရအဖွဲ့သစ်ကို ဖွဲ့သည်။ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် အများစုသည် ဖေဆာပါလ ကိုယ်စားလှယ်များဖြစ်၍ ကျွန်ုတ္ထားဝင်များမှာ ဦးစော၊ သင်္ကာစိန်၊ ဆာမောင်ကြီး၊ စောဘဦးကြီး တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဥပဒေသဘောအားဖြင့် ‘စွဲ၍ဖြေစာတမ်း’ တွင် ကြညာထားသည့် အတိုင်း ၁၉၃၅-ခု မြန်မာပြည်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၉ သည် တည်ရှိနေပေသေး သည်။ ထိုပုဒ်မအရ မြန်မာပြည်ကို ဘုရင်ခံတည်းတည်း၏ သဘောအတိုင်း အပ်ချုပ်ရန် ဖြစ်၍ အမှုဆောင်ကောင်စီသည် ဘုရင်ခံကို အကြံပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ရာထူးလက်ခံကြသောအခါ ဘုရင်ခံသည် အမှုဆောင်ကောင်စီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များတွင် ဝင်ရောက်၍ မစွက် ဖက်တော့ချေ။ အမှုဆောင်ကောင်စီသည် ဒိမိနိုင် နိုင်ငံများတွင်ရှိသော ‘ကဲဘီနက်’ (နန်ကြီးအဖွဲ့) ကဲသို့ လွှတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်လေသည်။ ဥပဒေ သဘောအရ ဘုရင်ခံသည် အမှုဆောင်ကောင်စီ၏ သဘာပတီဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ခုံတိယသဘာပတီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့တွင် ကား ဘုရင်ခံသည် အမှုဆောင်ကောင်စီ အစည်းအဝေးများကို မတက်ရောက် တော့ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကသာလျှင် သဘာပတီအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရလေ သည်။ တန်ည်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒိမိနိုင်ငံများရှိ

ဝန်ကြီးချုပ်ကဲသို့ ဖြစ်လာလေသည်။ ရှေးယခင်က မြန်မာများ မကိုင်ရသည့် ကာကွယ်ရေးဌာနနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဌာနများကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ် ကိုင်ရလေသည်။

အစိုးရသစ် ဖွံ့ဖြိုးသည့်နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လောလော ဆယ် ပြဿနာဖြစ်သော သပိတ်ကိစ္စများနှင့် အခြားပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနေရ သဖြင့် နားရသည် မရှိပေ။ အစိုးရ ဖြစ်လာသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် သာယာမှု မရှိပေ။ အစိုးရလုပ်နေရသည်ကိုပင် ကျော်ပုံနှစ်သက်ဟန် မတူချေ။ သခင်ဘဝ မှစ၍ သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ကိုအုန်းမြင့်(ကျော်လင်းစာပေ)က ဆောင်းပါး တစောင်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာသောအခါးကား သူမှာ နေ့ မအား ညာမအား အလုပ်လုပ်နေရသဖြင့် အေးအေးလူလူ ရယ်ဆုန်းပတ်ဆူန်း နေခွင့် မရှုခဲ့ပေ။ သို့သော် ဖော်ပြထားလ အစိုးရအဖွဲ့ စဉ်ရုံးထိုင်သည့်ညွှန်နေတွင် အတွင်း ဝန်များရုံး လျော့ခါးအဆင်းမြှင့် သူနှင့် ဗိုလ်ထွန်းလှကို တွေ့ရာ ‘အစိုးရ လုပ်ရတာ မနိုင်ပါဘူးကွာ အန်းမြင့်ရာ’ ဟု ညည်းညည်းညည်းညည်းညည်းညည်း ရုံးမဲ့ကာပြော၍ ကားပေ၏ တက်သွားသည်ကို ယခုတိုင် ကြားယောင် မြင်ယောင်လျက် ရှိတော့သည်။

ဘိုလ်မှ ပြန်လာကြပြီး တည် သူအိမ်တွင် သတင်းစာဆရာများကို ဖိတ်ခေါ်၍ ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ရှင်းပြကြပြီးနောက် အသီးသီးထ၍ ပြန်ကြစဉ် ကျွန်တော်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဘာနားလည်လို့ သတင်းစာထဲမှာ တောာရေး တောင်ရေးနဲ့ ထည့်ရှုတာလဲ’ ဟု မျက်နှာထားနဲ့ ပြောပြောဆိုဆို သူလက်ထဲရှိ လန်ဒန်တိုင်းသတင်းစာခေါက်နဲ့ ရိုက်လေတော့ရာ အနီးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက အုံအားသင့်နေကြ၏။ နောက်မှ ‘ခွေးမသား၊ မင်း တနေ့ လာခဲ့အုံး၊ ဟဲဟဲ’ ဟု ရယ်မောတော့မှ အားလုံး ကြက်သေ သေနေရာမှ ဝိုင်း၍ ရယ်နိုင်ကြတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်းကား ဝန်ကြီးဖြစ်ထို့လဲ ဟန်မကြီး၊ စတိုင်မလုပ်။ သူသဘောရှိုးအတိုင်း ပြောနေဆိုနေဆက်ဆုံးနေကျ အတိုင်းပင်။”

များစွာသော နိုင်ငံရေးသမားတို့သည် အာဏာရရေး(၀၁)အစိုးရဖြစ်ရေး ကို မိမိတို့၏ ပန်းတိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြလေသည်။ ထိုနိုင်ငံရေးသမားများ

သည် အစိုးရဖြစ်လောသောအခါ မိမိ၏ အစိုးရဘဝကို သာယာလာကြလေသည်။ ဘဝင်မြင့်လာ၍ အောက်ခြေလွှတ်သွားတတ်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မူကား အစိုးရဖြစ်ရေးကို အမိကမထား။ တိုင်းပြည်လွှတ်လပ်ရေးကိုသာ အမိကထားသူဖြစ်သဖြင့် အစိုးရဖြစ်လာသော်လည်း စိတ်ပျော်ဆွင်မှု မရှိပေး။ လွှတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်အထိ ချိတ်က်ရေးသည် လွယ်ကူသော လုပ်ငန်းမဟုတ်သည်ကို ကောင်းစွာ သိသည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအဖို့ မပျော်ပိုက်နိုင်သည်မှာ အံ့သစရာ မရှိပေး။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အခက်အခဲများမှာ မနည်းလုပါ။ ဖြတီသူနှယ်ခဲ့သမားသည် အခြေအနေအရ မလွှာမရောင်သာသဖြင့် ဖော်ပေးလောင် အား အစိုးရဖွံ့စည်းခွင့်ပေးလိုက်ရသော်လည်း ပြည်တွင်းသွားဖောက်များနှင့်ပူးပေါင်း၍ အပျိုးမျိုး ခြေထိုးခဲ့ကြလေသည်။ မလွှာမရောင်သာ၍ မြန်မာပြည်မအား လွှတ်လပ်ရေး ပေးရသော်မှ တောင်တန်းဒေသများကို ချုန်လှပ်ထားနိုင်ရန် နည်းမျိုးစုဖြင့် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တဖက်မှ ဖြတီသူနှယ်ခဲ့သမားတို့၏ ခြေထိုးမှာကို ခံရသကဲ့သို့ အခြားတဖက်မှုလည်း ဖော်ပေးလ၏ မဏ္ဍားတုရု ဖြစ်ခဲ့သော ဗမာပြည်ကွန်မြှေနှစ်ပါတီ၏ လက်ပဲကိုကောနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ဖော်ပေးလ အစိုးရဖြစ်ပြီး၍ တလမျှ မကြာသေးမီပင် ကွန်မြှေနှစ်ပါတီသည် အပျိုးသားတပ်ပေါင်းအဖြစ်သော ဖော်ပေးလ နှင့် လမ်းခွဲလေတော့သည်။ ထို့ပြင် အချို့အမှုထမ်း သပိတ်ခေါင်းဆောင်များသည်လည်း ဘဝင်မြင့်သွားကာ သိကွာချုပ်မရတော့ဘဲ ဖော်ပေးလ ကို အတိုက်အခံလုပ်လာကြလေသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မဟုတ်ဘဲ အခြားခေါင်းဆောင်တိုးသာဆိုပါလျှင် ဖော်ပေးလကို မယိမ်းမယိုင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရန် များစွာ ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျော်လွှားနိုင်သည်မှာ ပြည်သူလူထု၏ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ထောက်ခံမှုကို ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မိုလ်ချုပ်ကို ပြည်သူလူထုတရပ်လုံးက မည်မျှ ကြည့်ညီသည်ကို ‘ငါတို့ မိုလ်ချုပ်ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ’ စာအုပ်တွင် ဦးပုကလေးက အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

“မမာပြည် အောင်လိပ်လက်အောက် ရောက်ပြီးသည့်နောက် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလောက် လူထုအကြည့်ညီးခံရခဲ့သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးမျိုး မရှိဘူးသေးချေ။” ရောက်လေရာ ဖြို့တိုင်းဆွာတိုင်းတို့၌ လူထု ဂိုင်းအုံ တိုးရေးကြည့်ရှုလေ့ရှိသည့်အတွက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အယုတ်ဆုံး မိုလ်ချုပ် အမိမ်သာသွားသည်ကိုပင် ဂိုင်းလိုက်၍ ကြည့်သဖြင့် ‘သိပ်ဂုဏ်တာဘဲ’ ဟု မိုလ်ချုပ်သည်းည်းည်း၏။

ဖြို့ပေါင်းများစွာမှာပင် တရားဟော၍အပြီး တည်းခိုရာအီမံသို့ပြန်ရှုံးလူထုကြီးက နောက်မှ လိုက်လာကြပြီးလျှင် မိုလ်ချုပ်ကို စောင့်၍ ကြည့်လေ ရှိကြ၏။ ပျဉ်းမနားဖြို့တွင် ကျောင်းတိုက်အတွင်း လူထုတရားပွဲကြီး ပြီးသည့်နောက် ဆိုရယ်လစ်ပါတီ လဖက်ရည်ပွဲကျင်းပသည့်နေရာ တိုက်သို့ အော်ဝင်ရောက်ရာ လူထုကြီးသည် နောက်မှ လိုက်လုံး ဂိုင်းအုံလာကြပြီးလျှင် ‘မိုလ်ချုပ်ကို ကြည့်ပါရစေ’ ဟု အပြင်မှ ဟစ်အော်နေကြ၏။ တောင်းပန်သော်လည်း မရသဖြင့် မိုလ်ချုပ်သည် တိုက်အပြင်ဖောက်သို့ သုံးမိနစ်မျှ ထွက်၍ ရပ်ပြပြီးလျှင် ‘ကိုင်း၊ တော်ရော့ပေါ့’ ဆို၍ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သောအခါ ‘မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အောင်ပါစေ’ ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြွောကြပြီး ပြုသာကြီးပေးကြ၏။

ထူးခြားပုံတရပ်မှာလည်း မိုလ်ချုပ်ကိုတွေ့လို မြင်လိုအားကြီးနှင့် သူ ထက်ငါ တိုးကာကြည့်၍ မြင်ရသော်လည်း ဤနေရာ၏ ကြည့်ရှုံးမကျေနပ်သေးဘဲ အခြားတနေရာသို့လည်း လိုက်၍ ကြည့်ကြလေ၏။ အော်မျှ ကြည့်၍လည်း အားမရ။ မင်တက်မိနေသည့်ပမာ စိမ်း၍ ကြည့်နေကြသူတို့မှာလည်း ဒုန့်အေး။ အချို့လည်း မိုလ်ချုပ်၏ကိုယ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုသည့်ပမာ အနားသို့ အတင်းတိုးကပ်သည်ကို အကြိုမြို့မြို့ ကာကွယ်ရသေး၏။”

အစိုးရဖြစ်လာသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အစိုးရ လုပ်ငန်း အတွက်ထက် ဖော်ပေါ်လ လုပ်ငန်းများအတွက် အချိန်ပို၍ သုံးလေသည်။ ဖော်ပေါ်လ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှသာလျှင် ရည်ရွှေ့မှန်းထားသော လွှတ်လပ်ရေး အောင်ပန်း ဆွတ်ရူးနိုင်မည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက် လေသည်။

၁၉၄၆-ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၉-ရက်နေ့တွင် မူလက စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖော်ပေါ်လ ဝန်ကြီးများ ခေါင်းဆောင်ကာ စဲ့အြို့စာတန်း ကန်ကွက်သည့် စီတန်းလှည့်လည်ပွဲကို ရန်ကုန်ဖြူတွင် ကျင်းပလေသည်။ နယ်အသီးသီးတွင်လည်း ဖော်ပေါ်လ က ကြီးမှုးကျင်းပကြ လေသည်။ ဖြိုတိသူအစိုးရ၏ စီမံကိန်းကို အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ ဦးဆောင် လျက် ကန်ကွက်ပွဲ ကျင်းပခြင်းသည် ဤအကြိမ်ကား ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တာဝန်ကား ကြီးမှုးလှုပေသည်။ ဖြိုတိသူ နယ်ခဲ့သမားသည် မြန်မာပြည်အား မလွှဲမသွေ့ လွှတ်လပ်ရေး ပေးရတော့မည် ကို ရိုင်စားမိသည့်အတိုင်း တောင်တန်းဒေသများကို ချိန်လှပ်ထားနိုင်ရန် အမျိုးမျိုး ကြီးစားခဲ့လေသည်။ စတိုင်ဆင် ဆိုသူအား နယ်ခြားဒေသဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးဝန်ချုပ်၍ မြန်မာများနှင့် ရှမ်း၊ ကချင်၊ ချင်းစသည့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုံများ သွေးကွဲအောင် ခြေထိုးစေခဲ့လေသည်။

ဖြိုတိသူနယ်ခဲ့သမားများ ထိုသို့ စီစဉ်သည်မှာ အုံဥပုံစံရာ မဟုတ်ပေ။ နယ်ခဲ့သမားတို့၏ သွေးခွဲအပ်ချုပ်ရေး ပေါ်လစီအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းမှုသာ ဖြစ်သည်။

၁၉၄၄-ခု မဟာမိတ်တပ်များ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင် တော့မည့်ဟု ယုံကြည်ကတည်းက ဘိုလပ်အစိုးရ၏ မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်း ဝန် အေမာရီက မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် လွှတ်လပ်ရေး ပေးရသော အခြေအနေသို့ ရောက်သော်လည်း ဖြိုတိသူအင်ပါယာ၏ စီးပွားရေး

ဘက်မှ ကြည့်သည်ဖြစ်စေ၊ ကာကွယ်ရေးဘက်မှ ကြည့်သည်ဖြစ်စေ တောင်တန်းနယ်ဒေသကို ဖြတ်သွေ့လက်အောက်၌ အနှစ်သုံးဆယ်မျှလောက်ထားပြီးမှ ဖြစ်မည်။ ထိုတောင်တန်းသားများသည် မြန်မာများ ကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဖြတ်သွေ့က ထိန်းသိမ်းထားရန် အမှန်လိုအပ်ပေသေးသည်’ အစရှိသော သဘောထားပါ သည် အတွင်းစာတစောင်ကို အိန္ဒိယပြည်တွင်ရှိသော မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံ ဆာ ဒေါ်မန်စမစ် ထံသို့ ရေးသားပေးပို့လိုက်သော ဟူ၏။” (၁၇ ကြိမ်မြောက် ပြည် ထောင်စုနေ့ထုတ် ‘လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်’ သတင်းစာတွင်ပါသည့် ဦးအန်းမြင့် (ရိုရှုမ်းပြည်) ရေး ‘ပင်လုံမြောက်သန်မှ ပြည်ထောင်စု မိမာန်သို့’ ဆောင်းပါးမှ ကောက်နှစ်ချက်။)

မြန်မာပြည်မအား လွှတ်လပ်ရေးပေးရသော်လည်း တောင်တန်းဒေသ များကို ဆက်လက်အပ်ချုပ်ထားနိုင်လျှင် ဖြတ်သွေ့နယ်ချုံသမားသည် လွှတ်လပ် ခါစ မြန်မာနိုင်ငံကို မိမိတို့ စိတ်တိုးကျ ကြံးကိုင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ တန်ည်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် တောင်တန်းဒေသများ မပါသော မြန်မာပြည်လွှတ်လပ် ရေးသည် ပြီးပြည့်စုံသော လွှတ်လပ်ရေး ဖြစ်မည်မဟုတ်ချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ၏ ကချင်ပြည်နယ်ခရီး

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လွှတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် တောင်တန်းဒေသများပါ ပါဝင်လာအောင် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။ အစိုးရ ဖွံ့ဖြိုး

နောက် များမကြာမိ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားသို့ငင်း၊ ကရင်ပြည်နယ် လွှိုင်ကော်သို့ငင်း၊ ရှမ်းပြည်တောင်ကြီးသို့ငင်း မနားမနေ သွားရောက်ဟောပြော စည်းရုံးရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်းကား အလွန် ဝိရိယရှိလှသူပေတည်း။ ဗိုလ်ချုပ် ဝိရိယရှိပုံကို ‘ငါတို့ဗိုလ်ချုပ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလ’ စာအပ်တွင် ဦးပုလေးက အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

‘ကျွန်ုပ်လည်း ဗိုလ်ထွန်းလှ၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ရဲသော်များနှင့်အတူ အပိုဒန်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ပြည်သူရဲသော်ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင် များနှင့်ငင်း၊ ဖဆာပေါ်လ ခေါင်းဆောင်များနှင့်ငင်း၊ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ စွေးနွေးလျက် ရှိသည်ကား ညည့်သန်ကောင်ကျော် J-ချက်တိုးလောက်မှ ပြီးတော့၏။’

နှုန်းကို ၄-နာရီခဲ့အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အပိုမောကျနော့ခိုက်၊ ဗိုလ်ချုပ်က လက်ခုပ်တိုးပြီးလျှင် ‘ဟေ့ ဗိုလ်ထွန်းလ ၂၈-၂၉’ ဟု နှီးသံ ကြားရ၏။ ဥဋ္ဌာန သမ္မဒါနှင့် ပြည့်စုံမှုပင်တည်း။’

ဗိုလ်ချုပ် မည်မျှအလုပ်လုပ်သည်ကို သူ၏ အပါးတော်မြို့ ဗိုလ်ထွန်းလှ (ခေါ်) တက္ကာသိုလ်နောင်းက ဆောင်းပါးတစောင်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ ထားလေသည်။

“သူ၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းအစီအစဉ် စာအုပ်လေးကို အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင်-

နှုန်းကို ၈-နာရီ-ဆိုရွန်တို့ပါလာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး အစည်းအဝေး။

၁၀-နာရီ- အစိုးရအမှုထမ်း ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်တွေ့။

၁၁-နာရီ- အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ချိန်းထားသည်။

၁၂-နာရီ- ကာကွယ်ရေးဌာနဆိုင်ရာ အစည်းအဝေး။

နေ့လယ် J-နာရီခဲ့- တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အခြေခံဥပဒေ
ဆပ်ကော်မတီ အစဉ်းအဝေး။

ညနေ င-နာရီ- ဖေဆာပ၊ အလုပ်အမှုဆောင်အစဉ်းအဝေး။

စသည်ဖြင့် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ၏လုပ်ငန်းစဉ်သည်
ဤသို့ပင် ပြည့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။”

ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းရှိ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများသည် ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း၏ ရှင်းလင်းပြတ်သားမှုကို အထူးနှစ်ကြိုက်သဘောကျကြလေသည်။
လောက်တ်မပါ လိုရင်းကိုသာ ခဲ့ခိုးပြောတတ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကို ယုကြည်လာကြ
လေသည်။

၁၉၄၆-ခ နိုဝင်ဘာလ ၂၈-ရက်နေ့ မြစ်ကြီးနားတွင် ပြောကြားသော
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းကို ကချင်ခေါင်းဆောင်များ အထူး ကြိုက်နှစ်
သက်ကြလေသည်။

“ဗမာပြည်ကို လွှတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည့်ဖြစ်အောင် ကျွန်ုတ်တို့ ကြီးစား
နေပါတယ်။ လွှတ်လပ်မှာတော့ အနေးနဲ့ အမြန်ဘဲ သေချာနေပါတယ်။ ကချင်
အမျိုးသားများဟာလ ကျွန်ုတ်တို့ရဲ့ သွေးရင်းသားရင်းများ ဖြစ်သည့်အတွက်
ဗမာများနဲ့ ဆိုးတူကောင်းဘက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှလဲ
ဓေတ်ကြီး ပြောင်းလဲနေသည့်အလျောက် ကချင်အမျိုးသားများလဲ တိုးတက်နိုင်
ပါမယ်။ ကချင်များဟာ ရိုင်းသေးတယ် ဆိုပြီး ခွဲခြားထားတာဟာ နှစ်ပေါင်း ၆၀
ကျော်သော်လည်း ဘာများတိုးတက်ခြင်းရှိသေးသလဲ။ ဗမာပြည်နဲ့ ပူးပေါင်း
လိုက်ရင် ဗမာများနဲ့အတူ ရင်ဘောင်တန်း လိုက်နိုင်ကြမယ်။ ဗမာပြည်နှင့်
ပေါင်းလိုက်ရင် ခင်များတို့အပေါ်မှာ အက်လိုင်များ မအပ်ချုပ်ရတော့ဘူး။ ခင်များ
တို့နှယ်ကို ခင်များတို့ အပ်ချုပ်ရမယ်။ ဥပမာ စတိပင်ဆင်လို အက်လိုင်အရာရှိက
ခင်များတို့ကို အပ်ချုပ်စေခိုင်းနေတယ်။ ဟိုအခါကျေရင် သူလိုလူကို ခင်များတို့က
အပ်ချုပ်စေခိုင်း နိုင်တယ်။ ဗမာများက ကချင်များအပေါ်မှာ အပ်ချုပ်စိုးမိုးမှာလဲ
မဟုတ်ဖူး။ ကချင်တောင်တန်းနယ်ကို ကချင်များသဘောကျ အပ်ချုပ်ရမယ်။

သို့ရာတွင် တပြည်လုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘဏ္ဍာရေး၊ ကာကွယ်ရေး၊ စီးပွားရေး စသည်တို့ကိုတော့ ကချင်ဝန်ကြီးများပါဝင်သော အစိုးရ အဖွဲ့တဖွဲ့က တိုင်ပင် ဆောင်ရွက်သွားမှာဘဲ လွှတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ချင်တာ ကို ကိုးကွယ်နိုင်တာဘဲ”

ကချင်ခေါင်းဆောင်ကြီးတိုးကမူ ‘မိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် ကတိတရ ပေးလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အက်လိပ် ကတိမတည်တာတွေ စုထားရင် အိမ်တောင်လောက်ပင် ရှိမည်။ တကယ်လို့ ချစရာရှိရင် ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချုသို့ အသင့်ဘဲ” ဟု စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထူး ပြောလေသည်။

၁၉၄၆-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၄-ရက်နဲ့ ကရင်နိပြည်နယ် လွှိုင်ကော်မြို့မှ အပြန် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရှမ်းပြည်တောင်ကြီးမြို့၊ လျောင်ရွှေဟောတွင် စော်ဘွားကြီးများနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံးနေ့းလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်လွှတ်လပ်ရေးအတွက် အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်နေကြပါတယ်။ ကမ္ဘာအခြေအနေကိုရင်း၊ ဗမာပြည်၏ အခြေအနေကိုရင်း ထောက်ဆျွဲ ဗမာပြည်လွှတ်လပ်ရေးစခန်းမှာ နီးကပ်လျက် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်လွှတ်လပ်တဲ့အခါမှာ ရှမ်းပြည်ဟာလ ဗမာပြည်နဲ့အတူ လွှတ်လပ်စေလိုပါတယ်။ ဗမာပြည်နှင့် ပူးပေါင်းတဲ့ နေရာမှာလ ရှမ်းပြည် ပြည်တွင်းရေးကိစ္စများကိုတော့ ရှမ်းလူမျိုးရဲ့ သဘောထားအတိုင်း ဖြစ်စေမှာ ပါဘဲ။ ဗမာပြည် တရုမ်းလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဟာတွေကိုတော့ ရှမ်းဝန်ကြီးများ ပါဝင်သော အစိုးရအဖွဲ့က စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိပါလိမ့်မယ်။ ထိုအခါမှာ မည်သည့် အက်လိပ် တရုတယောက်ကမှ စော်ဘွားများအပေါ်မှာ ချယ်လှယ် နိုင်ခွင့် ရှိမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ စော်ဘွားများကသာ သူတို့အပေါ်မှာ ချယ်လှယ် နိုင်ခွင့်ရှိပါမယ်။ ဥပမာ စတိုင်ဆင်လိုလှက စော်ဘွားတွေအပေါ်မှာ ချယ်လှယ် နေတယ်။ ဟိုအခါကျေရင် သူလိုလူမျိုးကို စော်ဘွားတွေက ပြန်လည်စေခိုင်း ချယ်လှယ်နိုင်ခွင့် ရှိလာမယ်။ ဘိုလပ်အစိုးရက ဗမာပြည်ရေးကိစ္စတွေ ဆွေးနွေး

ဘို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ကြားတဲ့အတွက် နောက်ပါရိုလ J-ရက်နေ့မှာ ဘိုလပ် သွားရပါလိမ့်မယ်။

ဒီအခါမှာ ရှမ်းပြည့်နဲ့ ဗမာပြည် ပူးပေါင်းရေး ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် စော်ဘွားများရဲ့ သဘောတူညီချက်ကို အလိုရှိပါတယ်။ အကြမ်းမှုကို ရေးဆွဲပေးခဲ့ပါမယ်။ လက်မှတ်ထိုးပြီး တပါတည်း ယူသွားနိုင်ပါက သာ၍ ကောင်းပါမယ်။ အခုလုံ ကျွန်တော် အကြံပေးတာကိုမှ သဘောမတူဘဲ အင်လိပ် လက်အောက်မှာ နေချင်သေးတယ်။ သူတို့ပြုသမျှဘဲ ခံချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော် ခင်များတို့ရဲ့ သဘောအတိုင်းဘဲ။ သို့သော် နေဝ်ကို ကျွန်တော်တို့ အခိုးမဆိုပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က နယ်ချဲ့သမားများကို အပြင်းအထန် ချရတော့မှာဖြစ်လို့ နယ်ချဲ့သမားနဲ့ ပူးနေတဲ့လူများကိုလဲ ချမှာဘဲ ”စသည့်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်က ရှင်းရှင်း ပြောချလိုက်လေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါမိန့်ခွန်းများအရ ပြီတိသျေနယ်ချဲ့သမားများ သည် နယ်ခြားစေသဆိုင်ရာ ဗျို့ကြားရေးဝန် စတီပွင့်ဆင်မှတဆင့် မည်မျှ ခြေရှုပ်ခဲ့သည်ကို သိသာနိုင်ပါသည်။)

စော်ဘွားများက မိမိတို့ သိလိုသောအချက်များကို မေးမြန်း၍ ဒီဇင်ဘာ လ ၂၅-ရက်နေ့တွင် ညောင်ရွှေမြို့၌ ထပ်မံဆွေးနွေးရန် ချိန်းဆိုကြလေသည်။ ထိုညွှန် ဗိုလ်ချုပ်က စော်ဘွားများ သဘောပေါက်လာအောင် ရှင်းပြရာ သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးချက် မရသေးသော်လည်း ကျေနပ်ဖွယ် နှုတ်ကတိများ ရလေသည်။

* * * * *

(၁၈)

အောင်ဆန်းနှင့် အက်တလီ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအဖို့ နားရသည် မရှိပါ။ ရှစ်ပြည့်မှ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘိုလ်သွားရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။

ဒေဆာပေလ အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်အဖိုးရသည် ၁၉၄၆-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၈-ရက်နေ့တွင်(အဖိုးရဖွံ့ဖြိုးတလခွဲပင် မရှိသေးမီ) ကြေညာချက် တစောင်ကို ထုတ်ပြန်လေသည်။ ကြေညာချက်၏ သဘောမှာ ဖြတ်သွားရန် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြေညာရန်၊ မကြေညာလျှင် ၁၉၄၇-ခု နေ့နေဝါရီလ ၃၁-ရက်နေ့တွင် အဖိုးရအဖွဲ့ နှစ်ထွက်မည့်အကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆုံးလျင် နေ့နေဝါရီလ ၃၁-ရက်နေ့၊ မတိုင်မီ မြန်မာပြည့်အား လွတ်လပ်ရေးပေးမည်ဟု ဖြတ်သွားရန် ကြေညာရန် ဖြတ်သွားရထ်သို့ ရာသံပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရာသံအရ ၁၉၄၆-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ဖြတ်သွားချုပ် အက်တလီသည် မြန်မာပြည့်ကို ဖြတ်သွားစန်သဟာယ အတွင်းတွင် ဖြစ်စေ၊ အပြင်တွင်ဖြစ်စေ၊ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမည်ဟု ပါလီမန်အောက်လွတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် ကြေညာလေသည်။ ထိုနောက် ဘိုလ်သို့ လာရောက်ဆွေးနွေးရန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

(မှတ်ချက်။) ၂၈၅နံခါးသောတန်ခန်းက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့က ဘိုလ်သို့လာ၍ ဆွေးနွေးပါရစေဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်ကို လက်မခံသော

ထိဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ၁၉၄၇-ခ ဒေါနနာဂတ်လ ၂-ရက်နေ့တွင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်မြာ ဦးတင်ထွန့် စသည်တို့နှင့်အတူ ဘီလပ်သို့ သွားလေသည်။ သခင်ဗိုလ်သည် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားသော်လည်း ဦးစောမှာ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ မြန်မာပြည်မှ မထွက်ခွာမီ မိုလ်ချုပ်သည်ပြည်သူလူထုအား ‘အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ထားရန်နှင့် အဆိုးဆုံးအတွက်ပြင်ဆင်ထားရန်’ မှာကြားခဲ့လေသည်။ ဘီလပ် အသွား အိန္တိယပြည် နယူးဒေလီမြို့တွင်ပြပုလုပ်သော သတင်းစက္ကာန်ဖရင့်တွင်လည်း အလားတူပြာခဲ့လေသည်။

ထိပြာဆိုချက်သည် အဆန်မပါသော ဖြစ်မီးခြောက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။
ထိအချိန်တွင် ကျွန်ုင်တော်သည် တောင်တွင်းကြီးမြှို့နယ် ဖေဆာပါလ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်
ဆောင်ရွက်နေရသည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဘိလပ်သွားနေကြစဉ်အတွင်း လက်
နက်စုဆောင်းရန် ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များထံမှ ညွှန်ကြားချက်များကို ရပါ
သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုသည့်မှာ ထင်ရှားပေသည်။

၁၉၄၇-ခ မြန်နဝါရီလ ၁၃-ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် မြတ်သူ့ဝန်ကြီးချုပ် အက်တလိ ခေါင်းဆောင်သော မြတ်သူအဖိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တို့၏ ဆွေးနွေးပွဲကို လန်ဒန်ဖြူ၍ မုတ်တော် ၁၀- ခေါင်းနှင့်လမ်းရှိ မြတ်သူ့ဝန်ကြီးချုပ်၏ ဟောပြု ကျင်းပလေသည်။ ဆွေးနွေးပွဲအစာတွင် ဗိုလ်ချုပ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း မြှက်ကြားလေသည်။ မြန်မာဘာသာပြန်ချက်မှာ အကြမ်းအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘဖေ၊ အက်တလီ၊ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဦးတင်ထွဋ်
(၁၉၄၇ ဧန်နဝါရီ၊ အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနှင့်းလမ်း)

“ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်ပြောကြားလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်
တို့ မြန်မာပြည်တွင် အရေးမကြီးလှသော ပြည်တွင်းရေးကိစ္စ အနည်းငယ်တွင်
သဘောကွဲလွှဲမှုများ ရှိနေကြစေကာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားအားလုံးသည်
အချုပ်အချက်ကိုယ်ကောင်းမဲ့သော တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် လွှတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုရာ
မြိုကား တသံတည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလွှတ်လပ်ရေးကို အလျင်
အမြန် လိုချင်ကြသဖြင့် ယခုမှစတင်၍ ပြင်ဆင်လိုပါသည်။

မြန်မာပြည်ဟု ပြောရာဝယ် ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်းရင်းသားအားလုံး
အညီအညွတ်ဖြစ်၍၊ လွှတ်လပ်သောမြန်မာပြည်ကို ရည်မှန်းပြောခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ညီညွတ်မှုရရှိရေးအတွက် မအောင်မြင်နိုင်သော အခက်အခဲဟူ၍ မရှိပါ။
တိုင်းပြည်တွင်းရှိ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအားလုံးသည် ရာနှုန်းပြည့် လွှတ်လပ်ရေး
ရုံး ပြည့်ပ ပထောကမပါဘဲ အစုံအညီ တွေ့ဆုံးခွင့်ရကြလျှင်

ညီညွတ်ကြပါလိမ့်မည်။ ဤအချက်သည် လွတ်လပ်သည်ဆိုသော ကရင်နှင့်ပြည် အတွက်လ မှန်ပါသည်။ ကိုးကွယ်သော ဘာသာအလိုက်ငင်း၊ လူမျိုးအလိုက်ငင်း မြန်မာပြည်ရှိ တိုင်းရင်းသားအားလုံးသည် လွတ်လပ်ရေး မဆုံးရုံးသင့်ဟု ကျွန်ုပ် တို့ လေးနှက်စွာ ယုံကြည်ပါသည်။

စည်းလုံးမှ ရပိုင်ခွင့်နှင့် လွတ်လပ်ရေး ရပိုင်ခွင့်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်၍၊ ထိုအခွင့်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ လိုလားကြပါသည်။ ထိုလိုလားချက်ကို တိုင်းရင်းသားအားလုံးသည် ဘာသာမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး လိုက်လိုက်လဲလဲ ထောက်ခံနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ပြောနိုင်ပါသည်။

ယနေ့မှစ၍ တန်းအတွင်း မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေး ရသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်က ဒီဇင်ဘာလ ၂၀-ရက်နေ့၊ ပါလီမန် အောက်လွတ်တော်တွင် ပေးခဲ့သည့်ကတိကို ထပ်လောင်း ကြညာသည်ကို ကြားရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ကျော်ပါသည်။ မြန်မာပြည်အား ပြတိသူ စန သဟာယအတွင်း ဖြစ်စေ၊ အပြင်တွင် ဖြစ်စေ မိမိတို့သေားအတိုင်း လွတ်လပ်ရေးကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးရန်ငင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ လိုလားချက်များကို လျင်မြန်စွာ ရရှိရေးအတွက် ကူညီရန်ငင်း၊ ကြံ့ချွော်ကြောင်း ပြောဆိုသည့်အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အစိုးရကို ကျွန်ုပ်တို့က ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အမြင်မြတ်ဆုံး ဖြစ်သော ရည်ရွယ်ချက်များနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ကျင့်စဉ်များပင် ဖြစ်စေကာမူ လက်တွေ၊ အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် တခါတရုံ မအောင်မြင်တတ်သည်ကို ရာဇ်ဝေးတွင် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဤသို့ပြောရခြင်းသည် မြန်မာပြည်တွင် ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံးသော အတွေ့အကြုံများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရ၏ စေတနာကို လေးစားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှုလည်း ထိုစေတနာကို တုံ့ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကတိပေးနိုင်ပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် ၁၉၃၇-ခု၊ အပ်ချုပ်ရေးဥပဒေနှင့် စက္ကာဖြူစာတမ်းကို လုကြော်မများပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိစ္စအဝေ

ကို ဆောင်ရွက်နိုင်၍ လွတ်လပ်ရေးသို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့် စီမံကိန်းအသစ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အစိုးရထုမှ ရလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများသည် မြှော်လင့်နေကြပါသည်။”

ဘိလပ်၌ရှိနေခိုက်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နယ်ချဲ့သမားနှင့် နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးချား၏ ခြေထိုးမှုကို ခံရပါသေးသည်။

မြန်မာပြည်မနှင့် တောင်တန်းဒေသများ ပူးပေါင်းညီညွတ်ရေးအတွက် ဖြစ်သူအစိုးရအား အရေးဆိုနေစဉ် ရှစ်ပြည်တော်ဘွားအချို့က နယ်ခြားဒေသဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးဝန် စတီပိုင်ဆင် စသော နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ တို့၏ စကားကို နားထောင်ကာ မြိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တော်ဘွားများ၏ ကိုယ်စားလှယ် မဟုတ်ကြောင်း၊ တောင်တန်းနယ်များကိစ္စ ဆွေးနွေးရန် တော်ဘွားများကို သီးခြားဖိတ်ခေါ်စေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ်အက်တလိထ် ကေးနှုန်းရိုက် အကောင်းကြားကြလေသည်။

ထိုကြေးနှစ်းကိုရသောအခါ အက်တလိက ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးအောင်ဆန်း
စော်ဘွားတွေရိက်လိုက်တဲ့ ကြေးနှစ်းကို ကြည့်ပါများ’ ဟု ပြောကာ ကြေးနှစ်းကို
ပြောသည့်။ မိုလ်ချုပ်ကို ကလိလိက်ခြင်းပေတည်း။

သို့သော်လည်း ရမ်းပြည် ပြည်သူလူထုသည် တောင်ကြီးမြို့တွင် လူထုအစည်းအဝေးကြီးကျင်းပၢ် ‘တောင်တန်းဒေသသားများသည်လည်း မြန်မာပြည်နှင့်တပါတည်း လွှာတံတိရေးရလိုကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့၏ လိုလားချက်ကိုလည်း တခဲနက်ထောက်ခံကြောင်း’ စသည်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာဝန်ကြီးချုပ် အက်တလိုထံ ကြေားနန်းရိုက် အကြောင်းကြားကြလေသည်။

ထိုကြေးနှစ်းကိုရသောအခါမှ အက်တလီသည် 'ပင်လုံအစည်းအဝေး၊
သို့မဟုတ် လူထွက်ဖုန့်အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသည့်အခါ ဖြတ်သွေအစိုးရနှင့်
မြန်မာအစိုးရတို့သည် တောင်တန်းဒေသများ၏ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုချက် ထင်ဖြင့်
ချက်များနှင့် လိုက်လျောညီစွာ တောင်တန်းဒေသများ၏ လိုဘကိုဖြည့်ရန်'
ဟုသော စည်းကမ်းချက်ကိုပေး၍ လိုက်လျောလာပါတော့သည်။ နယ်ခဲ့၍

လက်ပါးစေများ ခြေထိုးနေကြသည့် အတွင်းမှာပင် ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရှုံးသော အောင်မြင်ခြင်းပေတည်း။

(မှတ်ချက်။ ၁၂၅၈-၂၀၉။ ထိုင်းပြည် လွှတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ပဒေသရာ၏ အရင်းရှင် လူတန်းစားသည် မကူညီရှုံးမက၊ နှောင့်ရှုက် ဖျက်ဆီးတတ်ကြောင်း။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားစသော လုပ်သားပြည်သူတို့သာလျှင် အနစ်နာခံ၍ ဝင်ရောက်ကူညီတတ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် သာကဗျာရပ်ပင်တည်း။)

၁၉၄၇-ခု၊ နေ့နံပါရိလ ၂၇-ရက်၊ တန်လံ့နေ့တွင် ဖိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့် ဖြတ်သွေဝန်ကြီးချုပ် အက်တလီတို့သည် မြန်မာပြည်အား လွှတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်သို့ ပို့ဆောင်မည် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။ ထိုစာချုပ်သည် ‘အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်’ ဟု သမိုင်းတွင်လေသတည်း။

စာချုပ်၏ သဘောအကျဉ်းချုပ်မှာ မြန်မာပြည်တွင် တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်အတွက် ရွေးကောက်ပွဲများကို ကျင်းပေါ် တောင်တန်းဒေသများအပါအဝင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြည်းရေးအတွက် အခြေခံဥပဒေ ရေးခွဲရန်ရှင်း၊ ကြားဖြတ်ကာလတွင် ဘိုလပ်အစိုးရက ဖိုလ်ချုပ်အစိုးရကို ‘အာဏာပိုင်ဒိမ့်နိယန် အစိုးရ’ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရန်ရှင်း သဘောတူကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ [အသေးစိတ်ကို နောက်ဆက်တွဲ ဆ-တွင် ဖတ်ပါ။]

ဤစာချုပ်အရ မြန်မာပြည်သူလူထုတရပ်လုံး အော့နှုန်းနာနေသော ဖြတ်သွေအစိုးရ၏ ‘စွဲ။ဖြူ့စာတမ်း’ စီမံခိန်းသည် အလိုအလျောက် ပျက်ပြော သွားလေသတည်း။

ဖာဆာပါလ အဖွဲ့ဝင်များမဟုတ်ကြသော ဦးစောနှင့် သခင်ဗစ်နှုံးကား အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်အရ လွှတ်လပ်ရေးမရနိုင်ဟု အကြောင်းပြု၍ လက်မှတ်မထိုးဘဲ နေကြသည်။ အမှုန်မှာ နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးစောနှင့် သခင်ဗစ်နှုံးသည် မင်းသားကြီးမလုပ်ရသဖြင့် ပတ်မကြီးကို ထိုးဖောက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အထက်တွင်ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း နိုင်ငံရေးသမား ဟောင်းကြီးများက ဖိုလ်ချုပ်ကို ဘိုလ်ပွဲ ခြေထိုးခြင်းပေတည်း။

၁၉၄၇-ခု၊ နောက်တိုင် ၃၀-ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့သည် ဘိလပ်မှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ကြလေသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂-ရက်နေ့တွင် စာဆေးလေ အဖွဲ့ချုပ်၏ သတင်းစာဆရာများအား ဖိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် ‘စာချုပ်အရ စက္ကာမြို့စနစ် ပျက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း။ သို့သော်လည်း လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ပြုးသေးကြောင်း။ ဆောင်ရွက်ရန်ကျိုးသေးသောကိစ္စများကို ရှေ့ရောရှာရ၍၍။ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါက အေးချမ်းသောနည်းဖြင့် ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရနိုင်ကြောင်း။ တိုင်းပြည်ပြုလွတ်တော်အတွက် တိုက်ရိုက် ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပနိုင်ခွင့်နှင့် ကြားဖြတ်အစိုးရအာဏာတို့ကို ရုခံကြောင်း။ ပြီတိ သူအစိုးရ မည့်ပတ်နိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း’ စသည်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်က ရှင်းလင်းပြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ရှင်းပြချက်ကို နောင်ကြီးမဲ့ သတင်းစာများတွင် ရှိုးသား သော ပြည်သူတို့က လက်ခံကြသည်။ ဒေါက်တာဘမော်၊ ဆာပေါ်ထွန်း၊ ဦးစော စသော နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးများကမဲ့ ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တိုင်း ပြည်ကို ရောင်းစားခဲ့ပြီ’ ဟု ကြွေးကြော်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကို ခြေထိုးကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အကြောင်းကို သိနေကြပြီးဖြစ်သော ပြည်သူလူတုက သူတို့ကို လက်မခံကြပေ။ သူတို့သည် ထိုအချိန်မှစ၍ နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံမှ ဆင်းသွားကြရလေတော့သတည်း။

* * * * *

(၁၉)

ပင်လုံစည်းရုံးရေး

ဘိလပ်မှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အခိုက တာဝန် သည် တောင်တန်းဒေသများနှင့် စည်းလုံးနိုင်အောင် ထပ်မံစည်းရုံးရခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ နယ်ချဲ့သမားကလည်း အလျော့မပေး။ တောင်တန်းဒေသများကို ပြည်မှ မှုတုတ်ထားနိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြီးစားလျှက်ပင် ရှိလေသည်။ အထက် တွင်ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း ဖြိတိသူနယ်ချဲ့သမားသည် တောင်တန်းဒေသများကို ဆက်လက်အပ်ချုပ်ထားနိုင်လျှင် လွတ်လပ်ခါစ မြန်မာနိုင်ငံကို မိမိတို့ စိတ်တိုင်း ကျ ကြီးကိုင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

တောင်တန်းဒေသသားများ၏ ဆန္ဒကို စုစုမ်းလေ့လာရန်ဟုဆိုကာ ဖြိတိသူအစိုးရသည် ဖြိတိသူခုမြိမ်နိုင်ယန်ဝန်ကလေး ဘေးတွန်မလေး (Arthur Bottomly MP.) ကို မြန်မာပြည်သို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

၁၉၄၇-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၈-ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ရှစ်းပြည် ပင်လုံမြို့သို့သွား၍ ပြည်မနှင့်တောင်တန်းဒေသများ ပူးပေါင်းရေးကို ရှင်းပြ သည်။ မိမိရေးဆွဲထားသာ ‘မှု’ ကို တောင်တန်းကိုယ်စားလှယ်များအား ဝင်၍၍ လေ့လာစေသည်။

ထိုအချိန်အထိ နယ်ချဲ့သမား၏ လက်ပါးစေများသည် ခြေထိုးလျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ ‘ဗုံးတွေက ငင်ဗျားတို့ကို လိုက်လျောလှုချဉ်လား၊ ဒါလောက် လွယ်တာဟာ အကြောင်းတရာ့တော့ ရှိမယ်။ အရှင်းမလုပ်ဘဲ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ရင်ကောင်းမယ်’ ဟုငွေး၊ ‘ဗိုလ်ချုပ်ကို ကြည့်ပါလား၊ ဂျပန်စိတ် မပျောက်

သေးဘူး၊ တော်တော်ကြာ ခင်ဗျားတို့ ဖက်ဆစ်လက်အောက် ရောက်သွားမှာဘဲ'
ဟုင်း ပြောဆို သတင်းလွင့်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရိုးသားမှုကို အကြောင်းမဲ့
ယုံကြည်ကြသော တောင်တန်းသားမှားသည် နားမယောင်ကြတော့ပေ။ မိုလ်ချုပ်
၏ အောက်ပါမိန့်ခွန်းကို ကြားနာကြပြီးလျှင် မြန်မာပြည်မန်င့် ပူးပေါင်းရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ နယ်ချုပ်လက်ပါးစေမှားလည်း 'ခဲ့လေသမျှ သဲရေကျ'
ဖြစ်ကြရလေတော့သာတည်း။

ပန်လုပေါ်လာခံတွင် ဝကားစပြောခွက်ကိုကိုင်ပြီးခိုင်းနှင့်
စပြောကြားစနားသာ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပင်လုမိန့်ခန်း

“ပင်လုအစည်းအဝေးကို အကြောင်းနှစ်မျိုးကြောင့် လာရကြောင်း။ ထုတေသနမှာ မြန်မာပြည်ရှိရှိမျိုးများ ညီညွတ်ရေးအတွက်ဖြစ်၍ အခြားအကြောင်းမှာ လန်ဒန်ဆွေးနွေးပွဲမြှုံး တောင်တန်းဒေသနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကို ပြောဆိုရှင်းလင်းပြရန် ဖြစ်ကြောင်း။

ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးအရ မြန်မာပြည်ရှိရှိမျိုးအားလုံးမှာ ညီညွတ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း။ တန်ည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်လွှတ်လပ်ရေးမှာ ရပြီဟုဆိုနိုင်ကြောင်း။ ယခု ကျေနှုန်းနေသော ပြဿနာမှာ တောင်တန်းဒေသကိစ္စပင် ဖြစ်ကြောင်း။

ဘိုလပ်ဆွေးနွေးပွဲမြှုံး မြန်မာပြည် ကိုယ်စားလှယ်များက တောင်တန်းနယ် လွှတ်လပ်ရေးကို တချိန်တည်း မပေးခဲ့လျှင် တကယ်လွှတ်လပ်ရေးမဖြစ်နိုင်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း။ တောင်တန်းနယ်ကို ဖြတ်သွေ့တို့ တိုက်ရိုက်အပ်ချုပ်ခြင်းကို မြန်မာလူမျိုးတို့က မကြိုက်ကြောင်း။ တောင်တန်းနယ်ကို တောင်တန်းလူမျိုးများသာ အပ်ချုပ်စိုးမီးခြင်းကို မြန်မာများက ကြိုက်ကြောင်း။

ဖြတ်သွေ့တို့က တောင်တန်းနယ်လူမျိုးများသည် အောက်ကျေနောက်ကျဖြစ်နေသေးသဖြင့် လွှတ်လပ်ရေးနှင့် မတန်ဟု ထင်နေကြကြောင်း။ ထိုသို့တင်ပြချက်ကို မြန်မာများက သဘောမတူကြောင်း။ မြန်မာပြည် လွှတ်လပ်ရေးရသည်နှင့် တဖြောင်နက် တောင်တန်းနယ် လွှတ်လပ်ရေးရမည်ဟု မြန်မာများက ထင်မြောင်ကြောင်း။ မြန်မာများသည် တောင်တန်းဒေသများအတွက် ပြောဆိုခြင်းမှာ အပ်ချုပ်စိုးမီးလို့၍ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် တောင်တန်းနယ်များသည် မြန်မာပြည်နှင့်တန်းတူ အဆင့်အတန်း အခွင့်အရေး ရစေလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်း။

မြန်မာများသည် ဖြတိသူ၏ကျွန်း မဖြစ်လိုကြောင်း။ ထိနည်းကူ တောင်တန်းလူမျိုးများလည်း ဖြတိသူကျွန်းများအဖြစ် မရောက်စေလိုကြောင်း။ ထိုပြင် တောင်တန်းလူမျိုးများသည် မြန်မာကျွန်းအဖြစ် မဖြစ်စေလိုကြောင်း။

တောင်တန်းနယ် စီမံအပ်ချုပ်ရေးမှာ ကောင်စီ၏ လက်ထဲ၌ ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုကောင်စီအဖွဲ့ထဲ၌ တောင်တန်းနယ်မှ ကိုယ်စားလှယ်တယောက်ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ငါး၏ လက်ထဲမှာကား ထိုအပ်ချုပ်ရေး ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဖြတိသူတို့မှာ မြန်မာပြည်၌ ကြာရည်စွာ အပ်စီးရန် အခွင့်အခါ မရှိတော့ကြောင်း။ စောစော သို့မဟုတ် အနည်းငယ်ကြာလျင် မြန်မာပြည်ကို စွန့်လွတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုကြောင့် ကျွန်းပိတ္တိကိုယ်ကို ကျွန်းပိတ္တိအားကိုးအားထား ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုနေရာ၌ ညီညွတ်ရေးမှာ လွန်စွာပင် လိုကြောင်း။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါမှုပင် အဆင့်အတန်း မြင့်နိုင်ကြောင်း။ လွတ်လပ်ရေးမရလျှင် လက်ရှိ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေသော အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း။

လူဖြူဖြစ်စေ၊ လူမဲဖြစ်စေ၊ မည်သူ့ကိုမဆို မကြောက်မရုံးနှင့် ငင်းတို့က တောင်တန်းလူမျိုးများကို မေးခဲ့လျှင် တောင်တန်းလူမျိုးများက လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်တယ်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ခြောက်လျှင်လည်း မကြောက်ကြနှင့်၊ ချော့လျှင်လည်း မပျော့ကြနှင့်။ တောင်တန်းလူမျိုးများသည် မြန်မာပြည်ကဲသို့ ဘူညီသော အဆင့်အတန်းကို လိုချင်သည်ဟု ပြောရမည် ဖြစ်ကြောင်း။ ဒါကို ယနေ့ ပြောလိုက်ရင် နက်ဖြန် အဆွဲတို့ လွတ်လပ်ရေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း။”

ပင်လုံစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးနေပုံ

၁၉၄၇-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂-ရက်နေ့၊ နံနက် ၁၀-နာရီအချိန်တွင် ရာဇ်ဝင်တွင်သည့် ‘ပင်လုံစာချုပ်’ ကို အောက်ပါခေါင်းဆောင်ကြီးများက လက်မှတ် ရေးထိုးကြလေသည်။

၁။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်း = ဗမာပြည်ခေါင်းဆောင်

၂။ စောခွန်ပန်းဆိုင် = တောင်ပိုင်ဖော်ဘွား

၃။ စောရွှေသိုက် = ညောင်ရွှေဖော်ဘွား

၄။ စောဟုံဖ = မြောက်ပိုင်းသိန်းနှီးဖော်ဘွား

၅။ စောနှုန်းအေး = သာခမန်းဖော်ဘွား

၆။ စောထွဲန်းအေး = သာခမန်းဖော်ဘွား

၇။ ခွန်ပန်း = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ မြောက်ပိုင်းသိန်းနှီး

၈။ ဦးတင်အေး = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ တောင်ကြီး

၉။ ဦးကြား = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ သီပါ

- ၁၀။ စေယစ်ဖ = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ သီပါ
- ၁၁။ ဆမားချုးဝါးဆင်ဝါးနောင် = ကချင်ကိုယ်စားလှယ်၊ မြစ်ကြီးနား
- ၁၂။ ဇော်ရှစ် = ကချင်ကိုယ်စားလှယ်၊ မြစ်ကြီးနား
- ၁၃။ ခွန်ထိုး = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ ပင်လုံ
- ၁၄။ ဦးထွန်းမြင့် = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ မောက်မယ်
- ၁၅။ ခွန်စော = လူထုကိုယ်စားလှယ်၊ ပင်းတယ
- ၁၆။ ဦးဖြူး = စော်ဘွားကိုယ်စားလှယ်၊ ကျိုင်းတုံး
- ၁၇။ တန်ရအောင် = ကချင်ကိုယ်စားလှယ်၊ မြစ်ကြီးနား
- ၁၈။ ခူးဝါးဇော်လွန်း = ကချင်ကိုယ်စားလှယ်၊ ဗန်းမော်
- ၁၉။ လဘန်းဂရောင်း = ကချင်ကိုယ်စားလှယ်၊ ဗန်းမော်
- ၂၀။ ဦးလှာမောင် = ချင်းကိုယ်စားလှယ်၊ ဖလမ်း
- ၂၁။ ဦးသောင်ဘုတ် = ချင်းကိုယ်စားလှယ်၊ တစ်ဒင်း
- ၂၂။ ဦးဝမ်းကိုဟော = ချင်းကိုယ်စားလှယ်၊ ဟတ်ကား

ထိုနေ့ ထိုအချိန်သည် 'ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ' တည်း ဟူသော သားရတနာအတွက် ကာလရောက်ည် တည်သောအချိန် ဖြစ်ပေသတည်း။

* * * * *

(၂၀)

လယ်သမား၊ အလုပ်သမားနှင့် တိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော်

တောင်ကန်းဒေသများကို အောင်မြင်စွာ စည်းရုံးပြီးသည့်နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရီပါ၊ တိုင်းပြည်တွင်ဖြစ်ပေါ် နေသော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရလေသည်။ ပြည်ထဲအရေး ပေါက်နဲ့ကျေး ဟူသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ် ရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာများသည် ရှုပ်ထွေးများပြားလှပေ သည်။

ဌိမ်ဝပ်ပါပြားရေး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ လယ်သမားအရေး၊ အလုပ်သမားအရေး စသည်ဖြင့် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြာက်ထောင်ကို နေ့မအား ညမအား ဖြေရှင်းနေရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် အချိန်မှန် မစားရ၊ အချိန်မှန် မအိပ်ရချေ။ တနေ့ သူ့အိမ်တွင် တည်းခိုနေရင်း ကျွန်ုတော်သည် သူ့ဖြစ်အင်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် မှန်မှန်စား၊ မှန်မှန်အိပ်ရန် ပြောမိပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကမူ ‘ဘယ်နှပ်လုပ်မလဲ၊ လူထုခေါင်းဆောင်ခို့တာ ဒီလိုဘဲ လုပ်ရမှာဘဲ’ လွှတ်လပ်ရေး ရပြီးရင်တော့ နိုင်ငံရေးကတွက်တော့မယ်’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ထမင်းစားနေရင်းလည်း နိုင်ငံရေးကိုသာ စိတ်စောနေတတ်ပါသည်။ တနေ့တွင် သူတို့နေးမောင်နှုန်း ကျွန်ုတော်တို့ ထမင်းစားနေကြစဉ် သူ၏ ရင်နှစ်သည်းခုံများဖြစ်သော အောင်ဆန်းဦး၊ အောင်ဆန်းလင်းတို့ သည် ထမင်းစားပွဲနားသို့ လာကြပါသည်။ ကျွန်ုတော်က ဝက်အူချောင်းကလေး များ ကျွေးလိုက်ပါသည်။ ကလေးများလည်း အကြော်ကြော်လာ၍ ကျွန်ုတော်က လည်း လာတိုင်း ကျွေးပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့သားကလေးများကိုကြည့်ပြီး

‘မင်းတို့ကလဲကွာ၊ ဟိုလူတွေလိုဘဲ၊ ပေးမှန်းသိတိင်း လိုချင်တာဘဲ’ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်အချို့သည် နိုင်ငံရေး ဖျေးဆော်နေကြပါသည်။ မိုလ်ချုပ်သည် ထမင်းစားနေရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို စဉ်းစား မိဟန် တူပါသည်။

အစိုးရအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော်လည်း မိုလ်ချုပ်၏ အိမ်မှာ တံခါးမရှိ၊ စားမရှိ ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်နိုင်၍ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်နိုင်ကြပါသည်။ ပြည်၏ လူထုသည် မိုလ်ချုပ်ထံသို့ အချိန်မရွေးလာတွေ့၍ မိမိတို့၏ ပြဿနာများကို တင်ပြနိုင်ကြပါသည်။

၁၉၄၇-ခု၊ ဧပြီလ ၂၉-ရက်နေ့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်တွင် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းကြောင်းအဆိုကို ထောက်ခံရှင်း ကချင်ခေါင်းဆောင် ဆမားကူးဝါး ဆင်ဝါးနောင်က ‘မိုလ်ချုပ်ကို လိုက်လိုက်လဲလဲ မချိုးကျိုးသဲ မနေနိုင်သည့် အချက်တရမှာလည်း သူများတွေက နှစ်းရင်းဝန်တို့ ဘာတို့လုပ်တယ်ဆိုရင် အိမ် ဝင်တံခါးပေါက်တွင် ပုလိပ်တို့ အစောင့်တို့ ဘာတို့ ထားရှုတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ သို့သော် မိုလ်ချုပ်ကတော့ ဘာမျှ မထားချင်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရမယ် ဆိုရင် မည်သည့် ဆင်းရဲသားမဆို မိမိတို့၏ အရေးပြဿနာများကို မိုလ်ချုပ်ထံ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ သည်လိုအချက်တွေကို ထောက် ရှုခြင်းအားဖြင့် မိုလ်ချုပ်ဟာ တိုင်းပြည်ဆင်းရဲသားများကို မည်သို့ ဂရဏာရှိပြီး မည်သို့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတယ်ဆိုတာကို အလွယ်တကူကျနစွာ သိနိုင်ပါတယ်’ ဟု ထည့်သွင်းပြောဆိုသွားလေသည်။

မြန်မာပြည်သည် နိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူဦးရေအားလုံး ၈၅-ရာခိုင်နှုန်းမျှသော တောင်သူလယ်သမားများ၏ အရေးကို ဖြေရှင်းရသည့် တာဝန်သည် အစိုးရတိုင်း၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အာဏာရပြီးနောက် မကြာမီ တောင်သူလယ်သမားများ၏ သက်သာရောင်ချိရေး အတွက် သီးစားခနှစ်းထားများကို ပြင်ဆင်ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လေသည်။ ထိုပြင်

လယ်သမားများ၏ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရေရှည်စီမံကိန်းများကိုလည်း စဉ်းစားထားလေသည်။

၁၉၄၇-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅-ရက်နေ့တွင် ကျင်းပသော တောင်သူ လယ်သမား ညီလာခံတွင် ဗိုလ်ချုပ်က 'တောင်သူလယ်သမားတွေဟာ ဗမာပြည် မှာ လူများစုဖြစ်တယ်။' လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး ပါလာမယ်။ တောင်သူလယ်သမားလူများစုရဲ့ အခွင့်အရေးမပါဘဲ လွတ်လပ်ရေး ဟာ အမိမိပါယ် မရှိဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ခုအခါမှာတော့ ဆင့်ပါးစပ် နှစ်းပက် သလို ဖြစ်နေတယ်။ လုပ်ချင်သလို မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့လိုချင်ကြသလို မြေရှင်စနစ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်စနစ်ကို ဖြုတ်ပြစ်နိုင် ဘို့ဘဲ' စသည်ဖြင့် မြှက်ကြားခဲ့လေသည်။ [မိန့်ခွန်း အပြည့်အစုံကို နောက်ဆက် တွဲ ၆-တွင် ဖတ်ပါ။]

တောင်သူလယ်သမား ပြသေနာများကို ဖြေရှင်းရင်း ဗိုလ်ချုပ် အောင်သန်းသည် အလုပ်သမားသပိတ်ကိစ္စများကိုလည်း ဖြေရှင်းရလေသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ပြန်လာကြသော ဖြတ်သွေကုမ္ပဏီကြီးများသည် အရင်းရင်ကြီး များပါပီ အလုပ်သမားများကို မသောရုံတမယ်သာ ကျေးချင်ကြလေသည်။ စားဝတ်နေရေး မဖူလုံသော အလုပ်သမားများအဖို့ သပိတ်လက်နှက် စွဲကိုင်ရုံမှ တပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိပေ။ ယခင်အဖို့ရများလက်ထက်ကမူ အလုပ်သမား သပိတ်များသည် အကြမ်းဖက်ဖြွစ်းခြင်းကိုသာ ခံကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အဖိုးရ ကား လောလောဆယ်အားဖြင့် အလုပ်သမားများ ရသင့်ရထိက်သော အခွင့် အရေးများရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရုံမက၊ အလုပ်သမားများ ဘဝလွတ်မြောက် ရေးအတွက် ရေရှည်စီမံကိန်းများကိုလည်း စဉ်းစားထားလေသည်။

၁၉၄၇-ခု၊ မတ်လ ၁၀-ရက်နေ့၊ မြန်မာပြည် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီး များအသင်း နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်က အောက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်းပြောကြားသွားပါသည်။

“မြန်မာပြည်၌ အရေးကြီးသော စက်မှုလပ်ငန်း အရပ်ရပ်ကို ပြည်သူ့ပိုင်လုပ်ရန် ကျွန်ုပ် ကြံ့ချွဲယ်ကြောင်း။ ထိုသို့ပြုလုပ်မှုသာ လူတို့ စိတ်ကျေနှင့်၍ ဖျော်ဆုံး နေနိုင်သော အဆင့်အတန်းကို ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် စွဲမြှော့ ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ပြည်သူ့ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်ခြင်းမှာ စိတ်သဘော ဖြူဖြောင့်စွာနှင့် မှန်ကန်သော အချိန်ရောက်မှ လုပ်ရမည်ဆိုချက်ကို သိရှိကြောင်း။

အရင်းရှင်ဝါဒသည် အခါခိုင်သိမ်း လိုလားအပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ကြောင်း။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ပြည်မှာ တလုမ်းမတက်နိုင်မိ၊ ထိုအရင်းရှင်ဝါဒထဲမှပင် လုပ်ကိုင်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ သို့သော် အရင်းရှင်စနစ်ကို အနောက်နိုင်ငံများမှာကဲ့သို့ တရားလွန် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် မလုပ်သင့်ကြောင်း။

မြန်မာပြည်သည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလိုလျင် နိုင်ငံခြား အကူအညီကို လိုလိမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း။ တိုးတက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ နိုင်ငံခြား အကူအညီကို ဖိတ်ခေါ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုသို့ ဖိတ်ခေါ်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စီမံသလိုလုပ်နိုင်မှုသာ ထိုနိုင်ငံခြားအကူအညီကို လက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ငင်းနိုင်ငံခြားအကူအညီကို ကော်ကြိုးလွှတ်ထားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း။

ယခုအခါမှ အလုပ်သမား မပြုမ်သက်မှုများရှိလျက် သပိတ်မောက်နေကြကြောင်း။ ထိုသို့ သပိတ်မောက်ခြင်းမှာ အရင်းရှင်ဝါဒ၌ မလွှဲမရောင်သာဘဲ ဖြစ်ပွားရမည်ပင် ဖြစ်ကြောင်း။ အလုပ်သမားများ၏ တောင်းဆိုချက်အများပင် တရာ့မျှတကြောင်း။ မြန်မာပြည်ရှိ အလုပ်သမား အခြေအနေနှင့် နှိုင်းစာလျင် များစွာ ကျေနှင့်ဖွှာယ် ရရှိကြောင်း။ လုံခြုံရေးလည်း မရှိကြောင်း။ အလုပ်သမားများ နှီးကြားလာပြီဖြစ်၍ ငင်းတို့ လိုလားချက်ကို တောင်းရာ ပထမအကြိမ်ဖြစ်၍ များတာ ပိုတာ တွေ ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း။ အလုပ်သမားအရေးကို အပြစ်တင် ရှုံးချွို့ မသင့်ကြောင်း။ ကူးသန်းရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းရှင်များက လက်ရှိအလုပ်သမားသပိတ်ကို ဖြေရှင်းရာ၌ သဘောတူဖြီးအချက်များကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုက်လျော့သင့်

ကြောင်း။ အစိုးရကလည်း သပိတ်အရေးပြီးအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေ ကြောင်း။ ဖြေရှင်းသဘောတူပြီး အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မလိုက်နာလျှင် စက်မှုစီးပွားရေးလုပ်ငန်း အေးပြီးရန် အစိုးရက ကြပ်တည်းသော အရေးယူမှုကို ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။”

အထက်ပါမိန့်ခွန်း၏ ကောက်နှုတ်ချက်ကို ဖတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အရင်းရင်ဖက် မလိုက်၊ အလုပ်သမားဖက်သာ လိုက် ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အရင်းရင်ဝါဒီ မဟုတ်ဘဲ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တဖက်တွင် အစိုးရခေါင်းဆောင်အနေဖြင့် နေ့စဉ်ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရပြီး အခြား တဖက်တွင် တိုင်းပြည်လွှာတို့လည်းရေးအတွက် အုတ်မြေချေပေးမည့် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှာတို့တော် ရွှေးကောက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ရာတွင် မည်သို့သော အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ကို အောက်ပါ ထုတ်ပြန်ကြညာချက်က ဖော်ပြပေသည်။

၁၉၄၇-ခ မတ်လအတွင်း ဖ.ဆ.ပ.လ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့်
ထုတ်ပြန်ကြညာချက်

“ဗမာတွေ လမ်းနှစ်ခွဲသို့ ရောက်နေကြပြီ။ တလမ်းမှာ ကျွန်ုတ်သက်ရှည် မည့်လမ်း ဖြစ်သည်။ အခြားတလမ်းမှာ ကျွန်ုတ်သက်တို့မည့်လမ်း ဖြစ်သည်။ ဤ လမ်းနှစ်လမ်းအနက် ဘယ်လမ်းကို လိုက်ကြမည်လဲ။ ဤမေးခွန်းကို ၁၃၀၈-ခ တန်ခူးလဆုတ် ငံ-ရက်နေ့(အပြီးလ ၉-ရက်နေ့)တွင် ကျင်းပမည့် တိုင်းပြည်ပြု လွှာတို့တော်ရွှေးကောက်ပွဲကြီးတွင် ဗမာတွေကိုယ်တိုင် ဖော်ကြားရတော့မည်။ ဤ

အဖြေကို မပေးမိ လက်ငင်းနိုင်ငံရေး အခြေအနေကို ဗမာတိုင်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ထားရန် လိုသည်။

ယခုအခါ ဗမာနိုင်ငံရေးတွင် ဖော်ပေါ်လ နှင့် ဖော်ပေါ်လ ဆန့်ကျင်ရေး ဟူ၍ အကြမ်းအားဖြင့် နိုင်ငံရေးသမား နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသည်။ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြော ရလျှင် ဖော်ပေါ်လ ဆန့်ကျင်ရေးသမားများထဲတွင် (၁) ဤတိသွေ့နှင့်သမား တွေ၏ ပဋိမံတပ်သားများ၊ (၂) မင်းသားကြီးလုပ်ချင်သူများ ပါကြသည်။ ဤတိ သွေ့နှင့်သမားတို့၏ ပဋိမံတပ်သားများဆိုသည်မှာ တြေားမဟုတ်။ ဗမာအဆီ အနှစ်များကို စားသောက်နေကြသော ဤတိသွေ့နှင့်သမားများထံမှ အရှိုးအရင်း များကို လက်ဝေခြံးလျင် ဗမာပြည်တွင်းရှိ ဤတိသွေ့နှင့်သမားတို့၏ အလို တော်ကိုလိုက်၍ လုပ်ပေးနေသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ဥပမာ ဖော်ပေါ်လ အင်အားစုများကို ပျက်ပြားအောင် ပြုလုပ်ခြင်း။ ဖော်ပေါ်လ အပေါ်တွင် လူထုက အထင်လွှာအောင် လှုံးဆော်ပေးခြင်း။ ဤတိသွေ့နှင့်သမားတိုးတည်းကို မဲပြီး မတိုက်နိုင်အောင် ဖော်ပေါ်လ ကို ဘေးနှင့် နောက်မှ ဝင်၍ တိုက်ပေးခြင်း အစရှိသည့် လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့မှ မကသေး၊ ရွေးကောက်ပွဲ မလုပ်ဖြစ်အောင်ပင် အဆိုပါ ပဋိမံတပ်သားတို့၏ အကူအညီဖြင့် ဤတိသွေ့နှင့်သမားတို့သည် ကြီးစားကြပေလိမ့်ဦးမည်။

ဤတိသွေ့နှင့်သမားတို့သည် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၉-အရ ဗမာပြည်ကို တချက်လွှာတ်အာဏာများဖြင့် အပ်စီးလိုကြသဖြင့် တိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲကို မဆိုထားဘို့၊ ၁၉၃၅-ခု အက်ဥပဒေအရ ဥပဒေပြုလွှာတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲကိုပင် မကျင်းပလို့။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြီး၊ ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလော့။

ယခုအခါတွင် ဖော်ပေါ်လ၏ နောက်၌ရှိသော ဗမာလူထုကြီး၏ အရှိုး အဝါကို မခံနိုင်သဖြင့် ဥပဒေပြုလွှာတ်တော် မကတော့ဘဲ လွှာတ်လပ်ရေး စည်းမျဉ်းကို ရေးဆွဲရမည့် တိုင်းပြု ပြည်ပြုလွှာတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲကိုပင် ခွင့်ပြု ရပေဖြီး။ သို့ရာတွင် မလုပ်ဖြစ်လေလေ၊ ဤတိသွေ့နှင့်သမားများသည်

ဗမာ အဆိအနှစ်များကို အချိန်ကြာကြာ စားသောက်နေရလေ ဟူသော သဘော ဖြင့် ငွေးတို့၏ ပွဲမံတပ်သားများကို အသုံးပြုပြီး ရွေးကောက်ပွဲကို ဖျက်ပစ်မှာ ထိုးရိမ်ရသေးသည်။ ဤအချက်ကို လူထုသည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ရမည်။

အီန္ဒိယပြည်တွင် ဖြတ်သွေ့နှင့် သမားတို့သည် ရွေးကောက်ပွဲမြှုပ်နည်းလည်း တိုင်းပြု ပြည်ပြုလွှာတ်တော် မကျင်းပနိုင်အောင် ဟိန္ဒာနှင့် မွတ်စလင်ကို ကစားပေးလျက် ရှိသဖြင့် အီန္ဒိယသည် လွတ်လပ်ရေးတော်းဝသို့ ရောက်နေပါလျက် ယခုထက်တိုင် ဘတ်မျောလျက် ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဗမာ လွတ်လပ်ရေးကို ဘတ်မျောအောင် ပြုလုပ်ပေးကြမည့် ဗမာပွဲမံတပ်သားများကို လည်း လူထုသည် ကောင်းစွာ သတိပြုကြရလိမ့်မည်။

ပွဲမံတပ်သားများ၏ အကြောင်းကိုကား အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းသားကြီးလုပ်ချင်သူများ၏ အကြောင်းကို ရှင်းပြရှုံးမည်။ ယခုအခါတွင် ဖေဆာပါလ သည် လူထု၏ရှေ့၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်၍ ခေါင်းဆောင်နေခြင်းကို ထိုမင်းသားကြီးလုပ်လိုသူများသည် မနာလို မရှစ်မြှုကြချေ။ ရပ်ချင်းရပ်ရင် သူတို့သာ ရပ်လိုကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ရှေ့နောက်မညီညွတ်သော ခေါင်းဆောင်မှု၊ အမြင်တို့သော ခေါင်းဆောင်မှု၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေ မာရင်ပြီးရောဟူသော ခေါင်းဆောင်မှု၊ မကြာခဏ ဖောက်လွှာဖောက်ပြန် ဖြစ်ခဲ့ရသော ခေါင်းဆောင်မှုများကြောင့် လူထုကလည်း ငွေးတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရသည့်အခါတွင် ဗမာလွတ်လပ်ရေးလမ်းစဉ်ကို မည်သို့ပင် ထိခိုက်စေကာ မူ ကရမစိုက်ဘဲ ထိုမင်းသားကြီးမလုပ်ရသူများသည် ပတ်မကြီးကို ထိုးဖောက်ရန် လုံးလုပ်ခြုံကြသည်ကို တိုင်းပြည်လူထု၏ မျက်မြှင်ပင် မဟုတ်လော့။

သို့ဖြစ်ရာ မင်းသားကြီးမလုပ်ရလျှင် မနေနိုင်သော ထိုးခေါင်းဆောင် တစ်သည် ပတ်မကြီးကို ထိုးဖောက်လျက်ရှိကြ၏။ ငွေးတို့အတွက်မှာမူ ငွေးတို့ ခေါင်းဆောင်မှုသာလျှင် အမိက ဖြစ်သည်။ လူထုလွတ်လပ်ရေးမှာ သူတို့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မှုလောက် အရေးမကြီးပေ။ ထိုးကြောင့်လည်း သူတို့ ခေါင်းဆောင် မဖြစ်ရသည့်အခါတွင် ဗမာလွတ်လပ်ရေးလမ်းစဉ်ကို မည်သို့ပင် ထိခိုက်စေကာ မူ ကရမစိုက်ဘဲ ထိုမင်းသားကြီးမလုပ်ရသူများသည် ပတ်မကြီးကို ထိုးဖောက်ရန် လုံးလုပ်ခြုံကြသည်ကို တိုင်းပြည်လူထု၏ မျက်မြှင်ပင် မဟုတ်လော့။

ဗမာလူထုကြီးသည် ယခုအခါတွင် လမ်းနှစ်ခုသို့ ရောက်လျက်ရှိကြပြီ
ဖြစ်ရာ ယခုပြောခဲ့ပြီးသော ဖြတ်သွားနယ်ခဲ့သမားတို့၏ ပွဲမံတပ်သားများနှင့်
မင်းသားကြီးမလုပ်ရသူများကို ကောင်းစွာ သတိပြုကြရမည်။ ထိုသူတို့၏ မှား
ယဉ်းသော ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် ကျွန်းသက်ရှည်စေမည့် လမ်းသို့ မလိုက်မိကြ
ရန်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သတိပြုကြရမည်။

ရေးက ကျင်းပခဲ့သော ရွှေးကောက်ပွဲများတွင် မဲအထည့်မှားသွားရင်၊
ထိုအထည့်မှားသည့်အက်ကို ငါးနှစ်သာ ခံခဲ့ရသည်။ ငါးနှစ်စွဲ၍ ရွှေးကောက် ပွဲ
အသစ်လုပ်ရင် ထိုအမှားကို ပြင်နိုင်သည်။ ယခု တိုင်းပြည်ပြုလွှာတော် ရွှေး
ကောက်ပွဲမှာမူကား ဗမ္ဗနောက်ရေးကို ဆုံးဖြတ်မည့် ရွှေးကောက်ပွဲ ဖြစ်နေသော
ကြောင့် တခါအထည့်မှားယဉ်းလျှင် ငါးနှစ်မက တသက်နီးပါးမျှ ခံကြ
လိမ့်မည်။

ယနေ့အထိ ကျွန်းတော်ခေါင်းဆောင်လျက်ရှိသော ဖေဆာဝါလ ကို
ထောက်ခံအားပေးခဲ့သော ဗမာလူထုကြီးသည် ၁၃၀၈-ခု၊ တန်ခူးလဆုတ် ၁၄-
ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည့် ရွှေးကောက်ပွဲကြီးမွှုလည်း ယခုကဲ့သို့ပင် ကြုံကြုံ
ခိုင်ခိုင် အားပေးမည်ဆိုလျှင် တနှစ်အတွင်း ဗမာနိုင်ငံသည် လုံးဝ လွှတ်လပ်
ရမည်ဟု ကျွန်းတော် အာမခံပံ့ပါသည်။

ကျွန်းတော်သည် တိုင်းပြည်ကို တခါဘူးမျှ တပတ်မရှိက်ခဲ့ဘူးသည်ကို
လူထုကောင်းကောင်းသိပါသည်။ အထူးရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်
လက်ထက်က အသက်စွန်ပြီး လက်ရုံးရည် သုံးသင့်သည့်အချိန်တွင် တိုင်းပြည်
ကို တပတ်ရှိက်ပြီး ခေါင်းမရောင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်းတော်ကိုယ်တိုင် လက်နက်ကိုင်ပြီး
တော်လှန်ခဲ့သည်။ ကျွန်းတော်အတွက်မှာဆိုလျှင် လက်ရုံးရည်နှင့် နှလုံးရည်
သည် ဘာမျှထူးခြားခြင်း မရှိပါ။ လူထုတရာတည်းကိုသာ ရေးရှုပြီး သင့်သလို
ကြည့်သုံးသွားမည်။ လူထုလွှာတ်လပ်ရေးအတွက် လက်ရုံးရည်ကို လမ်းလွှာမပြခဲ့
သလို၊ လူထုလွှာတ်လပ်ရေးအတွက် နှလုံးရည်ကို အသုံးပြုသင့်သည့်အခါတွင်
လည်း ပါးစပ်တော်လှန်ရေးသမား၊ စက္ကားတော်လှန်ရေးသမား၊ ဂမူးရှားထိုးသမား

များ၏ ကဲရဲရုံ၊ ချခြင်းကို ကြောက်လန့်တုန်လှပ်ပြီး လူထုကို ရောက်မတွန်းခဲ့ပါ။ လက်ရုံးရည်ကိုသော်ငင်း၊ နှလုံးရည်ကိုသော်ငင်း လူထုလွှတ်လပ်ရေးအတွက် အတိအကျ သုံးရန်သင့်သည့်အချိန်အခါတွင် ဘာကိုမျှ မထောက်ထားဘဲ လူထုကို တပတ်ရှိက်၍ မနေဘဲ တော်ဖြောင့်မှန်ကန်စွာ အသုံးပြုသွားမည်ကို စိတ်ချယ့်ကြည်ကြပါ။

၁၉၄၆-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလဆန်းလောက်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဗမ္ဗုလွှတ်လပ်ရေးကို လမ်းမမြင် ကမ်းမမြင် ဖြစ်ခဲ့ရာမှ လွှတ်လပ်ရေးစဉ်းများ ရေးဆွဲနိုင်သည့် တိုင်းပြည်ပြုလွှာတွင် ရွှေးကောက်ပွဲကျင်းပပေးရသည် အထိ ဖြတ်သွေးအစိုးရတို့က လျှော့ပေးခဲ့ရသည့်မှာလည်း အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဖေဆာပေလ သည် လွှတ်လပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လက်ရုံးရည်ကိုသော်ငင်း၊ နှလုံးရည်ကိုသော်ငင်း ငဲ့ကွက်တွန့်တို့ခြင်းမရှိဘဲ တော်ဖြောင့်မှန်ကန်စွာ အသုံးပြုနိုင်သည့် အစွမ်းရှိသည်ကို ဖြတ်သွေးအစိုးရတို့က ကောင်းစွာ သဘောပါက်လျက်ရှိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ယခုအချိန်အထိ လူထုကြီး၏ရှေ့တွင် ကျွန်တော် မားမား မတ်မတ် ရပ်နေနိုင်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော် တော်လျှော့ မဟုတ်ပါ။ လူထုလွှတ်လပ်ရေးအတွက် လမ်းမှန် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါတိုင်းတွင် အသက်စွန်းရမည်ကိုလည်း မကြောက်၊ ကဲရဲရှေ့တွင်ချခဲ့ရမည်ကိုလည်း မတုန်လှပ်ဘဲ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာတို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွှေ့ရွှေ့ချွဲချွဲခေါင်းဆောင်၍ လုပ်ပြုခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို တိုင်းပြည်လူထု အသိဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခုကဲရဲ့သို့ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေသော လမ်းနှစ်ခွဲသို့ ဗမာလူထုကြီးသည် ရောက်ရှိနေသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်သော ဖေဆာပေလ လမ်းသို့ပင် ဗမာလူထုကြီးသည် မမိတ်မသုံး ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် လိုက်ရန် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထပ်မံ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

ဖေဆာပေလ အမတ်လောင်းများထဲမှ အချို့တို့သည် လူထုက ကြိုက်နှစ်သက်သော အမတ်လောင်းများ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ တကယ်တမ်း အရွေးခဲ

ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဖေဆာပါလ အမတ်လောင်းစာရင်းထဲမှ ပြုတ်ကျိုး
နေကောင်း ကျွန်ုင်နေခဲ့ပေလီမှုမည်။ ကျွန်ုင်တော်တို့မြှုပူရရှိသော အလွန်တို့တောင်း
သည့် အချိန်ကလေးတွင် အပြေးအလွှား စီစဉ်လိုက်ရသောကြောင့် အထက်ပါ
ချုတ်ယွင်းချက်ပါရှိခဲ့လျှင်လည်း မမှုလွှတ်လပ်ရေးကြီးနှင့် ဖေဆာပါလ ကို
ထောက်ထားကြပြီး သည်ခံကြရန်ကို မမှာလူထုကြီးအား ကျွန်ုင်တော် အထူး
မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုင်တော်တို့ရရှိသော အလွန်တို့
တောင်းသည့် အချိန်ကလေးအတွင်း၍ပင်လျှင် ကျွန်ုင်တော်တို့သည် မမှာလူထု၏
သစ္စာကို မဖောက်ဖျက်မည့်လူများအား များများရနိုင်သမျှ ရအောင် ကျွန်ုင်တော်
တို့သည် အထူးကြီးစားခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုင်တော် အာမခံပါသည်။

ကျားနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသည့်အချိန်အခါမျိုးတွင် တော်းကိုတော်း စိတ်
ကောက်ပြီး ထိုင်၍မဖြစ်သကဲ့သို့ မမှုသေရေးရှင်ရေးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရ^၁
သည့် အခါမျိုးတွင်လည်း မကျေနပ်မူ အသေးအဖွဲ့ကလေးကို ရိုးမယ်ဖွဲ့၍၍
မနေကြနှင့်။ ယခုအရေးသည် တချက်အမှားမခံသော အရေးကြီးဖြစ်သဖြင့်
လူထုကြီးသည် မိမိတို့၏ မျိုးချိစိတ်ပေါ်တော်ကို အမြားအချိန်များထက် ဤအချိန်
တွင် ထူးထူးကဲက ပြသကြရန် ကျွန်ုင်တော် တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုင်တော် ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း လူထုကြီးသည် ဖေဆာပါလ
ကို ရေးအခါများကဲ့သို့ ဆက်လက်ထောက်ခံကြမည်ဆိုရင် လူထု၏ လွှတ်လပ်
ရေးသည် ဒီတန္ထံ့အတွင်း ရမည်မှာ မလွှဲချေ။”

အလွန်အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော အထက်ပါကြညာချက်ကို ထုတ်ပြန်ပြီး
နောက် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မနားမနေ နယ်အသီးသီးသို့ထွက်၍
တိုင်းပြည်ပြု စွဲတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ဟောပြောစည်းရုံးရလေသည်။
အလွန်ပူပိုင်းသော နွေရာသီဒဏ်ကိုပင် အလျှော့ဗုံးမမှာဘ ‘စတေရှင်ဝက်ဂွန်း’ ကား
ဖြင့် တနေ့လျှင် မိုင်တရားကျော် နှစ်ရာနှီးပါးမျှ ခရီးထွက်ကာ ဟောပြောခဲ့လေ
သည်။ တနေ့လျှင် အနည်းဆုံး သုံးလေးနေရာတွင် တရားဟောရလေသည်။

ဟောရာတွင်လည်း ၁၇၂၂ခု။ အချိန်ဖြူးတီးမှုမရှိအောင် အထူးကရုစိက်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သွားလေရာ အတူပါခဲ့သော ဦးပုကလေးက သူ၏ ‘ငါတို့ ဗိုလ်ချုပ်ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလ’ စာအုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် အချိန်ငဲ့ပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ၏ ခရီးစဉ်တစ်

“ဗိုလ်ချုပ်သည် နိုင်ငံရေးတရားပွဲ ကျင်းပရာ၌ ၁၇၂၃ခု၊ ကာ အချိန်ဖြူးတီးမှုမျိုးကို မကြိုက်ချေ။ ဥပမာ မိမိရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် တရားဟောစင်ပေါ် သို့ တက်ဟောပြီးသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ရှေ့သို့ဆက်ထွက်ပြီး ချိန်းထားသော အစီအစဉ်အတိုင်း အမိုးရောက်အောင် သွားပြီး ဟောလေ့ရှိ၏။ လွန်လေပြီးသော ဓာတ်ဟောင်းကကဲ့သို့ အဖြစ်၊ စည်တော်တို့ဖြင့် အချိန်ကုန်စေ့များကို အလို မရှိ။ မော်တော်ကားမောင်းရာတွင်လည်း တနာရုလျှင် မိုင် ၂၅-၃၀ လောက် မောင်းသည်ကို မကြိုက်။ မိုင် ၄၀-၅၀ လောက်မောင်းမှ ကျေန်ပ်၏။”

ဦးပုကလေးရေးသားချက်ကို ကျွန်တော့ကိုယ်တွေ့ဖြင့် ထောက်ခဲ့လိုပါသည်။ တနေ့တည်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် နတ်မောက်မှ မကွေး၊ ထိုမှတဆင့် တောင်တွင်းကြီးသို့ ရောက်လာ၍ တရားဟောပြီးနောက် အာလု(ယခု အောင်လု)

သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်။ ကားလမ်းဘေးရှိ ကျွန်တော့အိမ်သို့ ဓာတ္တဝင်၍ သူတူကလေး၊ တူမကလေးများကို နှုတ်ဆက်ရန် ကျွန်တော်က ဖိတ်ခေါ်သည်ကို လက်မခံချေ။ သူကိုကြည့်ရန် ကျွန်တော့အိမ်၌ စောင့်နေကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ယောကျေား၊ မိန်းမများသည် မှန်းမြေနှင့်မကိုက် ဖြစ်သွားရရှာလေသည်။

ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ့ဗြိလည်း မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲများလုပ်ရ၊ အသံလွှင့်ရ စသည်ဖြင့် နားရသည် မရှိပါ။ မိုလ်ချုပ်ကား အုံသာစရာကောင်းလောက်အောင် အပင်ပန်းခံနိုင်သူပေတည်း။

၁၉၄၇-ခ မတ်လ ၁၉-ရက်နေ့၊ ကျင်းပသော နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲတွင် မိုလ်ချုပ်က ဥပဒေပြုလွှာတ်တော်နှင့် တိုင်းပြု ပြည်ပြုလွှာတ်တော် မည်သို့ ကွာမြားပုံ၊ ဗမာပြည်သည် ငယ်သော်လည်း မည်မျှအရေးကြီးပုံ၊ ပြည်သူကို ယုံကြည့်ပုံ၊ လူထု(အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေ) ညီညွတ်ရေးအတွက် အရေးကြီးပုံ စသည်တို့ကို ရှင်းလင်းဟောပြောခဲ့လေသည်။ [ဟောပြောချက် အပြည့်အစုံကို နောက်ဆက်တဲ့ ၅-တွင် ဖတ်ပါ။]

ထိုနှစ် ထိုလထဲမှာပင် မိုလ်ချုပ်သည် တိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော် ရေးကောက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်အသံလွှင့်ရုံမှ အသံလွှင့်ရပြန်လေသည်။ ရေးကောက်ပွဲ ဖျက်ဆီးသူများသည် တိုင်းပြည်၏ ရန်သူန်းပတ် ၁-ဖြစ်မည့် အကြောင်း။ ဒေဆာပါလ အမတ်လောင်းအားလုံးကို ရွှေးလျင် တနှစ်အတွက် လွှာတ်လပ်ရေးရရန် အာမခံကြောင်း။ နိုင်ငံရေး စားဖားများကို ဂိုင်းပယ်သင့် ကြောင်း။ လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားများ မလိုက်သင့်ကြောင်း။ ဒေဆာပါလ အမတ် လောင်းများ ရွှေးချယ်ရာတွင် မည်သို့သော အခက်အခဲများ၊ ချွောက်ယွင်းချက်များ ရှိကြောင်း။ ဒေဆာပါလ အမတ်လောင်းများအပေါ်တွင် ပြည်သူလူထုက မည်သို့ သဘောထားသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် မိုလ်ချုပ်က အသံလွှင့် ဟောပြောခဲ့လေသည်။ [အသံလွှင့်ချက် အပြည့်အစုံကို နောက်ဆက်တဲ့ ၆-တွင် ဖတ်ပါ။]

၁၉၄၇-ခ မြို့လ ၉-ရက်နေ့တွင် တိုင်းပြည်ပြု လွတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပလေသည်။ မဲဆန္ဒနယ်များကို ပြင်ဆင်သတ်မှတ်နေပါက အချိန်ကြန့်ကြာမည်ဖြစ်သဖြင့် ရှိပြီး မဲဆန္ဒနယ်များအတိုင်း တနယ်လျှင် နှစ်ယောက်ကျစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ရန် စိစဉ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်တော်ရွေးကောက်ပွဲများမှာကဲ့သို့ မဲပေးနိုင်သူများနှင့် အရွေးခံသူများ အတွက် ပစ္စည်းအရည်အချင်းသတ်မှတ်ချက်များ မရှိတော့ဘဲ အသက်ပြည့်သူ တိုင်း မဲပေးပိုင်ခွင့်၊ အရွေးခံပိုင်ခွင့် ရရှိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖ.ဆ.ပ.လ ၏ အရှိန်အဝါမှာ အထွန်ကြီးရကား နယ်များစွာတွင် ဖ.ဆ.ပ.လ အမတ်လောင်းများသည် ဖြိုင်ဘက်မရှိ အရွေးခံကြရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်လမ်းမတော် မဲဆန္ဒနယ်မှ ဖြိုင်ဘက်မရှိ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရလေသည်။ ပြည့်မ ရွေးကောက်ပွဲများတွင် ကွန်မြှာန်စံအမတ်လောင်း ဂု-ဦးမှတပါး၊ ကျုန်နယ်အားလုံးတွင် ဖ.ဆ.ပ.လ အမတ်လောင်းများသာ အပြတ်အသတ်နိုင်လေသည်။ ‘ဗိုလ်ချုပ် လွတ်လိုက်ရင် နားဘဲဖြစ်ဖြစ် မဲပေးမယ်က’ ဟု ကြွေးကြောကာ လူထုသည် အင်တိုက်အားတိုက် မဲပေးကြရလေသည်။ တောင်တန်းဒေသများတွင်လည်း ဖ.ဆ.ပ.လ အား ထောက်ခံသော အမတ်လောင်းများသာ များသောအားဖြင့် အရွေးခံကြရလေသည်။

ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပြီး များမကြောမီ(၁၉၄၇-ခ မြို့လ ၁၈-ရက်နေ့) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်း မြှောက်ကြားလေသည်။ ထိုမိန့်ခွန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်က ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လုပ်ကိုင်သွားမည့်အကြောင်း။ ဖ.ဆ.ပ.လ ကို တိုင်းပြည်က ထောက်ခံသည့်အတိုင်း ဖ.ဆ.ပ.လ ကလည်း ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးကို တန်စ်အတွင်း ရအောင်လုပ်မည့်အကြောင်း။ လွတ်လပ်ရေးမရသေးမီ အတောအတွင်း တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်မည့်အကြောင်း။ အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်းရှိ နိုင်ငံအားလုံးနှင့် ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတန်းဖြစ်အောင် နိုင်ငံရေးသွေးစည်းမှု လုပ်မည့်အကြောင်း။ အီနှီးယပ်၏ တရာ်ပြည် နိုင်ငံကြီး နှစ်နိုင်ငံနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ကြီးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း။

စသည်ဖြင့် မိမိအစိုးရ အောင်ချက်မည့် လုပ်ငန်းများကို ရှင်းပြပါသည်။ ထို့ပြင် ကွန်မြှုပ်နည်းတွေ၏ အမှားများကို ထောက်ပြပြီး အတိက်အခံနိုင်ငံရေးသမားများ၊ သတင်းစာများ၊ အစိုးရအမှုထမ်းများအား မှန်တာလုပ်ရန်နှင့် မှန်တာလုပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သူမျှကြောက်ရန်မလိုကြောင်း ကတိပေးပြောကြားလေသည်။ အာဏာရ စဆောင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ပြည်သူရဲဘော်များအားလည်း မတရား အခွင့်အရေး မယူရန်နှင့် အရမ်းမဲ့လုပ်လျှင် အဖမ်းခံရမည့်အကြောင်း သတိပေးပြောကြား လိုက်လေသည်။ [မိန့်ခွန်းအပြည့်အစိုးကို နောက်ဆက်တဲ့ ဋ္ဌ-တွင် ဖတ်ပါ။]

အထက်ပါမိန့်ခွန်းကိုဖတ်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်သန်းသည် မည်မျှ နိုင်ငံရေးအမြင်ကျယ်သည်၊ မည်မျှ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးများကို ရိုသေလေးစား သည်၊ မည်မျှ အာဏာအလွှဲသုံးစားမှုကို စက်ဆုပ်ချုပ်ရှုရာသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

အာဏာအလွှဲသုံးစားမှုကို ဗိုလ်ချုပ် စက်ဆုပ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုတ်ကိုယ်တိုင် သိသည်ဖြစ်ရပ်တုရုက် ဖော်ပြလိုပါသည်။ တနေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် တိုင်းခမ်းလုညွှေ့လည်ရင်း ခရိုင်တရာ့သို့ ရောက်သွားပါသည်။ နယ်အခြေအနေ စုံစမ်းမေးမြန်းရာ ခရိုင်ဝန်က ‘စားပြတိက်မှုများရှိကြောင်း၊ စားပြတိက်မှု အချို့တွင် ပြည်သူရဲဘော်များပါနေ၍ အရေးယူရန် ခက်နေကြောင်း’ တင်ပြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ‘မမှန်တာလုပ်ရင် ကျူပ်ဘဲဖြစ်ဖစ် အရေးယူပါ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဒီမိုကရေစီ လေးစားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးပုကလေးက ‘ငါတို့ ဗိုလ်ချုပ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ’ စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့ပါသည်။

“ငှုံးနောက် ကျွန်ုပ်က ‘ယခုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်နေကြသူများအား အထူးအရေးယူပြီး တန်ညွှေးနည်းနှင့် ဖိနိုင်ပစ်လျှင် ရှင်းမသွားပေဘူးလား။ သွားလျှင် အလုပ်လုပ်ရ မလွယ်ဘူးလား’ ဟု မေးသောအခါ ‘ကိုယ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်တဲ့လူတွေကို ဖိနိုင်ရှင်းလင်းဘို့ဆိုတာ (အင်ဘီးရင်း ရှိတဲ့လူမျိုးမှ) ကိုယ်ကျိုးအရင်းခံရှိတဲ့ လူမျိုးမှ လုပ်နိုင်တဲ့စိတ်၊

ရက်စက်နိုင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ကျူပ်ကတော့ အဲဒီ ကိုယ်ကျိုးရှာ အရင်းခံစိတ်ထားမျိုး မရှိဘူး။ ကျူပ်စိတ်မှန်းထားချက်ကတော့ ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် နိုင်ငံရေးမှ နှုတ်ထွက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စာအုပ်ရေးဘို့ဘဲ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ‘လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက် နိုင်ငံရေးက နှုတ်ထွက် ဘို့ ရည်ရွယ်ထားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာ တရာ့က လူထု အစည်းအရုံးကြီး ဖြစ်လာတာဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကို အကြောင်းပြုး ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်လေတော့ တည်မြှုဘို့ဟာလဲ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်မှာ တည်နေပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့နောက် အလုပ် လုပ်စရာတွေဟာ ဂိုလိုသာ များလာမှာဘဲ၊ ဒီအခါ မျိုးမှာ ဗိုလ်ချုပ် နိုင်ငံရေးမလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် အစည်းအရုံးကြီးဟာ အစိတ်စိတ် အမြှာမြှာ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်စရာ မရှိပော်လား’ ဟု ပြောသောအခါ ‘လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့ အခါကျွန်ုပ် ပါတီသဘော တွေကတော့ အမျိုးမျိုးရှိကြမှာဘဲ။ ဒီမိုကရေစီ ထုံးတမ်းစဉ်းလာအတိုင်း အလုပ် လုပ်သွားကြရမှာဘဲ’ ဟု ပြန်ဖော်၏။”

တခါက ကျွန်ုတော့အားလည်း ဗိုလ်ချုပ်က ‘လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးက ထွက်တော့မယ်။ မထွက်လို့လဲ မဖြစ်ဖူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် အာဏာနိုင်ငံရေး လာတော့မယ်။ အာဏာနိုင်ငံရေးနဲ့ ကျွန်ုတော်နဲ့ မဖြစ်ဖူး’ ဟုပြော၍ ‘အဲဒီအခါကျွန်ုပ် သူတို့လုပ်ပုံတွေ ဘေးက ထိုင်ကြည့်ပြီး ရယ်နေချင်တယ်များ’ ဟု ပြောဘူးပါသည်။

* * * * *

(၂၁)
လွတ်လပ်ရေးသို့

တိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီး နောက်(၁၉၄၇-ခ မေလ ၁၉-ရက်နေ့တွင်) ယခု ယဉ်ကျေးမှုပြတိက်ဖြစ်နေသော ဂျူဗ္ဗာလီဟော၌ ဖာဆာပါလ အမတ်များနှင့် ကိုယ်စားလှယ်များသာပါသော ဖာဆာပါလ ပဏာမ ပြင်ဆင်မှုညီလာခံကို စတင်ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ထိုညီလာခံသည် တိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော်လုပ်ငန်းကို အစားထိုးရန် မဟုတ်ဘဲ ဖြည့်စွက်ရန် ဖြစ်ကြောင်း အစချိုကာ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိလိုလားသည့် ‘ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ’ ၏ပုံစံကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ လေသည်။ မြန်မာပြည် လွှာတ်လပ်ပြီးသောအခါ သမတနိုင်ငံ ထူးထောင်မည့် အကြောင်း။ ရှင်းဘုရင်စနစ်နှင့် သမတစနစ်ခြားနားပုံအကြောင်း။ ဒီမိုကရေး အစစ်နှင့် ဒီမိုကရေးအတွက် ခြားနားပုံအကြောင်း။ လွှာတ်လပ်သော သမတ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတွင် အလုပ်သမားများနှင့် လယ်သမားများ၏ အခွင့် အရေးများကို မည်သို့ ကာကွယ်မည့်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် မြှက်ကြားလေသည်။ ထိုပြင် တိုင်းရှင်းသားလူမျိုးစုများအရေး၊ တော်လှန်ရေး တို့၏ အမိပါယ်နှင့်ပတ်သက်၍ လီနိုင်၊ စတာလင်၊ မော်စီတုံး စသော ကွန်မြှာနစ် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ရေးသားချက်များကို ဖတ်ကြားကိုးကားကာ အသေးစိတ် ရှင်းပြ လေသည်။

အတိုချုပ်မှာ ထိုမိန့်ခွန်းသည် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေး အဘိုဓမ္မာကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် လူတိုင်း လေ့လာ

မှတ်သားသင့်သည့် မိန့်ခွန်းဖြစ်ပေသည်။ ထိမိန်ခွန်းအရ ဗိုလ်ချုပ်သည် အရင်၊ ရှင်စနစ်၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို လက်မခံဘဲ လူများစုဖြစ်သည့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများ၏ အခွင့်အရေးများကို ကာကွယ်ပေးမည့် ဒီမိကရေစိစနစ်ကိုသာ လက်ခံကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ [မိန့်ခွန်းအပြည့်အစုံကို နောက်ဆက်တဲ့ ၄-တွင်ဖတ်ပါ။]

ထိုညီလာခံကို ကျွန်တော်လည်း တက်ရောက်ခဲ့ရာ ဗိုလ်ချုပ်၏ ပြတ်သားပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင့်ခဲ့ရပါသည်။ ဥပမာ ဒီးခုတ်ဦးဘရှိုးစသော အချို့ခေါင်းဆောင်များက ဗုဒ္ဓဘာသာကို နိုင်ငံတော် ဘာသာပြုလုပ်ရန် တိုက်တွန်းကြရာ ဗိုလ်ချုပ်က “နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘာသာရေး ရောထွေးမှုမှာ မမှန်။ ဒီကိစ္စမှာ လျှော့မပေးနိုင်။ ခင်ဗျားတို့ မကြိုက်ရင် ကျွန်တော်(ခေါင်းဆောင် အဖြစ်မှ) ဆင်းသွားရန် အသင့်ရှိသည်။”ဟု ပြောချလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကိုယ်တိုင်မယုံကြည်ပါဘဲ မိမိခေါင်းဆောင်မှု ကျဆုံး မည်စုံသည့်အတွက် လျှော့ပေးတတ်သော ခေါင်းဆောင်မျိုး မဟုတ်ပေ။ ၁၉၄၇-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈-ရက်နေ့၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမတွင် ပြုလုပ်သော ဇည်ခံ ပွဲဖွံ့ဖြိုး ဗိုလ်ချုပ်က “ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူတွေဟာ နောက်လိုက် လူတွေထက် ပိုပြီး အမြင်ကျယ်ရမယ်။ ခေါင်းဆောင်ဟာ ဟိုလူပြော ဟုတ်နိုးနှီး၊ ဒီလူပြော ဟုတ်နိုးနှီး၊ ယောင်ချာချာလုပ်ရင် ခေါင်းဆောင် မဟုတ်ဖူး။ ခေါင်းဆောင် လုပ်တဲ့လူဟာ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ကိစ္စကို တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ပြောရရမယ်။ ရှင်းပြနိုင်ရမယ်။ အသက်စွန်းသင့်တဲ့နေရာမှာ စွန်းရဲရမယ်။ ပရိယာယ်သုံးသင့်တဲ့ နေရာမှာ သုံးရမယ်။ အချို့အခါလိုက်ပြီး လှုပ်ရမယ်။ အများယောင်လို့ ယောင်ရတယ် အမောင် တောင်မှန်း၊ မြောက်မှန်းမသိဆိုရင် ခေါင်းဆောင် မဟုတ်ဖူး။” စသည်ဖြင့် ထည့်သွင်းဟောပြောခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဝမ်းထဲကတမျိုး၊ ပါးစပ်ကတမျိုး ပြောတတ်သူ မဟုတ်ချော်။ ၁၉၄၇-ခု မေလ ၃၀-ရက်နေ့၊ သတင်းစာကွန်ဖရင့်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က “ကျွန်းတော်ကတော့ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း လုပ်မှာဘဲ၊ ထိန်းလို့ ရရင်ရ

မရရင် ကျွန်တော်၊ ခေါင်းဆောင်မှ ရှုံးတာဘဲ။ ကျွန်တော်လို လူမျိုးဟာ နိုင်ငံရေးသမားတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာက ဝမ်းထဲမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးပေတဲ့ ဖုံးထားနိုင်ရမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ဆိုးရင် ဆိုးတဲ့အလိုက် ဖုံးလို့မရဘူး” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

နှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်းတွင်ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တဖက်မှ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရင်း အခြားတဖက်မှုလည်း တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် စိုင်းပြင်းလေသည်။ ၁၉၄၇-ခု ဇွန်လ ၆-ရက် နေ့တွင် ယခု စာပေမှန်ဖြစ်နေသာ ‘ဆိုရင်တို့မီလာ’ အဆောက်အအုံမှု နိုင်ငံ ရေးသမားများ၊ စီးပွားရေးသမားများ၊ ဌာနအသီးသီးမှ ပါရဂူများ တက်ရောက် သော ကွန်ဖရင့်ကို ကျင်းပကာ တိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် စီမံကိန်း ရေးဆွဲကြပေးလေသည်။ ထိုစီမံကိန်းကို တရားဝင် ‘J-နှစ်စီမံကိန်း’ ဟု ခေါ်သော်လည်း လူအများက ‘ဆိုရင်တို့မီလာစီမံကိန်း’ ဟု ခေါ်ကြပေးလေသည်။ ကွန်ဖရင့်အစတွင် ဗိုလ်ချုပ်က အက်လိပ်ဘာသာဖြင့် မိန့်ခွန်း မြှုက်ကြား လေသည်။ အက်လိပ်ဘာသာဖြင့် မြှုက်ကြားရခြင်းမှာ ထိုကွန်ဖရင့်တွင် မြန်မာ မဟုတ်သော ပါရဂူများလည်း တက်ရောက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမြန့်ခွန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်က ကွန်ဖရင့်ခေါ်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် ရေရှည်စီမံကိန်း ရေးဆွဲရန် မဟုတ်ဘဲ လက်ငင်းပြသနာများဖြစ်သော လူနေမှုစရိတ်ကျဆင်းရေး၊ အလုပ်လက်ဖူးပပေါ်သော်ရေး၊ သို့မဟုတ် လျော့ပါးစေရေး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ လူနေအိမ်များ အရေး၊ ပညာရေး၊ ကျော်းမာရေး၊ အပ်ချုပ်ရေး၊ ဌာနဝန်ပြုရေး၊ စသည်တို့ အတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲရန် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။ ထိုပြင် ပါရဂူ ဆိုသူများလည်း မှားတတ်သဖြင့် သူတို့ပြောတိုင်း နားမယောင်ဘဲ အရာရာ ဥာဏ်ဖြင့် ယူဉ်၍လုပ်ရန် ကွန်ဖရင့်တက်သူများကို သတိပေးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ကူးယဉ်သမားမဟုတ်။ လက်တွေ့သမားဖြစ်သည့် အတိုင်း မဖြစ်နိုင်သည်ကို မလုပ်ဘဲ ဖြစ်နိုင်သည်ကိုသာ လုပ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ကွန်ဖရင့်မစမိကပင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲသည့် စီမံကိန်းနှင့် ပတ်သက်သော သဘောထားစာတန်းကို ဝင့်ထား၍ ပထမနေ့တွင် တက်ရောက် သူများအား ထိုစာတန်းအား ဝေဖန်စေရာ မည်သူမျှ ဝေဖန်မည့်သူ မရှိကြပေ။ စာတန်းတွင် စီမံကိန်းရေးဆွဲရန် (၁) စာရင်းအင်းအကြောင်းအရာ ရှာဖွေရေး အဖွဲ့၊ (၂) အကြောက်များပေးသော စီမံကိန်းများရေးဆွဲသောအဖွဲ့၊ (၃) ငွေကြေးကိစ္စကို စိစစ်သော ဘဏ္ဍာရေးအဖွဲ့၊ (၄) နည်းလမ်းရှာဖွေသောအဖွဲ့၊ (၅) စပါင်းစစ်ဆေး၍ စီမံကိန်းများကို ဆုံးဖြတ်အတည်ပြုသော အဖွဲ့၊ စသည်ဖြင့် အဖွဲ့၏ယောက်များ ဖွဲ့စည်းကာ အောင်ရှုက်ရန် ညွှန်ကြားထားလေသည်။

၁၉၄၇-ခ ၆၏လ ၁၀-ရက် အဂိုနေ့တွင် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အစည်းအဝေးကို စတင်ကျင်းပလေသည်။ ထိုအချိန်အထိ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ များသည် ခြေထိုးလျက် ရှိပါသေးသည်။ ဥပမာ ကရင်နီပြည်နယ်(ယခု ကယားပြည်)မှ ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီးမှ “ကျွန်ုတ်တို့ ကရင်နီပြည်နယ်မှာ လွှတ်လပ်ပြီးဖြစ်သည်။” တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော် အစည်းအဝေးတက်ရန်မလို ”ဟု ပြောကာ ပြန်သွားကြလေသည်။

(မှတ်ချက်။) ။ဥပဒေသဘောအရ ကရင်နီပြည်နယ်သည် ဖြေတိသွေ လက်အောက်ခံ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ ဖြေတိသွေအစိုးရ ပြုသမျှ နရပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘီလပ်၌ အစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် ဆွေးနွေးသော ပထမနေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ‘လွှတ်လပ်သည်ဆိုသော ကရင်နီပြည်နယ်’ ဟူသော စကားလုံးများကို ထည့်သွင်းပြောခြင်း ဖြစ်ပေသည်)

၁၉၄၇-ခ ၆၏လ ၁၆-ရက်နေ့၊ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လွှတ်လပ်သည့် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက် ရေးဆွဲရမည့် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သည့် လမ်းညွှန်ပြဋ္ဌာန်းချက် အဆိုကို အောက်ပါအတိုင်း တင်သွင်း လေသည်။

“တောင်တန်းဒေသများနှင့် ကရင်နီပြည်နယ်များ အပါအဝင်ဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များသည် တိုင်းသူ ပြည်သားတို့၏ အာသီသဆွဲနှင့် လျော့ညီစွာ နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို စီရင်ရေးဆွဲရန်အလိုကာ ဖုန်းစွဲစေးကြလျက် အောက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ချမှတ်ကြကောင်း။

(၁) နိုင်ငံတော် ဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေသည် ‘မြန်မာ ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်’ ဟု ခေါ်တွင်စေသော လွှတ်လပ်သည့်အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် သမတ္တနိုင်၏ ဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ဖြစ်စေရမည်။

ထိုပြင်-

(၂) ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်တွင် ဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေက သတ်မှတ်ဖော်ပြသည့် တသီးပုဂ္ဂလပြည်နယ်များသည် ဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ဖော်ပြထားသည်နှင့် အမျှ ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေး အာဏာ ရရှိစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၃) အပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင် လွှတ်လပ်သော သမတ္တ မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့်တက္က၊ အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ပြည်နယ်များနှင့် အစိုးရအဖွံ့အစည်းအားလုံး တို့၏ အခွင့်အာဏာ ဟူသမျှဖို့သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ထံမှ သက်ဆင်းစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၄) ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်၏ တိုင်းသူပြည်သားမှုနှင့်သမျှသည် လူမှုရေးရုံးပိုင်း၊ စီးပွားရေးပိုင်း၊ နိုင်ငံရေးပိုင်း၊ တရားမှုတုန်ချေလျက် အဆင့်အတန်း အခွင့်အရေးနှင့် ဥပဒေသက်ရောက်မှုတို့တွင် ဘူကြို့နို့မြင့် မရှိ၊ ပကတိ တူညီစေရမည့်ပြင် တရားဥပဒေနှင့်သော်ပိုင်း၊ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်သော အကျွင့်သိက္ခာနှင့်သော်ပိုင်း၊ မဆန့်ကျင်သမျှ လွှတ်လပ်စွာ

ကြံစည်ပိုင်ခွင့်၊ ထုတ်ဖော်ပြေဆိုပိုင်ခွင့်၊ ယုံကြည်ပိုင်ခွင့်၊ ဝတ်ပြုပိုင်ခွင့်၊ ပရီယေသန ရှာဖိုးပိုင်ခွင့်၊ စည်းရုံးပိုင်ခွင့်၊ ပြမ်ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်တို့ ရရှိ တည်မြှုပေးရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် အနိုင်အလုံ သတ်မှတ်ထားရှိစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၅) ဤဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် လူနည်းစုများအတို့ လုံလောက်သော ကာကွယ်ချက်များ ထည့်သွင်းပြန္တာန်းခြင်း ရှိစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၆) လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် သမတမြန်မာနိုင်ငံ၏ နယ်မြေတို့ တပေါင်းတစည်းတည်း တည်တဲ့ခိုင်မြှေရေးကိုင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တို့ကို အချုပ်အခြာစိုးမိုးအပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုင်း၊ တရားဓမ္မနှင့်တက္ကာ ပြည်ထောင်ချင်းချင်း ဥပဒေအရ ထိန်းစောင့်ထားရှိစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၇) ရာဇ်ဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော ဤမြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ကမ္ဘာတွင် မိမိ၏ ဂုဏ်ကျက်သရန့် လျော့ညီစွာ ရသင့်ရထိက်သော အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ရှိစေရမည့်အပြင်၊ လူသွေးတို့၏ တိုးတက်ရေးနှင့် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ပြည့်ဝရေးတို့ကို တာဝန်အလျောက် စေတနာဖြင့် အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်း ထမ်းရွက်ကာ ပြည်ထောင်ချင်းချင်း ဆိုင်ရာ တရားဓမ္မနှင့် ကျင့်ဝတ်သိက္ာာကို အခြေခံပြု၍ ကမ္ဘာ့ဦးချမ်းရေး ရှေ့ရှုလျက် နိုင်ငံတကာတို့နှင့် မိတ် ဝတ်မပျက် တွဲဖက်ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုကို ခိုင်မြှုပ်သော အစိုက်ဗုံးဖြင့် စောင့်ထိန်းတော့အံ့။”

အဆိုတင်သွင်းရင်း ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဗမာပြည်၏ အခြေအနေ အရ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းသင့်ကြောင်း၊ လူများစုဖြစ်သည့် ဗမာများက တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများအား အတင်း နသားပါးယားလုပ်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ လွှတ်လပ်ပြီး အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်သော သမတနိုင်ငံကို လိုလားကြောင်း၊

အချုပ်အခြာအာဏာသည် လူထူမှ ဆင်းသက်သည်ဟု ယုံကြည်ကြကြောင်း၊ လွတ်လပ်မှုဟူသည် စည်းကမ်းရှိမှ လွတ်လပ်မှုအစစ် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စသည် ဖြင့် ထည့်သွင်းမြှက်ကြားသွားလေသည်။ [မိန့်ခွန်းအပြည့်အစုံကို နောက်ဆက် တဲ့ ဋ္ဌ-တွင် ဖတ်ပါ။]

တိုင်းပြည်ပြုလွှာတော် တက်ရန်လာစဉ်

ဗိုလ်ချုပ်၏ အဆိုကို ဖာဆာပါလ အမတ်များအပြင် ရှမ်းပြည့်နယ် အမတ်များဖြစ်ကြသော ပေါ်ပေါ်ရွှေဖော်ဘွားကြီး(သမတဟောင်း)နှင့် ဦးထွန်းမြှင့် တို့ကင်း၊ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ကပြားအမတ် မစွာတာအေရှစ်ဗားစ်ကင်း၊ ကရင် အမျိုးသားအမတ်များဖြစ်ကြသော မန်းဘခိုင်၊ စောစံဘို့သင်း၊ စောဝိရိကျော် တို့ကင်း၊ ကချင်အမတ်များဖြစ်ကြသော ဆမားဒုးဝါးဆင်ဝါးနောင်၊ ဒူးဝါး ကော်လွှမ်းတို့ကင်း၊ ချင်းအမျိုးသားအမတ် ဦးဝမ်းကိုဟောကင်း၊ မွန်အမျိုးသား

အမတ် မွန်ထွန်းစော၊ ဦးစံထွန်းအောင်တိုကုင်း၊ ကွန်မြှုနှစ်အမတ် သခင် သန်းဖောကုင်း ထောက်ခံကြပြီး ကန်ကွက်သူမရှိ အတည်ပြုလိုက်ကြပါသည်။

ထို့နောက် အဆိုက ချမှတ်ပြဋ္ဌာန်းသည့် မူများအတိုင်း အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်သော ပြည်ထောင်စုသမတ်မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရန် အမတ်များနှင့် အမတ်မဟုတ်သူများပါ ပါဝင်သော ကော်မီတီများ ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

တိုင်းပြည်ပြုလွှာတော် အစည်းအဝေးကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဖြတ်သွေ့ချွဲသမား မည်ပတ်နိုင်အောင် လူထု စည်းရုံးရေးကို ကိုင်ရပြန်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကား လက်ခံနိုင်ငံရေးသမားများ ညီညွတ်ရေးကို အထူးလိုလားလေသည်။ သို့လိုလားသည့်အတိုင်း ဆိုရှယ်လစ် ပါတီနှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့တို့ကို ပူးပေါင်းကာ ‘မူးက်စိဝါဒအဖွဲ့ချုပ်’ (Marxist League) တည်ထောင်ရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ ဖော်ပေါင် မှ ထုတ်ထားသော ဗုဏ်ပြည်ကွန်မြှုနှစ်ပါတီနှင့် ပြည်လည်ညီညွတ်ရန်လည်း ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

၁၉၄၇-ခ ဇူလိုင်လ ၁၉-ရက်နေ့ တိုင်းပြည်ပြုလွှာတော် အစည်းအဝေးတွင် ကြော်ကွဲမိုးနည်းကြောင်းအဆိုကို ထောက်ခံရင်း ကွန်မြှုနှစ် အမတ် သခင်သန်းဖောက “နောက်ဆုံးပိတ်အားဖြင့် (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်) အပေါက်ဝအထိ လိုက်လာပြီး ဘာပြောသလိုဆိုရင် ‘ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်ုတ်တော်တို့ ညီညွတ်ရေးရခဲ့ရင် ကျွန်ုတ်တော် ရှေ့ကို နိုင်ငံရေး ဆက်လုပ်မယ်။ မရရင် တိုင်းပြည်မှာ လွှတ်လပ်ရေးကို ကြော်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်ုတ်တော် နိုင်ငံရေးကို စွန်းလွှတ်တော့မယ်။ အဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်ုတ်တော်တို့ ညီညွတ်ရေး ရအောင် ခင်ဗျားတို့ကလဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြပါ’ ဆိုပြီး ကျွန်ုတ်ကို ပြောလိုက်တယ်” စသည်ဖြင့် ထည့်သွေးပြောကြားသွားပါသည်။

ဗုဏ်ပြည်ကွန်မြှုနှစ်ပါတီ အပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မည်မျှ သံယောဇ်ကြီးသည်ကို ပြသည့် သာဓာတ်ပေတည်း။ အထက်တွင် ရေးခဲ့သည့်

အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် ကွန်မြှုနစ်ပါတီကလပ်စည်း၏ ပထမဆုံး အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ခဲ့ရုံးမက ကျဆုံးသည့် နေ့အထိ ကွန်မြှုနစ်ပါတီနှင့် ညီညွတ်ရေး ပြန်လည် ရရှိရန် ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

၁၉၄၇-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၃-ရက်(တန်က္ခနား)တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ရန်ကုန်မြှုံးတော်ခန်းမ လသာဆောင်မှနေ၍ မြန်မာပြည်သူလူထုအား နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းကို မြှုက်ကြားလေသည်။

ထိုမိန့်ခွန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်က ‘ဒုမ္မနိယန်’ သဘောကို ရှင်းပြပြီးနောက် ရွှေတိဂုံဘဏ္ဍာရားအလယ်ပစ္စယံတွင် ကျင်းပဲခဲ့သော ပထမဆုံး ဖဆာပါလ ညီလာခံနှင့် ဂျူဗလီဟောတွင် ကျင်းပဲခဲ့သော ဖဆာပါလ ပဏာမညီလာခံတို့တွင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တိုင်းပြည့်ပြုလွတ်တော်တွင် ‘လုံးဝလွတ်လပ်ရေး’ အဆိုကို တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း။ ကြေညာခဲ့သည့်အတိုင်း တန်စ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါ ပြည့်သူလူထုအနေဖြင့် ပို၍တာဝန်ကြီးမားလာမည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလုပ်ပို၍ လုပ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထည့်သွင်းပြောကြားသွားလေသည်။

ထိုပြင် ဗိုလ်ချုပ်သည် မြန်မာအချို့၏ တာဝန်မဲ့၊ ဘုံးသောလအောနိုင်ပုံ မညီညွတ်ပုံတို့ကို ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ရှင်း ‘ဗာယယ်နိုင်ငံဖြစ်မှာဘ’ ဟူ၍၍င်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားများကို သုံးစွဲသွားလေသည်။ [မိန့်ခွန်း အပြည့်အစုံကို နောက်ဆက်တွဲ ၂-တွင် ဖတ်ပါ။]

ထိုစကားအသုံးအနှစ်နှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က ကြမ်းလွန်းသည်။ ခေါင်းဆောင်တယောက်အနေနှင့် မသုံးအပ်ဟု တိုးတိုးဝေဖန်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ပြန်ကြားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကွန်တော်၏ ‘၁၆-နှစ် နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံများ’ စာအုပ်တွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ထပ်မံဖော်ပြုလိုပါသည်။

“မကျဆုံးမိ နှစ်ရက်လောက်တွင် ကျွန်တော် တည်းခိုနေသာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းရှိ အစ်ကိုကြိုးဦးဘဝင်း၏အိမ်သို့ ဗိုလ်ချုပ် အလည် ရောက်လာရာ ထိုမိန့်ခွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်နေကြကြောင်း ပြောလိုက်

ပါသည်။ မိုလ်ချုပ်က ‘ကျွန်တော် တမင်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောလိုက် တာဘဲ။ ဒါမှ လူတွေမှတ်မိမယ်။ ဒါကို ဝေဖန်နေကြတာ ခက်တာဘဲ’ ဟု ပြောပါသည်။”

မိုလ်ချုပ်သည် ဖရသဝါစာကို စက်ဆုပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်မှစ၍ ရုံရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားများကို သုံးခဲပါသည်။ သို့ပါလျက် ဤမိန့်ခွန်းတွင် ကြမ်းတမ်းသောစကားများကို ထည့်သွင်းပြောကြားသွားခြင်းသည် ‘ပရီယာယ်’ သုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

မိုလ်ချုပ် ပရီယာယ်ကြွယ်ဝုံနှင့်ပတ်သက်၍ သူနှင့် ကျောင်းနေဘက် ဂျပန်ခေတ် စစ်ဝန်ကြီးရုံး စာရင်းကိုင်ချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ရန်ကုန် မြှုန်စိပယ်စာရင်းကိုင်ချုပ်ဟောင်း ဦးထွေးမောင်(ကွယ်လွန်သူ)က အောက်ပါ အတိုင်း ကျွန်တော့အား ပြောဘူးပါသည်။

“မိုလ်ချုပ် ပရီယာယ်မရှိဘူးလို့ ပြောနေတဲ့လူတွေဟာ အကြောင်းမသိ လို့ဘူ့။ ကျွန်တော်က သူ့အနားမှာ နိုးနိုးကပ်ကပ် နေရတူးတော့ သူ ဘယ် လောက် ပရီယာယ်ကြွယ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဥပမာဆိုကြပါစို့၊ တခါတလေ အဖိုးကြီးတွေ(နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီးတွေ)ကို ကြိမ်းတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ တမင်ကြိမ်းတာဘူ့။ အဲဒီလို အဖိုးကြီးတွေကို ကြိမ်းပြီးတဲ့နေဘက် ကျွန်တော့ကို နှစ်ယောက်ချင်း ဘာပြောသလဲဆိုရင် ‘ဒီအဖိုးကြီးတွေကို ဒီလို ခြောက်ပေးမှ ရမှာဘူ့’ လို့ပြောဘူးတယ်။ ကဲ မိုလ်ချုပ် ဘယ်လောက် ပရီယာယ်ကြွယ်သလဲဗျာ”

အထက်ပါ ဦးထွေးမောင်၏ ပြောပြချက်အရ ကြမ်းတမ်းသော စကားများကို မိုလ်ချုပ် သုံးခဲ့ခြင်းမှာ ပရီယာယ်အနေဖြင့် သုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ကျဆုံးရခိုင်း

ဤမြေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးအရောင်အဆင်းကို သိနိုင်ပေါ်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဖက်ဆစ်စနစ်၊ နယ်ခဲ့စနစ်တို့ကို လက်မခံ။ ဒီမိုကရော်စနစ်ကိုသာ လက်ခံပေသည်။ အရင်းရှင်စနစ်ကို လက်မခံ။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကိုသာ လက်ခံကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ထိသို့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နယ်ခဲ့သမားနှင့်အရင်းရှင်များက ကြိုက်နစ်သက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

စစ်ပြီးခေတ် နယ်ခဲ့စနစ်(၀၂) ခေတ်သစ်နယ်ခဲ့စနစ်သည် ရှုံးက ကဲ့သို့ နယ်ခဲ့သမားများကိုယ်တိုင် ကိုလိုနှစ်နိုင်ငံများတွင် တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက်အပ်ချုပ်သော စနစ်မဟုတ်တော့ချေ။ မိမိတို့ ကြိုးဆွဲရာကမည့် အစိုးရများရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသောစနစ်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မြို့တိသူနယ်ခဲ့သမားသည် မြန်မာပြည်အား လွှတ်လပ်ရေး မပေးလျှင် မဖြစ်တော့ကြောင်း သိသည့်အတိုင်း တဖက်တွင် လွှတ်လပ်ရေးပေးရန် သဘောတူ၍ အခြားတဖက်တွင် လွှတ်လပ်ခါစ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မိမိတို့ ပြုပေးမည့် အစိုးရမျိုး(၀၂) မိမိတို့ကို အကျိုးပြုမည့် ရုပ်သေး အစိုးရမျိုးကို လိုချင်သည့်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာပြည်မအား လွှတ်လပ်ရေးပေးရသော်မှ တောင်တန်းဒေသများကို ချုပ်လုပ်ထားနိုင်ရန် မည်သို့ကြိုးစားခဲ့သည်။

နယ်ခဲ့သမားသည် တိုးတက်သော နိုင်ငံရေးအယူအဆရှိသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လိုလားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်သာ ဆက်လက်တည်ရှိနေပါက အရင်းရှင်နယ်ခဲ့သမားများအဖို့ လွှတ်လပ်ခါစ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆက်လက် သွေးစပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို ကောင်းစွာ သိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိုလ်ချုပ်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရေးသည် အရင်းရင် နယ်ချုံသမားများ၏ အဓိကတာဝန် ဖြစ်လာလေသည်။

နယ်ချုံသမားသည် ပရီယာယ်အရာတွင် အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာရကား မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သုတေသင်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုဘဲ၊ သုတေသင်ရှင်းလင်းပေးမည့် တိုင်းရင်းသား သွားဖောက် လက်ပါးစေများကို ရှာလေသည်။ သို့ရှာရတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးစောကို တွေ့လေသည်။

ဦးစောသည် ၁၉၄၀-ပြည့် စက်တင်ဘာလတွင် ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်ခဲ့သူးလေသည်။ ဦးစော၏ အစိုးရသည် ၁၉၃၇-ခု မြန်မာပြည် အုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ ဥပဒေပြဋ္ဌာတ်တော်က တင်မြောက်သော အစိုးရဖြစ်ရာ အရေးကြီးသော ကာကွယ်ရေး နိုင်ငံခြားရေး ငွေရေးကြေးရေး စသည်တို့ကို မကိုင်ရချေ။ တောင်တုန်းဒေသများကိုလည်း မအုပ်ချုပ်ရချေ။ ထို့ကြားနှင့် မကိုင်ရချေ။ တောင်တုန်းဒေသများကိုလည်း မအုပ်ချုပ်ရချေ။ ထို့အပ်ချုပ်ရေးကို ၉၁-၂၅၁၆ အုပ်ချုပ်ရေးဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ဦးစောသည် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာသည် အချိန်မှစ၍ ဝါးရင်းတုပ်တပ် ဖွဲ့ကာ အတိုက်အခဲ နိုင်ငံရေးသမားများ(အထူးသဖြင့် တို့ဗုံမာအစည်းအရှုံးဝင် သခင်များ)ကို ရိုက်နှက်ဖိနိုင်ခဲ့လေသည်။ အတိုက်အခဲ နိုင်ငံရေးသမား များစွာ ကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချုပ်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၄၁-ခု အောက်တို့ဘာ လဆန်းတွင် ဦးစောသည် 'ဟုမ္မရူး' တောင်းရန် ဘိုလပ်သို့ သွားလေသည်။ ဟုမ္မရူးမရဘဲ အပြန်တွင် လမ်းမြို့ ဂျပန်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်ဟု အဆိုခံရ၍ ဖြတ်သွေးရန် အစိုးရ၏ အဖမ်းအဆီးကို ခံရလေသည်။

စစ်ပြီးသောအခါ ဦးစောသည် အချုပ်မှလွှတ်၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်ကာ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရန် ကြီးစားသော်လည်း ပြည်သူလူထုက လက်မခံကြပေ။ အလွန် အာဏာမက်သော ဦးစောသည် ပြည်သူလူထု၏ ထောက်ခံမှုကို မရနိုင်သောအခါ နယ်ချုံ လက်ပါးစေများနှင့် ပူးပေါင်း၍ မိမိအာဏာရရေးအတွက် ကြီးပမ်းလေသည်။

စစ်အတွင်း ပြည်ပရောက်နေသော ဦးစောသည် မြန်မာပြည်သူတွေ မည်မျှ
တိုးတက်လာသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ ယခင်ကကဲ့သို့ အာဏာ လက်နက်
တို့ဖြင့် ပြည်သူလူထုကို မြိမ်းခြောက်စည်းရုံးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆနေဟန်
ရှိပေသည်။

အာဏာကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေသော ဦးစောသည် ‘ပျိုတိုင်း
ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်’ ဖြစ်နေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မနာလိုဖြစ်သည်မှာ
မမ္မတာပင်။ ထိုအတောအတွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်၌ အထင်လွှဲရန် အကြောင်း
တရ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ဦးစောသေနတ်ပစ်ခံရ၍ မျက်စိ
တဖက် ဒက်ရာ ရသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာပြည်အား မည်ကာမတ္ထလွှတ်လပ်ရေးလောက်သာ
ပေး၍ ဆက်လက်သွေးစပ်ချယ်လှယ်လိုကြသော နယ်ခဲ့သမားများသည် ဗိုလ်
ချုပ်အောင်ဆန်း အပေါ်တွင် မနာလိုဖြစ်ကာ အထင်လွှဲနေသော ဦးစောနှင့်
ပူးပေါင်း မိကြလေသတည်း။

မမေ့နိုင်သော ရှုလိုင်-၁၉

၁၉၄၇-ခ ရှုလိုင်လဆန်းလောက်တွင် ဖြတိသွေစစ်ဗိုလ်များ အပ်ချုပ်နေ
သော စစ်ပစ္စည်းထောက်ပံ့ရေးတပ်မှ ဘရင်းဂန်း အလက်-၂၀၀နှင့် ကျည်ဆံများ
ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ နိုင်ငံရေးရန်သူများက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လုပ်ကြ
ကြလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း
ပြည်သူလူထုအား အကြောင်းမဲ့ယုံကြည်သော ဗိုလ်ချုပ်ကား ဂရမစိုက်ချေ။
စာအုပ်အစဉ် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်သူတို့၏ မမ္မတာအတိုင်း
ရန်သူအား အထင်သေးခြင်းပေတည်း။

ရှုလိုင်လ ၁၉-ရက် စနေနေ့နှင့် ၁၀-နာရီတွင် အတွင်းဝန်များ ရုံးဟောင်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်၏အခန်း၌ ပြုလုပ်ဖြေဖြစ်သည့် အမှုဆောင်ကောင်စီ အစည်းအဝေးကျင်းပကာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရဲဘော်ဝန်ကြီးများသည် ပြည်ရေးပြည်ရာ ပြသသနာအဝေးကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြလေသည်။ နံနက် ၁၀-နာရီ ၄၀မီနှစ်အချိန်တွင် စစ်ယူနိုင်သော များဝတ်ထားသော လူဆိုးများသည် ဂျိုစိုကားဖြင့် လာရောက်ကာ ဗိုလ်ချုပ်၏ အခန်းတွင်းသို့ စွဲတ်အတင်း ဝင်ရောက်ပြီး ဘရင်းဂန်းများဖြင့် ပစ်ကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွ ဝန်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော သစ်မြေ၊ မန်းဘခိုင်၊ ဦးရာတော်၊ အစ်ကိုကြီး ဦးဘဝင်းနှင့် အတွင်းဝန်ဦးအုန်းမောင်တို့မှာ ပွဲချင်းပြီးကျဆုံးကြလျက် ဝန်ကြီး ဒီးဒုတ် ဦးဘချို့နှင့် မိုင်းပွဲနှင့်သွေးဘားကြီးတို့မှာ ဆေးရုံရောက်မှ အသက်ပျောက်ကြလေသည်။ လူဆိုးများသည် အဆင်းတွင် ဦးရာတော်၏ သက်တော်စောင့်ကိုထွေး ကိုလည်း ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်သွားကြလေသည်။

ထိမျှယုတ်မှာပက်စက်သော လုပ်ကြမှုကို ကျူးလွန်သူများမှာ ဦးစော၏ တပည့်များဖြစ်ပြီး သူ၏ရိုင်းစေချက်အရ ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်သည်ကို အထူးဖော်ပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ အထူးရာဝတ်ခုရုံးက ၃၇-ရက်ကြားမျှ နှစ်ဖက် သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး ဦးစောတို့အား ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သေဒဏ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာသူ့ရာ၏ ၁၂၂၆-ခု၊ တပေါင်းလဆန်း ၁-ရက် (ခရစ်သူ့ရာ၏ ၁၉၁၅-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃-ရက်) စနေနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သော ညီလေးအောင်ဆန်း (၀၈) သင်အောင်ဆန်း (၀၈) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိတာသက်တာပတ်လုံး၊ ကြိုးပမ်းခဲ့သော မြန်မာလွှတ်လပ်ရေးကို လင်းရောင်ခြည့်မျှသာ မြင်ရလဲ နယ်ချဲ့သမားနှင့် ပြည်တွင်းသွားဖောက်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် မြန်မာသူ့ရာ၏ ၁၃၀၉-ခု၊ ၀၂ခေါင်လဆန်း ၂-ရက်(ခရစ်သူ့ရာ၏ ၁၉၄၇-ခု၊ ရှုလိုင်လ ၁၉-ရက်) စနေနေ့တွင် ကျဆုံးရရှာလေသည်။ ထိုနေ့ကား မြန်မာပြည်သူတွေအဖို့ မမေ့နိုင်သောနေ့ဖြစ်ပေသတည်း။

ပြည်သူရင်ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ် မသေ

နိုင်ငံတော် ဂျာပန်

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ရေးစပ်သီကုံးသော လေးချိုးကြီး
အာဇာနည်းမာန်

သို့၊ အဆောင်ဆောင်နှစ်းတွေ ကြုံနှစ်းတွေနှင့် နှော့၊ အခေါင်မမြန်းခင်က၊ အောင်စာတန်းချို့ဖော်း၊ အောင်ပန်းညွှဲရရှုံးတဲ့၊ တောင်တမန်းတို့ဗုံးမှာမှာ၊ အဟောင်းသံသရာ အင်တ်တွေနှင့် အောင်ဆန်းတို့ မသာမယာဟာ၊ ငှင့် ကြွေ့ဗွဲ့ အလုပ်ပေထင့်၊ သောင်းမြန်း မရအာ စမ်တ်မှာတော့ ချုပ်သနဲ့ ယင်းအင့်တွင်၊ ဒေါင်းလံပုဝါအုပ်ပါလို့ ကျူးပြုဖြင့် သြို့ဟု ချင်း။

ည် တပည့်ရင်းတွေမျို့၊ ကပိမတင်းနိုင်ဘူးကွယ့်၊ သတိကင်းကာ မျက်ရည်ကျကျပြီး၊ ခက်ကပြီ လက်ဆည်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ သောကာလောင်ဆူ တော့၊ တောင်မွေ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆီကာ၊ ယခေါင်မှုယာမန်သနစ်တွေပေါ့၊ ရှုန်အဖြစ် မကွယ့် မနေ့သနနှင့် တသောင်းမွေ့ရမ်းနေကြ၊ ကျိုန်ရစ်တဲ့ ပြီးတော်အလောင်း စည်သူရဲ့နှင့်ကိုဖြင့်၊ လူကြမ်းဓာတ်ပြတွေ ကြမ်းလာရမ်းလာတဲ့အရေးတွင်မှ၊ ဘေး အပေါင်းကြီးစွာ ဝေဒနာအစုံနဲ့၊ သွေးချောင်းစီးကာ သေရှာပုံရဲ့ပြင်၊ ရွှေမြန်မာ ဘုံမှာ အမင်းမင်းသမတတွေနဲ့၊ သတင်းလှတဲ့ အင်းဝရာဇာအမွန် သာလွန်မင်း ကိုမှာ၊ သားရင်းရှင်းရှင်တရပ်ကယ်ကာ၊ ရှင်ဘူရင်လုပ်မယ် အကျယ်ယေားတွေဖြင့်၊ ဒေဝယ်သားတွေ ဗိုလ်ဝင်ခံလို့မို့၊ ဟိုအရင်ယမန် နှစ်းတော်စီးစဉ်ကာ၊ အပျက်ကြီး ပျက်ကာ အသက်ခန္ဓာတွေဆုံးပုံနဲ့၊ တထုံး နောက်တနဲ့မှာတော့၊ မင်းရဲ့ရွှေမြန်မိတ် ခမျှောမှာ ညီသနင်းပေပေါ့၊ ပြည်မင်းဂုဏ်ခံလို့၊ မှုန်မှုန်ဆန်ဆန် ပုန်ကန်တဲ့ အတိုင်းရဲ့ပြင်၊ တလိုင်းနယ် ရွှေပြည်တစွင်မတော့၊ မွေ့စေတီဘူရင် လက်ထက် တုန်းဆီကာ၊ လက်ရုံးရည် တသိန်လျှမ်းပေတဲ့၊ သမိန်ပရမ်းဆိုသူ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကို ဖြင့်၊ မဟုတ်တရှတ်အကောင် တေလေတစွေကိုက်တာနဲ့၊ ည် ဖွေဖွေရှာရှာ မကျစရာပေပေါ့နော့၊ မရေ့မရာ သေချာဆုံးကိုသလိုပေါ့၊ အခုံက်အခါတူလို့မို့၊ ဆရာတမူ မကြာမကြာလွမ်းရပါတဲ့၊ ဘမရာအဆူဆူ ကြာကြားနှင့် တွေနှင့်၊ မြန်မာ မွေ့။ အညာမန်းတွင်ဖြင့်၊ ငါတလူ ငါသရမ်းရော့မဟဲ့လို့၊ သာခန်းပလှင် ညွှန်းပြီး၊ မြင်ဂွန်းပိုင် သူ့ပုန်ထစ်ကာ၊ ကြံရှာသူမသာတော်နှင့်၊ ပမာသော တူတယ်လို့ နှိုင်းမိတယ်၊ ရိုင်းသတဲ့ အတိတ်ယခင်လို့နော်ကွယ်၊ စစ်ကိုင်းတပဲ ဂိုဏ်းအဖွဲ့တွေနဲ့၊ မို့မို့ရဲ့စီတ်ထင်။

မင်းစိတ်မင်းမာန် အကြံအဖန်ကင်းလိုက်ပုံးကာ၊ အက်လိပ် ယင်းပျပန် နှစ်တန်ရှင်းပါလို့၊ ရှုန်ခပင်းကိုတဲ့ မောင်းကာနှင့်၊ ဒေါင်းမြန်မာတခွင့်မှာဖြင့် ယခင်သော့၊ (အိုကွယ်) တကောင်းရာဝောင်ကိုတဲ့ ဆက်ချင်သော့။

နှစ်းမြို့တည်ရန်၊ မှုန်းလို့ရည်ကာသန်တဲ့၊ ညီလာခံဗိုလ်ရှုံးတွင်မှာ၊ ထိုထိုလူခပ်ကို မကြည်ညိုတဲ့၊ ဝသီအလို တဖြေးဖြေးရူးမဟဲ့လို့၊ တနေ့းနေ့းမူးမူး ပြီး၊ ခွေးသီလူးလို့အကောင်မို့က်တွေက၊ ည် အမှာ့ဝ်စရိုက်ကယ်နှင့်၊ ပြောင်

ပြောင်ဘဲမိုက်မပေါ့လို့၊ ပြောင်ကိုက်သဟာမှာ ယာယိယတွာအချိန်နဲ့၊ အတာမိုန်လို့မို့၊ ကဏာမလြိမ် တာဝတီနှစ်ယွန်းကြပေါ့၊ ဖြေမကြည် နေရီတော့ လွမ်းစေဘို့၊ မြန်မာ့ပြည်ပေါ်ကို ဓမ္မစည်တော်ရွမ်းချိန်မို့၊ အစွမ်းကုန် သည်တခါဖြင့်၊ ပြည်ရွာညီညာသို့အလုပ်ပေပါ့၊ သူသေန်တံ့ခွန်းအောင်းရရှာတဲ့၊ ရပ်အကျိန် ခုနှစ်လောင်းရယ်နှင့်၊ အလွန်ကောင်းစွာ ကမ္မာတည်မည့်၊ အာဇာနည်ဗိမာန်ပုထိုးကိုဖြင့်၊ ပါရမီအစိန္တာန်တမျိုးရယ်နှင့်၊ ရှိခိုးကာ ဆရာကန်တော့ချင်ရဲ့၊ မြန်မာ့မတော့ပူစရာဘို့၊ တဗျုံဟာအောင်ဗမန်းတွင်မှ၊ လူမသမာ အမှောင်သန်းချိန်မို့၊ သောင်ကမ်းမို့မို့ဆီက၊ ဖောင်နန်းကူးတို့နှင့် အကြောဒဂုံးတည်းဟူသော ရေစုံများလေး၊ ပြည် တောင်နန်းမြောက်နန်း အဆောင်ကြုံန်းနဲ့၊ အခေါင်မြန်းရခင်က၊ အောင်ပန်းညီးရရှာတဲ့၊ အောင်ဆန်းတို့သေပုံနှင့်မြော။

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲများ

နောက်ဆက်တွဲ-က

တို့ဗမာသီချင်း

၁။ ॥တကောင်းအဘိရာဇာ၊ တို့ဗမာ သာကိမျိုးဟာမို့ မညြိုးဂဏ်
တောာ၊ ယိုးဒယားနှင့် ကုလားကိုပါ တိုက်ခိုက်ကာ အောင်ခဲ့တာ-တို့ဗမာ၊
စိန်မှန်ကင်းစစ်၊ အဖြစ်ကြီးဖြစ်လျက် ထင်းတလဲကြုံရတုန်းနှင့် မသွေ့လောက
ဓမ္မတာပေါ်၊ ငါတို့ကံ့ခေါ် ဖြစ်ရပြန်သလေ၊ သို့သော် အရင်းကိုစစ်လျှင် ဗမာပြည်
ငါတို့-ငါတို့ပြည်။

နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကျေစရာ၊ ရာဇ်ဝင်တင်ထား၊ မျိုးရိုးနှယ်လာ၊ ကမ္မာ
တခွင်မှာဖြင့်၊ ဗမာအထင်အရှား၊ တို့ခေတ်တွင်မှ ညုံကြတော့မှာလား၊ တို့ဗမာ-
တို့ဗမာ မဟုတ်လေသလား တို့ဗမာ၊ ငါတို့ဗမာ-တို့ဗမာ၊ ငါတို့ဗမာ ဒါ ငါတို့
ဗမာ- ဒါ ငါတို့ဗမာ၊ အားလုံးညီညီ- ယောကျားဘသား ကောင်းစားသို့ရာ၊ တို့
ကိုယ်ကျိုးလုံးလုံးမပါ၊ ရဲရဲမောပါပါ-ဗမာပြေ တို့ဗမာဘို့ပါ၊ သခင်ကျင့်ကို ကျုံ
ကြပါ၊ သခင်မျိုးဟော တို့ဗမာ၊ မိုးအောက်မြေပြင်မှာ၊ အထက်တန်းစိတ်နဲ့ စာမရှိ
သွေး တို့ဗမာ။

၂။ ॥(သံပြိုင်ဆို)ကမ္မာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါ
ငါတို့ပြေ။ ကမ္မာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါ ငါတို့ပြေ။ ဒါတို့ပြေ၊
ဒါတို့မြေ၊ ဒါ ငါတို့ပြေ။ တို့ဗမာ-တို့ဗမာပြေကို၊ တိုင်းရင်းသားအကုန်အစဉ်၊
တို့ပြေလို့မှတ်ထင်၊ တို့ဝှေ့ရားပင်၊ တို့ဗမာခင်။

၃။ ။၆၇၁။ အမျိုးသားရေးကြီးပမ်းကြပါ၊ တို့ဗမာဟေ့-တို့ဗမာ၊ ၆၇၂။ အမျိုးသားရေးကြီးပမ်းကြပါ၊ တို့ဗမာဟေ့-တို့ဗမာ၊ အရှေ့က နေဝါးထွက်သည့်ပမာ၊ တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည့်မှာ မလွှဲပါ၊ တို့ဗမာဟေ့-တို့ဗမာ၊ ဗမာပြေတရှစ်းလုံးအကုန် တို့အိမ်မှတ်ပါ၊ တို့ယာမှတ်ပါ၊ အဲဒါ-တို့ဗမာ။

၄။ ။(သံပြိုင်) ကမ္မာမကြော ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါ ငါတို့ပြေ။ ကမ္မာမကြော ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါ ငါတို့ပြေ။ ဒါတို့ပြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါ ငါတို့ပြေ။ တို့ဗမာ-တို့ဗမာပြေကို၊ တိုင်းရင်းသားအကုန်အစဉ်၊ တို့ပြေလို့မှတ်ထင်၊ တို့ဝေါ်ရားပင်၊ တို့ဗမာခင်။

* * * * *

နောက်ဆက်တဲ့-ခ

ဗမာနိုင်ငံလုံးခိုင်ရာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး

ဥက္ကဋ္ဌ သခင်လှဘော်၏ မိန့်ခွန်း

အဆွဲ တို့ဗမာ သခင်-သခင်မ သွေးချင်းသားချင်းအပေါင်းတို့

တနှစ်ကြာခန်း ခွဲခွာနေခဲ့ကြပြီးနောက် ငါတို့သည် ယခုတဖန် တွေ့ကြုံ
ကြပြန်ပေပြီ။ ဤကဲသို့ တနှစ်ကည်းလာခံသခင်၌ တွေ့ချုံကြသည့် သဘောကား
လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အတွင်း ငါတို့လုပ်ခဲ့သည့် ဗမာပြည်၏ အခြေအနေ၊ ကမ္မာကြီး
အခြေအနေ မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲလာသည်၊ ယခု ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေ
သည်၊ ငါတို့သည် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း တိုက်ပွဲကြီးအတွက် မည်မျှအင်အားစုစိ
ပြီး လက်ရှိအခြေအနေကိုစိစစ်ကာ၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းစခန်းသို့ အမြန်ဆုံး
ရောက်မှုအတွက် မည်ကဲ့သို့ အလုပ်စခန်းများစိစဉ်ရန် စရုံးခြင်း၊ သွေးစည်းခြင်း၊
နှီးနောခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်းတို့ပင်တည်း။ အလုပ်စခန်းကို မစိစစ်မိ ရှေးဦးပထမမး
ငါတို့၏အစည်းအရုံးအခြေအနေ၊ ဗမာပြည်၏အခြေအနေ၊ တို့ဗမာပြည် အစိတ်
အပိုင်း အပါအဝင်ဖြစ်သော ကမ္မာကြီး၏အခြေအနေ စသည်တို့ကို သုံးသပ်ကြ
ရပေမည်။

ငါတို့၏ချီးကျျှူးခြင်း

ရှေးဦးပထမမး ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းစခန်းသို့ သွားရာလမ်းတွင် ငါတို့
အား လွမ်းမိုးချုပ်နေသူတို့က နိုင်ထက်စီးနင်း ညျဉ်းပန်းနိုင်စက်မှုတို့ကြောင့်
အသက်သေဆုံးရှာသူ အာဇာနည်အပေါင်းတို့နှင့် ထောင်သွင်းအကျဉ်းခံရသူ၊
မြင်းနှင့်အတိုက်ခံရသူ၊ တုတ်နှင့်အရှိက်ခံရသူ၊ မျက်ရည်ယိုဗုံးအကြံခံရသူ
အပေါင်းတို့အား ချီးကျျှူးကုန်အုံသတည်း။

ဗိုလ်အောင်ကျော်၊ ဗိုလ်ဘဖိုး၊ မန္တလေးအာဇာနည် ၁၇-ဦး စသည်တို့မှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ချမ်းသာမှာ၊ လွှတ်လပ်မှုအတွက် ဖြီတိသျိနိုင်ငံချဲသမား တို့၏ လက်ပါးစေများ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးခဲ့ကြရလေပြီ။ ပုလိပ်အရိုက် ခံရသူ၊ မြင်းနှင့်အတိုက်ခံရသူ၊ မျက်ရည်ယို့များအကြံခံရသူ၊ လုံစွပ်အထိုးခံရသူတို့ မှာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့လေပြီ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသောသူတို့မှာ လည်း ထောင်သွင်းအကျဉ်းခဲ့ခဲ့ကြရလေပြီ။

ထိုသူတို့သည်ကား မိမိတို့ကိုယ်ကျိုး လုံးဝမပါ။ တိုင်းပြည်အကျိုး၊ ဆင်းရဲသား လူထုကြီး၏အကျိုးတို့ကို မဆုတ်မနစ် ဆောင်ရွက်ပါအဲ့ဟူသော အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အသေခံ၊ အရိုက်ခံ၊ ထောင်အကျခဲ့ခဲ့ကြရလေပြီ။ ငါတို့ ရှေ့ရှေ့အပ်သော ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းစခန်းသို့၊ သွားရာ၌ ဤကဲ့သို့ အနစ်နာခံသူ အမြောက်အမြှားတို့၏ အလောင်းများ၊ သွေးစက်များကို နင်းကျော်၍ သွားရမည် ဖြစ်ရာ ငါတို့အား လမ်းခင်း၍ပေးနေသော ထိုအာဇာနည်တို့အား ထိုသူများ အတွက် ဝမ်းနည်းကြကွဲသည်နှင့်အမျှ ထိုသူတို့၏စိတ်ဓာတ်၊ ထိုသူတို့၏ ဒွဲသတ္တိကို ငါတို့ချိုးကျော်၏။ ငါတို့သည် ထိုသူတို့၏ လုပ်ငန်းကို ကမ္မာကြသော် လည်း ဥဒါန်းမကျအောင် မောက်ကုန်းထိုးကြကုန်းအဲ့၍

ကမ္မာပြောင်းလဲမှုကြီး

ငါတို့အဖို့မှာကား ငါတို့ပြည်အတွင်းရှိ လုပ်ငန်းများနှင့် များများနေသဖြင့် ဗုဏ်ပြည်၏အပဖြစ်သော ကမ္မာလောကကြီးသည် မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲနေသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ခဲ့ကြ။

စင်စစ်အားဖြင့် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းစခန်းအတွက် ငါတို့လုံးပမ်းနေကြခြင်းကား ကမ္မာကြီးတဲ့လုံးတွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှတို့၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ရုံမျှ သာမက၊ အပြင်၍ဖြစ်ပျက်သမျှတို့သည် ငါတို့တိုက်ပွဲကြီးနှင့် ကူးစက်ရောရှက် လျှက် ရှိနေပေ၏။

“အရှေ့ဂျပန်မှ အနောက်အမေရိကန်၊ တောင်ဝင်ရှိုးစွန်းမှ မြောက်ဝင်ရှိုးစွန်းအထိ တကဗ္ဗ္ဗာလုံးသည် စိတ်ချမ်းသာမှာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာမှာ လူတန်းစွဲမှု အတွက် လုံးပမ်းလျက်ရှိနေကြ၏။ နေရာမြောနအလိုက်ချိတ်က်ပုံ ပြောင်းလဲလျက် ရှိနေသော်လည်း အမြဲ့အမာဘာတရားတို့မှာ တထပ်တည်းပင်ဖြစ်၏။ ငါတို့ ရှေ့ရှေသာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းတိုက်ပွဲကြီးအတွက် နည်းစနစ်များ တိထွင်လိုက ငါတို့တတွေအားလုံးသည် ကမ္မာ့ပြောင်းလဲမှုကြီးနှင့် ဆက်သွယ်စပ်ရှုက်လျက် ရှိနေသည်ကို သတိထားရပေမည်။ ထိုအခါး၌ ငါတို့ဗမာပြည် ပြဿနာများကို ကမ္မာ့ပြဿနာများမှ ခွဲထုတ်ပြီး၍ တသိုးတမြားစဉ်းစား၍မရသည်ကို သိပေလိမ့်မည်။

ကမ္မာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက် မတွေးစံ၊ မဆုံးအောင် ကမ္မာကြီးသည် ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။ စစ်နိုင်သူတွေက အောင်သေအောင်သားစားပြီး၊ စစ်ရှုံးသူ တွေမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြကွဲကြလေပြီ။

ကမ္မာကြီး ဖရိဖရဲဖြစ်နေသည့်အထဲမှာပင် ရရှားပြည်၌ ဆင်းရဲသား သူပုန်ကြီးထကာ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့၏ အစိုးရကြီး တည်ထောင်ခဲ့ကြ လေပြီ။ ဂျာမနီ၊ အီတလီ စသော တိုင်းပြည်တို့၌ ဆင်းရဲသားနင်းပြားများ တော်လှန်ပုန်ကော်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် အရေးမလှရှုံးခဲ့ကြ၏။ ရရှားပြည်မှ ဆင်းရဲသား နင်းပြားတို့လည်း ဆင်းရဲသားအားလုံးတိုင်း လူတန်းစွဲ နေနိုင်ရန် တိုင်းရေး ပြည်ရေး စီးပွားရေးစနစ်တို့ကို အမြဲ့အမာ တော်လှန်ပြောင်းလဲကာ လောကသစ် တည်ထောင်ခဲ့ကြလေသည်။

နေရှစ်စနစ်လွှမ်းမိုးသော အခြားအခြားသော တိုင်းပြည်များသည်လည်း ဆင်းရဲသားတို့၏ တော်လှန်ပုန်ကော်မှုတို့ကို ထိတ်လန်းတုန်လှပ်ကာ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားတို့အား လက်နက်အားကိုး အကြမ်းပတမ်းနိပ်စက်ညှုံးပန်း နှစ်နင်းခဲ့ကြရလေသည်။

ဉှုကဲ့သို့ စနရှင်တို့က ကြေးစားလူမှုက်များမှတဆင့် ဆင်းရဲသားတို့အား နိမ့်နှင်းသောစနစ်ကား ယခုအခါ ဖက်ဆစ်ဝါဒခေါ်သော စနစ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

စနရှင်စနစ်နှင့် အစွယ်အမွားများ

ဖက်ဆစ်ဝါဒမှာ တို့အမျိုးအတွက် တို့တိုင်းပြည်အတွက်ဟု ကြွေးကြော်နေလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ငါတို့ကြွေးကြော်နေသော ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းဝါဒနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေပေ၏။ သို့ရာတွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒကား စနရှင်တို့က ဆင်းရဲသားတို့အား ကြေးစားလူမှုက်များနှင့် နိမ့်နှင်းသောဝါဒဖြစ်၍ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းဝါဒမှာ နိုင်ငံနယ်ချဲ့သမားတို့၏ လက်အောက်မှ လုံးဝလွှပ်လပ်သောနှင့် တည်ထောင်မှုအတွက် မျှော်မှန်းလုပ်ကိုင်သောဝါဒ ဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ငံချဲ့ အဓမ္မသမားတို့ဗုပ်နှင့်သော ဂျပန်သည်လည်း တရုပ်ပြည်ကို နိုင်းထက်စီးနင်း အတင်းဝင်ရောက် တို့ကိုခိုက်နေလေသည်။ ရေးဦးပထမမ္ဗာ အက်လိပ်စနရှင်တို့သည် မိမိတို့အကျိုးစီးပွားကို တစ်တရာ ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု မယူဆသဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံချဲ့သမားတို့ကို မြောက်ပင့်ပေးခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး ၌ အက်လိပ်စနရှင်တို့သည် မိမိတို့အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်လာမှ ပြာပြာသလဲတရုပ်ဖက်ကို အားပေးပြန်လေသည်။ အက်လိပ်နယ်ချဲ့စနရှင်တို့က ငွေအားလက်နက်အားဖြင့် ကူညီကြသဖြင့် ဂျပန်တို့နောက်ဆုတ်သွားရစေကာမူ တရုပ်ပြည်ကြီးတရာလုံးမှာ နိုင်ငံချဲ့စနရှင်ကြီးများ၊ ဘက်တိုက်သူငွေးကြီးများနှင့် လည်ပင်းနစ်လျက် ရှိနေလေပြီ။

အနောက်ဖက်တစွဲင်ကို ကြည့်ပြန်ကလည်း ဂျာမန်ဖက်ဆစ်များလက်သို့ ချက်ကိုစလိုဖေးကိုယားပြည်ကို ပြီတိသျေနိုင်ငံချဲ့သမားများသည် ‘ဗွှဲ’ကြော်၍ အပ်ခဲ့လေသည်။

စပိန်ပြည်တွင် ဆင်းရဲသားပစ္စည်းမှ တို့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်အံ့သော အစိုးရ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခုနှင့်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ စနရှင်တို့သည် စစ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ သူပုန်ထဲခဲ့ကြ၏။ ဤတိသုဒ္ဓနှင့် ပြင်သစ်စနရှင်တို့လည်း မိမိတို့ အကျိုးကိုကြည့်ကာ ဘေးရောင်နေခဲ့ကြ၏။ အီတလီနှင့် ဂျာမန်ဖက်ဆစ်တို့ လည်း အတိအလင်း သူပုန်တို့ကို ကူညီခဲ့ရာ ပပိန်ဆင်းရဲသားကိုယ်စားလှယ် အစိုးရမှာ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး ယခုအခါ ကျခုံးပျက်စီးခဲ့လေပြီ။

ပါတို့နေရာ

ကမ္မာကြီး၏အခြေအနေကို အကျဉ်းရန်း၏ ကြည့်လိုက်လျှင် စနရှင်ဝါဒ ၏ အစွဲယ်အပွားများဖြစ်သော နိုင်ငံချွဲသမားများနှင့် ဖက်ဆစ်စနရှင်ကြေးစား လူမှိုက်များကတဖက်၊ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့၏ ဘုရားဝန်းကျင်တွင်းနှစ်နေကြသော ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းသမားများကတဖက် စသည့်ဖြင့် တဖက်နှင့်တဖက် စစ်အားပြိုင်လျက်ရှိနေကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကမ္မာသူ ကမ္မာသားအားလုံး မပါဝင်မနေကြရသော ကမ္မာ့တို့က်ပွဲကြီးတွင် ငါတို့ မည် သည့်ဘက်က ပါဝင်ကြမည်နည်း။ အထူးပြောဘွယ်မလိုပေ။ ငါတို့သည် ကိုယ့် မင်းကိုယ့်ချင်းလိုလားသောသူ၊ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့၏ လွတ်လပ်မှာ၊ လူတန်းစွေမှုကို လိုလားသူများဖြစ်သည့် တကမ္မာလုံးရှိ စနရှင်ဝါဒ ကို တို့က်ဖျက်နေသူမျှတို့နှင့် သွေးစည်းပြီး ဆောင်ရွက်ကြရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ကမ္မာတို့က်ပွဲကြီးတွင် နိုင်ငံချွဲစနစ်ကြီးကို ဗာ ပြည်မှုမြို့ဖျက်ရန် တိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ဤတိသုဒ္ဓနိုင်ငံချွဲစနစ်ကို တွန်းလုန်ဖြေဖျက်ကြရပေမည်။ စနရှင်ဝါဒ၊ နိုင်ငံချွဲကောဝါဒတို့လွမ်းမိုးသော နိုင်ငံများတွင် လူများစုတို့မှာ ခုကွဲကြီးစွာခံရသလို ငါတို့ဗာပြည်ရှိ ဆင်းရဲသား အပေါင်းတို့မှာလည်း များစွာခုကွဲရောက်ကြရလေသည်။

တို့ဗမာဆင်းရဲသားများ၏ကွဲ

ငါတို့ဗမာပြည်မှ အလုပ်သမားများမှာ တြေားတိုင်းပြည်မှ အလုပ်သမားများထက်ပင် ဆင်းရဲကြပေသည်။ တန်းနွေတပတ်တိုင်း ၅၆-နာရီခန့် အလုပ်လုပ်ရှိုး အခမှာလည်း အသက်နှင့်ကိုယ်ဖြူရဲလောက်သာ စားကြရလေသည်။ များသောအားဖြင့် နေ့စားသမားများသာဖြစ်ပေရာ၊ လုပ်သည့်နေ့သာရှိုး မလုပ်ရသည့်နေ့တွင် တ်ကြရလေသည်။ နေရာထိုင်ခင်းတို့သည်ငါးကျွန်းမာရေးနှင့် အနည်းငယ်မျှမည့်ညွတ်။ ကျော်မြောင်းလှသည့် နေရာထိုင်ခင်းကြောင့် မောင်နှင့်နှစ်မ၊ သားနှင့်အမိန့်လို့မှ မတင့်တယ်။

အလုပ်လက်မဲ့ရုံပုံငွေ၊ အိနာစာရရုံပုံငွေ စသည်ဟူ၍လည်းမရှိ။ ကြားများပင် မကြားဘူးကြပေ။ အချုပ်ဆိုရသူငွေ လူချင်းမတူ၊ သူချင်းမမျှ၊ လူတန်းမစေ့၊ လူအောက်တန်းကျလျက် ရှိနေကြလေပြီ။

လယ်သမားတို့မှာလည်း (က) လယ်ပိုင်ရှင် ဓနရှင်ကြီးများလက်သို့ လယ်များ အချုပ်အချက်မရှိ သက်ဆင်းနေခြင်း။ (ခ) ဓနရှင်သူငွေးကြီးများ ခလောက်ဆန်မှုကြောင့် ဆန်ချေး စပါးချေး ကိုးယိုးကားယားယားဖြစ်နေခြင်း။ (ဂ) လယ်သီးစား အငှားစနစ် ကျေနစွာမရှိခြင်း။ (ဓနရှင်များက အမြတ်အစွမ်းရမှု အတွက် ငွေတိုးကြီးအတိုးနှင့် လယ်သမားတို့အား ညွှေ့ဆောင်းခဲ့နေခြင်း။) (ဃာ) မိုးဖျက်၊ လေဖျက်၊ ရေဖျက်၊ ပိုးဖျက်တို့ကြောင့်ငါးငါး ငါတို့ရဲဘော်အလုပ်သမားများနည်းတူ ဆင်းရဲခုကွဲရောက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုမှတပါး ငါတို့၏ရင်သွေးများ၊ ညီးယ်နှစ်မေယ်များဖြစ်သော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများမှာလည်း ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသောပညာမျိုး၊ သင်ကြားနေရခြင်း။ အလုပ်လက်မဲ့ တနေ့တြေားဖြစ်နေခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ဒုက္ခာခံစားနေကြပေသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများမှာလည်း နိုင်ငံချုံစနစ်၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မကြာခကာ သပိတ်မှာက်သည့် လက်နက်ကိုအသုံးပြုကြရလေသည်။

အလုပ်သမားများသည်လည်း စနရှင်များ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့်
အလုပ်ရပ်စဲရေးလက်နက်ကို မကြာခဏ အသုံးပြုရရာ၊ ယခုနှစ်တွင် အလုပ်
သမားများ အကြီးအကျယ်နှီးကြားလာပြီး နိုင်ငံချုံအစိုးရကိုပင် တုန်လှပ်ခြောက်
ခြားသွားရသည့် အခြေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျောင်းသားများ၊ အလုပ်သမားများ၏ နှီးကြားမှုကို အခြေပြုကာ ယခု
အခါ လယ်သမားများ နှီးကြားလာခြင်းကား အထူးဝမ်းမြောက်စရာပင် ဖြစ်တော့
၏။

ပြည်သူ့လွှတ်လပ်မှုချုပ်ချယ်ပုံ

ဤကဲ့သို့ ကျောင်းသား၊ အလုပ်သမားများ နှီးနှီးကြားကြား ဖြစ်လာရာ
တွင် နိုင်ငံချုံသမားတို့သည် အေးချမ်းသာယာစွာဖြစ်ရေန် တရားသဘော
သက်ဝင်သော နည်းစနစ်တို့ကို အသုံးမပြုဘဲ ပြည်သူတို့၏ လွှတ်လပ်မှုကို
လက်နက်နှင့်တမျိုး၊ ဥပဒေများနှင့်တစုံ ချုပ်ချယ်ညျဉ်းပန်းခဲ့လေသည်။

ငါတို့က တရားသဖြင့် စည်းဝေးစုရုံးကြခြင်းကို အမျိုးမျိုးပိတ်ပင်တား
ဆီးခဲ့၏။ နိုင်ငံရေးလုပ်နေသူတို့ကို အကြောင်းမပြု ပုံမှန် မတပ်ဘဲ ဗလာ
သက်သက် ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ချု၏။ သတင်းစာများ၊ စာအုပ်စာတမ်းများကို
လည်း နိုင်ထက်စီးနင်း ချုပ်ချယ်ခဲ့ရုံမက၊ နိုင်ငံရေးအဖြစ်အပျက်တို့ကို
မျက်ဝါးထင်ထင် မမြင်ရေန် ရုပ်ရှင်သတင်းကားများကိုလည်း အတင်းအဓမ္မ
ပိတ်ပင်ကြပြန်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြည်သူတို့၏ပြဿနာကို ဖြေရှင်းခြင်းငြာ မတတ်စွမ်းနိုင်
သဖြင့် ပြည်သူ့လွှတ်လပ်မှုကို လက်နက်ပုဒ်မတို့ဖြင့် နှီမ်နှင်းခြင်းကား စနရှင်
နိုင်ငံများတွင် လွှမ်းမိုးသော ဖက်ဆစ်စိတွယ်များ နိုင်ငံချုံသမားများ၏
ဦးနောက်တွင်း အဘယ်မျှဝင်လာနေပြီမှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

ငါတို့၏အစည်းအရှုံးသည် နိုင်ငံခဲ့စနစ်ကြီးကို ဖြေဖျက်ရန် လုံးပမ်းနေသည့် အစည်းအရှုံးကြီးဖြစ်ပေရာ၊ ငါတို့၏ အစည်းအရှုံးဝင်များမှာ နိုင်ငံခဲ့စနစ်၏ဒေါ်အကို အများဆုံး ခံခဲ့ကြရလေပြီ။ ငါတို့တတွေသည် အကြမ်းမဖက် တရားသောနည်းလမ်းအားလုံးတို့နှင့် ဆောင်ရွက်နေသည်ဟု ကမ္ဘာနှင့်အရှမ်း ကြေးကြော်နေပါလျက် ငါတို့က အကြမ်းဖက်နေလေဟန် ဒင်းတို့တတွေက စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ ငါတို့ကပင် ဖြတ်သွေအစိုးရကို အကြမ်းဖက်ပြီး ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်နေသည်ဆိုကာ ရွှေတိဂုံးဘုရားပေါ်သို့ ဖိနပ်စီးတက်ပြီး၊ စစ်တပ်တွေနှင့် ငါတို့အမှုဆောင်များကို မေးဆိုးသွားသည်ကိုလည်း အမှတ်ရကြပေလိမ့်မည်။

ငှင်းပြင် ငှင်းတို့၏ ဝါဒသည် ကမ္ဘာအရှမ်းလုံးရှိ ဆင်းရသားပေါင်းတို့နှင့် လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ပူးပေါင်းသွေးစည်းပြီး အလုပ်လုပ်ရန်ဟု အတိအလင်း ပြောကြားထားပါလျက် လွှန်ခဲ့သောနစ်အတွင်း ကုလားဗမာ အမိကရဏ်းဖြစ်စဉ်က ငါတို့အစည်းအရှုံးဝင်များကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖမ်းဆီး ချုပ်နောင်ခဲ့လေပြီ။ ထိုမှတပါး အဓိကရဏ်း စုံစမ်းရေး ကော်မီတိကပင်လျှင် အဓိကရဏ်း ပြန်နှုန်းခြင်းမှာ ငါတို့၏ဟောပြောမှု၊ ရေးသားမှူတို့ကြောင့်လိုလို စွပ်စွဲခဲ့ပြန်လေသည်။ ထိုအဓိကရဏ်း အစီရင်ခံစာတနေရာတွင် ငါတို့၏ အစည်းအရှုံးဝါဒသည် ကွန်ဖြူနစ်ဆံသည်ဟု ဆို၏။ တနေရာ၌ လူမျိုးအချင်းချင်း အဓိကရဏ်းကို ငါတို့ပြန်နှုန်းအောင်လုပ်သည် ဆိုထား၏။ ကွန်ဖြူနစ်ဝါဒ မှာ လူမျိုးမရွေးဝါဒဖြစ်ရာ၊ ဒင်းတို့တတွေ ရှေ့စကား နောက်စကား မည်ဖြစ်ခြင်းကား ရယ်ဘွယ်ရာသာ ဖြစ်တော့၏။ ငါတို့တတွေကို တဖက်စီးနှင်း ချိုးနှိမ်လို၍ တမင်လည်းဆည်ပြီးရေးကြကြောင်း ထင်ရှားနေပေတော့၏။

ထွက်ရပ်လမ်း

ဖြတ်သွေနိုင်ငံခဲ့စနစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသောဒုက္ခများ၊ ပြသာနာများ ကား အခြားမဟုတ်။ ဆင်းရောင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ပေါ်များလာခြင်းတို့ ဖြစ်တော့၏။ ဗမာတမျိုးတည်း ဤကဲ့သို့ လူတန်းစွေအောင် မနေရကြခြင်းမဟုတ်။ ကမ္ဘာ

နှင့်အရမ်း နေထိုင်ကသာ လူအပေါင်းတို့မှာလည်း ငါတို့နှင့်အလားတူ ဆင်းရဲ နေကြရ၏။ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေကြရ၏။ ဤသို့ ဒုက္ခတွေများလာခြင်း၊ ပြဿ နာတွေ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ လူတိုးတယောက် အတွက်သော်လည်း၊ လူနည်းစုအတွက်သော်လည်း အမြတ်အစွန်းရမှုအတွက် လူများ စုံကြီးအား ကျွန်းသဘောက်ဘဝတွင် ဖိန့်ပို့ထားခြင်း၊ ဆင်းရဲသားတို့ ချွေးနည်းစာ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော လူသုံးပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဓနရှင်ကြီးများက ပိုင်ဆိုင် နေခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေတော့၏။ ဗမာပြည်ရှိ လူများအပါအဝင် ကမ္မာပေါ်ရှိ လူအပေါင်းခံစားနေကြရသောဒုက္ခများကို လုံးဝပေါ်သွာက်ရန်ကား တကမ္မာလုံးရှိ ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းမှန်သမျှကို အလုပ်လုပ်သူ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမား များကိုယ်တိုင်ပိုင်ဆိုင်ပြီး လုပ်ငန်းများကို လူများအတွက် စီစဉ်မှသာ လူတွေ အားလုံး လူတန်းစွေ့နေကြရပေမည်။

ဤကဲ့သို့အခြေအနေ ဆိုက်ရောက်ရန်မှာလည်း ဓနရှင်စနစ်၏ အစွယ် အပွားဖြစ်သော နိုင်ငံချုံစနစ်ကို တွေ့နှုန်းလုန်ဖြောက်ရလိမ့်မည်။ ငါတို့ဗမာပြည် သည်လည်း နိုင်ငံချုံစနစ်စက်ကွင်းအတွက်သုံး ရောက်ရှိနေရာ ငါတို့သည်လည်း တကမ္မာလုံးရှိ နိုင်ငံချုံစနစ်ကို ဖြောက်လိုက်သူများနှင့် သွေးစည်းကာ ဖြောက်ကြရ မည်ဖြစ်၏။

ငါတို့တတွေသည် လူတန်းစွေ့နေထိုင်မှုအတွက် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း တောင့်တကြ၏။ ရရန် လုံးပမ်းနေကြ၏။ ငါတို့လိုလားသော ကိုယ့်မင်းကိုယ့် ချင်းကား ရှင်ဘုရင်ကြီးစိုးသည့်ခေတ်များမဟုတ်ဘဲ ဆင်းရဲသားတိုင်း လူတန်း စွေ့နေနိုင်ရန် လူများစုဖြစ်သော ဆင်းရဲသားများကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်အပ်ချင် သော ဆင်းရဲသားမင်း ဆင်းရဲသားချင်း တည်ထောင်ရေးပင်ဖြစ်တော့၏။

အပ်ချုပ်ရေး

ငါတို့၏ခရီးတွင် ကန်လန်းခံနေသည်ကား အခြားမဟုတ်။ ၉၁-၉၃၁၅ အပ်ချုပ်ရေးပင်ဖြစ်တော့၏။ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းစခန်းသို့မရောက်မီ ယခုအခါ

တည်ပြနေသေးသော အပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို အင်အားနှင့်ဖြေ့ဖျက်ပစ်ရမည်။ ထိုအပ်ချုပ်ရေးမှာ ဗမာတွေ ဌာနအများကြီးကို စီမံအပ်ချုပ်ရပြီဟု မည်သို့ ပြောစေကာမူ တကယ့်အာဏာရှင်အစစ်များမှာ ဗမာပြည်ဘုရင်ခံမှတဆင့် ဖြေတိသျေမေနရှင်ကြီးများပင် ဖြစ်တော့၏။ အဆိုပါ အပ်ချုပ်ရေးကို မည်မျှလောက် စွမ်းဆောင်သူတို့က ခေါင်းဆောင်လက်ခံပြီး ဆောင်ရွက်နေစေကာမူ ဘုရင်ခံ တည်းဟူသော ရွာကိုလွန်၍ ရွှေက်မတိုက်နိုင်ကြပေ။ ဆင်းရဲသားတို့ လူတန်းစေ နေထိုင်နိုင်မှုကို ရွေးစေမှု မပေးနိုင်။

ငါတို့သဘောအရမှာ ငါတို့၏ဆန္ဒသည် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းဖြစ်သည့် အတိုင်း ဖြေတိသျေနိုင်ခဲ့သမားတို့က စီမံဖန်တီထားသော အပ်ချုပ်ရေးမှုန်သမျှ လက်ရှိအပ်ချုပ်ရေးတို့ထက် မည်မျှသာစေကာမူ ငါတို့သည် လက်မခံနိုင်သေး။

ငါတို့သည် ဘယ်အပ်ချုပ်ရေးမျိုး အလိုရှိသနည်းဟု မေးပြားခဲ့။ ယခု အခါ ဗမာပြည်၌ မဲဆန္ဒပေးနိုင်သူများ မပြောပလောက်သော အရေအတွက်မျှသာ ဖြစ်သေး၏။ မဲဆန္ဒရှင်တို့ ရွေးကောက်လိုက်သူတို့ပါဝင်သော အပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ မှာ တိုင်းပြည်ကိုယ်စားလှယ်အစစ် မည်သည့်အခါမျှ မဖြစ်နိုင်သေး။ ငါတို့ လိုလားသော အပ်ချုပ်ရေးမှာ အရွယ်ရောက်သူယောက်၍၊ မိန်းမ မရွေးတို့က မဲဆန္ဒနှင့် ရွေးကောက်လိုက်သော လွှာတ်တော်ကြီးက ဖြေတိသျေနိုင်ငံခဲ့စနစ် စက်ကွင်းမှ လုံးဝလွှာတ်ကွင်းသော ဗမာပြည်အတွက် ဗမာဆင်းရဲသား အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့အကျိုးရာ စီမံရေးဆွဲအပ်သော ဗမာအလိုကျ အပ်ချုပ်ရေးပင် ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ထိုကဲ့သို့သော တိုင်းပြည်နိုင်ငံပြုလွှာတ်တော်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာအောင် ပါဒ်ဖြန့်ခြင်း၊ ရူပူခြင်း၊ စည်းရုံးခြင်းတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ဆောင်ရွက်ရာ၌ လက်ရှိအပ်ချုပ်ရေးအရ ဖွဲ့စည်းထားသော လွှာတ်တော်အတွင်းအပြင်မှ ရူပူရမည်ဖြစ်၍ လွှာတ်တော်တွင်း၌ ရာထူးလက်မခံသောနည်းကို ငါတို့အသုံးပြုနေ၏။ ငါတို့သည် ရာထူးလက်ခံသူမှုန်သမျှကို

ဖြတ်ချမှန်ကြ၏။ ငင်းအပြင် လွှတ်တော်အတွင်းလုပ်ငန်းကို အပြင်လုပ်ငန်းနှင့် ပူးတွဲဆောင်ရွက်နေပေ၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ငါတို့တိုက်ပွဲသည် လွှတ်တော်ထဲ၌မရှိ။ လွှတ်တော်မှာ ဘတ်စင်ကြီးသွေ့ယာ ဖြစ်၏။ လွှတ်တော်အတွင်းမြှုသာမဟုတ်။ ငါတို့သည် အပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရန် သွေ့ယာ ဖြစ်၏။ လွှတ်တော်တွင်းမြှုသာမဟုတ်။ ငါတို့သည် အပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရန် အပြင်တွင် အင်အားစံဆောင်းနေ၏။ ယခုလက်ရှိ ငါတို့၌ အပ်ချုပ်ရေးကို တိုက်ဖျက်ရန်အင်အား မရှိသေးသည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။ သို့ရာတွင် အပ်ချုပ်ရေးအရ ဖွဲ့စည်းပေးသော ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကိုမူ ဖြတ်ချိန်လောက်သော အင်အားရှိကြောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ဖြတ်ချွဲတွင် လွှတ်တော်အတွင်းအပြင် အလုပ်လုပ်ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားနေပေ၏။ အပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်နိုင်အောင် ဖြိုတိသွေ့နိုင်ငံချုပ်နှင့် အားပြိုင်နိုင်လောက်အောင်ကား ငါတို့၌ အားရှိရမည်ဖြစ်၏။

ငါတို့၏အင်အားကို ချင့်ခိုန်နိုင်စေရန် လွန်ခဲ့သောနှစ်များအတွင်း ငါတို့အင်အားအခြေအနေကို ဆန်းစံရပေမည်။ အစည်းအရုံးများတိုးလာခြင်း၊ ငွေကြေး ရှေးကထက် ချောင်လည်လာခြင်းဖြင့် ငါတို့၏အင်အား တိုးတက်လာသည်မှာ ထင်ရှားနေပေ၏။ ယခုအခါးကြေား လွှတ်တော်အပြင်တွင် ငါတို့၏ အစည်းအရုံးသည် အင်အားအကြီးဆုံးသောအဖွဲ့ ဖြစ်၍နေလေပြီ။

ငါတို့ရန်သူများ

အစည်းအရုံးအင်အား ကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ အစည်းအရုံးတွင် လည်း ရန်သူတွေ မီးပိုင်းသလို ပိုင်းခံခဲ့ရ၏။ ဖြိုတိသွေ့နိုင်ငံချုပ်သမားတို့သည် အပြင်းအထန်နှိပ်ကွပ်ခဲ့ရ၏။ အက်လိပ်စနာရှင်ကြီးတို့သည် ငါတို့အစည်းအရုံးကြီးအား မတရားအစည်းအရုံးပုံ ကြေညာရန် အားတက်သရော တိုက်တွန်း၍ နေပေပြီ။ မတရားအစည်းအရုံး လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ ငါတို့သည်ကား

လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ၊ ငါတို့ရည်ရွယ်ချက်သို့ ရောက်အောင် မဆုတ်မနစ်၊ မရပ်မဆိုင်း ချိတ်က်မည် ဖြစ်ကြောင်း။

ရှေးအခါက ငါတို့အား နိုင်ငံရေးသမား လူအိုကြီးများက အမျိုးမျိုး နှစ်ထားခဲ့ကြ၏။ ငါတို့၏ဝါဒ၊ ငါတို့၏လုပ်ငန်းမှန်သည်ကို တိုင်းပြည်က လက်တွေ့မြင်လာသည့်အခါများ၏ ထိလူယုတ်မာကြီးတို့သည် အပြင်မှ နှစ်ရန် မကြုံရွယ်တော့။ အတွင်းသို့ဝင်ကာ ဝါဒပြောင်းအောင်၊ ရည်ရွယ်ချက်ပြောင်းအောင်၊ လုပ်ငန်းများပြောင်းအောင် အမျိုးမျိုးကြံးဆောင်ခဲ့လေသည်။ ငါတို့လည်း သတိကြီးစွာထား၍ ဆောင်ရွက်နေရပေ၏။

ဝါဒနှင့်စည်းမျဉ်း

ငါတို့သည်ကား မည်ကဲသို့ ရန်များစေကောမှ အစည်းအရုံးအင်အား ကြီးမားစေရန်၊ အာဏာလွှမ်းမိုးစေရန် အစဉ်တစိုက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်၏။ တို့ဗုံမာအစည်းအရုံးဝင်တို့သည် တို့ဗုံမာအစည်းအရုံးကြီး၏ အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရှုံး အထူးသတိပြုစေလိုသည့်အချက်တစုမှာ ညီလာခံသာင်တွင် အတည်ပြုမည်ဖြစ်သော တို့ဗုံမာအစည်းအရုံးဝါဒနှင့် စည်းမျဉ်းဥပဒေတို့ကို ရေလည်အောင် ပါးနပ်လိမ္မာစွာ သိနားလည်ကြရန်နှင့် နားလည်သည့်အတိုင်း တသွေ့မတိမ်း လိုက်နာကြရန် ဖြစ်သေသည်။ ငါတို့သည် တို့ဗုံမာအစည်းအရုံးဝင် များဖြစ်ကြပါလျက် အစည်းအရုံးဝါဒနှင့် စည်းမျဉ်းဥပဒေကို မသိနားမလည်ကြ။ သိနားလည်ပါလျက် မလိုက်နာ မဆောင်ရွက်ပါလျင် အစည်းအရုံး၏ အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေမှုကို တစိုးတစေ့မျှ မဖြစ်စေလိုသည့်အပြင် အစည်းအရုံးကြီး၏ အတွင်းသူပုန် ဖြစ်နေကြသည်ကို အထူးသတိချပ်စေလိုသည်။ အဆွေတို့သည် အစည်းအရုံးဝင် သခင် အမည်တပ်သည်နေ့မှစ၍ သာမန်လူများနှင့်အတူ ငါတို့၏ တို့ဗုံမာဝါဒအရ ကြီးလေးသောတာဝန်ကို ထမ်းရွက်ကြသူများဖြစ်သည့် အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သတိပြကြစေလိုသည်။

တို့မေတ်ဒုက္ခိုက် အမှာ ဖမာပြည်တွင်းရေးကလေး တရာ့တည်းကို အခြေတည်၍ ပေါ့ပေါ့ဆဲ ရေးဆွဲသတ်မှတ်ထားခြင်း မဟုတ်။ ကန္တာကြီးတရာ့လုံးရှိ တိုးတက် ကြီးမာလျက် နေသော၊ တိုးတက်ကြီးပွားရန် အလုပ်လုပ်နေကြသော ဆင်းရဲသား နိုင်ငံတို့၏ အခြေအနေ အရပ်ပိုပ်တို့ကို စွဲစပ်စွာ ချင့်ချိန်ထောက်ရှုပြီးမှသာလျှင် ဖမာပြည်အတွင်း အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ရွှေးယူယ်သတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ် ကြောင်း။ ရေးဆွဲထားသော ဝါဒမှာ အတိချိုး၍ ခေတ်ကာလပေါ်ပင်စကားလုံး များကို အသုံးပြုထားသဖြင့် သာမန်အစည်းအရုံးဝင်တို့အတွက် ကောက်နှစ်ရန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်ကိုကား ငါတို့သိ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကာလအားလျှပ်စွာ ဝါဒ၏ အဓိပါယ်အကျယ်ကို တတိုင်းပြည်လုံး ရှင်းလင်းစွာ သိရှိစေရန် အလုပ် စခန်းများကိုလည်း စီစဉ်ရပေါ်းမည်။

အစည်းအရုံး၏ စည်းမျဉ်းဥပဒေမှာ အများပြည်သူတို့၏အလိုကျ အများပြည်သူတို့ကောင်းစားရေး၊ အများပြည်သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များ စီမံ အပ်ချုပ်မှုကို လိုရင်းအဓိကထားလျက် ရေးဆွဲသတ်မှတ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ အစည်းအရုံးကြီး၏ တာဝန်ခံအပ်ချုပ်မှုကို ဆောင်ရွက်ရမည်သူများမှာ ဖမာပြည် ရွာပေါင်း ၃၆၀၀၀ မှ ဆင်းရဲသားလယ်သမား၊ အလုပ်သမားအများစုတို့၏ ယုံကြည်ကိုစားအားထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်စေရန်ကို ရည်ရွှေးထားပေသည်။ ဆင်းရဲသားတို့၏ ယုံကြည်ခြင်း ကင်းမဲ့နေ့သူများအားလည်း အမြန်ဆုံးအရေးယူနိုင် ရန် စည်းကမ်းများအရ ခွင့်ပြထားကြောင်း။

တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ထင်ရှာမြှင့်ရာ အရမ်းကာရော မလုပ်နိုင် စေရန်အတွက် စီရင်စုလုံးဆိုင်ရာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အမှုဆောင်အဖွဲ့များကို ထိုတာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်များက နှီးနောတိုင်ပင်ကြဖော်ရန်အတွက် စည်းကမ်းအရ ဖွဲ့စည်းထားပေသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အစည်းအရုံးကြီး၏ နှစ်ပတ်လည်ညီလာခံသဘင် ကို ဆင်ယင်ကျင်းပစေရန် နည်းလမ်းသတ်မှတ်ခြင်းသည်လည်း အစည်းအရုံးဝင် အားလုံးတို့အတွက် ဝိပြားသေဝပ်စနစ်ကျနိမှု၊ အင်အားတိုးတက်မှုတို့ကို ဖြစ်တွန်းစေနိုင်သဖြင့် လွန်စွာသင့်မြတ်လှသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ဌာနချုပ်အစည်းအရုံးကြီး၌ တာဝန်ခံအလုပ်အမှုဆောင်တို့ ဆိုင်ရာတာဝန်တို့ကို

သတ်မှတ်ရေးဆွဲထားခြင်းသည်လည်း စည်းမျဉ်းကို ရိုသေကြသူတို့အဖို့ လွန်စွာ ကောင်းမွန်သင့်မြတ်လှပေကြောင်း။ ဗမ္ဗလက်ရုံးတပ်နှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဆက်သွယ်ရေး စည်းမျဉ်းဥပဒေမှာလည်း တာဝန်ခံအလုပ်အမှုဆောင်တို့အား အစည်းအရုံးကြီး၏တာဝန်ကို လွှဲအပ်ခဲ့ရသူပါဝါမိန္ဒီ လက်ရုံးတပ်သားများကို စီမံ အပ်ချက်ပေါ်စေခိုင်းနှင့်ခွင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် သင့်မြတ်ပေကြောင်း။

စည်းမျဉ်းတစုလုံးမှာ အကျဉ်းအားဖြင့် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနိုင်ငံရေး တန်ခိုးအာဏာကို မရယူမသိမ်းပိုက်နိုင်သေးမှ အတောအတွင်း၌ လက်ရှိ စနရှင် အစိုးရနှင့် အလုပ်လုပ်သွားရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း။ စင်ပြိုင်အလုပ်လုပ်မည်ဆိုရှု၌ ဖြို့နယ်အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌသည်၏၊ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌသည်၏၊ ဖြို့အပ်၊ အရေးပိုင်၊ ဘုရင်ခံတို့နှင့် ဂုဏ်ပြိုင်စခန်းသွားရမည်ကို ဆိုလို ကြောင်း။

ဤကဲ့သို့ စခန်းသွားရာ၌ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ် များသည် အခေါ်အခြား အရာရှိများထက် သတ္တိဥျှော်အရ ပညာအရည် အချင်းအရာတွင်၏၊ စိတ်နေ့စိတ်ထားအရာတွင်၏၊ အစစအရာရာ ပိုမို၍ ကောင်းမွန်သင့်မြတ်ရန် လိုအပ်သည်ကိုလည်း အထူးသတိချပ်ပေလိုသည်။

သခင် သခင်မအပေါင်းတို့၊ ယခုအတည်ပြုမည့် စည်းမျဉ်းသည် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း တန်ခိုးအာဏာကို လုယူသိမ်းပိုက်ပြီး နောက်အဖို့၌လည်း အကျယ်တောင်ပြင်ဆင်ရှင်မလို။ အခြေခံသဘောအရ ငါတို့ဝါဒနှင့် ဆီလျော်ပြေ ပြစ်လှသဖြင့် အဆင်သင့်ပင်လျှင် ငါတို့သည် ငါးစည်းမျဉ်းအရ ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို စီမံအုပ်ချုပ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း။

ငါတို့လုပ်ငန်း အစီအစဉ်

အစည်းအရုံးဝင် အင်အားကြီးမားလာဖော်ရန် အာဏာလွှမ်းမိုးရန် မှာကား အများပြည်သူတို့အားလုံးနှင့်ဆိုင်သော အရေးကိစ္စများတွင် ငါတို့သည် ရှေ့မှ

မားမားမတ်မတ်နေပြီး ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်၏။ လွှတ်လပ်စွာရေးသားမှာ ဟောပြောမှာ ပေါင်းသင်းစည်းရုံးမှူ စသည့် ပြည်သူ့လွှတ်လပ်မှုများကို ချုပ်ချယ်သည့် အားဖြင့် အမြဲတမ်းရှုံးမှုခေါင်းဆောင်၍ ကန်ကွက်ခြင်း၊ ရူပူခြင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရပေါ်ည်။

ပြည်သူတို့၏လွှတ်လပ်မှုကို အပြင်းအထန်ချုပ်ချယ်သဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့သည် နိုင်ငံရေးသို့ ခြေစုပစ်၍ ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို အမှတ်ရကြပေါ်ည်။ ခလေးအချို့ လူမမယ်ကျောင်းသား အရှိက်အနှိက်ခံရသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဗမာပြည်အနှံးအပြား သွေးတရုံး၊ ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းသားများသည် နိုင်ငံရေးသမားများ မဟုတ်ကြသဖြင့် အစိုးရနှင့် ကြောရည်မတိုက်နိုင်ဘဲ ဆုတ်သွားကြရာတွင် ကျောင်းသားတို့မှာ အဖြစ်တင်ခံကြရလေသည်။ ပြည်သူ့လွှတ်လပ်မှုတိုက်ပွဲမှာ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တို့က ခေါင်းဆောင်၍ တိုက်ရမည့် လုပ်ငန်းဖြစ်ရာ ကျောင်းသားများ ဤမျှ လုပ်ကိုင်ကူညီသည်ကို ငါတို့ ချီးကျူးရပေါ်ည်။ ရှုံးအဖို့မြှုပ်လည်း ငါတို့၏ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးသည် ပြည်သူ့လွှတ်လပ်မှုတိုက်ပွဲတွင် အမြှေရှုံးမှ ခေါင်းဆောင် တိုက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ငင်းအပြင် တိုင်းပြည်၏ လူများစုဖြစ်သော အလုပ်သမားလယ်သမားများ၏ လတ်တလော လိုလားချက်များကို အခြေဖြေပြီး ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် စည်းရုံးခြင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရပေါ်ည်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ (က) ငင်းတို့၏ လတ်တလော လိုလားချက်များရရန်၊ (ခ) အစည်းအရုံးကို အခြေဖြေ၍ အလုပ်သမားများသည် နိုင်ငံရေးကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ရန် စသည့် အခြေခံသဘောတရားများ ပါပေ၏။ အလုပ်သမားများကိစ္စကို ခေါင်းဆောင်၍ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဤအချက်ကို အလေးပြုသင့်ပေသည်။ ယခုအခါ အလုပ်သမားများမှာ ရှုံးကထက် နှီးကြား၍လာပေရာ လွန်ခဲ့သောနှစ်များထက် အလုပ်သမားအရေးကိစ္စမှာ ကြီးကျယ်လာ၏။

လယ်သမားများသည် ယခုအခါ အဗုံဖော်သည်ကို အဆွဲတို့ သိပေလိမ့်မည်။ လယ်သမားများမှာ တကွဲတပြားနေသော လူတွေဖြစ်ခြင်းကြောင့် အစည်းအရုံးသဘောကို ရှုတ်တရက် မပေါက်နိုင်ပေ။ လူစုရုံး၏ စိတန်းလမ်းလျောက်

ခြင်း၊ တရာ့မှ တရာ့ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း စသည်တို့သည် ရွာသူရွာသားတို့၏စိတ်ကို တဖြတ်ဖြတ်လှပ်ရှားကာ နိုးကြားစေသည်ကို အဆွဲတို့ သိကြပေ မည်။ ဗမာပြည်သည် လယ်သမားများ နေထိုင်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်လေရာ လယ်သမားများကို သွေးစည်းပြီး အစည်းအရုံးလိုက် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်ရောက်သွေးစည်းခြင်းဖြင့် ငါတို့သည် အင်အား စုကြရပေမည်။

ကျောင်းသားများလည်း မိမိတို့ နစ်နာချက်အတွက် ဆောင်ရွက်ရန် တိုင်းပြည် လွှတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ဝင်နွဲရန် စသည်တို့အတွက် အစည်းအရုံး ကြီးတရ တည်ထောင်ထားခဲ့ပြီ။ ထိုအစည်းအရုံးသည် ငါတို့နှင့်အတူ ပူးတွဲ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေပြီ။ တော်းနှင့်တော်း အပြန်အလှန် ကူညီခဲ့ကြပေပြီ။ ထိုမှတပါးလူငယ်များ၊ သခင်မများကိုလည်း အစည်းအရုံးပြုကာ အင်အားစုစုပါး သင့်ပေသည်။ ယခုအခါ ငါတို့၏အင်အားမှာ ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာပြီး တာဝန်မှာ ပိုသည်ထက် ပိုလာပေရာ ရှုံးကထက်တောင့်တင်းသော ဗမာလက်ရုံး တပ်ကိုလည်း တည်ထောင်ရန် အချိန်ရောက်လာလေပြီ။ ဤနည်းဖြင့် တတိုင်းပြည်လုံးရှိ တို့ဗမာများအား သွေးစည်းပြီး ငါတို့ အင်အားစုကြဖို့။

အခါကောင်းခွင့်ကြုံရန်

တိုင်းပြည်တွင် အင်အားကြီးရုံး၊ အာဏာရရုံနှင့် ငါတို့၏လိုလားသော ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းတိုက်ပွဲ မအောင်နိုင်သေး။ ငါတို့သည် တိုက်ပွဲတိုက်သည့် အခါ၌ အခါကောင်းနှင့် ကြုံရမည်ဖြစ်၏။ အိုင်းရှစ်လူမျိုးသည် အားလုံး ဂျာမ်း စစ်ဖြစ်၍ အားလုံးများ အကျဉ်းအကြပ်တွေ့နေစဉ် မိမိလွှတ်လပ်ရေး အတွက် သွေးထွက်သံယို အသေခံပြီး တိုက်ခဲ့ကြ၏။ အကျဉ်းအကြပ် တွေ့နေသဖြင့် အားလုံးတို့ အလျော့ပေးခဲ့ရ၏။ အိုင်းရှစ်လူမျိုးတို့သည်လည်း လွှတ်လပ်သောနိုင်ငံအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

၁၉၁၇-ခုနှစ် မတိုင်မိက ရှာရှားပြည်တွင် ဆင်းရဲသားတို့မှာ လူချင်းမတူသူချင်းမမျှ ဖြစ်နေလေရာ ဂျာမနီနှင့်ရရှု စစ်ဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍

ဆင်းရသားများ သူပုန်ထခဲ့ကြ၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အစိုးရဖွံ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါမှာကား တက္ကာလွှာလုံးရှိ ဆင်းရသားတို့၏ မီးရျှုံးတန်ဆောင်သဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေပြီ။ လွန်ခဲ့သော ကမ္မာစစ်ကြီးဖြစ်စဉ်က အီနှီယပြည့်မှ အားတက်သရော ကူညီခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါ ဆင်းရသား အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများ နိုးကြားရှုံးလာပေရာ ယခုလာမည့် စစ်ပွဲတွင် အက်လိပ်အစိုးရအား ငွေအားနှင့်သော်ငင်း၊ လူအားနှင့်သော်ငင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မကူညီဆိုရုံမက စစ်ဖြစ်၍ အက်လိပ်များ အကြပ်တွေ့လျှင် လွပ်လပ်ရေးကို အရယူမည်ဟု အတိအလင်း ကြွေးကြော်နေလေပြီ။

ငါတို့သည်လည်း ထိန်ည်းတူပင် စစ်ဖြစ်လျှင် နိုင်ငံချုံသမားတို့အား မကူညီဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ငါတို့သည်ကား နိုင်ငံချုံစစ်ပွဲများတွင် ပါဝင်ခြင်း မပြုရှုံးသာမကသေး၊ ကမ္မာကြီး၏ အခြေအနေကိုထောက်ကာ ငါတို့ သည် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းစခန်းသို့အရောက် လွှတ်လပ်ရေးကို အရယူမည်ဖြစ်ကြောင်း။

အဆွေ တို့ဗုံးသခင် သခင်မ သွေးချင်းသားချင်း အပေါင်းတို့...

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်ကို စွဲမြစ္စာစိစစ်ပြီးသကာလ တို့ဗုံးအစည်း အရုံးကြီး၏ အင်အားကြီးမှာ အာဏာရမှုတို့ကို အရုံးကြပော် အရေခမ်းမမ်း ဆောင်ရွက်သွားကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

တို့ဗုံးအစည်းအရုံးကြီး ကမ္မာတည်ပါစေသော်။

အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ။

* * * * *

နောက်ဆက်တဲ့ - ၈

စစ်သီချင်းများ

ရုရွှေတောက်

ရုရွှေတောက် ဒို့ဗမာတွေ သတ္တိခဲတွေ၊ ရာဇဝင် ထိုးလောက်အောင် စွန့်ပေ၊ ခို့တိုင်း ခို့ပြေ၊ လွှတ်လပ်ရေးကို အာဇာနည်သွေးတွေ အရှိုးကြောက်၊ ခို့ပြေ ခို့မြေ။

ခေတ်ဆွေးကို ပြောင်းပြန်၊ ခေတ်သစ်ကိုစီမံ၊ လွှတ်လပ်ဖို့စိတ်ကြံး၊ ညီစေနော် ခို့ရဲဘော်၊ ချီတက်ကြန့် တူပျော်ပျော်၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ၊ ဗမာပြည် ငါတို့ပြည်၊ ဗမာမြေ ငါတို့မြေ၊ ခင်ခင်မင်မင် အမျိုးကိုစောင့်ကြ၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ။

ဘန်ည်တွေ လာပြီလေ။ ဒီချိန်ခါ ညီညာပေ၊ ဗမာဆို ဓားကိုဆွဲလို့ ထွက်နို့ တော်ပြီလေ။

ဖန်နေဝန်း

ဖန်နေဝန်းသို့ညီ၊ ထွန်းလင်းပြောင်ပေသည်၊ ဒါ ခို့တိုင်း ခို့ပြည် ခို့ကာကွယ်မည်၊ ထူးမြှတ်တဲ့ ခို့တိုင်းပြည်၊ တိုင်းရင်းသား ငါတို့လူမျိုး ပိုင်ရမည်၊ လွှတ်လပ်တဲ့ ခို့တိုင်းပြည်၊ ငါတို့ရဲခြေသံ့စိတ်ထား တည်ရမည်၊ သေပေစေ ရဲတဲ့ဘန်ည်၊ စွဲနဲ့တိုက်မည်၊ ဗမာတွေ နှီးကြားလာပြီ အမျိုးသား စစ်သည်၊ သေပေစေ ရဲတဲ့ဘန်ည်၊ စွဲနဲ့တိုက်မည် ခို့က်မည်။

(သံပြိုင်) [တပ်မတော်ကြီးလ ချိလာပါပြီ၊ အောင်တပ်မတော်ကြီးလ ချိလာပါပြီ]၂။ ဗမာအာဇာနည်၊ ကမ္မာမှာ တာရှည်၊ ခိုင်မာအောင်သာ ငါတို့ ကြံဆောင်မည်၊ အောင်ပြီ။

အဖတိုင်းပြည် ဒို့ ညီညွတ်မည်၊ စည်းလုံးပြီး ဆောင်ရွက်ကာ ဒို့ကာကွယ်မည်၊ ခွန်အားနဲ့ညီ စွန်စားခဲ့သည်၊ ရဲသွေးနဲ့ သေမင်းကို သစ္စာနှင့်မည်၊ ဗမာမှုနှင့်လျင် သဇ္ဇာရှိသည် မျှဇ္ဇာရှိသည်၊ အသက်နဲ့လမယ့် ရဲဘော်ဖြစ်သည်။

[မျိုးရိုးအာဇာနည်၊ စစ်ကိုလဲ အမြတိက်ရမည်]၂။ ဗမာပြည်ကို ဒို့ စောင့်ရှောက်မည်၍ အသက်နဲ့လမယ့် ရဲဘော်ဖြစ်သည်။

(သံပြိုင်) [တပ်မတော်ကြီးလ ချိလာပါပြီ၊ အောင်တပ်မတော်ကြီးလ ချိလာပါပြီ]၂။ ဗမာအာဇာနည်၊ ကမ္မာမှာ တာရှည်၊ ခိုင်မာအောင်သာ ငါတို့ ကြံဆောင်မည်၊ အောင်ပြီ။

ဗမာတို့ရဲ့တပ်မတော်

ဗမာဗမာ ကမ္မာပေါ်မှာကြားနိုင်စေဘို့ရာ၊ ဗျူဟာပညာ ဒို့အမျိုးသားတို့ နားလည်စေချင်တာ၊ ဗျူဟာပညာ သင်ကြားကြလို့ ကြိုးစားခို့ဗမာ၊ ဒို့အမျိုးရဲ့ အကျိုးအတွက် သည်ပိုးစေဘို့ရာ။

သေနက်မှာ ထိပ်တန်းကသာ၊ လူငယ်တတွေဟာ ဗမာတို့ရဲ့ တပ်မတော် ဝင်ရန် အချိန်သင့်တော်။

ဗမာအောင်လဲ ကမ္မာထောင်ရန်၊ ဒို့တာဝန်ကြီးပါ။ အာဇာနည်တွေ ဒို့သွေးချွေးနဲ့ ရင်းနိုင်စေပြန်တာ၊ အာဇာနည်တွေ လွှတ်လပ်ရေးမို့ သွေးမြေကျခဲ့တာ၊ ဒို့အမျိုးနဲ့ ဒို့တို့ေးအတွက်တာ သည်ပိုးစေဘို့ရာ။

အောင်လဲထွန်းပြောင်၊ ကြယ်ပါင်းခကာ၊ ဗမ္မာအောင်လံပါ၊ ဆောင်ရန်ကျင်းတော့ အလင်းရောင်ပေါ် ဗမ္မာတို့ရဲ့ တပ်မတော်။

ဗမ္မာအာဇာနည်

ဒို့ဗမ္မာတွေ ရဲစွမ်းပြမည်၊ အာဇာနည်ပိပို့၊ ဒို့ရဲဘော်များ၊ အာလုံးညီညီ၊ သက်စွန်းကာ တိုက်မည်။ မျိုးရိုးနဲ့ ရာဇ်ဝင် မောက်ခွန်းတည်၊ သူရဲကောင်းများထွန်းကားသည်။ မင်းရဲကျော်စွာ တပင်ချွေထိုးပုံညီ၊ သူရင့်နောင်ပါ အလောင်းဘုရားတို့သည်။ ဗမ္မာသွေး မွေးခဲ့သည်၊ ရဲဇာနည် အောင်တပ်မတော်ချို့၊ ဒွှဲနဲ့ ဒို့များ တိုက်ခိုက်မည်။

မျိုးမြန်မာပြည်ရွာ

မျိုးမြန်မာပြည်ရွာ၊ ဒို့စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ၊ သေပေစောလ မကြားက်ပါ၊ ရင်မြေကတုတ်ပမာ၊ စစ်သွေး၊ စစ်ရေးမွေးလို့သာ၊ အနည်စိတ်ထားတာ၊ ငါတို့ ဗမာ၊ ဒေါင်းလဲတလူလူ ထူလို့သာ၊ မြင်အံးရတော့မှာ။

ဗမာပြည်တိုင်းတခွင်၊ အောင်ပွဲဆင်၊ တူယျဉ်ကာလ တိုက်ခဲ့တယ်၊ အနည်စိတ်ထားရယ်၊ ဟေးရဲဘော်၊ ရဲဘော် စစ်သည်တော်၊ တူယျဉ်ကာ တိုက်မနော်၊ တူယျဉ်ပျော်၊ နောင်ဥဒါန်းတွင်ရစ်အောင် စွန်းစားကြစို့နော်။

ဗမာပြည် ကာကွယ်မည်

ဗမာပြည် ကာကွယ်မည်၊ တပ်မတော်ချိလာပြီ၊ သေသည် ရှင်သည် ခို့
မမူတော့သည်၊ အာဇာနည် ပိုပို၊ တိုက်ဖို့လိုက်ခဲ့သည်၊ ဗမာပြည် ဗမာပြည်
သွေးနဲ့ နှီးခဲ့သည်၊ ဒီပြီ ဒီမြေတွေရယ်၊ ခို့ပိုင်ဆိုင်စေဘွုယ်၊ လူငယ်လူရွယ်
စစ်ထဲဝင်လို့ရယ်၊ မခင်တွယ် မကြင်တယ်၊ ချစ်သူစွန်လို့ရယ်၊ တိုက်ပွဲကိုပင်
တွေ့အောင်ရှာတော့မယ်။

သာကိုဆွေ၊ လာပြီလေ၊ ရဲရဲတောက်မောင်တွေ၊ သေစေ ရှင်စေ စိတ်စွဲ
ချက်မသွေး၊ ကမ္မာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ခို့ပြည် ခို့ပိုင်စေ၊ သေမင်းဆွေရေ
သစ္ာနှုန်းဖို့လေ။

တူယှဉ်ကာတိုက်နှီး

တူယှဉ်ကာလေ တကယ်ဘဲ အစွမ်းပြချင်တယ်၊ ဗမာသတ္တိ ကမ္မာက
သိအောင် ငါတို့တိုက်ခိုက်မယ်၊ သေပေစေ ခို့အသက်ကို ဖက်ရွက်မှတ်ပါတယ်၊
တောတောင်အထပ်ထပ် ချိတက်တိုက်ခိုက်မယ်။

မိုးတွေကလဲ မစဲဘဲ ရွာသွန်းတယ်၊ မြှစ်ချောင်းအင်းအိုင် ရေတွေပြုလို့
ငါတို့တိုက်ရတယ်၊ ဘယ်မှာလဲအိပ်ရတယ် ရှိလိမ့်မယ်၊ အမြှတမ်းချိတက်လို့သာ
တိုက်ခိုက်နောက်ရတယ်။

စစ်မြေမှာလဲ မစဲဘဲ ပစ်ခတ်တယ်၊ ကျဉ်းဆန်များဟာ တဖွဲဖွဲနဲ့
ရွာသွန်းမိုးသို့နယ်၊ ခို့ဖို့လ်က ဓားကိုစွဲလို့ ရှေ့ကတက်ပါတယ်၊ ဘယ်မှာ
ကြောက်စိတ်ရှိလိမ့် ငါတို့စစ်သားရယ်။

ရန်သူမှာလဲ အရှုံးကြီး ရှုံးရတယ်၊ သူတို့အလောင်းကောင် ကာကွယ်ပြု
လို့ ငါတို့တိုက်ရတယ်၊ ဗမာသတ္တိကို ဘယ်မှာယှဉ်နိုင်မယ်၊ ဝေးစွာရှောင်ရှားပါ
လို့ ငါတို့ဟစ်ကြွေးတယ်။

တပ်မတော်အင်အားရှိမှ တိုင်းပြည်အင်အားရှိမယ်

ခေတ်မှိုအောင်သာ ကန္တာမြေတရာမဲးမှာ ဒု့အစွမ်းကိုပြမည်၊ တပ်မတော်ရှုက်ရောင် ထွန်းပြောင်ဘို့ရာ ဒု့တာဝန်ဖြစ်သည်။ တမျိုးလုံးအတွက်ကို အသက်နဲ့လဲမယ့် အာဇာနည်ပြီရီ၊ အရေးရှိခဲ့လျှင် ရှေ့ကရပ်ကာ အသေခံမယ်ယုံကြည်၊ ငါတို့တပ်မတော်အမှန်ဖြစ်သည်၊ နိုင်ငံတပ်မတော် အမှန်ဖြစ်သည်၊ အင်အားကို ကြီးမားအောင်ကူည်။

တပ်မတော်ကြီးကို အင်အားရှိဘို့ အရာရာမှာကူညီ၊ ရဲဘော်အပေါင်းကို ကိုယ့်သွေးသားမှို့ အစဉ်မမော်အပ်ပေသည်။

ကြိုးကြိုးစားစား ဒု့အမျိုးသားစစ်သည် နွဲသတ္တိညီ၊ ထူးထူးမြားမြား ခွန်အားစွမ်းပြမည် ရဲဘော်ဇာနည်၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ ကျက်သရေဆောင်တော့သည်၊ တကယ်မွန်မြတ်တဲ့ တပ်မတော် ရှေ့ကိုချို့။

တပ်မတော်သာလျှင် နိုင်ငံအမြတ်ကို ပေးအပ်နိုင်လိမ့်မည်၊ ချပ်မတော်သာလျှင် နိုင်ငံအကျိုးကို သည်ပိုးတိုးတက်စေနိုင်သည်။ တပ်မတော် အင်အားရှိမှ တိုင်းပြည်အင်အားရှိမည်၊ တပ်မတော်အင်အားရှိအောင် စွမ်းဆောင်ကာ ကြံစည်း ငွေအားနဲ့လူအားနဲ့ လူအားနဲ့ငွေအားနဲ့ အရာရာမှာ ကူညီ။

အင်အားသစ်ဖြည့်တင်းဘို့၊ ခွန်အားသစ်ဖြည့်တင်းဘို့ နှီးဆော်ပါသည်၊ အကျိုးမော်ကာရည်၊ တပ်မတော်သည် နိုင်ငံလက်နက်အကြိုးဆုံး ဖြစ်တော့သည်။

တပ်မတော်ကြီးကို အင်အားရှိဘို့ အရာရာမှာကူညီ၊ ရဲဘော်အပေါင်းကို ကိုယ့်သွေးသားမှို့ အစဉ်မမော်အပ်ပေသည်။

ကြိုးကြိုးစားစား ဒု့အမျိုးသားစစ်သည် နွဲသတ္တိညီ၊ ထူးထူးမြားမြား ခွန်းအားစွမ်းပြမည် ရဲဘော်ဇာနည်၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ ကျက်သရေဆောင်တော့သည်၊ တကယ်မွန်မြတ်တဲ့ တပ်မတော် ရှေ့ကိုချို့။

နိုင်ငံတော်ကိုချစ်တဲ့ သားကောင်းစစ်သည်တော်

နိုင်ငံတော်ကိုချစ်တဲ့ သားကောင်းစစ်သည်တော်၊ နိုင်ငံတော်အတွက်ဆုံး
အသက်နဲ့လဲလိုပျော်၊ လွှတ်လပ်သောနိုင်ငံတော်၊ မြှုခိုင်ဘို့တာဝန်နော်၊
ပြည်ထောင်စု ငါတို့မြန်ပြည်ပေါ်၊ တလက်မအထိမခဲ့ အပြုတ်နှံမယ် ဒုံ့ရဲဘော်။

ရန်သူကို ဘာမထိ ဗာနည်စစ်သည်တော်၊ လွှတ်လပ်ရေး ပေးအပ်ကာ
လဲ မြှတ်တဲ့ဒုံ့ရဲဘော်၊ ပြည်သူများတွေ ကောင်းစားရန် လောကနီ္ပာန်၊ ကမ္မာ့
ြိမ်းချမ်းရေး ရဟန်ရန် ရည်ရွယ်မျှော်၊ ပြည်တွင်းရန် ပြည်ပရန် ဒို့တွန်းလှန်မယ်
နော်၊ သွေးနဲ့သာ ချွေးနဲ့သာ မွဲနဲ့နိုင်အောင်ဆော်၊ လူထုနဲ့လက်တဲ့ကာ အောင်ပွဲ
ခံမယ်နော်။

* * * * *

နှုတ်ဆက်တဲ့ - ယ

ဗိုလ်အောင်ဆန်း

(ဗမ္ဗလွတ်လပ်ရေးအတွက် တပ်မတော်ဖွဲ့လို့ ဂျပန်ပြည်မှာကွယ်၊ တကယ်ဘဲ အသက်နဲ့လဲလို့ ဆင်းရဲခုက္ခာခံကာ ကြံစည်တယ်၊ သူရဲကောင်းတဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းနဲ့အာဇာနည်တွေရယ်)၂။

ငါတို့ဗမ္ဗပြည် မိဘတိုင်းကရယ်၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်းလို့ သူရဲကောင်းမွေးရမယ်၊ ငါတို့ဗမ္ဗပြည် မိဘအပေါင်းတို့ကကွယ် ဘနည်အစစ်တွေကို တိုက်ဖို့ မွေးရမယ်၊ သို့-ဘရင့်နောင်နဲ့ ရာခိုရာဇ်တို့လို့ မင်းရဲကျော်စွာ ပမာပုံဆောင်၊ အလောင်းဘရားတို့လိုကွယ်၊ ဗမ္ဗတိုင်း ဗမ္ဗမျိုး အားကိုးလောက် ပေတဲ့၊ မကြောက်တမ်း၊ မရှို့တမ်း၊ ဗမ္ဗတွေအောင်ပန်း ဆွတ်ကြရှာလေတယ်။

သံဖြိုင်။။(ရာဇ်ဝင် အထွေပတ္တိလဲ ရှိရမယ်၊ မော်ကွန်းလဲ ထိုးလောက် တယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းရယ်)၂။ တိုင်းပြည်အကျိုးစွန်းခဲ့တဲ့ များအာနည်နယ်၊ လွတ်လပ်ဖို့ ဒါများကို ကျွန်ုတ်တွင်းမှကယ်၊ ဒို့ဗမ္ဗတွေ စိုးမိုးဘို့ မျှော်ကြရှာဘို့ ပေါ်လာတယ်။

ဗမ္ဗနိုင်ငံ ထူထောင်ရန်နဲ့ မျိုးရိုးမတိမ်အောင် ကြံဆောင်လေတယ်၊ နေမျိုးသာကို ဗမ္ဗပြည်လက်ရုံး၊ ဗမ္ဗနိုင်ငံအလုံး ထင်ပေါ်စေတယ်၊ စိတ်အား သန်သန် မာန်ကိုမလျှော့တယ် ငါတို့လူမျိုးတန်ခိုးရှိဘူး၊ သူရဲကောင်းတွေ စုညီတယ်၊ တကယ်ပင် သတိုးမဟာ့မန္တလနှယ်၊ စွမ်းသတ္တိရာဇ်ဝင်ပြောင်တယ်၊ သားကောင်းများလို့ ခေါ်ရလောက်ပေတယ်၊ ဥခါန်းတွင်စောွှယ်၊ ဗမ္ဗသူရဲ ကောင်း အပေါင်းတွေရယ်။

သံဖြိုင်။။(ရာဇ်ဝင် အထွေပတ္တိလဲ ရှိရမယ်၊ မော်ကွန်းလဲ ထိုးလောက် တယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းရယ်)၂။ တိုင်းပြည်အကျိုးစွန်းခဲ့တဲ့

များအနည်းငယ်၊ လွတ်လပ်စို့ ဒု့များကို ကျွန်ုတ်ငါးမှကယ်၊ ဒု့ဗုံမာတွေ စိုးမိုးဘို့ မျှော်ကြရှာဘို့ ပေါ်လာတယ်။

အဖနိုင်ငံရုဏ်ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အောင်ဆန်းနော်

ချီတက်ကြစို့ ဒု့ဗုံမာတပ်မတော် စစ်ဆိုရင် ရဲစိတ်တွေဝင်၊ ဗမာတိုင်း
ပျော်၊ ကမ္မာတွင် ရာဇ်ဝင်တင်လောက်သနော်၊ (ပွဲတိုင်းကျော် လွတ်လပ်ရေးခေါ်
ဒု့တပ်မတော်၊ တံခွန်စိုးက်သနော်)၂။

အဖနိုင်ငံရုဏ်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အောင်ဆန်းနော်၊ ပိုလ်ချုပ်နော်၊ တော်
နော်။ ဒု့စစ်သည်သွေးတစက် ရာပြည်ထောင် အသက်နဲ့လဲလို့ ဖက်မတန်ပေါင်
နော်၊ ဖုန်းတန်ခိုး အာန်ဘော်၊ လွမ်းမိုးလို့ ကမ္မာလုံးကျော်၊ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့
ကောလီအတွင်းဝယ် တုံးတည်း မင်းမဟော်၊ ရှည်ပါစေ- ရှည်ပါစေ- ရှည်ပါ
စေ- အသက်ရာကျော်။ နယ်ချုံတဲ့ရတ်သွေးစုပ်၊ အမျိုးယုတ်ကောင်တွေကို၊
တန်ခိုးနှင့်အောင် အမျိုးပြုတ်အောင်၊ ကျူးပင်ခဲ့တ် ကျူးငှုတ်မကျုန်ဆော်။

အဖနိုင်ငံရုဏ်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အောင်ဆန်းနော်၊ ပိုလ်ချုပ်နော်၊ တော်
နော်။ ဒု့စစ်သည်သွေးတစက် ရာပြည်ထောင် အသက်နဲ့လဲလို့ ဖက်မတန်ပေါင်
နော်၊ ဖုန်းတန်ခိုး အာန်ဘော်၊ လွမ်းမိုးလို့ ကမ္မာလုံးကျော်၊ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့
ကောလီအတွင်းဝယ် တုံးတည်း မင်းမဟော်၊ ရှည်ပါစေ- ရှည်ပါစေ- ရှည်ပါ
စေ- အသက်ရာကျော်။

* * * * *

နောက်ဆက်တဲ့-c

ဖအဆောင်ရေး၊ အဖွဲ့ချုပ် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ
ညီလာခံသဘင် ဥက္ကဋ္ဌ မိန့်ခွန်း

ရဲဘော်တို့

ရာဇ်ဝင် စာတင်ရမည့် ဤပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် လာရောက်ခဲ့ကြပေသည်။ ဤသို့စုဝေးရခြင်းမှာ ကမ္မာသူကမ္မာသားတို့ ရေးရုံးစဉ်လာ ညာဏ်မျက်စွဲ ကျယ်စွာ ဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပေသာ နည်းနာနိုးသူများအတိုင်းဖြစ်ရကား လျော့ကန် သင့်မြတ်ဖြောင့်မတ်ပေါ်သော စုဝေးခြင်းပေတည်း။ ရေးပဒေသကီးကစ၍ ကမ္မာသူ ကမ္မာသားတို့သည် ပြဿနာတရုက္ခာ တွေ့ကြောရွယ် ဤကဲ့သို့ပင် စုဝေးဆွေးနွေး ဖြေရှင်းခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စည်းဝေးရာဒေသသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇ်ဝင်တွင် ကျက်သရေရောင် တပြောင်ပြောင်ဖြင့် ကောင်းမြတ်ပေါ်သော မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မင်္ဂလာသဘင်သည်လည်း ကျက်သရေ မင်္ဂလာ အဖြော်ဖြေနှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။ ဤသို့ရှိတွေ့ရကုန်းသည်ကား လေးချုပ်စာတ်ပုံရွေ့တိုက် စေတိတော်မြတ်ကြီး တည်ရှိရာဖြစ်၏။ စေတိတော် မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ဝေဖြာသော စေတာနာအလျောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ မွန်မြတ်စုံးသော ဆန္ဒကို ပေါ်လွှင်စေခြင်းနှင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ချေရောင်တစိတ်ဖိတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မြှော်မှန်းရာ အထွက်အထိပ်ဖြစ်သော နိမ္မာန် အသခံတသို့ ညွှန်ပြတော်မူရာဖြစ်သည့် ဆီမံးတန်ဆောင်ကြီး ဖြစ်ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြန်သော လွန်ခဲ့သော နစ်အနည်းငယ်အတွင်း တွင် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးခဲ့သော အရေးတော်ပုံ များကို ဖြစ်ပေါ်ရှေ့စွာဖြစ်ရကား ဤဒေသသည် ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားအတွက် အလွန်ထူးခြားစွာ လေးနက်ကြည်ညီရာဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ရွှေဆောင်

ရှုံးသွားပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးအတွက် အသက်ကို ပစာနမထားဘဲ စွဲနဲ့စားရန် လာရောက်ခဲ့ကြဘူးပေပြီ။ အတိုချုပ်မှာ မြန်ကအစ တကောင်းက' ဆိုသကဲ့သို့ ဤနေရာ ဤဒေသသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ စတင်ရာဒေသ ဖြစ်ပေ၏။ လေးဆူမာတ်ပုံရွှေတိရန်ဖေတံ့တော်မြတ်ကြီးကို စတင်တည်ဆောက် ရာအချိန်ကစဉ် ယနေ့အထိ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ခန့်မွှု ရှိလေပြီ။ ဤမြှေသော ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ ရာဇ်ဝ အဖြစ်အပျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးအတွက် သတ္တိပျတ္တိနှင့် အံ့ဩယ်တန်နဲ့ သက်စွန်ကြီးပမ်း အမှုထမ်းခဲ့ကြသည့် မရေး မတွက်နိုင်သော သွားလေသူ မျိုးချိစုစုပို့လိုအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပေးအပ်ခဲ့သည့် အမွှအနှစ်တည်းဟူသော အာဇာနည်စိတ် စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ် တို့ ယခုအချိန်အခါ၌ သတိရကြပေလိမ့်မည်။ သို့သတိရကြသည့် အားလျှော့စွာ ထိုထိုသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ်တို့သည် တခကာတာမျှ အရှုံအသေပြပြီးလျှင် ထိုထိုသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆင့်အတန်းကို မြှိုအောင် အားထုတ်လုံးပမ်းကြမည်။ ထိုထိုသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လုပ်ငန်းကို ဆုံးချွဲးတိုင်ဆက်လက်၍ ဆောင်ရွက်မည်ဟု၍ သစ္စာပြုကြပါစိုး။ ကျွန်ုပ်တို့၏လူမျိုးသည် အမှန်စင်စစ် ကြီးပွားတိုးတက် တန်ခိုးထွက်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့ ရာဇ်ဝသဘောအခြေခံကို နားလည်ကာ စုဝေး မိကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဤစုဝေးခြင်းသည် ပထမအကြိမ် မဟုတ်ချေ။ ၁၉၂၀-ခုနှစ်ကစဉ် ဤစိတ်ဆန္ဒမျိုးနှင့် စုဝေးခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခဲ့လေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် စုဝေးခဲ့ကြသနည်း။ ယခုလည် အဘယ့်ကြောင့် စုဝေးကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးသည် ရာဇ်ဝတရေးက်တွင် နိုင်ငံခြားသားတို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် ကျွန်ုသဘောက်လုပ်ခြင်းကို ပထမဆုံး ခဲ့ကြရကား ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးမှာ အဖက်ဖက်တွင် နင်းပြားဖြစ်ခဲ့ရကြသောကြောင့် လုချင်းမတူ သူချင်း မမျှ ကျွန်ုပ်တို့ ဆန္ဒအတိုင်း လူတန်းစေ ဘဝကို မနေနိုင်ခဲ့ကြချေ။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် ဤကာလအတောအတွင်း တစိုလ်လဲက တစိုလ်တက်၊ တတပ်ပျက်က တတပ်စာ၊ လူထနနှင့်ချို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကြီးပမ်း

စွန့်စားခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းသည် အတက်အဆုတ် အဖျက်အရှုတ် မည်မျှလောက်ပင် များစေကာမူ တဖြည်းဖြည်း အင်အားတိုးတက် လာခဲ့လေသည်။ အဆင့်ဆင့် အုတ်မြစ်ကစ၍ တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုအမြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ရှုံးယခင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏နည်းနိုဒ် လုံးလေသာဟကို ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကဗ္ဗာ့ရာဝောင်ကိုကြည့်လျှင် လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကဲ့သို့သော တိုးတက်မှုသည် မျက်စွဲတမိတ် လျှပ် တပျက်အတွင်းတွင် မဖြစ်နိုင်။ အဆင့်ဆင့် အမြေအနေကို ကြည့်ရှုပြီး လုံးပမ်း နိုင်မှ တိုးတက်အောင်မြင်မှ ရှိနိုင်မည်ကို သတိပြုကြရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းကို တခေတ်နှင့် တခေတ် အဖြစ် သနစ် အခြေမှန်ကို ဝေဘန်ပြီးမှသာလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နား လည်ကြရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ အမြင်မှန်မှသာလျှင် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်း ဆွတ်လှမ်းနိုင်သောအချိန် ကျရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သာမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတမျိုးလုံး အစဉ်အဆက် သက်စွန့်ကြီးပမ်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရယူနိုင်ကြပေသည်ဟု၍ သိရှိနားလည်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ယခုအခါ၌ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ မရောက်သေး ရေး။ ပန်းတိုင်သို့အရောက် ကျွန်ုပ်တို့ အားခဲ့၍ သွားကြရပေလိမ့်ရှိုးမည်။ ရဲဘော် တို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဤခက်ခဲသော လမ်းခရီးတွင် ရှုံးဆောင်စေလိုကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ဤကဲ့သို့ ယုံကြည်အားထားမှုကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း မကွယ်မထောင် ပြောင့်မတစွာ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ရှုံးဆောင်ပြုမှုကြောင့် မြန်မြန်ထက်ထက် လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ နီးကပ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကတိပေးခြင်းကို မပြုလိုပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတိုးတယောက်သည် မည်မျှလောက် စွမ်းပကားရှိစေကာမူ လူထု၏ အားပေး ယိုင်းပင်းမှု မရှိဘဲလျက် ရာဝောင်တွင်လောက်သော လုပ်ငန်းမျိုးကို ဖြစ်မြောက် အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ကမ္မာရာဝင်တွင် အလွန်ထက်မြေက သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ရှိခဲ့ဘူးပါ၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်သော လူတစ်က ရာဝင်ကို မပြောင်းလဲ မပြပြင်နိုင်ချေ။ အထက်ရာဝင်၏ ပြောင်းလဲမှုအသည် အဆင့်ဆင့် အခြေအနေကို ထောက်ချင့် လျက် တိုးတက်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။ ရာဝင်တလျောက် သတ္တိပျော်ရှိရှိသူ ကို ကြည်ညံလေးစား အားကိုးအားထားပြတတ်သော လူများ၏ စိတ်စေတနာကို သိရှိနားလည်ပါ၏။

လူတိုးတယောက်သည် မိမိ၏ သတ္တိပျော်ရှိကိုလည်းကောင်း၊ သူတပါးတို့၏ သတ္တိပျော်ရှိကိုလည်းကောင်း၊ ယုံကြည်အားကိုးမှသာလျှင် ကြီးကျယ် ခမ်းနား အကျိုးများအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ကိုလည်း သိရှိနားလည်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သတ္တိပျော်ရှိရှိသူကို အရမ်းမဲ့ ဘုရားတရု ဂုဏ်လုပ်ကာ အားထားလေးစား ကိုးကျယ်ဖြောက်စားသည့်အဖြစ် ရောက်စေခဲ့လျှင် ဘုရားအတုများ ပေါ်ပေါက်စေတတ်လေသည်။ ဒုက္ခများမြောင်းလျှောင်ကြီးတွင် ဤကဲ့သို့ ဘုရားအတုများကို ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ အလိုမရှိကြတော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အားနှင့်သက်ဆိုင်သော လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဒိုးတုဘောင်ဘက် လက်တွဲလျက် ဆောင်ရွက်ကြပါစို့။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်မှသာလျှင် သတ္တိပျော်ရှိရှိသူများကို အမြင်အိုးသောနည်းဖြင့် လေးစားကြည်ညံရာ ရောက်ပေမည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းကြီး ပြီးစီးအောင်မြင်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်မှုကို ရကြပေလိမ့်မည်။ သတ္တိပျော်ရှိရှိသူများကိုသာ အားမကိုးမှု၍ လူတိုင်းလူတိုင်းပင် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် သတ္တိပျော်ရှိရှိသော သူရဲ့ကောင်းများဖြစ်အောင် စွန်းစားရပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လွတ်လပ်ရေးအစစ်ကို ခံစားခွင့် ရကြပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးအစစ်ကို ခံစားနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ ရှေ့ရှု၍ သွားကြပါစို့။

သို့ဖြစ်ရကား ရှေ့ဆောင်ရှေ့သွားပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်ုပ်တို့အား အလွန်ကြီးလေးသောတာဝန်ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ပေးအပ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဤတာဝန်ကို ကျော်နွားထမ်းရွက်ရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်

ကဲ့သို့ ထမ်းရွက်ကြမည်နည်းဟူ၍ ပြဿနာပေါ်လာပေ၏။ ဤပြဿနာကို မဖြင့်မီ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာဖြေရှင်းကြောင်း သဲလွှန်စအပေါင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေသင့်သည်ဟူ၍ ယူဆရပါမည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအတော်ယခုအခါ၌ ကမ္မာသူကမ္မာသားတို့ ရင်ဆိုင်တွေကြိုးနေရသောပြဿနာ အပေါင်းတို့သည် တခုနှင့်တခု ရောထွေးယုက်တင်ခွဲခြားခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းနိုင် သောအခြေအနေသို့ ရောက်လျက်ရှိနေပေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကမ္မာကြိုးတစုလုံးသည် ရှန်းရင်းဆန်းခတ် နေရာမလပ်အောင် လူပ်ရှားပြောင်းလဲလျက် ရှိနေပေ၏။ အမျိုးသားရေး၊ လူမျိုးတမျိုးနှင့်တမျိုး ဆက်သွယ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ကြိုးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးရေး၊ ဘာသာရေး၊ အကျင့်ကောင်းရေးစသော ထိုထိုသော အရေးတို့သည် စင်စစ်မှာ ဤရောထွေးယုက်သန်းလျက်ရှိသော ကမ္မာပြဿနာကြိုး၏ အစိတ်အပိုင်းများသာ ဖြစ်သည့်အားလျော့စွာ ခေတ် ကာလနှင့်ကိုက်ညီ၍ အစဉ်တစိုက် သဘောသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲလျက် ရှိကြ ပေသည်။ သို့ပြောင်းလဲလျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအရေး ဤကိစ္စများကို အသီးအသီး အသက အသက တရုနှင့်တခု မဆိုင်ဘီသကဲ့သို့ မဆင်ခြင် မစဉ်းစားခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဤအရေး ဤကိစ္စ ဥသုံး အလုံးစုံကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားသောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေတ်မနိုင်သော အတွေးအခေါ်၊ နောက်ကျကျနှင့်ရှစ်ခဲ့သောဥပဒေသတို့ကို လျှော့စားထစ် လိုက်နာ ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် ယခုအချိန်အခါ၌ ခေတ်ပြောင်း ခေတ်လွှဲရှိကြောင်း အပြင်းမထွက်ဘဲလျက် သဲသဲမဲ့မဲ့ ရှေးကအတွေးအဆရှိ သူများ ရှိကြပေသေး၏။ အချို့သောသူများသည် ယခုထက်ထိပင် ယုတ်မာ ညစ်ထေး ရှေးကနိုင်ငံရေးမျိုးကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မသိဘဲလျက်ဖြစ်စေ လိုက် စားလျက်ရှိကြသေး၏။ နိုင်ငံရေးမည်သည် ယုတ်မာညစ်ထေးသည်ဟု ဆိုရမည် လေား။ စင်စစ်မှာ နိုင်ငံရေးသည် ယုတ်မာညစ်ထေးသည် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးကို ယုတ်မာညစ်ထေးအောင် လုပ်သူတို့သာလျှင် ယုတ်မာခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးဘွဲ့ယ်ရာ ရှိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သာမန်ပုံထဲပေါ်များ ဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံရေးကိုမလုပ်သင့်၊ နိုင်ငံရေးသည် အလွန်မြင့်မြတ်သည်

အတွက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မတန်မရာ၊ လေးမြတ်စွာ မျှော်ရှုရန်သာလျှင် ရှိသည်ဟူ၍ ဆိုရမည်လော်။ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည် အချို့သော လူညာလူလိမ့်တို့သည် တော့အုံကနား ကျေးတော့သား လူရှိုးလှအတို့ကို အတိတ်တပေါင်၊ စနည်း၊ ဘဝေါတို့ကို တွင်တွင်ကြီးဟောပြော၍ ထိုသူတို့၏ မနောအကြိုက်ကို လိုက်၍ အင့်က်ကို ဖမ်းပြီးနောက် စားပေါက်ထွင်ကြသည်ကိစ္စဟုဆိုရမည်လော်။ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည် ကန္တရာရခရီးပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်သော၊ အန္တရာယ်များစွာရှိသော အရေးကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မတတ်သာလျှင် ရှောင်ရှားသင့်သည်ဟု ဆိုရမည်လော်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောလေ့ပြောထ ရှိသည့်အတိုင်း အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာရေးဟူ၍ပင် ဆိုရမည်လော်။ နိုင်ငံရေး သဘောအမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူသားတို့နှင့် မတန်မရာ မြင့်မြတ်လွန်းသည်လည်း မဟုတ်။ နိမ့်ကျလွန်းသည်လည်းမဟုတ်။ မျက်လှည့် ဖောင်လည်းမဟုတ်။ အဂိုရတ်လည်းမဟုတ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကန္တရာရခရီးလည်းမဟုတ်။ ဘယ်သူသေသေ ငတော်ပြီးရော စိတ်အောနှင့်လုပ်သော အရေးကိစ္စလည်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော အခြေအနေပေါ်တွင် မျှော်ခေါ်၍ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သော အရေးကိစ္စသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ အတိုချုပ်ဆိုရလျှင် နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူလောကတွင် တွေ့ကြုံနေကြရသော ကိစ္စပင်ဖြစ်ပေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ လူကိစ္စဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စားမှု သောက်မှု နေမှု ထိုင်မှု သွားလာမှု အစုစုသည် နိုင်ငံရေးပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးကို မဆင်ခြင် မတွေးတော်မီစေကောမှု နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အမြတ်စေ ဆက်သွယ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးကို ရှောင်ရှားစေကောမှု နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၊ ရုံး၊ အလုပ်ရုံစသည်တို့၌ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ ဤအားများ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နိုင်ငံရေးကိုပင် လုပ်နေကြရပေသည်။ အလုပ်သမားသည် အခြောင်းငွေအတွက် အလုပ်လုပ်ရ၏။ တောင်သူ လယ်သမားသည် ဝမ်းစာအတွက် လယ်ယာလုပ်ရ၏။ ကုန်သည်ပွဲစားစသည်တို့သည်လည်း အသီး

သီးပင် ဝင်ငွေရရန် အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ အချုပ်မှာ စားသောက် နေထိုင်ရေး အတွက်ပင် ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားသည် အခကြေးငွေကို တိုးတက်၍ ရပြီးလျှင် စားသာ သောက်သာသော အခြေအနေကို ရရှိ၏။ တောင်သူလယ်သမားသည် မိမိ၏ လယ်မြေတို့ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်စေ၍ သက်သာချောင်ချို့ လို၏။ စာရေးစာချို့အမှုထမ်းတို့သည်လည်း ရုံး၌ တကုတ်ကုတ် လုပ်နေရသော ဘဝ ထက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသော အခြေအနေသို့ ရောက်လိုကြ၏။ ကုန်သည်ပွဲစားတို့လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ တိုးချဲ့၍ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်လိုကြ၏။ ဤကဲ့သို့ လူတိုင်းလူတိုင်း မိမိတို့၏ အခွင့်အရေးကို ရဟန် လိုခြင်းသည် နိုင်ငံရေးပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နေ့စဉ်နှင့်အမှု ကြံ့တွေ့နောက်မှုသည် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည့်အားလျှော့စွာ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံရေးသည်လည်း ပြောင်းလဲလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သက် သက်သာသာ ချောင်ချောင်ချို့ချို့ လူတန်းစွဲအောင် နေနိုင်ရန်အတွက် အခွင့် အရေးများပိုမိုရရှိအောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးကိုတောင့်တကြပေသည်။ လွတ်လပ်ရေးဆိုရာ၌ နေရေးထိုင်ရေး လွတ်လပ်မှု၊ လူတ္ထီးတယောက် အနေနှင့် ငှါး၊ တမျိုးလုံးအနေနှင့်ငှါး၊ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် စီမံဆောင်ရွက်နိုင်အောင် လွတ်လပ်မှု၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကာယ၊ ဥာဏ၊ စီတွေ့အဆင့်အတန်း တိုးမြင့်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် လွတ်လပ်မှုတို့ စသည်တို့ကို ဆိုလိုပေသည်။ ဤ လွတ်လပ်မှုရယူလိုမှုသည်ပင်လျှင် နိုင်ငံရေးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား နိုင်ငံရေးသည် လူမှုရေးနှုန်းများသည် လိုပ်မှုညွစ်ထေးသည် ဟု ဆိုကြ၏။ တချို့ကလည်း နိုင်ငံရေးသည် ကိုးကွယ်ရာဘာသာတရုပ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆိုကြပြန်၏။ ထိုသူတို့၏ အယူအဆတို့မှာ အလွှဲလွှဲအမှားမှား၊ အကွဲကွဲအပြားပြား ရှိကြပေ၏။ နိုင်ငံရေးကို ဘာသာတရားဖြစ်သကဲ့သို့ ပြောဆို ကြသောသူများမှာ ယုတ်မှုညွစ်ထေးသော နိုင်ငံရေးသမားများပင်လျှင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤကဲ့သို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လည်ဆည်၍ ပြောခြင်းအားဖြင့် ပြည်သူတို့၏စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေ၍ အကြောင်းအကျိုး

အကောင်းအဆိုးကို ဝေဖန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်အောင်ပြုလုပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ အမှန်မှာ ထိုသူတို့ ပြုလုပ်သမျှသည် နိုင်ငံရေးမဟုတ်။ မိမိတို့ အကောက်ဉာဏ် ကိုသုံး၍ မိမိတို့ကြီးပွားရေး တန်ပိုး နိုင်ငံရေးပင်ဖြစ်၏။ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာရေးမှာ လူအသီးသီးတို့၏ သက်ဝင်ယုံကြည်မှုဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးမှာကား လူအသီးသီးတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု သိပ္ပါတဲ့အတတ်သာဖြစ်၏။ သိပ္ပါတဲ့အတတ် အနေအားဖြင့် နိုင်ငံရေးသည် လူအသီးသီးတို့၏ အခွင့်အရေးကို စောင့်ရောက်ရ ပေလိမ့်မည်။ အခွင့်အရေးမှားတွင် လွတ်လပ်စွာ ဘာသာကိုးကွယ်နိုင်မှုလည်း ပါဝင်လေ၏။ ဤအခွင့်အရေးပေးရာ၌ပင်လျင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးနှင့် ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာရေးနှစ်ဌာန စပ်ကြားတွင် စည်းတားရပေလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် နိုင်ငံရေးနှင့်ဘာသာရေးမှာ သဘောမတူ၊ အမူကွဲပြား တခြားစီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဘာသာရေးနှင့် နိုင်ငံရေးကို ရောစပ်ပါမှ ဘာသာရေး၏သဘောတရားကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်ပေ၏။ အကြောင်းမှုကား ဘာသာရေးသည် နောက်တမလွှန်ဘဝများကို(၀၀) လောကုတ္ထရာကို ရှုံးရသည်ဖြစ်သောကြောင့် လောကအရေးနှင့် များစွာမသက်ဆိုင်ချေ။ နိုင်ငံရေးမှုမှုကား လောကရေးရာသာ ဖြစ်ပေ၏။

လုပ်ငန်းသဘောမှာ လူမျိုးတိုးတက်ရေးနှင့် ဘာသာရေးတို့သည် အမြဲခံသဘောအားဖြင့် ဆန့်ကျင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ယူဆမဲပေသည်။ ဘာသာတရားက သစွာ၊ မေတ္တာနှင့် သမ္မာအားခို့၊ သမ္မာကမ္မာနှင့် စသည်တို့ကို ဓမ္မအနေနှင့် ဟောကြားခဲ့ရာ၊ လူမှုတွင်လည်း ဤဓမ္မတို့ကို လေးစားကြပေသည်။ သို့ပါလျက်လည်း ဘာသာတရား၏ နာမကို အလွှာသုံးစားပြုကြပြီးလျင် လူတော်းသည် တည်း၏ ဆင်ခြင်တုံးတရား ကင်းခဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသောအမှုတို့ကို ပြုသည်ရှိသော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလုစာသည် ထိုမတရားမှာကို လျှစ်လျှော့ခြင်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှပြနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဘာသာကို အမိပြု၍ အသက်မွေးသုံးသည် ဘာသာ၏ အမည်ကိုသုံးလျက် တရားဓမ္မဖြစ်လေဟန် ဟောပြောချက်တရားကိုပြုလျင် လူအများကို နစ်နာမေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူချမ်းသာကို လိုလားသည့်အားလုပ်စွာ တားမြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ဤဥပဒေသ

သည် ကျွန်ုပ်က ထွင်လိုက်သော ဥပဒေသ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ရာဝေင်တွင် အလွန်ကျော်ကြားထင်ရှားသော အနော်ရထာဘူရင်မင်းမြတ်သည် ဤဥပဒေသ ကို ထိထိရောက်ရောက် လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့ဘူးလေသည်။ ရာဝေင်ကိုကြည့်မှ ဘာသာတရားကိုမြှို့၍ အသက်မွေးကြသောသူများကို ခွဲခြား၍ သီနိုင်ကြပေလိမ့် မည်။ ကျွန်ုပ်တို့လူမှုကို ဘာသာတရားသည် ရှုပ်ထွေးစေသည်မဟုတ်။ ဘာသာရေးတရားကိုမြှို့၍ အသက်မွေးကြကုန်သော သူတို့သည်သာလျှင် ရှုပ်ထွေးစေကြ၏။ ဘာသာတရားကို ကြည့်ဖြန်မှ ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးကို အားပေးခြင်း တွေ၊ မြင်ကြရပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အသီးသီးသော ဘာသာတရားတို့ကိုမြှို့၍ အသက်မွေးကြကုန်သောသူများ ရှိခဲ့ဘူးလေပြီ။ ဥရောပတိုက်၌ ရဟန်းမင်းကြီးများနှင့် ကေရာဂံမင်းတို့ အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့ပုံ၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အရည်းကြီးများနှင့် အနော်ရထာမင်းမြတ် အရေးတွေရပုံ၊ အနောက်နိုင်ငံကြီးတို့နယ်ခဲ့ရာတွင် သမ္မာကျမ်းစာကိုင်သူတို့က ရှုံးသွားလုပ်၍ အလုံကိုင်သူနှင့် ကုန်သည်တို့က နောက်မှ လိုက်ရပုံ အကြောင်းစုတို့ကို ထောက်ထားလျက် မည်သည့်အတွက် သမ္မာဘာသာတရားကိုမြှို့၍ အသက်မွေးကြသူများ ရှိခဲ့ဘူးကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့သတိရှိပေလိမ့်မည်။ ယခု ဘာသာတရားကိုမြှို့၍ အသက်မွေးသူများဟုဆိုရာ၌ ရှင်းလင်းရန် လိုနေပေသေး၏။ ဘုန်းကြီးပင်ခေါ်ခေါ်၊ ရဟန်းပင်ခေါ်ခေါ် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ၏။ တမျိုးမှာ ဘာသာတရားကိုမြှို့၍ အသက်မွေးသူများသာဖြစ်၍ ဘာသာတရားပြန်ပွားတိုးတက်မှုကို သတိပြုခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်း မရှိချေ။ ဘာသာတရားနှင့်ဆန့်ကျင်သော အမှုမျိုးကိုပင် ပြကြ၏။ တမျိုးမှာကား ဘာသာတရားတိုးတက်ပြန်ပွားမှုကို လေးစား၍ လောကိုသားတို့၏အမှုကို ရှုံးရှု မြင်းမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်တွင် သံယာတော်အရှင်မြတ်များသည် ရာဝေင်တလျောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ရှုံးက မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် မြင့်မြတ်သော အမှုမျိုးကိုသာ ပြခဲ့ကြပေ၏။ ရှေးခေါ်များ၌ သံယာတော်အရှင်မြတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့တမျိုးလုံးကို ပညာသင်ပေးရန်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပေ သည်။ ယခုခေါ်၍ပင် တော့ရှာများတွင် သံယာတော်အရှင်သူမြတ်များ ပညာသင်ကြားပေးလျက် ရှိကြသောကြောင်း မြောက်မြားစွာသော အမျိုးသားတို့သည်

စာပေတတ်မြောက်ကြပေ၏။ အချုပ်မှာ သံယာတော်အရှင်မြတ်များ၏ စေတနာလုံးလကြာင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်မှာ အသွင်အပြင်ယဉ်ကျေးမှုတို့ သည် အထူးသဖြင့် တိုးတက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သံယာတော်အရှင်မြတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးကဲသော ကျေးဇူးဥပကာရများကို ခံတော်မှုတိုက်ကြပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် များသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသံသာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည် ကိုးကွယ်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် အခြားဘာသာတရားများကို မထိခိုက်စေဘဲ ပြောလိုသည်မှာ နှစ်ပေါင်း၂၅၀၀ အတွင်း လိမ်းကပ်၍လာခဲ့သော ချေးညှေ့တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖွတ်တိုက်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာနာရောင်သည် ကမ္မာပေါ်တွင် အထွန်းပြောင်ဆုံး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယခု သံယာတော်အရှင်မြတ်များအား သီးခြား၍ လျောက်ထားလိပါသည်ဘုရား။ အရှင်သူမြတ်များဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် အလွန်ထူးကဲသော ဗုဒ္ဓဘာသာနာတော်ထမ်း ရဟန်းမြတ်များ ဖြစ်တော်မှုကြပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့က သာသနာတော်ရောင် ထွန်းပြောင်အောင် အားထုတ်တော်မှုကြပါ။ ကမ္မာလောကြီးကို သာသနာရောင်အလင်း ပေးသနားတော်မှုကြပါ။ သို့မှာသာလျှင် ကမ္မာသူ ကမ္မာသားတို့ မေတ္တာတရားပွားများ၍ သမစိတ္တနှင့် ညီရင်းအစ်ကို၊ မောင်ရင်းနှစ်မကဲ့သို့ နေနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ အရှင်သူမြတ်များကို ဘုရားတပည့်တော်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါသည်။ တကမ္မာလုံးကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည်တို့ကိုလည်း မြင်ချင်ပါသည်။ တပည့်တော်တို့နိုင်ငံတွင်သာမက တကမ္မာလုံးမှာပင် မေတ္တာတရား၊ သမစိတ္တ သဘောတရားတို့ကို ပြုပြင်နိုင်သောစွမ်းပကား အရှင်ဘုရားတို့မှာ ရှိပါသည်။ ဤစွမ်းပကားကို သုံးရှုံးအောင်မြင်တော်မှုပါလျှင် မန်သာလူတရုံးလုံး အစဉ်အဆက် နှစ်ပုရိုစွေးရည်လျှေားစွာ ရှိခိုးပါ၏ကြပါလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ဆောင်ရွက်မှုသည် သာသနာဘက်ကြည့်၍ မြင့်မြတ်သည် မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်တို့၏ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော နိုင်ငံရေးကို ဆောင်ရွက်ရာလည်း ရောက်ပါသည်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့နိုင်ငံ အရပ်ရပ်သို့ ကြရောက်တော်မှုပြီးလျှင်

မေတ္တာတရား ညီညွတ်ရေးတရားများကို ဟောတော်မူကြပါ၊ မြင့်မြတ်သော လွတ်လပ်ရေးတရားကိုလည်း ဟောတော်မူကြပါ။ မြင့်မြတ်သော လွတ်လပ်ရေး ဆိုရာ၌ လွတ်လပ်စွာ ဘာသာတရား ကိုးကွယ်နိုင်မှု၊ လွတ်လပ်စွာ ကာလဒေသ မရွေး ဟောပြောနိုင်မှု၊ ကြောက်ချုံးဖိမ်ပုန်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်မှု၊ လူအ လူနဲ့ ဘဝမှ လွတ်မောက်မှု စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သူမြတ်တို့သည် သုံးလူ ထွက်ထား မြတ်စွာဘုရားရား သုဝါဒပေးတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း အပွဲမာဒေန သမ္မတ ဒေထား မမေ့မလျော့ဘဲ အစဉ်ထာဝရ အားထုတ်ကြဘို့ တပည့်တော်တို့ ဗမာ လူမျိုးတရားကို ဆုံးမတော်မူကြပါဘုရား။ ဤသို့သော မိမိကိုယ်ကို မိမိသာ လျင် အားကိုးမှုပြင့် တပည့်တော်တို့၏ လူမျိုးသည် လောက်တဲ့လောကို နှစ်လို အကျိုးထူးများကို ခံစားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ အရှင်မြတ်များကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ တိုက်တွန်းစကား လျောက်ထားခြင်းကိုသာ ပြနိုင်ပါသည်။ ဆောင်ရွက်လို့ တာဝန်ကျော်မည် မကျော်မည်ဟူသောပြဿနာကို အရှင်သူမြတ်များသာ ဖြေရှင်းနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

အရှင်သူမြတ်များကို လျောက်ထားပြီး၍ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံရေးကို ဆက်၍ပြောရပေါ်းမည်။ နိုင်ငံရေးကို ပြော၍မဆုံးသေးချေ။ စင်စစ်မှာ နိုင်ငံရေးတို့မည်သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီဟု၍ မရှိနိုင်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ သံသရာ၌သည်နေရ၍ ပဋိစ္စသမဗ္ဗာတရားတော်မြတ်အတိုင်း အကြောင်းနှင့်အကျိုး၊ အတိတ်နှင့်ပစ္စွာနှင့် ပစ္စွာနှင့် အနာဂတ် ဆက်စပ်၍ မရပ်မနားရည်လျားသောခရီးကို တသွားတည်း သွားနေရပေပြီ။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းတရား အကျိုးတရား အမျိုးအစားကိုလိုက်၍ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းသည်ပင်လျင် နိုင်ငံရေးပြိုစိုး၏။

ဥပမာအားဖြင့် ကမ္မာပေါ်တွင် စစ်ဖြစ်ပွားသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများ လေပြီ။ စစ်သည် ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသည်။ စစ်ဖြစ်သောအကြောင်းကြောင့် ဘယ်ကဲ့သို့သော အကျိုးတရားများရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝေဖန်ကြပါစို့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မကြာမိက ဒုတိယကမ္မာစစ်ကြီးမှ လွန်မောက်လာခဲ့ကြပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် ကြီးကျယ်စွာ သုတေသနရက် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ အကြောင်းတရား

ကား အဘယ်နည်း။ ဖက်ဆစ်ဝါဒ အကြောင်းတရားဖြစ်၏။ ဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးစရာရှိ၏။ ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် လွန်ခဲ့သော ၂၅-နှစ်လောက်က အီတလီနိုင်ငံတွင် စတင်မွေးဖွားပြီးလျှင်၊ နောက် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ပေသည်။ ဤဝါဒသည် ကမ္မာအရပ်ရပ်သို့ ပြန်နှံ၍ ဂျပန်ပြည့်ညွှန်လည်း အစွဲအညွှန်က်မှ အပင်ကြီးပေါက်လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံသို့ပင် ဆက်လက်၍ ရောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုသည်မှာ အရင်းရှင်းဝါ၏ အဆိုးအသွေးပေါ် ဘဝသို့ရောက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အရင်းရှင်းဝါ၏ အဆိုးသည်မှာ ငွေပင်ငွေရင်း အမြောက်အမြား၊ စိုက်ထုတ်နိုင်သောသူတို့သည် ကမ္မာပေါ်တွင် ကြီးနိုင် ငယ်ညွှန်းခဲ့လိုသည့် ယုတ်မာညွှန်ဆိုး အသာစားဟိုလူးသဘောမျိုးနှင့် နယ်ချဲ့၍၍နှစ်ပိုင်ကိုလူ ရန်မှုသော တကိုယ်ကောင်းအယူးဝါဒကို ယူသူများ၏ဝါဒဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာညွှန်ဆိုးဝါဒမျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူလောကတွင် ပေါ်ပေါက်လာရသနည်းဟု မေးဘွယ်ရာရှိ၏။ အဖြေမှာကား အရင်းရှင်းဝါ၏ ဝိသမလောဘ လှုံးဆော်မှုကြောင့် စီမံဖန်တီးသော အဓမ္မတရား မှုကြောင့်ဟု ဆိုလိုပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကမ္မာလောကတွင် ကမ္မာသားတို့ သက်သာချောင်ချိလွှတ်လပ်စွာ နေထိုင်စားသောက်နိုင်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာအမျိုးမျိုးရှိပါလျက်နှင့် ဝေနေယူတို့၏ ချမ်းသာသူခကို မထောက်မထား စီးပွားလပ်လာသာတို့ကို မိမိတို့ချည်းသာ အဓမ္မကြုံးယူလိုကြသောကြောင့် ချုကြုံနိုင်မြှင့် အတန်အသင့်မဟုတ်ဘဲ မိုးနှင့်မြတ်စွာ ခြားနားကွဲလွှဲလျက် ရှိပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မှုံးမှုံးသော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် မရှုံးနိုင် မရှုံးကြုံနိုင် ဟိုက်ယိုင်၍ ပြုလဲလေတော့၏။ ဤအဓမ္မဝါဒကြောင့် ကမ္မာပေါ်တွင် လူတိုးနှင့်တရား၊ လူမျိုးတစ္ဆိုနှင့်တရား၊ နိုင်ငံတရားနှင့်တရား၊ မေတ္တာဓာတ်မကူးနိုင်ဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဟောတုတရားတို့ကိုသာ မွားများ၍ လာခဲ့ကြလေသည်။ ဤဝါဒဆိုးကြောင့် တဖက်ကကြည့်ပြန်လျှင် လောကဓာတ်ပညာ တိုးတက်လာခဲ့၏။ လောကဓာတ်ပညာ တိုးတက်လေလေ ဤယုတ်မာသောဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူတို့ အလွှာသုံးစားပြု၍ ယုတ်မာလေလေ ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ အရင်းရှင်းဝါဒမှာတို့သည်

တုံးနှင့်တုံး၊ တစ္ဆိုနှင့်တစ္ဆို၊ တမျိုးနှင့်တမျိုး၊ တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ တုပယ်ပြီး
သောကြာ့ တဏာ၊ မာန၊ ဒီ၌၊ ပွဲတရားသုံးပါး တွင်တွင်ကြီး နယ်ချဲ့လေ
တော့၏။ နောက်ဆုံး၌ အရင်းရှင်အလုပ်သမား၊ နယ်ချဲ့နိုင်ငံများနှင့် လက်
အောက်ခံနိုင်ငံများ၊ အရင်းရှင်အချင်းချင်း၊ နယ်ချဲ့သမားအချင်းချင်း၊ ရန်သူ
ခပင်းတိုးပွား၍ ကမ္မာတရုလုံး ကိုးယိုးကားယား၊ ကမောက်ကမ ဖြစ်လာလေ
တော့၏။ ဤသုံးသော အကြာင်းတရားကြာ့ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္မာပေါ်တွင် ဤ
ခေတ်ဆိုးကြီး၌ မကြာခဏ လုပ်လျှပ်ရှားရားစစ်မက်များ ပွားများလျက် ရှိနေရပေ
၏။ ဤအရင်းရှင်းဝါဒ ကမ္မာပေါ်၌ပြန်နေသရွှေ့ကာလပတ်လုံး တနည်းအား
ဖြင့်ဆိုသော် ဤအရင်းရှင်းဝါဒ ပပောက်ပြီးလျင် ပြဟွို့တရားတို့ အခြေဖြေသော
'ဆိုရယ်လစ်င်း' ခေါ် လူအများ ကောင်းစားရေးဝါဒ၊ လူထုကောင်းစားရေးဝါဒ
မပြန်ပွား မစည်ကားသရွှေ့ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့ကမ္မာမြေတွင် အထွေထွေ
သော ကပ်ကြီးများ ဆိုက်ရောက်လျက်ပင် ရှိကြပေလိမ့်မည်။ အရင်းရှင်းဝါဒတို့
သည် မိမိတို့ တကိုယ်ကောင်းအတွက် တိုးတက်၍ အမြတ်များများကို နည်း
အမျိုးမျိုး၊ ပရိယာယ်အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ရယူတို့ကိုသာ ရှေ့ရှုလုံးပမ်းနေကာ၊
အများကောင်းစားရေးကို မလိုလားနိုင်ကြချေ။ ထို့အတွက် မိမိတို့ဝါဒ
အဆောက်အအို ယိုင်လဲပြီးပျက်လျက်ရှိသည်ကို ည၏နီည၏နက်တို့ဖြင့် ကျား
ကန်လျက်ရှိနေကြပေပြီ။ ဤသုံး စိုင်းပြင်းမှုကို ကျွန်ုပ်တို့က နယ်ချဲ့ဝါဒဟူ၍လိုင်း၊
ဖက်ဆက်ဝါဒဟူ၍လိုင်း အမည်နှစ်မျိုးဖြင့် ခေါ်ရှိရှိကြပေသည်။ သုံးစဉ်လျက် ဤ
ခုတိယကမ္မာစစ်ကြီးတွင် အဘယ့်ကြော့ နယ်ချဲ့ဝါဒတို့နှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့
သည် ရင်ဆိုင်၍ ယုံးပြီးတို့က်ခိုက်ကြပါသနည်းဟု မေးဘွယ်ရာရှိပေ၏။
ဤသုံး အချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းပင်လျင် အရင်းရှင်းဝါဒ သဘောအတိုင်း
ပင် ဖြစ်ပေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက အဖြစ်အပျက်ကို စစ်
တွက်ရမည်ဆိုသော် ပထမကမ္မာစစ်ပြီးသည့်နောက် အဂ်လိပ်၊ ပြင်သစ်စသော
နယ်ချဲ့နိုင်ငံတို့သည် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့ကို ဖြောက်ကော်ပင့်ထိုး အမျိုးမျိုး၊ အားပေးခဲ့
ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အီတလီနိုင်ငံသည် အဘီဆီနီးယားတိုင်းပြည်ကို
သွားရောက်ကျူးကော် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ဂျပန်ပြည်သည် တရုပ်ပြည်၌ မန်ချဲဗျား

ရီးယားနယ်ကို နှစ်စက်ကလူ တိုက်ခိုက်သိမ်းယူနိုင်ခဲ့၏။ ထိုပြင် ဖက်ဆစ်ဝါဒ သည် ဂျာမနီပြည် အစရို့သော ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ပေါ်ပေါက်ပြန်ပြီးလျှင် ကမ္မာတာစုံးသို့ ပြန်နှုန်းလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကိုယ်မွေးသည့်များကို ကိုယ့် ကိုချောက်။ သရဲမွေးသည့် အောက်လမ်းဆရာ သရဲအစာ ဖြစ်ပြန်သကဲ့သို့ နယ် ချဲနိုင်ငံများသည် ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများ၏ အံတုခြင်းကို ရန်ပြရလေတော့၏။ ဤသို့ မလွှာသာ၍ ရန်ပြရသော်လည်း ဆိုပါယ်ရရှား၊ တရာပ်ပြည်အစရို့သော အများကောင်းစားရေး ဒီဇိုက်ရက်လုပ်ငန်း ကြိုးမွားတိုးတက်လျက်ရှိသော နိုင်ငံ များ၏ အကူအညီကို မယူဝံ့သဲ တိုက်ခိုက်ကြရာ သရဲနှစ်လူ အားချုံးမတူသကဲ့သို့ တရုံးရုံး တကွဲကွဲ၊ တဘုံးဘုံးတလဲလဲ ရှိကြသောကြောင့် ဥရောပတိုက်၊ အာရုတိက်တလွှားတွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒများသာလျှင် အနိုင်ရကြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံအတွက်ဆိုရမှာ ဖြတ်သွေ့နယ်ချဲ့သမားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ဆန္ဒကို မထောက်မထား၊ ကျွန်ုပ်တို့၏နိုင်ငံကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်အား မရှိပါဘဲ လျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးနှင့် ပူးပေါင်း၍ ကာကွယ်နိုင်အောင်လည်း မဆောင်ရွက်ပါဘဲလျက် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ရန်ပြရလေတော့၏။ စစ်ကြညာစဉ်အခါက ဖြတ်သွေ့နယ်ချဲ့ဝါဒသမားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးကို မိမိတို့နှင့်ပူးပေါင်း တိုက်ခိုက်လိုသောဆန္ဒ ရှိလာအောင်လည်း မပြုလုပ်ခဲ့ကြချော်။ ထိုစဉ်အခါက ဖြတ်သွေ့နယ်ချဲ့ဝါဒသမားတို့က အတ္ထလန်တိတ်ချာတာစာချုပ်တွင်ပါရှိသော စစ်ရည်ရွယ်ချက်များ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရည်ရွယ်ချက်များသည် ဖြတ်သွေ့လက်အောက်ခံနိုင်ငံ အီနိုယ်ပြည်။ မမာပြည်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်ချေဟူ၍ အတိအလင်း ငြင်းဆိုခဲ့ကြပေသည်။ ဖြတ်သွေ့နယ်ချဲ့သမားတို့သည် စစ်တိုက်ရာတွင် လုံးဝဆုံးရုံးခြင်းတမ္မာ သောဘဝထို့ ရောက်ခဲ့ကြရပေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့၏ စေတနာကိုဆန့်ကျင်၍ ဆိုပါယ်ရရှားနှင့် မဟာမိတ်ပြရလေတော့၏။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ကို အနှစ်နှစ်အလလက ဦးတည်ဆန့်ကျင် ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော တရာပ်ပြည်နှင့်လည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရပေတော့၏။ ကမ္မာပေါ်တွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့၏လွမ်းမိုးခြင်း၊ မြိမ်းခြောက်ခြင်းကို ခံကြရကုန်သောနိုင်ငံ အသီးသီးရှိလွှာတိုး၏ အင်အားကိုလည်း စုရုံးကြရလေသည်။ ဤသို့အားဖြင့်

နယ်ချုပါဒီနိုင်ငံကြီးများသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒီမိကရက်လူထုအင်အားကို ကြည် ညီမှုမရှိဘဲလျက် အားကိုးအားထားမဟာမိတ်ပြကြရလေတော့၏။ ဤသို့ လူထု၏ အကူအညီကိုယူကြရာတွင် ကျေးဇူးတင်သော အနေအားဖြင့် အခွင့်အရေး တန်ခိုးအာဏာများ ပိုမိုပေးကြရပြန်၏။ ဤနေရာ၌ အခွင့်အရေးပေးကြသည်ကို ဗာရာဏသီချုပ်၍ ပြောရန်မလိုချေ။ မှတ်သားရမည့်အချက်မှာ နယ်ချုပါဒီသည် ဖက်ဆစ်ဝါဒကို လူထုအင်အားနှင့် ဖြေဖျက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ဖြေဖျက်ရာတွင် မိမိလည်း ထိမ်းယိုင်တော့၏။ လူထု၏ ဒီမိကရက်အင်အားမှာကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် တနေ့ တွေ့ဗား ဒီရေအလား တိုးတက်ကြီးမားလာပေတော့၏။ လူတို့သည် စစ်ကိုသာ နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်သည်မဟုတ်၊ ြိမ်းချမ်းရေး အကျိုးကျေးဇူးများကိုလည်း ခံစားရန် လုံးပမ်းလျက် ရှိကြပေသည်။ ဤသည်ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး သောအချိန်တွင် တွေ့ဖြင့်ရသော အခြေအနေပင်တည်း။ ဖက်ဆစ်ဝါဒကိုသည် ဤစစ်ကြီးတွင် ဆုံးရှုံးကြကုန်၏။ သို့သော်လည်း ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် အမြစ် တွယ်လျက်ပင်ရှိသေးသောကြောင့် အသက်ရှင်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ ဖက်ဆစ်ဝါဒ သည် စပိန်ပြည်တွင် ခိုင်မြဲလျက်ပင်ရှိသေး၏။ အခြားအခြားသော နိုင်ငံများ တွင်လည်း ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ အရိပ်နိမိတ်များသည် ပေါ်လွှင်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ ဒီမိကရေစိစတင်ပေါ်တွန်းရာ ဖြေတိသျ္ော်နိုင်ငံ့ပင် ဆာအော်စဝပ်မိစလီ ခေါင်းဆောင်လျက်ရှိသော ဖက်ဆစ်ဝါဒများ ရှိသေး၏။ အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည် စီးပွားရေး လက်ဝါဒီးကြီးအပ်သောသူများအဖြစ်ဖြင့်ငွေ့း၊ မြောက်မြားစွာသော အသားညီ့၊ အသားမဲ့လူမျိုးတို့ကို ဖိန်ပ်ချုပ်ချယ်သူများအဖြစ်ဖြင့်ငွေ့း၊ တွေ့ရပြန် လေသည်။ စင်စစ်မှာ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ ရေသောက်မြစ်များကို လုံးဝ မသုတေသင် နိုင်သေးသရွေ့ကာလပတ်လုံး(၁) ကမ္ဘာပေါ်တွင် အားလုံးသောလူမျိုးတို့သည် လွတ်လပ်စွာနေထိုင် ပူးပေါင်းဆက်ဆံခြင်း မပြနိုင်သရွေ့ကာလပတ်လုံး ြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဖြေအောင်လုပ်နိုင်ခြင်းနှင့် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ ယခုအခါ့် နိုင်ငံပေါင်းစုံကုလသမဂ္ဂကိုတည်ထောင်ပြီးသည်မှာ ကြောမည်မဟုတ် ချေ။ ယခုအခါ့် နိုင်ငံပေါင်းစုံကုလသမဂ္ဂကိုတည်ထောင်ပြီးသည်မှာ မှန်၏။ ငွေ့းသမဂ္ဂ၏ ရည်ရွယ်ချက်များနှင့် လုပ်ငန်းများမှာလည်း မွန်မြတ်၍ ထောပနာ

သုဘာပေးထိက်ပါပေ၏။ ပထမကမ္မာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် တည်ထောင်ခဲ့သော နိုင်ငံပေါင်းစုအသင်းကြီးက ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ထက် ပြုမဲ့ချမှုးရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် အလွန် အားကိုးအားထားပြုနိုင်သော လုပ်ငန်းအဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းပြီးလေပြီ။ ရှေးအခါကနှင့်မတူ ယခုဖွဲ့စည်းပြီး နိုင်ငံပေါင်းစု ကုလသမဂ္ဂတွင် အလွန်အထူးတန်ခိုးအောင်အားရှိသော ဆိုပို့ယက်ရရှားနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံများလည်း ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြ၏။ ထို့အပြင် တရုပ်ပြည်ကြီးသည်လည်း ခေါင်းဆောင်တိုးအနေနှင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးပြန်လည်ထူထောင်ရေးများအတွက် ဘရက်ကင်ရှစ် ၆၇ ကွန်ဖုန့်အစည်းအဝေးကြီးက ထူးကဲဖွား စီမံပြီးပြစ်လေသည်။ ယခုအခါ့် ဤမျှသာလျှင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပေသည်ဟု ကုလသမဂ္ဂလိုလားသူတို့က ပြောကြပေလိမ့်မည်။ ကွန်ပုံတို့ မှတ်သားသင့်သည်မှာ ဤနိုင်ငံပေါင်းစုကုလသမဂ္ဂသည် စစ်အောင်မြင်သောနိုင်ငံကြီးများ၏ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများရှိ လက်အောက်ခံလုပ်မျိုးများအတွက် မည်သိမျှ အစီအမံ မဆောင်ရွက်သေးသောကြောင့် ထိုထိုသော နိုင်ငံများရှိ လူမျိုးများ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး မြော်လင့်ချက်သည် ရှေးကကဲ့သို့ မသေမချာ မရေ့မရာပင် ရှိပေသေး၏။

ဤကဲ့သို့ ဝေဖန်ရာတွင် ကွန်ပုံတို့ ယုံကြည်မှုနည်းသည်ဟူ၍ မယူဆစေလိုပါ။ ယခင် ကမ္မာစစ်ကြီးပြီးစက ပြုမဲ့ချမှုးရေးလုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြေတိသူရာဝေင်ဆရာတိုးက ဤသို့ထင်မြင်ချက်ပေးသူး၏။ နိုင်ငံအသီးသီးတို့၏ ခေါင်းဆောင်တို့သည် အဖြစ်အပျက် ကြီးကျယ်သလောက် အလုမ်းကျယ်အောင် မလိုက်နိုင်ကြချေ။ ထိုသူတို့သည် ပြုမဲ့ချမှုးရေးကို ထူထောင်ကြ၏။ ပြုမဲ့ချမှုးရေးမှာကား ပြုမဲ့ချမှုးရေး အစစ်မဟုတ်ချေ။ အမေရိကန် စေတနာရှင်တို့ပင်လျှင် အပြောအားဖြင့် ‘လူမျိုးအသီးသီးတို့သည် မိမိတို့၏ကံကြမ္မာကို မိမိတို့ဖန်တီးနိုင်ကြသည်’ ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း လုပ်ငန်းမှာမူ ရက်ဒီအင်ဒီယန်းလူမျိုးများ၊ အာဖရိက လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်သောအခါ ဤဝါဒကို ကျူးကျော်သောသူတို့ကို လျှော့လျှော့ခဲ့၏။ အီနှီးယနှင့် အီဂျစ်ပြည်တို့တွင် အက်လိုင်တို့ လွမ်းမြို့ကြီးစီးလျက်ရှိကြသည်ကို ကြောင်တောင်ကြည့်နေကြ၏။ လူတို့၏ မူလ

စလေ့သည် မရွှေ့မပြောင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဥရောပတိက်မှာပင် ဒီမိကရေစီ ဝါဒအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိဟု မဆိုနိုင်သေးချေ။ စစ်အောင်မှူးသည် ပပျောက်၍ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ မနှစ်မြို့ဘယ်ရာသော အကြောင်းများသည် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေပြီဟ၍ ထင်မြှင်ချက်ပေးခဲ့ဘူးလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ယခုအခါး ကမ္မာ့ဌ်မဲးချမ်းရေးအတွက် ကြီးလေးသော တာဝန်ထုတ္ထရားသည် ဆိုမြို့ယက်ရှုရှား၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် တရာတ်ပြည်ကြီးပေါ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိနေပေ သည်။ ငါးနိုင်ငံကြီးများသည် နိုင်ငံပေါင်းစုံကုလသမဂ္ဂကို တည့်တည့်မတ်မတ် ခေါင်းဆောင်လျက် ကမ္မာ့သူကမ္မာ့သားတို့ ယုံကြည်သက်ဝင် အားကိုးအားထား ရာဖြစ်သော ဌ်မဲးချမ်းရေးကို ဖန်တီးပေးရပေလိမ့်မည်။ ဆိုမြို့ယက်ရှုရှားတွင် လူမျှးအသီးသီးတို့သည် အာဇာနည်စိတ်နှင့် မသွေ့မဖယ် ရဲရင့်စွာ မိမိတို့နိုင်ငံတွင်းတွင် လူထုကောင်းစားရေး ဆိုရှယ်လစ်ဇင်၏ ဝါဒအတိုင်း မဆုတ်မနှစ် သောလုံးလွှာသုဟနှင့် လုံးပမ်းကြသည်သာမက၊ ခုတီယကမ္မာ့စစ်အတွင်းတွင် ဖက်ဆစ်ရန်သူတို့ကို ညီညာဖူးဖူး ဝိုင်းဝန်း၍ ခုခံဖျက်ဆီးကြသည်များကို စဉ်းစား မိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အားမတက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ဆိုမြို့ယက်ရှုရှား ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြည်ညိုမိ၏။ အားထားမိ၏။ မြှော်ကိုးမိ၏။ လက်အောက် ခံနိုင်ငံများ၏လွှာတ်လပ်ရေးအတွက် အရပ်ရပ်၌ အထူးသဖြင့် ဆန်ဖရန်စစ်ကို ကွန်ဖရင့်၌ ဆောင်ရွက်မှုများအတွက် ဆိုမြို့ယက်ရှုရှားကို ကိုးစားရာဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ဆိုမြို့ယက်ရှုရှားအတွင်း လူ၏ချမ်းသာသူခကို မည်ကဲ့သို့ စီမံဖန်တီးချက် ရှိရကြောင်း၊ လူ၏လွှာတ်လပ်မှုအတွက် ခုခံကာကွယ်တိုက်ခိုက်ချက်ရှိသည်များကို အမှတ်ရသောအခါ အုံသုမိ၏။ ထိုနည်းတူစွာ နိုင်ငံကြီးဌားယုံကြည်တို့၏ လွှာတ်လပ်မှု အတွက် ရှေ့တန်းက မားမာမတ်မတ်ရပ်လျက် ပြောဆိုဆောင်ရွက်နေသော အမေရိကန်တိုင်းပြည်၏ စေတနာကြောင့် အားတက်မိ၏။ သမတရစဘဲ့၏ အတ္ထလန်တိတ်ချာတာဝေဖန်မှာ သမတထရူးမင်း၏ နိုင်ငံခြားဝါဒ ၁၂-ချက်တို့ကို ဆင်ခြင်မိ၍ ဖြော်ကိုးတာဟု ထင်မိ၏။ ပထမကမ္မာ့စစ်ကြီးနှင့် ခုတီယကမ္မာ့စစ် ကြီးကိုထားသို့ြး။ အဆက်ဆက်သော အမေရိကန်သမတကြီးများ၏ ပြောဆို ပြုလုပ်ချက်များကိုထောက်သော် ကမ္မာလွှာတ်လပ်မှုအတွက်

ခေါင်းဆောင် ဒီမိုကရက်နိုင်ငံကြီးဟူ၍ ယူဆမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် ဒီမိုကရော်ဆိုသည်မှာ ပြည်သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြည်သူတို့အကျိုးအတွက် အပ်ချုပ်သောအစိုးရဟု သမတလင်ကွန်းပြောဆိုချက်ကို မကြာခဏ ပြောဆိုခဲ့ကြဟု့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးပါးချင်း တရုပ်ပြည်ကြီး၏ ကြီးမားသော တန်ခိုးအင်အားကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဂုဏ်ယူမိ၏။ မိမိရန်သူကို မဆုတ်မနစ်သောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်းတည်းနှင့်နင်း၍ အောင်မြင်မှုကိုရယူသည့်အတွက် တရုပ်ပြည်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ချီမှာမြဲးထောပနာ ဉာဘာပေးရပေမည်။ ပမာမှာ တရုပ်ပြည်ကြီး၏ အောင်မြင်မှုသည် အရှုရတိုက်၏ လွတ်လပ်မှုသာမက ကမ္မာ၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် တိုက်ခိုက်အောင်မြင်မှုဟူ၍ ယူဆရပေမည်။ တရုပ်ပြည်ကြီးသည် ယခုအခါ၌ ညီညွတ်ရေးလမ်းတွင် ဖြောင့်တန်းတည့်မတ်စွာ သွားနေကြပြီ ဟုသော သတင်းကိုကြားသိရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်ဝမ်းမြောက်ရပေသည်။ သို့ အတွက် ဤမည်သော နိုင်ငံကြီးသုံးနိုင်ငံသည် တည်းနှင့်တည်း ပြောစိုင်းမရှိဘဲ အတူတူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ ကမ္မာပေါ်တွင် မတရားမှုတို့ကို ပပျောက်စေပြီးလျှင် အလင်းရောင်ပေး၍ လွတ်လပ်မှုခံစားနိုင်သော ခေတ်သစ်ကြီး ထူထောင်နိုင်ကြပါစေဟု၍ မျှော်လင့်အားထားရပေသည်။ ဤနိုင်ငံကြီးသုံးနိုင်ငံသည် နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂကို ကမ္မာ၏ ဦးမြိမ်းမှု၊ ကမ္မာ၏ လွတ်လပ်မှု ပေါ်ပေါက်တည်းပြစ်စေအောင် ခေါင်းဆောင်၍ ဤကုလသမဂ္ဂသို့ နိုင်ငံအသီးသီးလူမျိုးအသီးသီးတို့၏ ခေါင်းဆောင်အစစ်များကို ဖိတ်ကြားသင့်ကြပေသည်။ စကားအလျဉ်းသင့်၍ ပြောလိုသည်မှာ အရေးဖျား ကော်မရှင်အဖွဲ့၏ အိန္ဒိယနိုင်ငံမြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားလှယ်များကို ဖြေတိသွေအစိုးရက ရွှေးချယ်ခန့်ထားခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ကန့်ကွက်ရပေမည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂသို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ်ဖြင့် တက်ရောက်သင့်ကြပေသည်။

နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂသည် ကမ္မာ့ဦးမြိမ်းရေး၊ ကမ္မာ့လုံးမြိမ်းရေး၊ အတွက် ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်နိုင်သော အဖွဲ့ကြီးဖြစ်လိုခဲ့ပါလျှင် နိုင်ငံကြီး နိုင်ငံကျော် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အတန်းအစား ခွဲခြားမှုတို့ကို ပပျောက်အောင် ပြုလုပ်သင့်ကြပေပြီ။ နိုင်ငံကြီး နိုင်ငံကျော် ဆိုရာ၌ ဘယ်

အကြောင်းကိုထောက်၍ ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။ အကျယ်အဝန်းကိုလိုက်၍ ဆုံးဖြတ်မည်လော့။ အကျယ်အဝန်းကိုလိုက်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါမဲ အီနှ္ဒိယပြည်ကို အမြတစေနိုင်ငံကြီးဟူ၍ ယူဆရပေါ်မည်။ သို့ရာတွင် အီနှ္ဒိယကို နိုင်ငံကြီးဟူ၍ မယူဆဘဲ အီနှ္ဒိယထက်သေးငယ်သော ဂျပန်နိုင်ငံကို နိုင်ငံကြီးဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပေသည်။ လူဦးရေကိုလိုက်၍ နိုင်ငံကြီးဟုဆိုရမည်လော့။ သို့ဆိုရမည်ဆိုလျင် အီနှ္ဒိယပြည်သည် နိုင်ငံကြီးတရာပင်တည်း။ လူဦးရေနည်းသော အီတလိုနိုင်ငံကို အဘယ့်ကြောင့် နိုင်ငံကြီးဟူ၍ ယူဆခဲ့ပေသနည်း။ စင်စစ်မှာ နိုင်ငံကြီးဆိုသည် မှာ စေတ်မြို့အောင် ကြီးပွားတိုးတက်သောနိုင်ငံကို ဆိုလိုပေသည်။ ရရှုးနိုင်ငံသည် အနှစ် ၃၀၀ခန့်မျှ တာတာလူမျိုးတို့၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကိုခံရ၍ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ရှု့သူး၏။ သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင် နိုင်ငံရေးအနေနှင့်သာကြီးကျယ်သည်မဟုတ်၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအတိုင်း စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး တိုးတက်ပြန်ပွားရာဖြစ်သည့် တုံးတည်းသောနိုင်ငံ ဖြစ်ပေ၏။ ယခုအခါ၌ ဂရိတ်ဖြတ်နိုင်ခေါ် အက်လိပ်နိုင်ငံသည် ဘယ်ကဲ့သို့သောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့သနည်းဟူ၍ မေးသွယ်ရရှိ၏။ ရှင်းရှင်းပြောရလျင် ဖြတ်သွေ့နိုင်ငံသည် နိုင်ငံကြီးမဟုတ်တော့ချေ။ ဖြတ်သွေ့အင်ပါယာတွင် နေဝင်သည်မရှိဟူ၍ ဆိုရှိုးရှိ၏။ ယခုအခါ၌ စုပ်စုပ် နေမဝင်သေးသော်လည်း နေဝင်စပြုလေဖြို့။ ယခင်အခါက ဖြတ်သွေ့အင်ပါယာသည် နိုင်ငံရေးမျက်စွဲ၊ စစ်ရေးမျက်စွဲ အမြင်နှင့်သာကြီးကျယ်သည်မဟုတ်။ စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးတွင်လည်း အင်ပါယာတွင်သာမက အင်ပါယာပြင်ပမှာပင် အမျိုးမျိုးကြိုင်လျက် ရှိပေသည်။ ယခုအချိန်၌ ဤသို့မဟုတ်တော့ဘဲ မိမိ၏လက်အောက်ခံ အီနှ္ဒိယ၊ အီဂျစ်စသောနိုင်ငံများ၏ ကြိုးမြှေးမြှေးရှိသောကြောင့် မြေစားဘဝသို့ နိမ့်လျော့ခဲ့ပေပြီ။ ကံကံးကြောင့် ဖြတ်သွေ့နိုင်ငံသည် ငွေကြေးအထောက်အပံ့ရရှုံးအတွက် အမေရိုက်သမတနိုင်ငံသို့ မကြောခကာ ချော့မော့၍ နေရပေသည်။ ယခင်က ဖြတ်သွေ့နိုင်ငံနှင့် အမေရိုက်နှင့်တို့သည် စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးတွင် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်သော်လည်း ယခုအခါ၌ ဖြတ်သွေ့နိုင်ငံသည် အမေရိုက်နှင့်အား လိမ္မာရေးခြား

မျက်နှာချို့သွေး၍ ကြေးငွေများ ချေးရားပါမည့် အကြောင်း တောင်းပန်ခယလျက် ရှိပေ၏။ အမြင်အားဖြင့် ဖြတ်သွေးပါယာသည် တည်ရှိလျက် ရှိပေ၏။ သို့ သော်ကြားလည်း အင်ပါယာအတွင်းရှိ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများသည် အားဖြစ်ရာ သော အကြောင်းများမဟုတ်။ အားယုတ်ရာသော အကြောင်းများ ဖြစ်ချေသည်။ ဖြတ်သွေးနိုင်ငံသည် ဤလက်အောက်ခံနိုင်ငံများကို ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲအတိုင်း တည်တန်အောင် ထားခြင်းငါး စွမ်းအားမရှိချေ။ ဖြတ်သွေးနယ်ချဲ့ဝါဒီသမားတို့ သည် ရာဝေးသဘောကို နားလည်ဖြီးလျှင် ခေတ်မို့သော အတွေးအခေါ်နှင့် ဤလက်အောက်ခံနိုင်ငံများကို လွှတ်လပ်ရေးအစစ်ပေးကာ မိမိပါ တုံးနှင့်တုံးအားလုံးစိတ်ရောဂါ်ယိုပါ ပူးပေါင်း၍ အတ္ထာတိတာ ပရဟိတ အကျိုးနှစ်မျိုး အတွက် ဆောင်ရွက်မည်လော့။ သို့တည်းမဟုတ် ရေးရေးသော အင်ပါယာတို့၏ သွားရာလမ်းသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်ဖြီးလျှင် ယိုယွင်းပျက်စီး တွင်း ဆုံးကျသောဘဝသို့ ရောက်မည်လောဟူသော ပြဿနာကို ဖြတ်သွေးနိုင်ငံ၏ကပင် လျှင် ဆောလျင်စွာ ဆုံးဖြတ်ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။ ဤခုတိယကမ္မာစစ်ကြီး၏ ထူးခြားသောအချက်မှာ နယ်ချဲ့ဝါဒ အသက်ဝင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် နယ်ချဲ့ဝါဒသည် အာရုတိက်တွင် အသက်ထွက်လုန်းပေပြီ။ အာရုတိက်သည် ယခင်ခေတ်နှင့်မတူ အမူကွဲပြား အင်အားတိုးတက်၍ ကမ္မာ့နိုင်ငံရေးနယ်တွင်းသို့ ထည်ထည်ဝါဝါ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လျက်ရှိပေပြီ။ နိုင်ငံပေါင်းစုအဖွဲ့ကြီးများ၌ အာရုတိက်နိုင်ငံများကို လစ်လျှော့ရှုံးမထည်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ အာရုအသံ သည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာခဲ့ပေသည်။ အင်ခုချိုင်းနားတွင်ငွေး၊ အင်ခုနေး ရှားတွင်ငွေး၊ ဗမာပြည်တွင်ငွေး၊ အိန္ဒိယတွင်ငွေး အာရုအသံကို တွေ့လျက်ရှိကြပေပြီ။ အထူးသဖြင့် တရာ်ပြည်တွင် အာရုအင်အားသည် တိုးတက်လျက်ရှိ၏။ အာရုညီညီတ်မှုနှင့် အာရုအင်အားကို ကမ္မာက အသိအမှတ်ပြုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုပေါင်း၍ အာရုခေတ်သစ်ကို ထူးထောင်ကြရမည်။ ဤအာရု ခေတ်သစ်မှာ ဂျပန်၏ အရှေ့အာရု သာတူညီမျှ စီးပွားရေးစနစ်နှင့် တည်ထောင်သည့် အမည်များသာဖြစ်သော ခေတ်သစ်မဟုတ်ချေ။ နိုင်ငံတုံးက နိုင်ငံတုံး

အပေါ်တွင် လိုက်နာရမည်ဟူသောစနစ်နှင့် ခေတ်သစ်ထူထောင်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ အာရုတိက်သူတိက်သားတို့၏ ညီညာတွေ့ပူးပေါင်း၍ အာရုလူမျိုးများ၏ လွတ်လပ်မှု၊ လုံခြုံမှု၊ တိုးတက်မှု စီမံဖန်တီးနိုင်အောင် ထူထောင်သော ခေတ်သစ်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ခေတ်သစ်တည်ထောင်ရာ၌ ပထမဦးဆုံး အာရုတိက်နိုင်ငံ အသီးသီးတို့သည် မိမိတို့၏ လက်ငင်းပြသနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်အောင်လုံးပမ်း၍ တဖည်းဖည်း တစတစနှင့် အာရုတိက်ပြောင်းလတိုးတက်မှု၊ ကမ္မာတရုပ်လုံး၏ ပြောင်းလတိုးတက်မှုအတွက် ဆောင်ရွက်ကြရပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့ အာရုတိက်တွင်သာမက အာရုတိက်အပြင်ပည့်မှုတင်းနေထိုင်ကြသော ဖိန္ဒိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းခံနေရသည့် လက်အောက်ခံလူမျိုးများသည် လွတ်လပ်သောနိုင်ငံများရှိ စေတနာကောင်းရှိသူများနှင့်အတူ ပူးပေါင်းဆက်ဆံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ငင်းပြသနာများကို ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။ ထိရောက်စွာ ပူးပေါင်းဆက်ဆံခြင်း မပြနိုင်လျှင် တုံးနှင့်တုံးရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ၍ အကြံ့ဉာဏ် တောင်းယူသင့်ကြပေတော့သည်။ ဤထင်မြင်ချက်များကို အာရုတိက်ရှိ လူမျိုးပေါင်းစုတို့ သိစိမ့်သောင့်ဘဲ ဖော်ပြကြရပေမည်။

အင်ဒီနေရားနှင့် အင်ဒီချိုင်းနား မျိုးချစ်တိုင်းရင်းသားတို့သည် အမျိုးမျိုးသော အခက်အခဲများကို ကျော်နှင့်၍ မိမိတို့လွတ်လပ်ခြင်းအတွက် အားထုတ်လုံးပမ်းမှုကို ပြုလျက်ရှိကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးကိုယ်စားကောင်းချို့ယူဘာ ပြုလိုက်ပါသည်။ တော့တောင်ရောမြေ ခြားနေသံလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအာဇာနည်လူမျိုးများ၏ လွတ်လပ်မှုလုပ်ငန်းကို ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်မှုလုပ်ငန်းတည်းဟူ၍ သဘောထားပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ထိုလူမျိုးများကဲ သို့ပင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် လုံးပမ်းလျက်ရှိကြရပေသောကြောင့်တည်း။ ထိုလူမျိုးများသည် မိမိတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရယူရန် အမိဋ္ဌာန်ပြုထားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မသွေ့မစောင်းအမိဋ္ဌာန်လမ်းဟောင်းအတိုင်း သောင်းသောင်းဖြဖြ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ အင်ဒီနေးရားနှင့် အင်ဒီချိုင်းနားရှိ အာဇာနည်လူမျိုးများတို့...။ ကျွန်ုပ်တို့အသီးသီးလွတ်လပ်မှုအတွက် ယခုအခါး၌ ရင်ဘောင်တန်း အားမထုတ်နိုင်သေးသော်လည်း

မကြာမိ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မည်။ သင်တို့၏ကြီးပမ်းမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြပါလော့။ သင်တို့သည် အောင်ခြင်းမှုလာအဖြာဖြာနှင့် ပြည်စံပါဟော ဆုတောင်းလိုက်ပါ၏။ မကြာမြင့်မီ သင်တို့၏ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် တယ့်းတဝေတည်း ပြည်စံပါဟော၍ ဆုတောင်းလိုက်ပါ၏။ တရာပ်ပြည်ကြီး၏ အကျိုးအတွက်ငင်း၊ အာရုံ၏ အကျိုးအတွက်ငင်း၊ ကမ္မာ၏ အကျိုးအတွက်ငင်း မြိမ့်စွာ ညီညွတ်ကြပါဟု၍ တရာပ်ပြည်ကြီးရှိ ပေါက်ဖော်များဖြစ်သော မာရုယ်ချုပ်ကေရှိတဲ့၊ မော်စီတုန်း၊ ဂျင်နရယ်ဂျျေးဒေးနှင့် အခြားအခြားသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား ကျွန်ုပ်တို့တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ တရာပ်ပြည်ကြီး၏ရာဝင်အရ ဆက်ဆဲခဲ့ကြသော ကြီးလေးသောတာဝန်ဝိဇ္ဇားများကို သတိရကြဖြီးလျှင် တရာပ်ပြည်ကြီးအတွက်ငင်း၊ အာရုံတိုက်အတွက်ငင်း၊ ကမ္မာအတွက်ငင်း၊ ကျော်စွာဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသောတည်းဟု နှီးဆော်လိုပါသည်။ ဤသို့ နှီးဆော်တိုက်တွန်းရသည်မှာ အိမ်းနီးချင်းပြိမ်းချမ်းမှု၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံပြိုးချမ်းမှု၊ အာရုံပြိုးချမ်းမှု၊ ကမ္မာပြိုးချမ်းမှုကို လိုလားသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သောစေတနာ ရှေ့ထား၍ မင်္ဂလာစကား ပြောကြားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ အိန္ဒိယတိုင်းသားများ၏ လွှတ်လပ်စွာချမ်းသာသုခကို ခံစားနိုင်စေရန် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများနှင့်တကွ မိမိတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြကုန်သော မဟတ္တုမဂန္ဒိ၊ မစွာတာဂျင်းနား၊ ပန်ခစ်ဂျိဝါဟလာနေရှး၊ မစွာတာအိုက်တော် စသည်တို့ကို ညီညွတ်စွာဖြင့် မိမိတို့၏မျှော်မှန်းရာပန်းတိုင် တက်လှမ်းနိုင်ကြပါဟု တိုက်တွန်းရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ လာရောက်နေထိုင်ကြကုန်သော အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများ၊ ပေါက်ဖော်တရာပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူမျိုးတို့အပေါ်၌ရှိရှိနိုင်း၊ ကမ္မာပေါ်၌ အခြားအခြားသော လူမျိုးတို့အပေါ်၌ရှိရှိနိုင်း၊ လူသား၊ မွန်ရိယ၊ များပါဒ၊ အာယာတာတရား၊ သဘောထားများ၊ မရှိချော်။ နိုင်ငံခြားသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားများနှင့် ဆိုးတူ ကောင်းဘက် အေးအတူပူးအမျှ နေထိုင်လိုကြလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ သဘောထား၍ ကြည်ဖြေစွာလက်ခံမည်။ နိုင်ငံခြားသားများ

သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မိတ်ဆွေအိမ်းနီးများချင်း သဘောထားနှင့် ကူညီယိုင်းပင်းရန် ဆန္ဒရှုပါက ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကတည့်က ကတဝေဒီ တရားကို ရှိသေစာ စောင့်ရောက်မည်။ ကုလား၊ တရာ်စသော နိုင်ငံခြားသားများကို သတိပေးလို သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင်းမှု သူတော်းက စစ်ဘုရင်အရပ်လုပ်၍ ကစားခြင်း ကို မခံရအောင် သတိထားဘို့ ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့ သောသူတို့သည် ယခုအခါ၌ ကုလား၊ တရာ်စသော နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းရင်းသားများကို ကတုံးကတိုက်လုပ်ကောင်း လုပ်ပေလိမ့်မည်။ ကုလား၊ တရာ်နိုင်ငံခြားသားများကို ငှုံးတို့သည် မမှန်ကန်သောကတိ မမှန် သောကမ်းလှမ်းခြင်း အမှုများကို ပြုပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် ငှုံးတို့၏ အလှည့်အပတ်ကို မခံရအောင် သတိထားသင့်ကြပေသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရမည် ဆိုလျှင် ကုလား၊ တရာ်စသော နိုင်ငံခြားသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းရင်းသား များ၏ မိတ်ဆွေများအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ကြမည်လော့။ သို့တည်းမဟုတ် ရန်သူ များအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ကြမည်လောဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပေသည်။ တချိန်တည်း တွင် မိတ်ဆွေနှင့်ရန်သူ နှစ်မျိုးဟူ၍မဖြစ်နိုင်။ ဥရောပတိုက်သားများအား ပြော လိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုထက်ထိပင် မိတ်ဆွေအနေနှင့် လက်လှမ်းလျက် ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် ရှေးကကဲ့သို့ပင် သခင်နှင့် ကျွန်ုပ်သဘောမဟုတ်ဘဲ တန်းတူသဘောနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှသာလျှင် ငှုံးတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေ များ ဖြစ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့၏နိုင်ငံတွင်းရေးကို စိစစ်ကြပါစို့။ နိုင်ငံတွင်းရေးကို မစီစစ်မီ ကမ္ဘာတရာုလုံးကိုခြုံ၍ ဝေနံရသည့်အကြောင်းမှာ ကမ္ဘာအရေးနှင့် ဗမ္မာ အရေး မည်မျှလောက် ယုက်စပ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လွန်ခဲ့သော ၃-၄နှစ် အတွင်း တွေ့ကြခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာအရေးကို ပထမရှင်းလင်း၍ ပြခဲ့ရပေ သည်။ ဤအချိန် ဤအခါ၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လုံးဝလွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်သဘောရှိသော နိုင်ငံဟူ၍ ကမ္ဘာအရပ်ရှင်တွင် မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ် တို့ကဲ့သို့ နယ်ချဲ့ဝါဒီနိုင်ငံကြီးတို့ လက်အောက်တွင် ရောက်နေသော ကျွန်ုပ်သဘောက် နိုင်ငံကလေးကို မဆိုထားဘို့ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံကြီးယော

အသွယ်သွယ်တို့သည်လည်း အထည်းထည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုံလုံခြုံခြုံ
နေခြင်းငါး မစွမ်းတော့ချေ။ ၁၉၄၀-ပြည့်နှစ်တွင် ပြင်သစ်ပြည်ကြီး ပျက်စီးရပုံ
ကို ထောက်ရှုသော် နိုင်ငံကြီးများသည် နိုင်ငံကလေးများနှင့်မခြား ကျူးကျော်
ဝင်ရောက်ခြင်းဟေးမှ မကင်းနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏
လုံခြုံရေးကို ရိုးမယ်ဖွဲ့၍ လွတ်လပ်ရေးမပေးလို မယူလိုကြသော အကြောင်းပြ
ချက်သည် အနည်းငယ်မျှ နိုင်လုံသည် မဆိုနိုင်ချေ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ
လွတ်လပ်ခဲ့ပါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း မဟာမိတ်များ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့
သည် ကျွန်ုပ်တို့မဟာမိတ်များနှင့် ပူးပေါင်းဆက်ဆံ၍ ကျွန်းကို ကိုင်းမှု ကိုင်းကို
ကျွန်းမှု ဆိုသကဲ့သို့ အသီးသီးတို့၏ လုံခြုံမှု၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးဗွားရေး စသည်တို့
အတွက် လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်စီမံသောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေး
ကို တောင့်တကြ၏။ ရယူလိုကြ၏။ သိမ်းပိုက်လို-ထားလိုကြ၏။ ကမ္ဘာပေါ်
တွင် နိုင်ငံကြီးငယ်တို့ ဆက်သွယ်မှုမျိုးခို အားထားရမည်ဆိုသောအချက်နှင့် မြန်မာ
ပြည် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးဆိုသော အချက်နှစ်ခုကို အဘယ်ကဲ့သို့ စပ်ဟပ်မည်
နည်းဟု မေးဘွယ်ရာရှိပေသည်။ ထိုးထိုးကျော်ကျော်ရှိသော နိုင်ငံတော်းအနေနှင့်
နေရခြင်းထက် ပြည်ထောင်စုတရာ့တွင် ပါဝင်ပူးပေါင်းနေရသော နိုင်ငံအဖြစ်က
သာ၍ပင် မကောင်းဘူးလားဟုလည်း မေးနိုင်၏။ ဤစကားသည် မှန်၏ဟု
ဖြေရပေမည်။ သို့သော်လည်း ပြည်ထောင်စုတရာ့ ဖွဲ့ရာတွင် တော်းသောနိုင်ငံက
တော်းသောနိုင်ငံကို ပါဝင်ပူးပေါင်းခြင်းပြုရမည်ဟု အတင်းမပြုလျှပ်ဘဲလျက်
နိုင်ငံအသီးသီးတို့သည် မိမိသဘာဝအလျောက် လွတ်လပ်စွာ ပါဝင်ပူးပေါင်းခြင်း
သာ ဖြစ်စေရမည်။ ဥပမာအားဖြင့် ယခင်အခါက ဆိုဗိုလ်ရရှား၏ အင်အားကို
ကြောက်ချွဲမှုကြောင့် ပြတိသွေနှစ်းရှင်းနှစ်းဟောင်း မစွဲတာချာချို့ အကြော်ပေးသော
ဥရောပတိုက်ပြည်ထောင်စုမျိုးသည် လွတ်လပ်စွာ ပါဝင်ပူးပေါင်းလိုက်သော
ပြည်ထောင်စု မဟုတ်ချေ။ ပြင်သစ်၊ အင်ခိုချိုင်းနားပြည်နယ်များ၊ ယိုးဒယား
ပြည်၊ မာလာယုပြည်နယ်များ၊ အင်ခိုချိုင်းရားပြည်နယ်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာ
ပြည်တို့ကို မကြာမြင့်မီ ပူးပေါင်း၍ အင်ခိုချိုင်းနားပြည်ထောင်စုဟုသော အမည်
နာမဖြင့် ပြည်ထောင်စုတရာ့ တည်ထောင်ရန် လိုကောင်းလိုပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့

သို့ ပြောဆိုရာ၌ လေထဲ တိုက်အိမ်ဆောက်ခြင်း သဘောမျိုးနှင့် ပြောသည် မဟုတ်။ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး၊ လုံခြုံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြံးပွားရေး အဖက် ဖက်တွင် ရာဝေင်သဘောအရ အလွန်နီးစပ် ဆင်တူသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံများ ဖြစ်ကြရာ ရင်းတို့သည် ပြည်ထောင်စုတဲ့ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ သို့အတွက် မိမိ ၏အမျိုးသားကိစ္စကိုသာမက လူတမျိုးနှင့်တမျိုး၊ တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ နည်းလမ်း တကျ ပူးပေါင်းဆက်ဆံကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ သတိမူရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပူးပေါင်းဆက်ဆံဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီးတို့၏ အကျိုးယုတ္တို့ ဝေးစွာ အမျိုးမျိုးသော အကျိုးထူးများ ခံစားရန်ပင် ရှိသည် ဆိုလို ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသူင် အလွန်မြင့်မြတ်သော ဝံသာနှင့် ရက္ခိုတာ- မိမိ၏အမျိုးကို မိမိထောင်သည် တရားနှင့် ကမ္မာသူကမ္မာသားတို့နှင့် အကျိုးရှိအောင် နည်းလမ်းတကျ ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်းရာလည်း ရောက်ပေ သည်။ သို့မှသာလျှင် ကမ္မာတရုမ်းလုံးတွင် ပြီမ်းချမ်းမှာ လွှတ်လပ်မှာ ကြံးပွားမှာ ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခု လောကဓာတ်ဆရာတို့ ချမ်းသာသုခကို ဖြစ်ထွန်း အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်အခါသို့ရောက်လျှင် လူတို့သည် အနာရောဂါကင်းရှင်း၍ အသက်ရှည်ပြီးလျှင် လူစည်းစိမ် လူချမ်းသာကို ပျော်ပိုက်ချမ်းမြေစွာ ခံစားနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကမ္မာအရပ်ရပ်သည်လည်း တရပ်နှင့်တရပ် အိမ်းဦးနှင့်ကြမ်းပြင် ချစ် ခင်စွာ ပူးပေါင်းဆက်ဆံနိုင်သော အိမ်နီးနားချင်းများ ဖြစ်လာကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ကမ္မာသူ ကမ္မာသားတို့သည် ကမ္မာဦးကဗျာသို့ ကမ္မားအိမ် ထောင်စု တရားတည်းအနေနှင့် အေးချမ်းလွှတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ယူဆ ပြောဆိုချက်သည် အလွန်မြင့်မြတ် ပါပေသည်။ သို့သော်လည်း အကယ်စင်စစ် မဖြစ်နိုင်ဟု အချို့သောသူတို့က စောက် တက်ကြပေလိမ့်မည်။ ကမ္မာရာဝေင်အလာ တိုးတက်မှု အဖြောဖြောကို ကြည့်ရှုလျှင် တဖြည့်ဖြည့်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကိုသာ အားပေးနေသည်ကို သတိပြုမိပါသူင် ပြဿနာ မည်မျှလောက်ပင် ရှိစေကောမှု မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်သို့ မရောက်နိုင် ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။ ယခုအချိန်အခါ၌ တကမ္မာလုံး ဤအခြေအနေသို့ မရောက်နိုင်သေး

သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာနိုင်ငံများ၊ လူမျိုးများ ပူးပေါင်း နေကြသော ရည်ရွယ်ချက်၊ စီမံချက်များကို ကျွန်ုပ်တို့ အမြတ်စေ ကြားသိနေရ ချေဖြိုး။ ဤသို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နိုင်အောင် လောကဓာတ်ပညာ အဖြာဖြာတို့ က အားပေးလျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် လူတို့၏ စိတ်ထားသည် လောက ဓာတ်ပညာ တိုးတက်သလောက် မမြင့်မြတ်သေးသောကြာ့င့် အဆင်ပြေအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ကြသေးရကား အထင်မှား အမြင်မှားပင် ဖြစ်မွားလျက် ရှိသေး၏။ တနေ့သောအခါ အမျှော့သူ့အနှစ် မြင့်မြတ်မှုနှင့် ဗဟိုခွဲသူ့အနှစ် မှုတို့ ကိုက်ညီသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မျှော်မှန်းရာဖြစ်သော ကမ္ဘာ့အိမ်ထောင်စု ဖြစ် လာမည်မှာ မလွှဲကေန်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ဖြစ်ပြားသော်လည်း ဤမျှော်မှန်းရာသို့ မရောက်နိုင်မီ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ၊ လူမျိုး တမျိုးနှင့်တမျိုး၊ သင့်တင့်နီးစပ်ရာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရပေ လိမ့်မည်။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော ဆိုသောစကားမျိုးနှင့် ပြုလုပ်နိုင် သော အမျိုးသားကိစ္စဟူ၍ မရှိနိုင်တော့ချေ။ ရာဝေင်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ကြည့်မှ အမျိုးသာသာ သာသနာတို့သည် တည်တန်၍၍မနေ၊ ရောနောပြန့်နှင့် လျက်ရှိ၏၏။ ဘယ်နိုင်ငံတွင်မှ လူမျိုးတမျိုးတည်း မရှိချေ။ လူမျိုးတမျိုးတွင် လည်း အမျိုးသားသော ဘာသာတရားတို့ကို အားထားယုံကြည်မှ ရိုကြပြန်လေ သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အမေရိကန်နှင့် ဖြတ်သွေတို့သည် ဘာသာစကားတူ၏။ လူမျိုးတမျိုးတည်း မဟုတ်ချေ။ ဆိုပိုက်ရာရားမှာမူကား လူမျိုးချင်းတူ၏။ ဘာသာစကားချင်း မတူကြချေ။ သို့ဖြစ်ရကား လူမျိုးဆိုသည်မှာ သုခဒုက္ခအတူ ခံစားကြ၍ နီးနီးစပ်စပ် အကျိုးချင်းထပ်ပြီးလျင် နှစ်ပရိဇ္ဇာ ရှည်လျားစွာ တမျိုး တစားတည်းပင်ဟု စိတ်ထားရှိသူတို့ကို တရာ့တည်းပေါင်း၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ အမျိုးအနွယ်ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရား၊ ပြောဆိုသည့် ဘာသာစကားတို့ကို အရေးထားရမည်ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ်မှာ အေးအတူ ပူအမျှ ကောင်းတူဆိုးသက် ပေါင်းဖော်လျက် နေလိုသော အစဉ်အလာ ဆန္ဒ အပေါ်တွင် ဝံသာနရက္ခိတ တရားသည် တည်နေပေ၏။ ယခုခေတ်တွင် လူတမျိုးနှင့်တမျိုး ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်မှုကြာ့င့် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်တွင်

နိုင်ငံခြားသားတို့သည် မိမိတို့ရောက်ရှိနေထိုင်သော နိုင်ငံများတွင် အမျိုးသားလုပ်လိုသောဆန္ဒရှိပါက လုပ်နိုင်သောအခွင့်အရေးကို ပေးထားပေသည်။ ရှေးအခါက လူမျိုးရေးတရားကြောင့် တမျိုးနှင့်တမျိုး ကွဲပြားခြားနားခဲ့ကြလေသည်။ ယခုအခါ လူမျိုးရေးတရားသစ်ကြောင့် တမျိုးနှင့်တမျိုး ရင်နှီးစုရုံးကြပြန်ပေသည်။ ဤသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသားအရေးကိစ္စ၏ အမြဲ့သာ၍ သော်အားလုပ်စွာ ပြပြင်ပြောင်းလဲလျက် ရှိနေသည်ကို သိရှိသင့်ကြပေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ကြည့်ပြန်မှ မိမိအမျိုးကိုသာ တဖက်သတ်စိတ်ထားနှင့် ကြီးမွားစေလိုသောဆန္ဒရှိချို့ ဖက်ဆစ်ဝါဒကြောင့် ဂျာမန်လူမျိုးတို့ ပျက်စီးရပုံကို ပြင်ကြပြန်၏။ ဂျာမန်ပြည်တွင် ဂျာမန်တို့၏ ပြင်းပြသော မျိုးချို့စိတ်ကို လမ်းကောင်းသို့မဟုတဲ့ လမ်းမှားသို့ပို့သော ဖက်ဆစ်ဝါဒကြောင့် အတိအက္ခ ရောက်ကြရပေပြီ။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝံသာနစိတ်ကို အလွှာသုံးစားမပြုဘဲလျက် (၀၀) မျိုးချို့စိတ်ကို အတိအက္ခရောက်အောင် အသုံးမပြုဘဲလျက် အမြင်ကျယ်ကျယ်နှင့် သဘောကြီးစွာ ဆောင်ရွက်သင့်ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏အမျိုးသားရေးကို ကမ္ဘာအမြင် အရှေအမြင်နှင့် ကြည့်ရှုပြီးခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားလုပ်ငန်းများကို မည်ကဲ့သို့ဆောင်ရွက်ကြမည်နည်း။ အရေးကြီးသောလုပ်ငန်းများမှာ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရပုံမှုအတွက် လုံးပမ်းရန် ဖြစ်ပေသည်။ မည်ကဲ့သို့ လုံးပမ်းကြမည်နည်း။

ယခုအချိန်အခါး အသီးသီးသော နယ်ချုပ်နိုင်ကြီးများသည် အထူးသဖြင့် ဖြတ်သွေနယ်ချုပ်နိုင်သည် အင်အားဆုတ်ယုတ်ခဲ့လေပြီ။ အရှေတိက်မှာ ကား အင်အားပြည့်ဖြေးလာလေပြီ။ ဖြတ်သွေနိုင်သည် နိုင်ငံခြားရေးရာကိစ္စအဖြားတွင် အမေရိကန်၏ အကုအညီကို တောင်းယူလျက် ရှိနေပေသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ဖြတ်သွေနိုင်သကို ကုည်းပေးခဲ့သော်လည်း စင်စစ်မှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် တန်ခိုးလုပ်န် အမျိုးမျိုးအဖုံး ဤနိုင်ငံနှစ်ခုသည် စီမံဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရှိပေသည်။ ဖြတ်သွေနယ်ချုပ်သမားတို့သည် မိမိတို့အကျိုးကိုကြည့်ချို့ စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးနယ်များတွင် ရှေ့သွားလုပ်နိုင်ရန် စိုင်း

ပြင်းလျက် ရှိကြပေသည်။ ဤစိုင်းပြင်းမှာကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ငွေချေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြတ်သွေပါလီမန်တွင် ဆွေးနွေးစဉ်က တကြိမ်း၊ ဘရှာက်တင်စုဒ် ငွေချေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်က တကြိမ်းတွေ့မြင်ရလေသည်။ ဖြတ်သွေနိုင်ငံသည် မိမိတို့၏စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး ခိုင်လုပ်ရန်အတွက် လုံးပမ်းကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ဆိုရန်အချက်မှာ နိုင်ငံချင်းတရန်းတရာ့ပေါင်း၍ အသီးသီး ဘဏ္ဍာရေး ချောင်လည်း၊ စီးပွားရေး နယ်ချဲ့လို သောစိတ်ဖြင့် ပြုလိုသော ဖြတ်သွေနယ်ချဲ့ဝါဒသမားတို့၏ အပြုအမူမှားကိုသာ ရှုံးချလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဖြတ်သွေနိုင်ငံတွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီ အမည်ခံသော အချို့သောသူတို့ပင်လျှင် ခေတ္တိအောင် မတွေ့မြင်နိုင်ဘဲ သမားရိုးကျ ကျဉ်းမြောင်းသော စိတ်ဆန္ဒဟောင်း၊ စိတ်ဆန္ဒဆွေးများဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက်ပင် ရှိကြသေး၏။ အတိချုပ်မှာ နယ်ချဲ့ဝါဒ၊ အရင်းရှင်ဝါဒတို့ကို လိုက်နေသူ၏ကာလပတ်လုံး၊ အလုပ်လက်ခဲ့ပြသနာ၊ နေထိုင်စားသောက်မှူ ချောင်ချို့ရေးပြသနာစသော စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးပြသနာတို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့အတွက် စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးနယ်ပယ်တွင် နိုင်ငံအသီးသီးကောင်းကျိုးအတွက် လွတ်လပ်စွာပူးပေါင်းဆက်မဲ့မှုကို ကျွန်ုပ်တို့ အားပေးရပေလိမ့်မည်။ ငှုံးနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရှုံးချေရပေလိမ့်မည်။ ဖြတ်သွေနိုင်ငံသည် မိမိပြည်ထောင်စုအပါအဝင် နိုင်ငံများနှင့် သာတူညီမျှစီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့တက်ကြဘို့ ဆောင်ရွက်မည်ဆိုလှုင် မိမိ၏ အကျိုးကျေးဇူး ပြည်ထောင်စုအပါအဝင်ဖြစ်သော နိုင်ငံပြည်နယ်အသီးသီးတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဖြတ်သွေလူလျှိုးများက အလုပ်သမားအစိုးရကို လွန်ခဲ့သော ရွှေးကောက်ပွဲတွင် မြောက်မြားစွာသောမဲဆန္ဒကိုပေး၍ တင်မြောက်လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကဲ့သို့ စီမံဖန်တီးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ အလုပ်သမားအစိုးရသည် ဖြတ်သွေနိုင်ငံတွင်သာမက အပြည်ပြည် အနယ်နယ်တွင်ပင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ထူထောင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒတို့ရှုံးဆိုရှယ်လစ်ဝါဒတရာ့လုံးကို ဆိုလို၏။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအတိုင်း ကျွဲ့ပြည့်တင်းပြည့် ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ဖြတ်သွေအလုပ်သမားအစိုးရသည် ရဲရင့်

ပြောင်မြောက် ဖြောင့်မတ တည်ကြည့်စွာ စီမံသင့်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပြင်ဘမ်းမှနေ၍ မြင်ရသည်မှာ အလုပ်သမားအစိုးရသည် စိတ်မပါ တပါ ကြောက်ရုံးရုံး၊ ဆောင်ရွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။ အချို့ ကိစ္စများ၌ ဖြတ်သွေဆိုရယ်လစ်အစိုးရသည် ကွန်ဆာဗေးတစ်အစိုးရထက်ပင် ခေတ်နောက် ကျပေသေး၏။ ဘရက်တင်စွဲ ငွေကြေးစာချုပ်နှင့် ပတ်သက် ၅၂၈၄၈။ အမေရိကန်က ငွေချေးမှုနှင့် ပတ်သက်၅၂၈၄၈။ ဆိုရယ်လစ်အစိုးရသည် ကွန်ဆာဗေးတစ် ဂိဏ်းသားတို့နှင့် ဖြတ်သွေနယ်ချဲ့ဝါဒီ အရင်းရင်ဝါဒီသမား တို့၏ အလုကို လိုက်လျော့၍ လုပ်ခဲ့ကြသည်ကို ဆင်ခြင်မိသောအခါ အလွန် စမ်းနည်းစရာ ကောင်းလုပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြောက်ကြောက်ရုံးရုံး၊ ဆုတ်ဆုတ် ကန်ကန် လုပ်နေကြလျှင် မိမိတို့နှင့်အတွက်၏။ အခြားနိုင်ငံများအတွက်၏။ မိမိတို့ တသက်တာတွင် ရယူပြီးသော အခွင့်ကောင်းကြီးကို ဆိုရယ်လစ်တို့သည် ဆုံးရုံးကြပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိမိတို့အလုပ်သမားပါတီ ဖြုပျက်မည် သာမက ဖြတ်သွေတို့၏ ဂုဏ်နှင့်အကျိုးကို ထိခိုက်ပေလိမ့်မည်။ မိမိတို့ ထိထိ ရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်လျှင် မိမိတို့နှင့်တွင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော ပြဿနာ ကြီးများသည် အထူးရှုပ်ထွေး၍ လာပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးလာသောအခါ ဖြတ်သွေနိုင်ငံတွင် ပြည်တွင်းရေး အရေးတော်ပုံ ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ်ပေါက် လာပေလိမ့်မည်။ ထိုမျှလောက် အခြေအနေဆိုးဝါးလာလျှင် လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများသည် မိမိတို့၏ လွှတ်လပ်ရေးကို လက်ဝယ်သို့ သိမ်းယူကြရပေလိမ့် မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော ရာဇ်ဝင်တွင် မကြုံစားး အင်အားအထူးရှိသော အခြေအနေသို့ ရောက်နေကြသည်သာမက ကမ္မာပေါ်ရှိ လူကြီးများ၏ စိတ်ကောင်းစေတနာနှင့် အားပေးအားမြောက် ပြခြင်းကိုလည်း ရယူနေကြသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသတည်။ ထိုအခါ လက်အောက်ခံနိုင်ငံပြဿနာကြီးသည် ကမ္မာ ပေါ်တွင် အထူးသဖြင့် အရရှုတိက်တွင် ပြရှင်းပေတော့မည်။ ဤသည်ကား ဖြတ်သွေ အစိုးရနှင့် ဖြတ်သွေလူမျိုးတို့ တွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်သော အရေးကိစ္စကြီး ပေတည်း။

သို့စဉ်လျက် ဖြတိသွေ့နယ်ခဲ့စနစ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေး ဆောင်းပုံဖြတ်အလုပ်၊ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများတွင် စီးပွားရေးဓာတ်မှုကို ပြုဆဲပင်ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤသို့ပြုခြင်းအားဖြင့် ဖြတိသွေ့နယ်ခဲ့စနစ်သည် မိမိ၏ သင်းချိုင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် တူးခြင်းများဖြစ်ပေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဖြတိသွေ့နယ်ငံသည် ပြန်လည်တိုးတက်မှ မပြနိုင်ချေ။ မိမိ၏မူလ အခြေအနေသို့ရောက်ရန် လက်အောက်ခံနိုင်ငံများ၏အကျိုးကို ပိုမိုထိခိုက်နစ်နာစေ သောအမူမျိုးကို ဗရမ်းဗတ္တပြုလုပ်လျက် ရှိနေပေသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်သည်ကို အထက်ဖြစ် ဖော်ပြုးသော ဘရဂ်တင်ဗုဒ္ဓ ငွေချေးစာချုပ်နှင့် အမေရိကန်ထဲမှ ငွေချေးရာတွင် တွေ့မြင်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး အမည်ဖြင့် ဆင်းမလားမြို့မှ လုပ်လာသော စီမံချက်များအတိုင်း အကိုလိပ်နယ်ခဲ့ ဝါဒီအစိုးရသည် စီးပွားရေးဓာတ်မှုကို မသိမသာ ခိုးကြောင်ခိုးက် လုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ဤစီမံချက်များကို အသေးစိပ် ကျွန်ုပ် မရှင်းလို့။ အကြမ်းအားဖြင့် အနည်းငယ် ထင်မြင်ချက်ပေးရပေလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကယ်ဆယ်ထောက်ပုံးရေး၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးဟူ၍ ပြုပြင်ထူထောင်ရေးဟူ၍ ပြသေနာကြီး သုံးခရှိ၏။ ဤပြသေနာကြီးများကို ဖြေရှင်းရန် ဖြတိသွေ့အစိုးရသည် မည်ကဲ့သို့ စီမံမည့်နည်း။ မိမိတို့ စီမံချက်များအတွက် အတိုးမရှိဘဲ ဘိုလပ်အစိုးရထုံမှ ဘုရင်ခံက ရွှေအံ့း စုံသန်း ငျေးယူပြီး ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိရ၏။ အတိုးမရှိဟူသောအချက်ကို သတိချပ်စေလိုသည်။ ဖြတိသွေ့အစိုးရသည် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ဗျျှပ်တိုးနှင့် ငျေးယူနေရသည်အခါတွင် ဖြတိသွေ့အစိုးရက မြန်မာပြည်အစိုးရကို အတိုးမယူဘဲ သွွားလေဝနှင့် မည်ကဲ့သို့ ငျေးနိုင်ကြသနည်း။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဤမြောက်မြားစွာသော ရွှေအံ့း စုံသန်းသည် ငျေးငွေလည်းမဟုတ်။ အတိုးမရှိသည်လည်းမဟုတ်။ ဖြတိသွေ့အစိုးရက ငွေငျေးသည် ဆိုရာ၌ မြန်မာနိုင်ငံက ကြေးငွေကို ရသည်မဟုတ်။ ကုန်ဝါယာပစ္စည်းကိုသာလျှင်ရသည်။ ထိုကုန်ဝါယာပစ္စည်းတန်ဘိုးအပေါ်တွင် အတိုးအမြတ်ငွေကို ထည့်ပြီး သည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။ သို့အတွက် အတိုးမရှိဘဲ ငျေးငွားသည်ဟူသော ပြောဆိုချက်ကို အရသာတွေ့အောင် ဆားကလေး မျက်မျက်ခပ်ပြီးမှ မျိုးရပေလိမ့်

မည်။ ဖြတိသွေပါလီမန်၌ ဖြတိသွေလူမျိုးတို့က အမေရိကန်ထံမှ ငွေချေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားဆွေးကြသောအခါ များစွာ စိုးရိမ်မက်င်းရှိသည့် လူများကို ဖြတိသွေအစိုးရက ချေးငွေကြောင့် အမေရိကန်တို့က ဖြတိသွေတို့ကို ကြိုးကိုင် နိုင်ခွင့် မရှိပါဟု ထပ်တလဲလဲ ယုံကြည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြရပေါ်။ ဖြတိသွေနိုင်ငံတွင် အချို့က အမေရိကန်အစိုးရကို စိုးရိမ်လွန်းသည်၊ စနစ်ကျလွန်းသည် ဟူ၍ အမျိုးမျိုး အပြစ်တင်ကြလေသည်။ ဖြတိသွေအစိုးရက မြန်မာနိုင်ငံကို ငွေချေးသောအခါ၌မှာကား ငွေချေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လိုက်နာရမည့် အကြောင်း အချက်တို့ကိုပင် မသိမသာပြုလုပ်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုသင့်သည် ကား ပထမအချက်၌ ဈေးဒေါ်း၊ ရှု-သန်းကို ဖြတိသွေနိုင်ငံခွဲပင် အသုံးပြု၏။ ဒုတိယအချက်မှာကား မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြုပြင်ထူထောင်ရန် မဟုတ်မှု၍ ဖြတိသွေနယ်ချွဲဝါဒီ အရင်းရှင်းဝါဒီတို့ အကျိုးစီးမွားကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် သုံးမည်ဖြစ်သော ငွေပင်ငွေရင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ လက်ရှိအစိုးရ စီမံချက်များမှာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ စကားလုံးတို့ကို သုံးပြီးလျှင် အရင်းရှင်းဝါဒီဝါဒီ ရေးထုံးရေးနည်းအတိုင်း ကျွဲလည်ကြောင်ပတ်နှင့် အမြတ်အစွမ်းရဘို့ မြန်မာစီးမွားရေးကို လက်ဝါဒီကြီးအပ်ဖို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဖြတိသွေအရင်းရှင်းဝါဒီကို လျှော်ကြေးပေးသို့ကား စီမံခြိုးလေပြီ။ ကျွန်ုပ်ဝါဒီနိုင်ငံခွဲ တိုင်းသူပြည်သားတို့ အမျိုးမျိုး နစ်နာဆုံးရှုံးရသည်အတွက် လျှော်ကြေးပေမည်။ အထောက်အပံ့ပေးမည် ဖြစ်သော စီမံချက်များကို မကြားရသေးချေ။ သတိပေးလို့သော အချက်တရု မှာ ဖြတိသွေတို့ ၁၉၄၂-ခုနှစ်တွင် ထွက်ပြီးခါနီး၌ မီးရှုံးစီးတို့ကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသောကြောင်းရင်း၊ စစ်အတောအတွင်း၌ပင် ဖြတိသွေဗုံးရန်ကြောင့်ရင်း ဖြစ်ပေသည်။ များသောအားဖြင့် ဤအကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးကြလေသည်။ ထိုအပြင် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး နစ်နာဆုံးရှုံးရသည်မှာ ဖြတိသွေအစိုးရသည် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို မကာကွယ်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို စွန်းထားပြီးလျှင် ထွက်ပြီးသွားကြသောကြောင့်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤအချက်ကို ဖြတိသွေပါလီမန်ပင် ဝန်ခံပြီးဖြစ်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ် မှတ်မိသရွေ့ ပြောရလျှင် မြန်မာပြည် ကာကွယ်မှုသည် ဖြတိသွေအစိုးရက စရိတ်ကုန်ကျခံ၍ ပြရမည့် တာ

ဝန်ဟုပင် ဖော်ပြခဲ့ဘူးပေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ဖြတိသွေအစိုးရသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ၁၉၄၁-ခ အခြေအနေသို့ရောက်အောင် ပြန်လည်ထူထောင်ရန်အတွက် ကုန်ကျမည်ဖြစ်သော ငွေကြေးများကို ပေးလိုက်ပေသည်။ အရပ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် အလကားပေးသည့်အနေနှင့် ချေးကြားလေသည်။ ချေးကြားသည်ဆိုရာ၌ နောက်ဆုံးတွင် မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်သော အခွန်တော်ထဲမှ ပေးဆပ်ကြရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူထုထဲမှ အခွန်တော်ကောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လူထု၏အကျိုးရှိလျှင် တော်ပါသေး၏။ ယခုမှာမူကားလူထုအကျိုးအတွက် မဟုတ်။ ဖြတိသွေအရင်းရှင်တို့၏ အကျိုးအတွက် သက်သက်လောက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့အတွက် တိုက်ရိုက်ပြောရလျှင် ဤချွေးကို စု-သန်းသည် ချေးငွေမဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား (၁) ဗမာလူထုထဲမှ အတင်းတောင်းယူသော စစ်လျော်ကြေးငွေသာလျှင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့သည် မိမိတို့ နစ်နာဆုံးရုံးမှုအတွက် ကြေးငွေရဘို့ ဝေးစွာ့။ တန်ဆာဆင်ထားသော စစ်လျော်ကြေးငွေကိုပင် ပေးရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူ့ပြည်သားများအတွက် လျော်ကြေးငွေပေးရန် အဘယ်ကြောင့် မစီစဉ်ပါသေးသနည်းဟု အစိုးရကိုမေးရာ၊ အစိုးရက လွန်ခဲ့သည့် ၃-နှစ်အတွင်း မိမိတို့သည် တနိုင်ငံ မြိုင်ယူခြားတွင် ရှိနေသောကြောင့် လိုအပ်သောအချက်ကို မစုဆောင်းရသေးပါ။ စုဆောင်းရအောင်လည်း ထိုစဉ်အခါက မြန်မာနိုင်ငံကို လာရောက်၍ လေတီးနှင့်ဆင်းပြီး ပြည်သူတို့နှင့်တွေ့ဘို့ မဖြစ်နိုင်ပါဟု အုကြောင်ကြောင်ပင် ပြန်၍ဖြဖိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ငွေပင်ငွေရင်း လိုသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တန်ဆာဆင်ထားသော စစ်လျော်ကြေးအဖြစ်ဖြင့် ပေးရမည်ဖြစ်သောငွေများ၊ စီးပွားရေးလက်ဝါးကြီးအပ်မှုများနှင့် တဖက်သတ်အကျိုးရှိမည်ဖြစ်သော ငွေပင်ငွေရင်းစိုက်ထုတ်မှုများကို အလိုမရှိချေး။

လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးစီမံချက်၊ သစ်စီမံချက်၊ ဝယ်ယူဖြန်ဖြူးရေးစီမံချက် စသည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောလိုသည်မှာ အစိုးရက မက်လောက်သော အစိုးများကိုပေး၍ အားလုံးသော ပိုလျှော့မည့်ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ဝယ်ယူမည်ဟု

ဆိုထားပြန်၏။ မက်လောက်သော တန်ဘိုးများကို တောင်သူလယ်သမားများ အား ပေးမည်လော့။ အစိုးရအတွက် အဝယ်တော်လုပ်မည့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီး များအား ပေးမည်လောဟု မေးရပေလိမ့်မည်။ အစိုးရက ဈေးနှုန်းကန်သတ်မည့် ဟု ဆိုပြန်၏။ ဈေးနှုန်းကန်သတ်ခြင်းစနစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုက်နှစ်သက်၏။ သို့ရာတွင် ဈေးနှုန်း မကန့်သတ်မိ အလွန်တန်ဘိုးယုတ်လျှော့လျက်ရှိသော ငွေ ကြေးပြသနာကို မဖြေရှင်းရမိ ဈေးနှုန်းကန်သတ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်သူ လယ်သမားများ၏မိကို ညွှစ်သည့်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်သူ လယ်သမားများ ကြပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းသော ဘဝသို့ရောက်လျှင် နိုင်ငံတွင် ခိုးမှ တိုက်မှ ရာဇ်တ်မှုများ များပြားလာပေလိမ့်မည်။ လက်ရှိအခြေအနေပင် မည်မျှလောက် ဆိုးဝါးနေသည်ကို ဖော်ပြရန် မလိုချေ။ အစိုးရစီမံကိန်းအရ ထွက်ကုန် ဝင်ကုန်ကို အစိုးရက အပ်ချုပ်မည့်ဟု ဆိုပြန်၏။ ဤသို့အပ်ချုပ်ရာ၌ ဆိုဒီယက်ရရှားတွင် အစိုးရကအပ်ချုပ်နည်းမျိုး မဟုတ်။ အစိုးရကိုယားလှယ် အဝယ်တော်များကို အသုံးပြုပြီးလျှင် အပ်ချုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤအထုတ် တော်များမှာ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီးများ ဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ထွက်ကုန် ဝင်ကုန်ကိစ္စတွင် ကျမ်းကျင်လိမ္မာခြင်းမရှိဟု ဆိုထား၏။ အကြံ့ဉာဏ်ပေးလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့ မလုပ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ အစိုးရက ပြန်လည် စီမံသင့် ပေသည်။

ဤမျှသာမကသေး။ ဂျပန်ငွေစွဲ၍ တန်ဘိုးမရှိဟု ကြညာခဲ့သော ကြောင့် တနိုင်ငံလုံးတွင် အတိဒုက္ခ ရောက်ကြရပေသည်။ အာရုံတိုက် အရှေ့ တောင်သာက်ရှိ မဟာမိတ်များ သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်များတွင် တန်ဘိုးထား သင့်သလောက် ထားပါလျက်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အဘယ့်ပြောင့် တန်ဘိုးလုံး လုံးမရှိဟု ကြညာခဲ့ပါသလဲ။ ဤတိသောက ထိနယ်ကို အဘယ့်ပြောင့် မျက်နှာ လိုက်ပါသလဲ။ ဂျပန်ငွေစွဲ။ ထပ်ပြီးတိုးစရာ အကြောင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ ထိနိုင်ငံ များမှာကဲ့သို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း တန်ဘိုးပေးသင့်သည်။ မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတို့၏ ကိုယားလှယ်များ နိုင်ငံပေါင်းစုံအဖွဲ့များတွင် ပါဝင်၍ ဂျပန် ပြည်မှ ဂျပန်ငွေစွဲ၍များအတွက် ရထိုက်ရစရာရှိသောတန်ဘိုးကို ရနိုင်အောင်

ပြတိသူအစိုးရက စီစဉ်ပေးသင့်သည်။ ဤနှစ်ချက်ကို ပြတိသူအစိုးရ အဘယ့် ကြောင့် စီစဉ်မပေးနိုင်သနည်းဟု မေးလိုသည်။

ဤသို့ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြတိသူနှစ်ချက် ရှိနေကြသည်။ ငွေ ကြေးတန်ဘိုး ဆုတ်ယုတ်မှုပြသနာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည် တွင် အလုပ်မရှိ သူ အမြောက်အမြား၊ ငွေသားငွေစက္း။ မကိုင်နိုင်သူ အမြောက်အမြားရှိ၏။ သို့စဉ်ချက် ပြည်သူတို့ ချောင်ချိအောင် ပြတိသူအစိုးရသည် လွတ်လပ်စွာ ကုန် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကို အားမပေးဘဲ အမြားနိုင်ငံများကို ချုပ်ချယ်ထားလေ သည်။ မိမိတို့နိုင်ငံကလည်း အခါန်မှုလုလောက်အောင် ကုန်စည်ဝှေ့ပစ္စည်း မပေးပို့နိုင်ဘဲလျက် တကိုယ်ကောင်းကြုံလိုသောစီတ်နှင့် အမြားနိုင်ငံများက ကုန် စည်ဝှေ့ပစ္စည်းများ ပို့ခြင်းကို ပိတ်ပင်ထားလေသည်။ အန်းရားခေါ် နိုင်ငံပေါင်း စု ကယ်ဆယ်ထောက်ပုံရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအဖွဲ့ကိုပင် တားမြစ်ထားလေ သည်။ ဤသို့သောစီမံချက်ဖြင့် ပြတိသူနှစ်ချက် ဝါဒီတို့သည် မိမိတို့အကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ပြုလုပ်၏။ နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့ပင် အကျိုးယုတ်မည်မှာ သိသာနိုင်ပေ၏။

ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ပြောလိုသည်။ ဘုရင်ခံ၏ကိုယ်စား တရားဝန်ကြီးတယောက်သည် ဥပဒေသစ်အချို့ကို ပြုထား၏။ ၁၉၄၃-ခ အထူးတရားသူကြီး အက်ဥပဒေ ၅-အရ၍ အထူးတရားသူကြီးတော်းသည် သက်သေ ထွက်ချက်တို့ကို အတိချုပ် မှတ်သားရန်သာလိုသည်။ တရားခံသည်လည်း ခေါ်လိုသော အရေးကြီးသည့် သက်သေများကို ခေါ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ တရားသူကြီးကသာ လျှင် ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဖော်ပြထား၏။ အချုပ်မှာ အထူးတရားသူကြီး တယောက်သည် သေးငယ်သောပြစ်မှုများတွင် တချက်လွတ် အမိန့်ချုနိုင်သကဲ့သို့ လူသတ်မှုစသော အရေးကြီးသည့် အမှုကြီးများတွင်လည်း တချက်လွတ် အမိန့်ချုနိုင်သည်ဟု ဆိုရာရောက်ပေသည်။ နောက်တချက်မှာ အထူးတရားသူကြီး၏ အပြစ်ဒဏ်ပေးချက်ကို ခံယူရပြီးသည့်နောက် အယူခံနိုင်ခွင့် မရှိချေ။ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုံမ ၆(၁)အရ တရားလွတ်တော်ကပင်လျှင် ပြန်လည်စစ်

ဆေးခွင့် မရှိချေ။ ပုဒ်မ ၆(၁)အရ သေဒက်ပေးသောအမှုတမ္မာွင် တရားဝန်ကြီး
တိုးသာ ပြစ်မှုကို စစ်ဆေးနိုင်သည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် သေဒက်ပြစ်မှု
ကလွှဲ၍ အဗြားသော ပြစ်မှုများရသော တရားခံတို့မှာ အယူခံပိုင်ခွင့် မရှိသော
ဘဝသို့ ရောက်ကြရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

၁၉၄၃-ခ တရားရုံးတော်များ အရေးပေါ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄-အရ
တရားခံတိုးသည် ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း အာဏာရှိသော
တရားသူကြီးများက အပြစ်ပေးသောအခါ အယူခံနိုင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားခံတိုး
သည် အထူးအာဏာရ တရားသူကြီးက ပြစ်မှုပေးသောအခါ ထောင်ဒဏ် ၅-နှစ်
က မကျော်လွန်လျှင် အယူခံနိုင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားခံတိုးသည် စက်ရှင်တရား
သူကြီး သို့မဟုတ် ရာဘက် စက်ရှင်တရားသူကြီးက ပြစ်မှုပေးသောအခါ သေ
ဒဏ်မဟုတ်လျှင် အယူခံပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ အထူးအာဏာရ တရားသူကြီးရုံးမှ ၅-
နှစ်ထက် ကျော်သော ထောင်ဒဏ်ပေးလျှင် တရားလွှာတ်တော်သို့မဟုတ်ဘဲ စက်
ရှင်တရားသူကြီးရုံးသို့သာ အယူခံနိုင်သည်။ ယခုအခါ၌ စက်ရှင်တရားသူကြီး
သည် အထူးတရားသူကြီး ဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် အလွန်အလုပ်များရာ အယူခံ
မှုများကို သေချာစွာ စစ်ဆေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အထက်ပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄-အရ ပုလိပ်ကို ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းတို့ကို
သက်သေထွက်ချက်ယူ၍ တရားသူကြီးများက လက်ခံနိုင်သည်။ ထို့အပြင် အမှု
စုစုမံးရေး ပုလိပ်အရာရှိသည် လူတယောက်ကို မဖမ်းမိ မိမိတို့ အလုပ်ရှိသော
ထွက်ချက်ကိုရအောင် ပရီယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် မေးတတ်လေသည်။ တရားခံတိုး
သည် ပုလိပ်အရာရှိ၏ မြိမ်းခြားကို စသည်တို့ကို ပေါ်အောင်လုပ်နိုင်ရန်
အလွန်ခဲယဉ်းသည်ဖြစ်ရာ ပုလိပ်လက်ထဲ၌ ဤတိုးချဲ့အာဏာပေးထားခြင်းသည်
အန္တရာယ်များစွာ ပေါ်ပေါက်စေလိမ့်မည်။ တရားခံနှင့် ပုလိပ် နှစ်ဦးစကားကို
တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ဖို့သာ ရှိပေသည်။

မကြောမီက ကျွန်ုပ်သည် မြိုတိသွေ့တရားစစ်ဆေးရေးစနစ်သည် ဂျပန်
ကင်ပေတိုင်စနစ်နှင့် တူနေသည်ဟု ပြောခဲ့ဘူးပေပြီ။ ယနေ့ သည်အတိုင်းပင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကဲ့သို့သော ကောင်စီကိုဖွဲ့ရန်သာ တောင်းဆိုခံ၏။ ဥပဒေအရ အမှုဆောင်ကောင်စီဝင်လူကြီးများသည် ဘုရင်ခံကိုသာ လုံးဝတာဝန်ရှိသော်လည်း ဒီမိုကရေစိဝါဒအတိုင်း ကောင်စီဖွဲ့သူများသည် တစ္ထပါင်းတည်းတိုင်းသူပြည်သား (၁) လူထုကိုသာ တာဝန်ရှိစေသင့်သည်ဟု တောင်းဆိုခဲ့၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မူလရည်ရွယ်ချက်ထက်ပင် တထစ်လျှော့၍ တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်၏။ မူလက ကျွန်ုပ်တို့သည် အားလုံးသော အာဏာများကို ပေးအပ်ခြင်းခံရသည့် ဗမာလူမျိုးများပါဝင်သော ယာယိအမျိုးသားအစိုးရကို တောင်းဆိုခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် အပေးအယူသဘောမျိုးနှင့် ကာကွယ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးရာ၊ တောင်ရိုးနယ်များကိစ္စတို့ကို ဘုရင်ခံလက်ထဲသွေးခြင်းကို သဘောတူသည်သာ မက ကောင်စီတွင် အချို့အကိုလိပ်တို့ကို ထည့်ခြင်းကိုပင် လက်ခံသဘောတူခဲ့လေသည်။ ဘုရင်ခံခန့်အပ်သော အမှုဆောင်ဝန်ကြီးတိုး၏ လက်ထဲတွင် ဘဏ္ဍာရေးကိုထားခြင်းကိုပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လျော့ခဲ့၏။ အချုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းဆိုခြင်းသည် တရာ့ပင်ဖြစ်၏။ ဘုရင်ခံသည် ဥပဒေအရ တိုင်းပြည်ကို အပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ရှိသော်လည်း ဒီမိုကရေစိဝါဒအတိုင်း အပ်ချုပ်ရန် တောင်းဆိုခြင်းများဖြစ်ချေသည်။ ဤသို့တောင်းဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်ထဲရေးဌာနကို ကျွန်ုပ်တို့ အပ်ချုပ်လိုပါသည်ဟု ထည့်၍ပြောခဲ့၏။ ဤသို့ ပြည်ထဲရေးဌာနကို တောင်းခြင်းသည် မကောင်းသောအကြံနှင့်တောင်းခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ခံ၏ ဖော်နားလည်သည့်အတိုင်း ဤတောင်းဆိုချက်သည် မဖြစ်နိုင်သော တောင်းဆိုချက် မဟုတ်။ အသင့်အတင့်မျှ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ဘုရင်ခံသည် မိမိသာလျှင်သိသောအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းဆိုချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ငြင်းဆိုခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့က အပေးအယူသဘောမျိုးဖြင့် လျှော့ပေါ်၍ တောင်းဆိုခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ဓာတ် ညွှေဖျင်း၍မဟုတ်။ ယခုလိုအခါ့ဗြို့ကျွန်ုပ်တို့၏နိုင်ငံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးအကျိုးကို မြန်မြန်ထက်ထက် သယ်ပိုးချင်သောဆန္ဒ

အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရေးကြီးသောငြာနတို့ကို ဘုရင်ခံလက် ထဲ၌သော်လည်း၊ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် ရွှေးချယ်ခန့်ထားသောလူကြီးများ၏ လက်ထဲ၌သော်လည်း ထားခြင်းအားဖြင့် တန်ခိုးအာဏာများစွာမရှိသည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် အကျယ်အကျယ် မပြီးဘွယ် မဖြစ်စေရန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လိုသောဆန္ဒနှင့် စကားကမ်းလုမ်းခဲ့လေသည်။ သို့ သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အလိုဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် အာ အာဏာပိုင်များသည် အလွန် သာယာနာပျော်ဘွယ်ကောင်းသော စကားလုံးများကို သာ သုံးပြီးလျှင် စီးပွားရေးဖက်ဆစ်ဝါဒကို ထူထောင်ရန် ကြိုးစားနေကြပေပြီ။ ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း အာဏာပိုင်တို့သည် ယရအခါ၌ တိုင်းပြည်၏ အမြေ အနေ အဖြစ်သနစ် အကျိုးအကြောင်းအမှန်တို့ကို သိလျက်နှင့်ပင် မျက်စွဲစုံလုံးမှုတ်၍ ပြည်သူတို့၏ (၀၂) လူထု၏ဆန္ဒကို ပြောင်ပြောင်ကြီးး ဆန့်ကျင်ကာ ဖြတိသွေအစိုးရနှင့် ဖြတိသွေလူမျိုးတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် သွားရောက်ရှင်းလင်း ပြောဆိုဘုံးအခွင့်အရေးကိုပင် မပေးဘဲနေသည်သာမက၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂုဏ်သရေကို ပျက်စီမံသောင့် (၀၂) ကျွန်ုပ်တို့၏အင်အားကို ဆုတ်စီမံသောင့်သာ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက် အမျိုးမျိုးနှင့် ပြောဆိုပြုလုပ်လျက် ရှိကြပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း မခံချင်အောင် အမျိုးမျိုး ဆွဲကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆွဲ၍ရမည် မဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့အနိုင်ရမည်မှာ သေ ချာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အင်အားကို ကျွန်ုပ်တို့ သိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခြေလုမ်းမှားအောင် ဆွဲ၍မဖြစ်နိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏အချိန်ကို ရွှေး၍ ကျွန်ုပ်တို့လူထုကြီးကို မကြိုးပမ်းသင့်သောနေရာတွင် မကြိုးပမ်းစေဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်လမ်းသို့ ဆက်လက်ချီတက်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေးရစေရန် ကြိုးစားရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုရမည်မှာ လွတ်လပ်ရေးသည် အကျိုးတရားမဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံကြမ္ဗာကို ဖန်တီးနိုင်သော အကြောင်းတရားသာ ဖြစ်ချေ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို ဟန်ပြအနေနှင့် အလိုမရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ပိုင်တန်ခိုးအာဏာ အခွင့်အရေးမရှိသော (၀၂) အနှစ်မရှိ အကာအတိဖြစ်

သော လွတ်လပ်ရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ကြံတွေ့ဘူးသည်ဖြစ်၍ ငင်းလွတ်လပ်ရေးအတုမျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံကြီးပမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ရဲဘော်တို့၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုသည့် ဝါဘာရကိုသာ မကြည့်ရှုပါနော်။ ဤလွတ်လပ်ရေးကို ရသောအခါ လွတ်လပ်ရေးကို အကြောင်းပြု၍ လွတ်လပ်မှုအကျိုးတရားများကို ခံစားနိုင်အောင် ယခုကပင် ဤလွတ်လပ်ရေးကို ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် မသိမသာ ချုပ်ချယ်မှုတို့ကို ကြီးစွာသောသတိနှင့် ကန်ကွက်ရပေလိမ့်မည်။ ဤပြဿနာများကို ကျွန်ုပ်တို့ ယနာအခါ၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး စဉ်းစားလျက် ရှိကြလေသည်။ သို့အတွက် ဘုရင်ခံသည် အဖြစ်သနစ်ကို ရှောင်ရှား၍ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ်ကို နိုင်ငံရေးပြောက်ကျားတိုက်ပွဲနည်းစံနစ်ဖြင့် စစ်ဆင်လိုက ဆင်ပါစေ။ စီးပွားရေးဖက်ဆစ်ဝါဒတိုက်နည်းကို သုံးလိုက သုံးပါစေ။ သုံးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မတုန်မလှုပ် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မြှောက်နှင့် လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သုံးသာ လျှင် ရှေ့ရှုပြီး ချီတက်လျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ခံ၏ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲများ ရုံးရမည်ကို သေသေချာချာ သိပြီးဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို သော် ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲနည်းစနစ်ကို လူထုက သောင်းသောင်းဖျဖူး အားမပေးဘဲ အောင်မြင်စွာ အသုံးမပြုနိုင်ချေ။ ဘုရင်ခံနောက်၌ လူထုမရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ်နှင့်သာ လူထုရှိသည်ကို သတိပြုကြလေ့။

ဤသုံးသောအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မည်ကဲသို့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ကဲသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းကြမည်နည်း။ ရဲဘော်တို့၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမိကရည်ရွယ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားတို့၏ ကံကြမ္ဗာကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနိုင်သော အခွင့်အရေးကို ရယူရန်ဖြစ်ပေသည်။ ဤအခွင့်အရေးကို ရယူနိုင်ရန် ဖြတ်သွေအစိုးရအား ကျွန်ုပ်တို့ အရေးဆိုတားသည်မှာ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း မဲပေးနိုင်ခွင့်ရှိသော ရွေးကောက်ပွဲများကို ချက်ချင်းကျင်းပြုးလှုပ် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော်ကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဤသုံး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော် မခေါ်နိုင်မီအတွင်း ဖြတ်သွေအစိုးရနှင့် ဆက်သွယ်ဆွေးနွေးနိုင်သော အမျိုးသားအစိုးရကို ဖွဲ့စည်းပေးရန်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဆုံးပြုခဲ့ပေသည်။ သုံးမှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်သူလက်ထဲသုံး

လွတ်လပ်ရေးရချိန် တွင် လုံးဝတန်ခိုးအာဏာပြောင်းလွှာပေးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ လိုသမျှသော အစီအစဉ်များကို ကျေနစွာလုပ်ကိုင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဖြတ်သွေအစိုးရသည် ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားအား ခုံမိန့်ယန် အဆင့်အတန်းကို ပေးပါမည်ဟူ၍ မရောမရာသော ကတိပြုပြီးလျှင် စက္ခာပြုစာတမ်းအဆင့်အတန်းကို ပင် ဘယ်အချိန်အခါ ပေးမည်ဟူ၍ တိတိကျကျ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြတ်သွေအစိုးရတို့က မဖြည့်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ ရွှေးကောက်ပွဲကို စောစောမပြုလုပ်လျှင် ဘယ်လိုစန်းသွားကြမည်လဲဟု မေးဘွယ်ရာရှိ၏။ စင်စစ်မှာ ဖြတ်သွေအစိုးရသည် ရွှေးကောက်ပွဲများကို စောစောကျင်းပလိုပါက ခဲယဉ်းစရာအကြောင်း မရှိချေ။ ခြောက်လအတွင်း စီစဉ်၍ ပြုလုပ်နိုင်၏။ ခြောက်လအတွင်း မပြီးစီးနိုင်ဟုဆို လျှင် ဖြတ်သွေအစိုးရ၌ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်မရှိဟု ဆိုရာရောက်ပေသည်။ ရွှေးကောက်ပွဲကျင်းပနိုင်ရန် ဘာများအထူးအထွေ လုပ်စရာရှိပါသလဲ။ မဲပေးနိုင်ခွင့် ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်နိုင် မဲစာရင်းများ လုပ်ရည်သာရှိပါသည်။ အသွားအလာ လမ်းပန်းခရီးကို ယိုးမပေါ်ဖွဲ့စရာ မရှိပါ။ ယခင်အခါက လမ်းပန်းခရီး မကောင်းသည့် အထဲမှာပင် ရွှေးကောက်ပွဲများ ပြုလုပ်လာကြပါသည်။ မဲပေးနိုင်ခွင့်ကိစ္စကို လွယ်ကူစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ထင်မြင် ချက်များကို ပေးပြီးဖြစ်ပါသည်။ သည့်အပြင် ဘာအကြောင်း ရှိသေးသလဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဲပေးနိုင်ဘို့ အခြေအနေရှိရမည်လို့ ဆိုပြန်သည်။ ဤပြော ဆိုချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သဘောတူသည်။ ရွှေးကောက်ပွဲကျင်းပသည့် အချိန်မှာ တိုင်းပြည့်တွင် ြမ်းချမ်းရေးရှိရပေလိမ့်မည်။ ကမ္မာအရပ်ရပ်နှင့် ဖြတ်သွေနိုင်ငံ တွင် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသကဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှာလည်း ခိုးသားဓားပြမှုများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် အရှေ့တွေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံသည် အြင်မြဲးချမ်းဆုံးသော တိုင်းပြည့်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုလိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကြောင်းပြုချက်များကို ထောက်ထားခြား ရွှေးကောက်ပွဲများကို စောစောကျင်းပနိုင်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ သို့သော်လည်း ရွှေးကောက်ပွဲများကို ကျင်းပချင်မှ ကျင်းပပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်လဲ။ ကျွန်ုပ်ပြုချင်တာက

ရာဝဝ် သဘောအရု၊ ခေတ်သဘောအရု ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကမ္ဘာ့ခြေလှမ်း၊ ဗမ္ဗာ့ခြေလှမ်းတို့သည် တလုမ်းတည်းလုမ်းပြီး သွားနေမှာဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့လူထု အား ပေးကုည်းယိုင်းပင်းမှုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြပြင်ထူထောင်ကြ မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်းသို့ အဘယ်ကဲ့သို့ချိတ်ကိုကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို ဤညီလာခံသဘင်၍ တင်ပြမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အကျဉ်းအားဖြင့် ပြောလိုသည့်မှာ ဤလုပ်ငန်းအစီအစဉ်သည် အတော် အတန်ပြည့်စုံသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုမ်းမကျယ်ဘဲ အလယ်အလတ် အရေးကြီးသော်လည်း လင်ငင်းပြသောများကို ဖြေရှင်းနိုင်အောင် ပထမဆုံး စတင်ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်။ အရေးကြီးဆုံးသော ကိစ္စများမှာ ကယ်ဆယ် ထောက်ပံ့ရေး၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ ဤမိုင်ဝိပိပြားရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ် ဆောက်ရေး၊ ကျွန်ုပ်မှာရေး စသည်တို့ဖြစ်ပေသည်။ ဤအရေးကိစ္စများကို အောင် မြင်စွာ ပြီးစီးနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းသဘောနှင့် ဆောင်ရွက်ကြရပေလိမ့်မည်။

ရွှေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့အလိုဂျိသော တိုင်းပြပြည် ပြုလွှာတ်တော်ကို ခေါ်ပေးချင်မှ ခေါ်ပေးပေလိမ့်မည်။ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော် ကို ခေါ်ပေးမှ ဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းသဘောအရ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော် ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု နားလည်သင့်ကြပေသည်။ ရွှေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပခဲပါလျှင် လူထု၏အားပေးမှုဖြင့် (၁) လူထု၏ မဲဆန္ဒ ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေးကောက်ပွဲများတွင် အနိုင်ရမည်မှာ မလွှဲချေ။ ထိအခါ ကျေရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြတ်သွားစုံရကို တိတိလင်းလင်း ကျွန်ုပ်တို့ လိုအင်ဆန္ဒကို မရရ ရအောင် တောင်းဆိုမည်။ ဤကဲ့သို့ ဤမိုင်းချမ်းသောနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ကံကြမ္မာကို မဖန်တီးနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းလမ်းသစ်ထွင်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ တန်ခိုးအကောဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ရယူရန် စိုင်းပြင်းမည်။ နည်းသစ်ဆိုရာ၌ စင်ပြိုင်အစိုးရတည်ထောင်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ ငှင်းစင်ပြိုင်အစိုးရ တည်ထောင်ခြင်းထက်ငှင်း၊ အနိမ်းထက်ငှင်း အင်အားရှိသော ကျွန်ုပ်တို့လူထုအားကို သေချာစွာစည်းရုံး၍ အသုံး

ပြုမည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ကမ္မာပေါ်တွင် လူထားကို မည်သည့်အားမျှ ဆန့်ကျင် နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

လူထုကို အဘယ်ကဲ့သို့ ကျေနသေချာစွာ စည်းရုံးမည်နည်း။ အဘယ်ကဲ့သို့ ကျေနသေချာစွာ အသုံးပြုမည်နည်း။ ပထမဆုံး အမျိုးသားညီညွတ်မှု တည် ဆောက်ရမည်။ အမျိုးသားညီညွတ်မှု၏ ရှေ့ဆောင် ရှေ့သွားများအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွှတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်နှင့် နယ်အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းပြီးလေပြီ။ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် နယ်အဖွဲ့များကို ခိုင်ခန်းသည်ထက် ခိုင် ခန်းအောင် ကျေနသည်ထက် ကျေနအောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ အဖွဲ့ချုပ်၏ စည်းမျဉ်းများကို ပြုပြင်နိုင်ရန် ဤညီညွတ်လာခံကို တင်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးဆိုသည်မှာ ခေါင်းဆောင်များသာ ညီညွတ်ခြင်းကို မဆိုလို။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ယောကျား၊ မိန်းမ၊ ဂိုဏ်းကဏာမရွေး တနိုင်ငံလုံး ပြည်သူ့လွှတ် တရုတ်လုံး အပြောသာမဟုတ်၊ အလုပ်နှင့်တကွ အမျိုးသားတို့၏ အလိုဆန္ဒများကို ပြည့်ဝနိုင်ရန် အမျိုးသားတို့၏ လုပ်ငန်းများတွင် သောင်းသောင်းဖျဖြိုး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညီညွတ်ကြသည်ကို ဆိုလိုသည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ဤအမျိုးသား ညီညွတ်ရေးမျိုး ဖြစ်ထွန်းလာအောင် အားလုံးသော အဖွဲ့ဝင်များသည် အသီးသီး အသက မိမိတို့အဖွဲ့များကို အမျိုးသား အစည်းအရုံးကြီးနှင့်အတူ တလုံးတဝတည်း ပူးပေါင်းပစ်သင့်သည်ဟု ထင်မြင် ချက်ပေးကြလေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များက ဤသို့ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်းမှာ အမျိုးသားလုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်ရာတွင် အဖွဲ့များ အသီးသီး ရှိခြင်းသည် အင်အားကို ယုတေသနပေါ်ဖော်လေသည်ဟု၍ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အဖွဲ့များကို ဖျက်ပစ်စေကာမူ ပြဿနာ အမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် တူသော၊ ထင်မြင်ချက်အားဖြင့် တူသော၊ အကျိုးအားဖြင့်တူသောသူများသည် အသီးသီး ရှိကြပေလိမ့်မည်။ သို့ အတွက် အဖွဲ့များ သီးခြားရှိသည် မရှိသည်မှာ ပေါ်မှု မဟုတ်။ ငှါးအဖွဲ့တို့ သည် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပါတီစိတ်၊ ပါတီသဘောများနှင့် အလုပ်မလုပ်ကြခြင်းသာ အရေးကြီးဆုံးအချက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အမျိုးသားအကျိုး

စီးပွားအတွက် အမျိုးသားပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်းရန် စိုင်းပြင်းရာတွင် ပါတီစိတ်၊ ပါတီသဘောကိုစွန်း၍ စည်းစည်းလုံးလုံး စိုင်းပြင်းသင့်ကြပေသည်။ မိမိတို့၏ ထင်မြင်ချက်၊ ယူဆချက်များ (၀၁) မိမိတို့၏ဝါဒကို အမျိုးသား အစည်းအရုံးဝင်များအား သာယာညွှန်းပျောင်း ကောင်းသောနည်းလမ်းဖြင့်သာ နားလည်လက်ခံအောင် ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းအမှုကိုသာ ပါတီဝင်များအနေဖြင့် ပြဿန့်ပေသည်။ အတိုချပ်မှာ ပါတီဝင်များ၏လုပ်ငန်းသည် ပါတီသဘောနှင့် ပါတီကိုစွဲလုပ်ရန်မဟုတ်။ ဝါဒပြန်မွားမှုကိုသာ ပြဿန့်ပေ၏။ ဤအတိုင်းဆုံး လျှင် ပါတီများရှိတောက္ခာမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသားအစည်းအရုံး၏ အင်အားကို ယုတေသနျော်စေမည် မဟုတ်ချေ။ ဤသဘောသူ့အနှစ်ကို အမှန်စင်စစ် နား လည်ပြီးလျှင် ရှိုးသားပြောင့်မတ်စွာ အားထုတ်ကြပါမှ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား ညီညွတ်မှုသည် တဆင့်ထက်တဆင့် တိုးမြှင့်ခိုင်ခန်း၍ မကြာမိ မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ တည်တန်းပေလိမ့်မည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမလုပ်ငန်းတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒုတိယလုပ်ငန်းမှာ ဝါဒပြန်ပြုးရေးကိုစွဲ၊ အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ခွဲ များ စည်းရုံးရေးကိုစွန်း၍ ပြပြင်ထူထောင်ရေးကိုစွဲများ၊ ဖြစ်လေသည်။ ဤကိုစွဲ များကို ကျော်မှုအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ စေတနာ့ဝင်ထမ်းများ အလို ရှိပေသည်။ စေတနာ့တရနှင့် မပြီးသေး။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာကိုစွဲများကို စီမံဖန်တီး သင်ကြားပြနိုင်သော အရည်အချင်းများလည်း ရှိရပေလိမ့်မည်။ တန်းအားဖြင့် ဆိုသော် အဖွဲ့ချုပ်၏ ဗဟိုမြောနတွင် ကျကျနာနဖွဲ့စည်းထားသော ရုံးကြီးတစု ရှိရ ပေလိမ့်မည်။ ဤပုံဟိုရုံးက နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို စီမံညွှန်ပြ ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် အမျိုးသားဝန်ထမ်းအနေနှင့် အရည် အချင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ အလိုရှိပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းများအတွက် မိမိတို့ အရည်အချင်းကိုချင့်၍ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကူညီယိုင်းပင်းဆောင်ရွက်ရန် အဆင်သင့် ရှိပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ်ပုံဟိုရုံးသို့ အမြန်လာရောက်၍ စာရင်းသွင်းပြီးလျှင် အမြန်ဆုံး စတင်ဆောင်ရွက်ကြပါရန် ကျွန်ုပ် လေးနက်စွာ တိုက်တွန်းလိုက်ပါ

သည်။ ထိုထိုသော စေတနာဝန်ထမ်းပုဂ္ဂိုလ်များကို အဖွဲ့ချုပ်နှင့်တက္က တနိုင်ငံလုံးက ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် ဘယ်အခါမှ မေးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဤမျှနှင့် မပြီးသေး။ အဖွဲ့ချုပ်ရုံးတွင် ခေတ်မိစွာ ဝါဒဖြန့်နိုင်သူ့ စက်ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ ရှိရပေလိမ့်မည်။ အခြားအခြားသော လိုအပ်သည့် ဝါဒပွဲပစ္စည်းများလည်း ရှိရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ အလိုရှိအပ်သည်များကို ရနိုင်ရန် ရုပ်ငွေလိုကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ငွေမရှိလျှင် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် နောက်နောက်ကို ငွေဝင်လမ်းမှန်မှန်ရှိအောင် (၀၂) အဝင်နှင့် အကုန်အကျမျှတအောင် စီမံမည်။ သို့သော်လည်း လူထု၏အစည်းအရုံးဖြစ်သော ဖာဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ကို လူထုကပင် ထောက်ပံ့ရမည့် တာဝန်ရှိပါသည်။

အထက်ဖြူ ဖော်ပြပြီးသော လုပ်ငန်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားတို့၏ လုပ်ငန်းများဖြစ်ချေသည်။ ရဲဘော်တို့၊ အမျိုးသားတို့ကို စည်းရုံးပြီး စိုင်းပြင်းကြပါစို့။ ကျွန်ုပ်တို့၏ကြမ္ဗာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖန်တီးသို့အရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်တွင်းမှာပင်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အင်အားကို ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်လျှင် ကောင်းကင်းတွေတ် ကြယ်ပင်ဆွတ်နိုင်ကြပေမည်။ ကြယ်ကိုပင် ဆွတ်နိုင်ကြလျှင် ကမ္ဗာမြေပေါ်မှာ အဘယ့်ကြောင့် လွှတ်လပ်ရေးအောင်ပန်းကို မဆွတ်နိုင်ဘဲ ရှိအံနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညီညွတ်စွာ ကျွန်ုပ်တို့၏ကာယုလာ၊ ညာဏာလ၊ သတ္တိပုံးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ရာဇ်ဝင်တွင် ကယ်တင်နိုင်မည့် လွှတ်လပ်ရေးအောင်မြင်မှု အတွက် ဆက်လက်ကြီးပမ်းကြေမည်။

ရဲဘော်တို့၊

ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်သွားနိုင်ရန် စိတ်ရာကိုယ်ပါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြလေ့။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လွှတ်လပ်ရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ မကြာမြင့်မီ ရရှိလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချွဲ ယုံကြည်ကြလေ့။

အပွဲမာဒေန သမွာဒေထာ

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲ-၁

နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ
သခင်တင်မောင်(ကျိုမူငြေး) ရေးသည်။

ဗို့၊ ကြေးမှု။

အခုတလော ဘယ်နေရာသွားသွား၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေကြောင့် တိုင်း
ပြည်ကြီး ငါးပါးမှာက်ရပုံ၊ ပြသနာပေါင်း သော်းပြောက်ထောင် ပေါ်ပေါက်
ရပုံ၊ တိုင်းပြည်မှာ ကြွေးတွေလည်ပင်းရောက် တင်နေပုံ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာပုံတွေကို
ပြောကြပြီး နိုင်ငံရေးသမားတွေကို အော့နှုလုံးနာနောက်ပုံတွေကို ကြားနေရ
တယ်။ ဘုရားဖူးရင်းလ ကြားရတယ်။ သဘောပေါ်မှာလ ကြားရတယ်။ လဖက်
ရည်ဆိုင်မှာလ ကြားရတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာလ ကြားရတယ်။ ရထားပေါ်
မှာလ ကြားရတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တိုင်ကလ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်နေလေတော့
တော်တော်ကို အခံရခက်တယ်။

အဲဒီလို တိုင်းပြည်ငါးပါးမှာက်အောင် လုပ်တဲ့အထဲမှာ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာ
ကြတဲ့အထဲမှာ၊ ကိုယ်လဲမပါဘူး။ ကိုယ်လိုဘဲ မပါမိတဲ့နိုင်ငံရေးသမားတွေလ
အများကြီး ရှိနေကြသေးတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်
ဘဲ အလေးအနက် တွေးကြည့်မိတယ်။ တရာ့မှား နိုင်ငံရေးစလုပ်ကထဲက ဒီနေ့
အထိ ဆင်းရဲနေကြတယ်။ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ဖြေခါပြောခါကျကုန်ကြတယ်။
အသက်သေတဲ့လူတွေလ သေကုန်ကြတယ်။ လူစဉ်မမိအောင် ဒက်ရာ ရှားတွေ
လ ရှိကြတယ်။ အဲဒီလို အနစ်နာခံပြီး နိုင်ငံရေးမှာ ရေဆန်ကိုလိုက်ပြီး ရေစုံ
မလိုက်ဖူးတဲ့လူတွေလ ဒုန့်ဒေး ရှိနေကြပါသေးတယ်။

သူတို့ပြောသလို တိုင်းပြည်ကြီးကို မှာက်အောင်လုပ်သူတွေကတော့
အာဏာရာူးတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ တိုင်းပြည်ကို ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်
လှယ်နိုင်တဲ့နေရာကို ရောက်ဖူးတဲ့သူတွေသာ ဖြစ်တယ်။ အာဏာမရဘူးတဲ့၊ ဒု

အထိလုပ်နေကြသူတွေ မပါဘူးမျှ? အာဏာရတူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ နိုင်ငံရေးသမားစစ်စောင်တွေလပါတယ်။ ၅၀ရာခိုင်နှစ်းလောက်ကတော့ သူတို့ပြောကြတဲ့ 'ပြည်သူ အသဲကဲ့' တွေပေါ့များ။

အဲဒီလူယုတ်မာတွေကြောင့် နိုင်ငံရေးလောက်ကြီးတရုလုံးဟာ လူမသဒီစရာလောက်ကြီး ဖြစ်နေတာဘဲ။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမကွယ်လွန်မိက အဖြစ်အပျက်ကလေးတရုကို သွားတွေးမိတယ်။ နိုင်ငံရေးလောက်ပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ့များ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ အဘိဓမ္မာဆိုကြပါစို့။

ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလို့များ။ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ပေါ်ရောက်စအချိန် အက်လိပ်အစိုးရပြန်အပ်ချုပ်ချိန်ပေါ့များ။ ဖော်ပေါ်ရောက်စနဲ့ ကက်စ်ဘီအစိုးရ နောင်ဂိုန်ချေနေတုန်း ဆိုပါတော့။ အဲဒီအချိန်မှာ အီနှီယဘူရင်ခံချုပ်လေ့မြှင့်မောင့်ဘက်တန် ဗမာပြည်ကိုလာတယ်များ။ ဒီတော့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ မဟာမိတ်တပ်သားတွေရှုပြီး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ 'အိမ် အင် ဝက်စကလပ်' က 'ကန်တော်မိတ်သဘင်' (ယခု အိရိရင်ကလပ်) မှာ ဂုဏ်ပြည့်စာစားပွဲတရု တည်ခင်းတယ်များ။ အဲဒီညာစာစားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ပေါ်ရောက်စောင်ပိုင်းလေးငါးဆယ်ယောက်လောက်ကို ဖိတ်တယ်ခင်များ။ မလွှာသာလို့ ဖိတ်ရသလားတော့ မသိပါဘူးများ။ ပေးထားတဲ့ နေရာတွေက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတောင်မှ ချောင်ထဲနောက်ဆုံးတန်းမှာ နေရာပေးထားတယ်။ တို့တို့ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့များ၊ အဲဒီထမင်းစားပွဲအြိုးမှာ အက်လိပ်ထုံးစံအတိုင်း ဂုဏ်ပြစ်ကားထဲပြီး ပြောကြတာပေါ့များ။

အဲဒီအခါတုံးက ရေပန်းစားနေတဲ့ ဆာပေါ်ထွန်းတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတို့ပေါ့များ။ ကျော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကိုတော့ စကားပြောရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေစာရင်းမှာ ထည့်မထားဘူးများ။ အဲဒီလို့ပြောကြဆိုကြပြီး နောက်ဆုံးအစီအစဉ်အနေနဲ့ မောင့်ဘက်တန်က ပြန်လည်မြှက်ကြားတဲ့၊ မိန့်ခွန်းချွေတဲ့ အလှည့်ရောက်လာရောခင်များ။ မောင့်ဘက်တန်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ (Politices is the refuge of

the scoundrels.) ‘နိုင်ငံရေးလောကဆိုတာဟာ လူယုတ်မာတို့၏ ခိုက္းရာ အေသဖြစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတလုံး ပါလာတယ်။ သူလဲ ပြောချင်ရာပြောပြီး ထိုင်လိုက်ရော၊ ပရိတ်သတ်ကြီးကလဲ လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ထိဘာပေး ကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီလက်ခုပ်သံလဲဆုံးရော၊ လား-လား၊ ကျုပ်တို့မှုလ်ချုပ်က ချောင် ကြားထဲက ပြီးဆုံးမတ်တပ်ရှုပိလိုက်တယ်။ မောင့်ဘက်တန်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီ ကို လျော်ကဲလာတဲ့ပြီး၊ အစီအစဉ်ထဲမပါဘဲနဲ့ မိန့်ခွန်းပြောပါလေရောဗျာ။ ပရိသတ်တွေရော၊ စီစဉ်တဲ့လူတွေရော၊ အားလုံး မျက်စွဲ မျက်နှာမျက်ကုန်ကြ တယ်။ လာတဲ့ပရိသတ်ကလဲ အလိုတော်ရိပိရိသတ်တွေကိုးခင်ဗျာ။ အဲဒီမှာ မိုလ် ချုပ်က ညစ်ထပ်ထပ်ကာကိုဝှက်စုံဘောင်းသိအိပ်ကို လက်နှိုက်ပြီး အင်လိပ်လို မိန့်ခွန်းပြောပါလေရော။ သူ ပြောပုံကတော့ ‘ဂုဏ်အသရေရှိ အမျိုးသမီး-အမျိုး သားများခင်ဗျား၊ အစီအစဉ်ထဲမှာ မပါတဲ့လူတယောက်က အခလိုထပြီး ပြော လိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့ထုံးစံအရ တော်တော်ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြမှာဘဲ။ ဂုဏ်း တယ်ထင်ရဲ့မကလို့ လဲသေသေ။ ကျုပ်ကတော့ ပြောစရာရှိတာကို ပြောရမှာဘဲ။ ကျုပ်ပြောမှာကလဲ တော်တော်မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုအပ်တဲ့ သည့် သည့်တော်ကြီးရဲ့ သနားစရာကောင်းတဲ့ အဘိဓမ္မာကို ဝေဘန်ပြုမယ့်အချက် ဖြစ်ပါတယ်။’ (အဲဒီအချိန်မှာ ခန်းမကြီးတာခုလုံး အပ်ကျော်တောင် ကြားရမတတ် ပြုမှုသွားပါတယ်။) နောက်မှ မိုလ်ချုပ်က ဆက်လက်ပြီး ‘နိုင်ငံရေးလောက ဆိုတာ လူယုတ်မာတွေ ခိုက္းရာအေသ’ ဖြစ်တယ်လို့ ဘုရင်ခံချုပ်ကြီးက ပြောသွား ပါတယ်။ ဒါဟာ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့ မှန်ကောင်းမှန်မယ်။ ကျုပ်တို့ အရေ့နှင့်အယူအဆကတော့ ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး ခံယူချက်နဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ နိုင်ငံရေးဆိုတာဟာ ပရဟိတလုပ်ငန်း၊ လောကတ္ထာရိယကျင့်တဲ့လုပ်ငန်း၊ ဒါဟာ ဒွှေ့ဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မလုပ်နိုင်ဘဲ တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဘုရားအလောင်းများသာ လုပ်နိုင်တဲ့လုပ်ငန်းလို့ ယူဆတား တယ်။ (အဲဒီအချိန်မှာ ပါ့်တွေ ဘာတွေ ချွှတ်ပြုလိုက်သေးတယ်။) အဲဒီလို အလွန် မှန်မြတ်တဲ့အထဲမှာ တခါတရုံ လူယုတ်မာတွေ ပါလာကောင်း ပါလာ

မယ်။ အဲဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးအလုပ်ဟာ မကောင်းဘူးလို့ ဆိုရတော့မှာလား။ ဥပမာ
တရာ့ပြောပါရစေ။ ဒီအဆောက်အဦးကြီးဟာ (အိရိရိကလပ်ကို ဆိုလိုသည်) လူ
အများစုဝေးဘို့ ဆောက်ထားတယ်။ အစောင့်အကြပ်ကင်းမဲ့ချိန်မှာ တခါတရုံ
ခွေးတွေ တက်အိပ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို ခွေးတွေ တက်အိပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဒီ
အဆောက်အဦးကြီးဟာ ခွေးတွေအိပ်ဖို့ ဆောက်ထားတာပါလို့ ဆိုရင် မှန်ပါမလား။
မမှန်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးဟာလဲ ဒီလိုဘဲ၊ အင်မတန် မွန်မြတ်ပါတယ်။ ဒီ
အဆောက်အဦးပေါ်မှာ ခွေးတက်အိပ်သလို့ လူယဉ်တ်မာတွေလဲ အလစ်မှာ နိုင်ငံ
ရေးလောကထဲ ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဝင်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်
ငံရေးသမားစစ်စစ်တွေက ဒီလူယဉ်မာတွေကို မျက်ခြေမပြတ် ဟန့်တား ဂိုင်းပယ်
နိုင်သည်နှင့်အမျှ၊ နိုင်ငံရေးလောကကြီးဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် မွန်မြတ်လာပါလိမ့်
မယ်။ ဒါဘဲ ကျူပ်ပြောချင်တာ' ဟုဆိုပြီး သူ့နေရာကိုသူ ခပ်တည်တည် ပြန်လာခဲ့
တယ်ခင်ဗျာ။

ဗိုလ်ချုပ်လဲပြောပြီးရော မောင့်ဘက်တန်ကိုယ်တိုင်က နေရာက မတ်တပ်
ရပ်ပြီး လက်ခုပ်တီး ညာဘပေးတယ်။ ဒီတော့မှ ပရိသတ်ကလဲ လက်ခုပ်တီးကြပါ
တယ်။ ပြီးတော့မှ မောင့်ဘက်တန်က “ဒီနေ့ည စကားပြောကြတဲ့အထဲမှာ အစီ
အစဉ်ထဲမပါတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့မိန့်ခွန်းဟာ အဖိုးအတန်ဆုံး ပါဘဲ။
ကျွန်တော်ပြောမိတာကတော့ ထမင်းစားပွဲအပြီး၊ ရယ်စရာမောစရာအနေနဲ့ ခပ်ပေါ့
ပေါ့ နိုင်ငံရေးလောကကို ပြက်ရယ်ပြောတဲ့စကားကို ပြောမိပါတယ်။ အလွန်
ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောမိတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရုပ်သိမ်းပါတယ်
ခင်ဗျာ” ဆိုပြီး တောင်းပန်ယူရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဖောက်သယ်ချုလိုက်ရ
ပါသူ့။

ဌာနိုင်း နေ့ထုတ်

ကြေးမံသတင်းစာမှု။

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲ-၃၈

အောင်ဆန်း-အက်တလီ စာချုပ်

ဘုရင်မင်းမြတ် အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ဘုရင်ခံမင်းကြီး၏

အမူဆောင်ကောင်စီမှ ကိုယ်စားလှယ်တော်တို့

ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရာမှ ရောက်ရှိခဲ့သော အဆုံးသတ်ချက်များ။

ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများက အရေးဆိုသော ဂရိတ်ဖြတိနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်တို့၏ အနာဂတ်ဆက်ဆံရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော ကိစ္စအဝဝတို့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော် အမူဆောင်ကောင်စီ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးလျှင် ‘ကော်မောင်ပဲလ်သု’ အတွင်းတွင်ဖြစ်စေ၊ အပြင်မှဖြစ်စေ၊ ဆောလျှင်နိုင်သမျှ ဆောလျှင်စွာ မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားများသည် မိမိတို့လွတ်လပ်ရေးကို ဆွဲတုရူးနိုင်စေမည်ဖြစ်သော နည်းလမ်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ အောက်ပါသဘောတူ အဆုံးသတ်ချက်များကို ရောက်ရှိကြလေသည်။

၁။ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်

မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံသားတို့သည် မိမိတို့၏နိုင်ငံ အနာဂတ် အုပ်ရေးကို ဆောလျှင်နိုင်သမျှ ဆောလျှင်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်စီမံသောင့ာ၊ ၁၉၃၅-ခုနှစ် အက်ဥပဒေအရ ဥပဒေပြုအဖွဲ့အစား၊ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်ကို ရွေးကောက်တင်မြောက် စေရမည်။ ဤကိစ္စအတွက် ၁၉၃၅-ခုနှစ် အက်ဥပဒေ ရွေးကောက်နည်းစနစ်ကို အသုံးပြုလိမ့်မည်။

၂။ခေတ်ပြောင်းချိန်အစိုးရ အမျိုးအစား

ခေတ်ပြောင်းချိန်ကာလအတွင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရသည် ယခု အတိုင်းကဲ့သို့ပင် ၁၉၃၅-ခုနှစ် အက်ဥပဒေအပိုဒ် ၁၃၉-အရ အပ်နှင်းထားသော အထူးအာဏာများနှင့် ၁၉၄၅-ခုနှစ် ယာယီစီမံချက်အက်ဥပဒေနှင့်တက္က ယင်း ဥပဒေအရ ကောင်စီတွင်ထုတ်ပြန်လိုက်သော အမိန့်ဟူသမျှအတိုင်း ဆောင်ရွက် သွားလိမ့်မည်။

အစိုးရတိုးတဖက်၏သဘောတွင် အထူးဆောင်ရွက်ရန် လိုသည်ဟု ထင်မြင်သော ထူးခြားသည့် အကြောင်းအချက်များ ပေါ်ပေါက်လျင် ထို အကြောင်းအချက်များကို လိုက်လျော့ရန် ပြောင်းလဲနိုင်ချက်ရှိလျင်၊ မည်သို့သော ပြောင်းလဲနိုင်ချက်ပြုလုပ်နိုင်သည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက စဉ်းစားလိမ့်မည်။

၃။ ကြားဖြတ်ဥပဒေပြုအဖွဲ့

ကြားဖြတ်ကာလအတွင်း ၁၉၄၅-ခုနှစ် အက်ဥပဒေကပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်းဖြစ်သော ဥပဒေပြုကောင်စီတုရ ရှိလိမ့်မည်။ အခွင့်ပြထားသော်းရေကို ၅၀ မှ ၁၀၀ သို့ တို့မြှင့်ရန်အာဏာကို ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက ကောင်စီတွင် ထုတ်ပြန်သောအမိန့်ဖြင့် ဖွေရှာလိမ့်မည်။

တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အတွက် ရွှေးကောက်တင်မြောက်ခြင်းများ ပြီး ဆုံးသည်နှင့်တပြီးနက်၊ ဘုရင်ခံမင်းကြီးသည် ဦးရေ ၁၀၀ ပါဝင်သော ဥပဒေ ပြုကောင်စီတုရကို အမည်တပ်ခန့်အပ်လိမ့်မည်။ ထိုကောင်စီအဖွဲ့တွင် တိုင်းရင်းသား မဟုတ်သော လူနည်းစုများ၏ကိုယ်စားဆောင်ရွက်ရန် လူဦးရေ အနည်းငယ်ကို ပါဝင်စေလျက်၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်သို့ ရွှေးကောက်တင်မြောက် လိုက်သော သူများထဲမှ ရွှေးချယ်လိမ့်မည်။

ဥပဒေပြုကောင်စီ၏ အာဏာများမှ မကြာသေးမြိုက ဖျက်သိမ်းလိုက် သော ဦးရေ ၅၀ ပါဝင်သည့် ဥပဒေပြုကောင်စီ ရရှိထားသောအာဏာများနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

၄။ ကြားဖြတ်အစိုးရ

ဘုရင်ခံမင်းကြီး၏ အမှုဆောင်ကောင်စီသည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ကြားဖြတ်အစိုးရ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အထက်ပါအပိုဒ် J-တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အဖြူ ထည်ဘောင်အတွင်းတွင် ဆက်လက်တည်ရမည်ဖြစ်သာ အမှုဆောင်ကောင်စီ၊ သို့မဟုတ် ဘုရင်ခံမင်းကြီး၏ တရားဝင်အာဏာများကို မပြောင်းလဲစေရန် မဖြစ် နိုင်ကြားသော်လည်း၊ ကြားဖြတ်အစိုးရသည် ယခုအခါ အနှစ်ယကြားဖြတ်အစိုးရ နည်းတူ ယေဘုယျအားဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မည့်ပြင်၊ အထူးသဖြင့်-

(က) အမှုဆောင်ကောင်စီကို ဒိမိနိုင်ယန်အစိုးရများအား ရင်းနှီးစွာ တိုင်ပင်နှီးနှော အလေးဂရပြုဘိုးသကဲ့သို့ ပြမှုလိမ့်မည့်အပြင်၊ အမှုဆောင်ကောင်စီသည် နိုင်ငံအပ်ချုပ်ရေး ဆောင်ရွက်မြတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အကြီးနိုင်ဆုံးသော လွှတ်လပ်ခွင့်ကို ရရှိလိမ့်မည်။

ဝန်ကြီးအဖွဲ့၊ စည်းဝေးပွဲများတွင် ဘုရင်ခံမင်းကြီးက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ၁၉၃၇-၁၉၅၈ အက်ဥပဒေ တည်ဆောက်သော အတွင်း အသုံးပြုသော ဓမ္မလုံးစံကို အမှုဆောင်ကောင်စီနှင့် သက်ဆိုင်ရာတွင် ပင် ဆက်လက်ကျင့်သုံးလိမ့်မည်။

(ခ) မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရသည် ကိုယ်ပိုင်ဘဏ္ဍာရေး အုပ်ချုပ်မှူးနောက်ဆက်တွေ ၁-ကိုကြည့်ပါ။] ကို ရရှိစေမည်ဟု မူအားဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက သဘောတူညီသည်။

(က) ကာကွယ်ရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို အမှုဆောင်ကောင်စီဘွင် တင်သွင်းလိမ့်မည်။ အမှုဆောင်ကောင်စီသည် ဤအရေးကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲရာတွင် အပြည့်အစုံ တွဲဖက်ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်။

(ယ) ထိကိစ္စများဆောင်ရွက်ပြတာဝန်ကို ဘုရင်ခံမင်းကြီးက ကာကွယ်ရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေးအတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးအား တာဝန်လွှာအပ်လိမ့်မည်။

တရားဝင် အခြေအနေတွင် သက်ရောက်သော ကန့်သတ်ချက်များမှအပါ အမှုဆောင်ကောင်စီအဖွဲ့သည် စီမံကိန်းနှင့်အပ်ချုပ်မှုနယ်ပယ်တွင် ပေါ်ပေါက်သောကိစ္စဟူသမျှကို အရေးဆိုရန်နှင့် စဉ်းစွေးရန်ငါး၊ ဆုံးဖြတ်ရန်ငါး လုံးဝလွှာတ်လပ်ခွင့်ရှိလိမ့်မည်။

၅။ နိုင်ငံခြားရေးရာကိစ္စများ

လန်ဒန်မြို့တော်တွင် မြန်မာအစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက် မဟာ့မင်းကြီးတပါး ခန့်ထားစေလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံတော်က တိုင်းရေးပြည်မှ စေစပ်ပြောဆိုသူကိုယ်စားလှယ် လဲလှယ်လိုသော နိုင်ငံများ၏ အစိုးရများအား ထိကဲ သို့လဲလှယ်ခြင်းကို သဘောတူရန် ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက တောင်းဆိုလိမ့်မည်။

၆။ ပြည်ထောင်ချင်းချင်း အဖွဲ့အစည်းများ၏ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်

ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တူးအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ လျှောက်ထားချက်ကို မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ တိုင်းပြပြည်ပြုရေး အခြေအနေသည် ထိလျှောက်ထားချက်မျိုးကို လက်ခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သည်နှင့် တပြောင်နက်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက လုံးဝထောက်ခံချက် ပေးလိမ့်မည်။ ဤအတောာအတွင်း၌ ကမ္ဘာကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့က ကြိုးမှုးသောအစည်းအဝေးများတွင်

မြန်မာနိုင်ငံတော်က မည်မျှလောက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ကို ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနှင့် စုစုမဲ့ မည်။

မြန်မာနိုင်ငံတော်က ချဉ်းကပ်ဆက်သွယ်လျက် ရှိစေလိုသော အခြားအခြားသော ပြည်ထောင်အချင်းချင်း အဖွဲ့အသင်းများသို့လည်း ထိုအဖွဲ့များ၏ အလုပ်တွင် အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ်ဖြင့်၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်က ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်-မုနိုင်ကို ထောက်လှမ်းစစ်ဆေးရေးကိုသော နှင့် ချဉ်းကပ်ဆက်သွယ်လိမ့်မည်။

၇။ ကာကွယ်ရေး

(က) တည်ခြေလျက်ရှိသော လုပ်ရီးလုပ်စဉ်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင်ချထားသော ပြေတိသုဒ္ဓရသည်တော်များ အားလုံးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရ၏ အဆုံးစွန်သော အပ်ချုပ်မှုလက်အောက်တွင် နေလိမ့်မည်။

(ခ) မြန်မာစစ်သည်တော်အားလုံးတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိစေလိမ့်မည်။

(ဂ) မြန်မာနိုင်ငံတော် စစ်ပိုလ်ချုပ်ကြီးသည် စောနိုင်သမျှ စောစော ဖြစ်နိုင်သောအချိန်၌ ဘုရင်ခံမင်းကြီးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ လက်အောက်ခံဖြစ်စေရမည်ဆိုသည်ကို မူအားဖြင့် ဘုရင်ခံမင်းမြတ်အစိုးရက သဘောတူညီကြောင်း။ သို့ရာတွင် ယခုအခိုက်အတန်မှာ နိုင်ငံပေါင်းများစွာတွင် ပြန်နှုန်းလျက်ရှိသော မဟာမိတ်အချင်းချင်း စစ်ဖက်ဆိုင်ရာ အပ်ချုပ်မှုအစီအစဉ်များကို မရပ်သိမ်းသေးသမျှ မြန်မာနိုင်ငံတော် စစ်ပိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အရှေ့အာရုံတို့ကို တောင်းပိုင်း ကုန်းတပ်များ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဤကာလအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် ဆိုင်ရာအဏာပိုင်တို့သည် မွေးတာအတိုင်းပင် ရင်းနှီးစွာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လိမ့်မည်။

ရေတပ်၊ လေတပ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အလားတူ သင့်တင့်လျောက်ပတ် သော အစီအစဉ်များကို သတ်မှတ်ထားလိမ့်မည်။

(b) မြန်မာနိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေးတပ်များ ဖွဲ့စည်းခြင်းတွင် ကူညီ ထောက်ပံ့ရန် ပြဿနာသည် နှစ်ဦးသော အစိုးရတို့ ဆွေးနွေးရန်ကိစ္စ ဖြစ်လေလိမ့် မည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက ဤကိစ္စတွင် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရအား အစွမ်းကုန်ကူညီရန် ဆန္ဒရှိသော်လည်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားရပ်ကွက်အေသာများတွင် ယူ ပြီးသော ကြီးလေးသည် တာဝန်များကိုလည်း ဂရထားပေါ်းမည်။

(c) အပ်ချုပ်ရေးသစ် ဖြစ်ထွန်း သက်ရောက်လာသည့်နောက် မြန်မာ နိုင်ငံတော်ရှိ ဖြတ်သွေ့တပ်များကို ဆက်လက်ထားရှိရန်။ သို့မဟုတ် အသုံးပြုရန် ပြဿနာမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရတို့ သဘောတူရန် ကိစ္စ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၈။ နယ်ခြားအေသာများ

နယ်ခြားအေသာများနှင့် ဝန်ကြီးများအပ်ချုပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို ထိုအေသာများတွင် နေထိုင်သောသူများ၏ လွတ်လပ်သော သဘောတူချက်နှင့် အချိန်မနောင်း ပေါင်းစည်းခြင်း အောင်ဖြင့်ရန်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရနှင့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်တော်များ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်၏ သဘောတူပြီးသော ရည်ရွယ် ချက် ဖြစ်သည်။ ဤအတောအတွင်း နယ်ခြားရှိလူများသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိသော ကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လက်ခံနိုင်သောနည်းဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရတို့နှင့် ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းတွဲဖက်ရာသည်။ ဤသည် တို့ကို မြှေ့ကိုး၍ သဘောတူညီကြသည်မှာ—

(က) နယ်ခြားအေသာလူများနှင့် ဝန်ကြီးများ အပ်ချုပ်သော မြန်မာနိုင်ငံ တော် လူများသည် အတားအဆီးမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်း ရှိစေ ရမည်။

(ခ) (၁) အခြားကိစ္စများပေါ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အကြံညဏ်ပေးရန် နှင့် အမူဆောင်ကောင်စီနှင့် ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံရန် နယ်ခြားဒေသကိုယ်စားလှယ် ခန့်ထားခြင်းဖြင့်ရင်း၊ သို့မဟုတ်-

(၂) နယ်ခြားကိစ္စများကို အပ်ချုပ်သော အမူဆောင်ဝန်ကြီးအဖြစ် ဖြင့် နယ်ခြားဒေသ ကိုယ်စားလှယ်တော်း ခန့်ထားခြင်းဖြင့်ရင်း၊ သို့မဟုတ်-

(၃) အခြားနည်းဖြင့်ရင်း၊ ဓာတ်ပြောင်း ဓာတ်လွှာကာလအတွင်း လက်ခံနိုင်မည်ဟု မိမိတို့ ထင်မြင်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် ပူးတွဲပေါင်း ဖော်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိတို့ထင်မြင်ချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ရန် နောက်လဆန်းတွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်သော ဝန်ကြီးကွန်ဖရင့်တွင်ရင်း၊ သို့မဟုတ် ဤကိစ္စအတွက် ကျင်းပသော အထူးကွန်ဖရင့်တွင်ရင်း၊ နယ်ခြားဒေသရှိ လူများ ၏ခေါင်းဆောင်များ ကိုယ်စားလှယ်များကို မေးမြန်းရမည်။

(၅) ပင်လုံအစည်းအဝေး၊ သို့မဟုတ် အထူးကွန်ဖရင့် အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရတို့သည် နယ်ခြားလူများ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသော ထင်မြင်ချက်များနှင့် လိုက်လျော့ညီစွာ အများသဘောတူ လိုလာချက်များကို ဖြည့်စွမ်းရန် အကောင်းဆုံးသောနည်းစနစ်ကို သဘောတူညီချက် ရယူလိမ့်မည့်ဖြစ်ကြောင်း။

(၃) မြန်မာနိုင်ငံတော် အပ်ချုပ်ရေးဥပဒေသစ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရာ၌ နယ်ခြားသားများ ပေါင်းစည်းဆက်ဆံနိုင်ရန် အကောင်းဆုံးသောနည်းစနစ် ရှာဖွေရန်အတွက် စုစုမ်းရေးကော်မတီတရာ့ကို ချက်ချင်းတည်ထောင်ရန် ဝန်ကြီးများ အပ်ချုပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်ရပ်ကွက်ဒေသမှ အမူဆောင်ကောင်စီအဖွဲ့က တင်မြောက်သော အဖွဲ့ဝင်များနှင့် နယ်ခြားဒေသ ခေါင်းဆောင်များ တိုင်ပင်နှီး နေ့လျောက် တင်မြောက်သော အဖွဲ့ဝင်များ ထိကော်မီတိတွင် ဦးရေး အညီအမျှ ပါဝင်လိမ့်မည့်ပြင် သဘောတူရွေးချယ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော် အပြင်အပမှ ကြားနေပုဂ္ဂိုလ်တော်းကို ဥက္ကဋ္ဌ ခန့်ထားမည်

ဖြစ်ကြောင်း ဤကော်မိတိက တိုင်းပြု ပြည်ပြည့်တ်တော် အစည်းအဝေးမစမီ အစီရင်ခံစာ တင်သွင်းရန် တောင်းဆို မည်။

၉။ ဘဏ္ဍာရေး

ဘဏ္ဍာရေးပြဿနာများ အတော်အတန် စဉ်းစားခဲ့ပြီး၍ ဤကိစ္စများကို မည်သို့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရန် သဘောတူညီချက်တရု ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သဘောတူညီချက်ကိုမူ ပူးတွဲပါ နောက်ဆက်တွဲတွင် ဖော်ပြထားသည်။

နောက်ဆက်တဲ့ (က)

လာမည့် ရွှေးကောက်ပွဲများတွင် မဲဆန္ဒပေး ရွှေးကောက်ခြင်း ခံနိုင်ခွင့် အလိုင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် မွေးဖွား၍ ၁၉၄၂-ခု နောက်တိရိယာ ၁-ရက်၊ သို့မဟုတ် ၁၉၄၇-ခု နောက်တိရိယာ ၁-ရက်နေ့၊ မရွှေးမနောင်းဖြစ်သော ၁၀-နှစ် အတွင်းတွင် စုစုပေါင်း ၈-နှစ်ထက်မနာည်း မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် နေထိုင်ခဲ့သော ပြတိသွေးသွေးအောက်ခံ သို့မဟုတ် အိန္ဒိယနယ်လက်အောက်ခံ နိုင်ငံသားကို မြန်မာနိုင်ငံသားဟု အမိပ္ပါယ်ဖော်ပြသည်။

နောက်ဆက်တဲ့ (ခ)

ဘဏ္ဍာရေး

၁။ မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ကိုယ်ပိုင်ဘဏ္ဍာရေး အပ်ချုပ်ခွင့်ရှိသင့်သည် ကို ဘရင်မင်းမြတ်အစီးရက သဘောတူပြီးဖြစ်သည်။

၂။ ‘နိုင်ငံချင်းချင်း ငွေကြေးရုပုငွေနှင့် နိုင်ငံချင်းချင်းဘဏ်’ တွင် ပါဝင်လိုက ဈေးသွေးရန် အခြေအနေရှိသည်နှင့်တော်တွင် နိုင်လုံသော အဖွဲ့ဝင်

၃။ ၁၉၄၅-ခ အောက်တိဘာလမှ ၁၉၄၆-ခ စက်တင်ဘာလအထိ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဘဏ္ဍာရေးနှစ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံတော်က အတိုင်းလွတ် ရွှေဒဂါးပေါင်း ၈,၀၀၀,၀၀၀ (အသားတင်) ခန့်ရရှိခဲ့ပြီ။ ထို့ပြင် ၁၉၄၆-ခနှစ် အောက်တိဘာလမှစ၍ ၁၉၄၇-ခ စက်တင်ဘာလအထိ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်အတွင်း နောက်ထပ်ကျသန်း(အသားတင်) ရရှိရန်အတွက် သဘောတူပြီးဖြစ်သည်။ နယ်ခြားဒေသများအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးများကို ထည့်သွင်းစဉ်းစား၍ ရိုးရိုးဘတ်ဂျက်တွင် ယခုနှစ်လျော့သောင့်အတွက် ထပ်မံထောက်ပံ့မည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက သဘောတူပြီးဖြစ်သည်။

၄။ (အစိုးရတို့၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ယေဘုယျအားဖြင့် သက်ဆိုင်သော) ပရီဂျက်စီမံကိန်းဆိုင်ရာ ဘတ်ဂျက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘိုလပ်နိုင်ငံမှ အချုပ်အချယ်မရှိသော်လည်း အပြန်အလှန် အပြည့်အစုံ အကြောင်းကြားနည်းနှင့် သတ်မှတ်ထားသော ငွေဈေးရေးကိစ္စ ပြုလုပ်နိုင်မည် မလုပ်နိုင်မည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက စုစုမဲ့စစ်ဆေးနိုင်လိမ့်မည်။

၅။ ဘဏ္ဍာရေးအခြေမှန်များကို ထပ်မံတွဲဖက်စစ်ဆေး၍ ရသောတွက်
ကိုန်းများကို သတိမှတ်ပြီးလျင် အတိုးလွတ်ချေးငားထားသော ငွေတစိတ်တဒေသ
ကို အပြီးအငြိမ်း ထောက်ပံ့ငွေအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနိုင်သည်ကို မူအားဖြင့်
သဘောတူရန် ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရက အဆင်သင့်ရှိသည်။

၆။ တည်းအပေါ်တည်း တာဝန်မထားဘဲ ဘဏ္ဍာရေးအဖြူမှန်ကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထပ်မံတွဲဖက်စစ်ဆေးရန် သဘောတူညီကြောင်း အပိုဒ်ငယ်-၃၊ အပိုဒ်ငယ်-၄ တို့တွင် ဖော်ပြထားသော သဘောတူညီချက်ထက်ပိုမို၍ ဘရင်မင်မြတ်အစိုးရတံ့မှ ထပ်မံ အကူအညီအလိုက့်သဖြင့် ထိုသို့သောအကူအညီ ပေးခဲ့လျှင် သဘောတူညီသောစဉ်းကမ်းချက်များအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

၁၀။ အခြားကိစ္စမျက်

မြန်မာနိုင်ငံတော် အဆင့်အတန်း ပြောင်းလဲခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဘုရင်မင်းမြတ်၏အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရတို့ သဘောတူဆိုက်ရောက်ရန် အခြားပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လိမ့်မည်။ ဤပြဿနာများကို ပေါ်ပေါက်လာသည့်အလျောက် လက်ခံ၍ ယခုဆွေးနွေးပွဲများတွင် ထင်ရှားခဲ့သော မိတ်ဆွေရှင်းချာ သမဝါယမန္ဒလုံးထားဖြင့် ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်။

ဘၢရၢမၢ်မြတ်အနိုးရန္တၢ် မြန်မာအမူဆောင်ကောင်စီၢ် ကိုယ်စားလှယ်
များသည် တိုင်ပင်နှီးနောခြင်းနှုံး ကူညီယိုင်းပင်းခြင်း၊ ယခုနည်းကို ဆက်လက်
စေသောအားဖြင့် ဖြိုတိသွေး ‘ကော်မျာ်ဝလ်သွဲ’ အတွင်းတွင်ဖြစ်စေ၊ အပြင်အပုံ
ဖြစ်စေ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်ဘဝသို့ ရောက်လေလိုသော
နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရည်ရွယ်ချက်ကို ချောမောလျင်မြန်စွာ တိုးတက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်
မည်ဟု တထစ်ခု ယုံကြည်ကြသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်ၢ်၏
အပ်ချုပ်ရေးသစ် မရောက်မီ ခေတ်ပြောင်းခေတ်လွှာတလျောက် ပေါ်ပေါက်လိမ့်
မည်ဖြစ်သော အနာဂတ်ကိစ္စများကို သဘောတူဆုံးကိုရောက်ရေးတွင် တူးကို
တူး ယိုင်းပင်းကူညီရန် သဘောတူကြလေသည်။

ଶ୍ରୀ ଆର୍ଣ୍ଡ ଅଗନ୍ତଲେ

အောင်ဆန်း

၁၀ ဒေါင်းနှင်းလမ်း။

အန်နဝါရီလ ၂၇-ရက်၊ ၁၉၄၇ခု။

(၁၀န်ကြီးသခင်ဗုဒ္ဓနှင့် ၁၀န်ကြီးဦးစေတို့သည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်
မှားတွင် ဘက်စပ်ရန် မတတ်နိုင်တော့ခြေ။)

* * * *

နောက်ဆက်တွဲ-၁

၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅-ရက်နေ့၊

တောင်သူလယ်သမားညီလာခံတွင်

မြိုက်ကြားသည့် မိန့်ခွန်း

ကျွန်ုတ်တို့ဟာ မကြာခင်က ဘိလပ်ကိုသွားပြီး ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေး ရရာရကြောင်းကို နည်းလမ်းရှာတဲ့သဘောနဲ့ သွားခဲ့တယ်။ ရွှေးကောက်ပွဲကိုလဲ လာမည့် ဖြို့လမှာ လုပ်ဖို့ရှိတယ်။ ဒီရွှေးကောက်ပွဲဟာ အမတ်ရွှေးကောက်ပွဲမဟုတ်ဘဲ ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကံကြမှာကိုဖန်တီးမယ့် တိုင်းပြပြည်ပြုလွတ်တော်ရွှေးကောက်ပွဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ တိုင်းပြပြည်ပြုလွတ်တော်မှာ ဗမာပြည်ရဲ့ အနာဂတ်အပ်ချုပ်ရေးဥပဒေများကို ရေးဆွဲကြရမယ်။ လွတ်တော်မှာ ပါတဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ ကစင်ကရဲဖြစ်ရင် ဗမာပြည်နှစ်နာဘို့ဘဲ။ တိုင်းပြပြည်လွတ်လပ်ရေး ထိခိုက်ဖို့ရှိတဲ့အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။

လွယ်သောအလုပ်များ

ကျူပ်တို့က ဘိလပ်ကပြန်လာတဲ့နောက် ရှမ်း၊ ဂျင်းဖော့၊ ချင်း စတဲ့ တောင်တန်းနယ်များနှင့် ညီညွတ်ဖို့ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကပြန်လာတဲ့အခါသပိတ်အရေးများကို ဖြေရှင်းရတယ်။ သပိတ်တွေအတွက် ကျူပ်တို့လုပ်ငန်းတွေနောင့်နေ့ပြီး လုပ်စရာတွေကို သိပ်ပြီး ကရမစိုက်နိုင်ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ချင်သလောက် မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး။

လွတ်လပ်ရေးရသောအခါ

တောင်သူလယ်သမားတွေက စမာပြည်မှာ လူများစုဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး ပါလာမယ်။ တောင်သူလယ်သမား လူများစုရဲ့ အခွင့်အရေးမပါဘဲ လွတ်လပ်ရေးဟာ အမို့ပွားစုမရှိဘူးလို့ ယူဆတယ်။

ငွေရေးကြေးရေး လိုတယ်

အက်လိပ်အစိုးရက ကျပ်တို့လက်ထဲကို အာဏာပေးသင့်သလောက် ပေးထားသော်လဲ အချို့မလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေလဲ ရှိတယ်။ လုပ်နိုင်တာလဲ ရှိတယ်။ တိုင်းပြည်းအပ်ချုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေရေးကြေးရေး လိုတယ်။ ဒီငွေရေးကြေးရေးဟာ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းသူပြည်သားများဆီမှ ကောက်ခံတဲ့ အခွန်တော်တွေဘဲ။ ဒီအခွန်တော်တွေဟာ မှန်သလား၊ မှားသလား မစဉ်းစားတတ်တော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတယ်။

ဝင်ငွေထွက်ငွေ မမျှတဲ့

အစိုးရရဲ့ရုံပုံငွေဟာ ကုမ္ပဏီ J0-သာရှိပြီး အသုံးစရိတ်က ကုမ္ပဏီ ၄၀ ဖြစ်နေတယ်။ စစ်မဖြစ်မိကဆိုရင် ဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေဟာ မမျှတဲ့သေးဘဲ ခင်ဗျားတို့ကို အမတော်ကြေးငွေ များများပေးချင်ပေမယ့် ငွေမရှိလို့ မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အမတော်ကြေး လျှော်ဘူးပြောတယ်။ လျှော်လိုက်ရင် ခင်ဗျားပို့ကို ထိခိုက်မှာဘဲ၊ သို့သော် သက်သာဘူ့လမ်းကို ရှာနေတာဘဲ။

မပေးဘဲနေလို့ရတယ်

စစ်အစိုးလက်ထက် ဂျပန်စက္ကာ၍တွေ တန်ဘိုးမရှိလို့ အက်လိပ်က ကြေညာလိုက်စဉ်က ထုတ်ချေးတဲ့ အမတော်ကြေးတွေ လျှော်ပစ်ဖို့ ကျပ်တို့ အရေးဆိုထားတယ်။ ရစရာလမ်း ရှိတယ်။ မရလို့ရှိရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ မပေးဘဲ နေလို့ရပါတယ်။ မတတ်နိုင်ပါဘူး။(ထုဘာသံများ)

ကျပ်တို့လုပ်ချင်တာက အများကြီး။ အချိန်က မရှိ။ ကျပ်ဟာ ဗမာ
ပြည်မှာ ခေါင်းအကြောင်းဆုံးဘဲ။

တန်စွဲအတွင်းမြင်တယ်

သပိတ်ကိစ္စ၊ လယ်သမားကိစ္စ၊ အလုပ်သမားကိစ္စ၊ တိုင်းပြည်ကိစ္စတွေနဲ့
ဟိုပြေး ဒီလွှားနဲ့ အင်မတန် ခေါင်းကြောင်းတယ်။ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်လုပ်တာ
ခင်ဗျားတို့က သိပ်ပြီး စည်းမြိမ်ရှိတယ် ထင်တယ်။ ကျပ်အဖို့ ကျားမြို့ဆွဲမိလို့
သာ ဆက်လုပ်နေရတယ်။ သို့သော် လွှတ်လပ်ရေးရတဲ့အထိ ဆက်လုပ်ပြီး
လွှတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့နောက် အနားယူရမလား မပြောတတ်သေးဘူး။ တန်စွဲ
အတွင်း လွှတ်လပ်ရေးရဘို့ အကြောင်းမြင်တယ်။ အနှစ်ယပြည် ကိုယ်တွေ့။
၁၉၄၈-ခုနှစ် နွှန်လမှာ အာဏာလွှဲဘို့ အက်လိပ်အဖို့ရက ကြညာတယ်။

လွှတ်လပ်ရေးသတ်မှတ်ရန်

ကျပ်တို့မမာပြည်မှာလ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ပြီးတဲ့နောက် မေလမှာ
ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ညီလာခံကို ကျင်းပဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်
တော် နောက်သုံးလေးလကြာမှာ လွှတ်လပ်ရေးသတ်မှတ်နိုင်ဘို့ အကြောင်းရှိ
တယ်။ အဲဒီလို့ တန်စွဲအတွင်း လွှတ်လပ်ရေးရခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျာတို့ရဲ့ အခြေအနေ
ကို ဒီထက်ကောင်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်။

အခြေအနေကို ပြုပြင်ပြောင်းလွှဲချင်တယ်

ခုအခါမှာတော့ ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက် ဖြစ်နေတယ်။ လုပ်ချင်သလို မလုပ်
နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်ကြသလို မြေစနစ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်တယ်။
လယ်ပိုင်ရှင်စနစ်ကို ဖြုတ်ပစ်နိုင်ဘူးဘဲ။ အဲဒီလို့လုပ်ချင်ပေတဲ့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။

အောင်သန်းတွေလို ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာတွေ တမဟုတ်ချင်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အရေးတွေကို ပြောချင်ရင် ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေက တဆင့် ကျပ်ပို့ အစိုးရအဖွဲ့ကိုပြောရင် တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးဘူး မခဲယဉ်းပါဘူး။

နောက်ဆုံးပြောလိုတာက ခုလာမယ့် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်မှာ တကယ်ဆောင်ရွက်မယ့်လူတွေကို ဖေဆာပါလ မှာ ရွှေးချယ်ပေးမယ်။ အဲဒီအမတ် တွေကို ခင်ဗျားတို့က ရွှေးကောက်ပွဲလုပ်တဲ့အခါမှာ ခရီးပန်းတာကို ဂရမဖိုက်ဘဲ အခက်အခဲများကို သည်းခံပြီး ဖေဆာပါလ ရဲ့ အမတ်လောင်းများကိုဘဲ ပေးကြ မယ်ဆိုရင် ဗမာပြည်ကြီးဟာ တနှစ်အတွင်း လွှတ်လပ်ရေး ရမှာဘဲ။

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲ-၇၂

၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၉-ရက်နေ့တွင် ကျင်းပသော

နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲ မိန့်ခွန်း

ယခုလာမယ့် ရွှေးကောက်ပွဲဟာ ဘာရွှေးကောက်ပွဲဆိုတာ ပထမဆုံး
သိသိလိုတယ်။ လာမယ့် ရွှေးကောက်ပွဲ မေးလိုက်မယ်ဆိုရင် တိုင်းပြုပြည်ပြု
လွှာတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲလို့ ပြောကြမှာဘဲ။ တိုင်းပြုပြည်ပြုစွာတ်တော်
ရွှေးကောက်ပွဲဆိုတာ လူအများက သိပေမယ့် တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကိုယ့်
စိတ်တဲ့မယ် ခါတိုင်းဥပဒေပြု လွှာတ်တော်ရွှေးကောက်ပွဲလို့ များသောအားဖြင့်
ထင်နေကြတယ်။

ဥပဒေပြုလွှာတ်တော်

ဥပဒေပြုလွှာတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲဆိုတာက တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေး
ဥပဒေအရ ပြုလုပ်တဲ့ လွှာတ်တော်သာဖြစ်တယ်။ အမတ်ဟာ ၃-နှစ်၊ ၅-နှစ်သာ
သက်တမ်းရှိတယ်။ အဲဟိုအထဲမှာ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စက ဥပဒေ လုပ်ရမယ်။ ဒီ
တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ အစိုးရစနစ်ဟာ တိုင်းပြည်ကို တာဝန်ခံအုပ်ချုပ်တဲ့ စနစ်မျိုး
ဖြစ်လို့ရှိရင် လွှာတ်တော်ထဲမှာ အစိုးရအဖွဲ့ကို အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတို့ ဘာတို့
တင်သွင်းနိုင်တယ်။

တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်ဆိုတာ

တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်က ဒီလို့မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို့မဟုတ်ရင် ဘာလဲ။
တိုင်းပြည်တည်ဘူး။ ဘယ်လို့တိုင်းပြည် တည်မလဲ။ အဒီ လွှာတ်တော်မှာပါတဲ့

အမတ်တွေအပေါ်မှာ တည်တယ်။ သူတို့ ရှုံးရင် ဗမာပြည်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံဥပဒေဟာ အရှေ့စားဖြစ်မယ်။ အမတ်တွေတော်တယ်ဆိုတာက အရည်အချင်းတင် မကဘူး။ သို့လ သမာဓိ သိက္ခာကို ပြောတာ။ သူတို့ တော်လို့ရှိရင် လွှတ်လပ်ရေးရစရာအကြောင်း ရှိတယ်။ လွှတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဖြစ်ရတဲ့တနောက်ရှင် နောက်ကနေပြီး ‘စိုင်ရှင်း’ ဆိုတဲ့ အင်အားစု၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အင်အားစု ဖြစ်ရမယ်။ ခါတိုင်း ဥပဒေပြုလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဘာအမတ်တွေပါပါ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီတခါမှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေက တင်လိုက်တဲ့ အမတ်တွေဟာ ဗမာပြည်ကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးရမယ့် အမတ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီကမ္မာစစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ ဗမာပြည်နဲ့ အီနိုယ်ပြည်ကို အက်လိပ်အစိုးရက အပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိတော့ဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ဆိုက်လာပြီ။ ၁-အချက်က အက်လန်ပြည်မှာ အက်လိပ်နှင့်ခဲ့သမားအင်အားဟာ ရေးကနဲ့စာရင် အများကြီး အင်အားနည်းလာပြီ။ J-အချက်က ကမ္မာ့ အကြည်အညီကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး။

ဗမာပြည်ဟာ ငယ်ပေမယ့် သူအလျောက် တန်ဘိုးရှိတယ်။ ရေးကတော့ မရှိဘူး။ ယခုပေမယ့်ဟာ ဥရောပတိုက်မှာ ဘယ်လ်ဂျိုလ်နှင့် တရုပ်ပြည်ကြီးနှစ်ပြည်ကြားမှာရှိပြီး အင်မတန် စစ်ဖက်က အရေးပါအရာရောက် အကွက်ကျတဲ့ အချက်အခြားနိုင်ငံ ဖြစ်နေတယ်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စစ်ပစ္စည်းတွေလဲ ရှိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကမ္မာစစ်ကြီးမှာ ဗမာပြည်ဟာ ဘယ်လောက် အရေးပါတယ်ဆိုတာပြင်ဘက်လူတွေကိုယ်တိုင် မြင်သင့်သလောက် မြင်ကြတယ်။

ကျွန်ုတ်တော်တို့ကတော့ အတွင်းကျကျ လုပ်ခဲ့လို့ သိတယ်။ နိုင်ငံတကာ အရေးကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အချိန်ကျမှ နောက်ကဝင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံက ခြေထိုးနိုင်တယ်။ အဲဒီလို့ ဗမာပြည်က အရေးပါတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေတယ်။

၂၇ပြည် အရေးကြီးတယ်

အိန္ဒိယပြည်အဖို့ ၁၉၄၈-ခ ၆၅လ နောက်ဆုံးထားပြီး လွတ်လပ်ရေး ပေးမယ်လို့ ကြညာတယ်။ ၂၇ပြည်မှာတော့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော်ခေါ် အပ်ချပ်ရေးနဲ့ ၂၇ပြည်ဟာ ပြတိသွေးအင်ပိုင်ယာမှာ ဒို့နဲ့အတူ နေချင်သလား။ ဒို့နဲ့ခဲ့ပြီး လုံးဝလွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံအဖြစ် နေချင်သလား ဆုံးဖြတ်ဖို့ လူလိမ္မာ စကားပြောပြီး ကျွန်ုတော်တို့ကို လွှဲလိုက်တယ်။

ပြည်သူကို ယုံကြည်လို့

ကျွန်ုတော်တို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ဘယ်လိုသဘောထားရမလဲ။ ဒါမကျေနပ်ဘူးပြောရင် အကျိုးအကြောင်းနဲ့ မညီညွတ်တဲ့လူစားမျိုး ဖြစ်သွားမယ်။ ကျွန်ုတော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော်ကို ဝင်မယ်။ ဝင်တဲ့နေရာမှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ယုံကြည်လို့ ဝင်တယ်။ မယုံရင် ဝင်ချင်မှ ဝင်မယ်။ အဲဒီတိုင်းသူပြည်သားတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်သလဲ။ အဲဒီ အရေးကြီးတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲမှာ စွန်းစားစရာရှိတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှ မစွန်းစားတဲ့ စားဖားကြီးတွေကို ခင်ဗျားတို့ တင်ချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ထက် မိုက်တာမရှိဘူး။ ၂၇ပြည် တသက်လုံး မောက်မှာဘဲ။ (သာသံများ) လွှတ်လပ်ရေးဆိုတာ တောင်းလို့မရဘူး။

ကျွန်ုတော်တို့၏၂၇ပြည်ဟာ လွှတ်လပ်ရေး မလိုချင်ဘူး။ လွှတ်လပ်ရေး နှင့် မထိုက်တန်ပါဘူး၊ အဂ်လိပ်လက်အောက်မှာဘဲ နေချင်ပါသေးတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့တင်လိုက်တဲ့ စစ်ကဲတွေဘဲ။ အခုလာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီရွေးကောက်ပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး လွှတ်လပ်ရေးကိစ္စ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြမယ်။ လွှတ်လပ်ရေးဆိုတာ တောင်းလို့မရဘူး။ လုပ်ယူမှ ရတယ်။ တိုက်ယူတန်တဲ့ အခါ တိုက်ယူရမယ်။ အင်အားကို အမှိုစွဲပြပြီးမှ ရနိုင်တယ်။

စာချက်ထဲက လွတ်လပ်ရေး

အင်အားမရှိဘဲနဲ့ စာချက်စွဲ၍ပေါ်မှာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်နှင့် လွတ်လပ်သောနိုင်ငံကို ဘယ်လိုကြီး ရေးထားပစေ၊ ကိုယ့်နောက်မှာ အင်အား ကောင်းမရှိရင် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဂျပန်လက်ထက်က လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ဘူးပြီ။ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်နှင့် ဗမာနိုင်ငံတော်လွတ်လပ်ရေးကို စာချက်ထဲမှတော့ ရေးထားတယ်။ ဘယ်လိုလွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြတယ်။

လူထုမညီရင် မလန့်ဘူး

ဗမာပြည်ဟာလဲ လူဦးရေ ၁၆-သန်းရှိတယ်။ တူရကိုပြည်မှာလဲ လူဦးရေ ၁၆-သန်းသာ ရှိတယ်။ နယ်ပယ်ဆိုရင် ကျွန်းတော်တို့တိုင်းပြည်က ပိုကြီးတယ်။ ဓာတ်သတ္တု၊ သဘာဝအဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်။ သို့သော် တူရကိုဟာ ငယ်ပေမယ့် ထက်ထက်မြေက်မြေက်ရှိလိုက် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ရှိတဲ့ နေရာမှာ အတော်ကလေး လက်တွေ့အားဖြင့်ရှိတယ်။ ဗမာပြည်ကို တူရကိုနိုင်ငံလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ခဲဂယဉ်းယဉ်း လုပ်ရမယ်။ လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။

ဗမာပြည်လွတ်လပ်တဲ့အချိန်အခါမှာ ဘယ်သူလာပြီး ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျေပ်မလန့်ဘူး။ ဗမာပြည်လူထု ညီညွတ်ဖို့လိုတယ်။

လူငယ်တွေ ညီကြပါ

နိုင်ငံရေးစားဖားတွေ ညီညွတ်ဖို့ မလိုဘူး။ ဘယ်သူတွေ ညီညွတ်ရမယ်ဆိုရင် တက်ခေတ်ဗမာပြည်မှာ တက်အံ့ဆဲဆဲ လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတွေ ညီညွတ်မယ်ဆိုရင် ဗမာပြည် ညီညွတ်မှာဘဲ။ တယောက်နဲ့တယောက်အကြောင်းပြချက် မလုံလောက်ဘဲ မညီမညွတ်ဖြစ်နေရင် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်အဖြစ် ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး။

နိုင်ငံရေးသမားအသစ်

လူငယ်တွေကိုလှည့်ပြီး ကျွန်တော်သတိပေးချင်တယ်။ အခုရှိနေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားကလေးတွေ၊ အချိုပါတိမှာ ရှိနေတဲ့ အကွဲထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူငယ်တွေ၊ နိုင်ငံရေးသမား လူငယ်အသစ်တွေ ဆိုပေမယ့် အသက် ၄၀-၅၀ ရှိနေကြပါပြီ။ သခင်ဗုံးနှင့် အသက်ငယ်ပေမယ့် နိုင်ငံရေးသမားဟောင်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံရေးသမား အဟောင်းနဲ့အသစ် ခွဲထားရ တယ်။ ကျူပ်ပြောသလို တညိတည့်တဲ့ လုပ်သွားမယ်ဆိုရင် ဗမာပြည်ဟာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်နိုင်တဲ့အထိ အလားအလာရှိတယ်။

ရှေ့အဆင့် နှစ်ဆင့်

အဲဒီလို ဗမာပြည်လွှတ်လပ်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတော့ ဗမာပြည်ဟာ လမ်းနှစ်ခွဲရောက်နေတယ်။

ဗမာပြည် လွှတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားလာခဲ့တယ်။ အဆင့်ဆင့် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ရှေ့မှာ နှစ်ဆင့်ဘဲရှိတော့တယ်။ အဲဒီနှစ်ဆင့်ဟာ အခက်ခုံးဘဲ။ ပထမအဆင့်က တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်၊ ဒုတိယအဆင့်က အက်လိပ်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်မယ့်အဆင့်။ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် အဆင့်မှာ ရွှေးကောက်ပွဲ လုပ်ရမယ်။ ရွှေးကောက်ပွဲ လုပ်တဲ့အခါမှာ တိုင်းပြုပြည်က တင်တလူဟာ လူရှုံးဖြစ်နေရင် ခင်ဗျားတို့သာ နှစ်နာမယ်။

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲ-ည

ရွှေးကောက်ပွဲ သတိပေးချက်

(၁၉၄၇-ခုနှစ် မတ်လအတွင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်
အသံလွှင့်မြွားနှမ် အသံလွှင့်ချက်)

ရန်သူနဲ့ပါတ် ၁-များ

ယနေ့ ကျွန်ုတ်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဖြော်လ ၉-ရက်
နေ့ ကျင်းပမယ့် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲအကြောင်းနဲ့ အခြား
သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းတွေပါဘဲ။

လာမယ့် ရွှေးကောက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ကြမယ်ဆို
တဲ့လူတွေ ပေါ်ရင်တော့ အဲဒီလူတွေဟာ တိုင်းပြည်ရန်သူ နံပါတ် ၁ တွေဘဲ။
လွှတ်လပ်ရေးဆုံးဖြတ်ရမယ့် တိုင်းပြည်ရန်သူတွေဘဲ။ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်
တဲ့လူတွေဟာ ရှေ့ရှေ့က် သူတို့ မင်းသားကြီးမလုပ်နိုင်ကြတဲ့အရေးမြင်လို့ ဗမာ
ပြည် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်ကြတဲ့ လူတွေဘဲ။

အပ်ချုပ်ရေးဥပဒေ

အခါ တိုင်းပြည်လွှတ်တော်ကို ဖြော်လမှာရွေးပြီး နွှန်လလောက်မှာ
ကျင်းပရင် သုံးလေးလလောက်အတွင်း လွှတ်လပ်တဲ့ ဗမာပြည်ရဲ့ ဗွဲ.စည်းအုပ်
ချုပ်ပုံ ဥပဒေကို ရေးဆွဲဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်။ အဲဒီအခါ ဘိုလပ်ပါလီမန်လဲ အစည်း
အဝေးရှိတဲ့အချိန် ဖြစ်မယ်။ ကျေပ်တို့က ဗမာပြည်ရဲ့ ဗွဲ.စည်းအုပ်ချုပ်ပုံဥပဒေကို
ရေးဆွဲပြီးတာနဲ့ တပြီးနက် ဘယ်နောဘယ်ရက်မှာ ကျေပ်တို့လက်ကို အာဏာလွှဲ
ပါဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီး ဖြတ်သွေအစိုးရနဲ့ အရေးဆိုမယ်။

စာချုပ် ချုပ်တဲ့အခါ

ကျျပ်တို့ အရေးမဆိုခင်ဘဲ ဖြိတိသူအစိုးရက အိန္ဒိယမှာလို ရက်အကန် အသတ် ပေးချင်လဲ ပေးမှာဘဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ခက်မယ်လို့ ကျျပ်မထင်ဘူး။ သူတို့နဲ့ စာချုပ် ချုပ်ဆိုတဲ့နေရာမှာသာ ခက်ချင်ခက်လိမ့်မယ်။ သူတို့က ကျျပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဥပဒေကိုတော့ ပြင်မှာမဟုတ်ဖူး။ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်က ဆုံးဖြတ်တဲ့ လွှာတ်လပ်ရေးကို ကျျပ်တို့သောမတူဘဲ ထဲချင်ထဲမှာကိုသာ ကျျပ်တို့ တိုက်ဖျက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

အာမခံပြီးဖြစ်တယ်

တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်ကို ရွှေးပြီးတဲ့အခါ အဲဒီလွှာတ်တော်က လွှာတ်လပ်ရေးကို ဆုံးဖြတ်ပြီး လွှာတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ လုပ်စရာရှိလို လုပ်ရတာဆိုရင် ကျျပ်တို့အရေးဟာ ပိုပြီး အားရှိမှာ အမှန်ဘဲ။ ကနေ့အထိ လွှာတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်ဖော် မြင်အောင်လုပ်လာတာ ကျျပ်တို့သာ လုပ်နိုင်တာဘဲ။ ကျျပ်တို့ ဖာဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ကလဲ လာမယ့်ရွှေးကောက်ပွဲမှာ ကျျပ်တို့တင်တဲ့ အမတ်လောင်းအားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ရွှေးမယ်ဆိုရင် တနှစ်အတွင်း လွှာတ်လပ်ရေး ရရွေ့မယ်လို့ အာမခံပြီးဘဲ။

ဖောင်ဟောလိုက်မယ်

ဒါဖြင့် လာမယ့်ရွှေးကောက်ပွဲ ဖျက်ချင်တဲ့လူတွေက ဘာပြုလို့ ဖျက်ချင်တာလဲ။ တဗြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဖူး။ လွှာတ်လပ်တဲ့မမာပြည်မှာ သူတို့တွေ ဟာ တသက်လုံး မြုပ်တော့မယ့်အရေးကို တွေးတွေးမြင်တိုင်း သူတို့ဟာ မစားရတဲ့အမဲကို သဲနဲ့ပက်ချင်လို့ဘဲ။ ကနေ့ ကျွန်ုတ် ဖောင်ဟောထားနှင့်မယ်။ မှန်မမှန် ရှေ့ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်များက သက်သေခံပါလိမ့်မယ်။

နိုင်ငံရေးစားဖားတွေ

တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲမှာ တိုင်းပြည်က လက်ဝါယာ အများ ပါဝင်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် တကယ်လုပ်တဲ့ လူငယ်များပါဝင်တဲ့ ဖေဆာပါလ အမတ်လောင်းတွေကိုသာ ရွှေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ရှေ့ရှောက်ပြီး ရွှေးက ဗုဏ်ပြည်မှာ လူညွှန်ချုံစားနေတဲ့ နိုင်ငံရေးစားဖားကြီးတွေ တသက်လုံး မထိနိုင်တော့ဘူးလို့ ဖေခင်ဟောထားချင်တယ်။

ပျက်ဆီးရင် နှိမ်မယ်

ရွှေးကောက်ပွဲပျက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကိုတော့ ကျူပ်တို့အနိုးရကလ ဒီအတိုင်း နေမှာမဟုတ်ဖူး။ အပြင်းအထန် နှိုပ်ကွပ်ရမှာဘဲ။ ရွှေးကောက်ပွဲမှာ လွှာတ်လပ်စွာ ယုဉ်ပြိုင်ရွှေးကောက်တဲ့နေရာမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျူပ်တို့ အနိုးရက နောင့်ယုက်မှာမဟုတ်ဖူး။ သို့သော် ပျက်လိုပျက်ဆီးလုပ်တဲ့လူမှန်သမျှ ကိုတော့ အာကာကုန် နှိမ်နင်းပစ်မှာဘဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းကြီး သတိပေးထားပါရစေ။

အမတ်လောင်းစားရင်းရှင်းတမ်း

ပြီးတော့ ဖေဆာပါလ အမတ်လောင်းစာရင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။ ဖေဆာပါလ အမတ်လောင်းတွေကို ရွေးတုန်းက ပထမ သူတို့ကို ဟယ်းတညီးမြှုံးမြှုံး၊ ဒီးခုတ်းသာချို့ မန်းသာခိုင်း၊ ဦးပဆွေး၊ ဗိုလ်အောင်တို့ပါတဲ့အဖွဲ့က ရွှေးချယ်တယ်။ ပြီးတော့ သခင်နဲ့ မြန်မာ့အလင်းဦးတင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပါတဲ့ အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်တယ်။ ရှင်းရှင်းဘဲ ကျွန်တော်ပြောပြုမယ်။ လူပေါင်း ၂၀၀၀-ကျော် စာရင်းသွင်းထားတဲ့အနက် လူ ၂၀၀-လောက်သာ ရွှေးရမှာဖြစ်တော့ ၁၈၀၀-ကျော် လူတွေထဲက မကျေနှပ်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှုံးမယ်ဆိုတာ ကျူပ်တို့မြင်ပြီးဘဲ။ ပြီးတော့ အချောင်းသမား စားဖားတွေ၊ သာရာစီးတွေကလ

ဖအဆပလ ထဲမှာ ခလောက်ဆံဘို့ ပြည်သူရတော်နဲ့ လက်ဝံဂိုဏ်းသား အချင်း ချင်း တိုက်ပေးဘို့ လုပ်မှာဘဲ ဆိုတာလ ကျူပ်တို့မြင်ပြီးဘဲ။ သို့သော် ကျူပ်တို့ ဟာ ခေါင်းဆောင်တွေပိုပို မှန်တယ် ကောင်းတယ်ထင်တာကို ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဘဲ။

အရည်အချင်းရှိသူတွေ

ကျူပ်တို့ရွေးတဲ့လူတွေမှာ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတဲ့လူတွေ မြောက် ဆယ်လောက်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲက တာချို့ကိုတော့ဖြင့် ကျူပ်တို့စိတ်ချလို့ ရွေး တာမဟုတ်ဖူး။ စိတ်မချရပေမယ့် သူတို့ဟာ လူနဲ့စုံဘဲ။ သူတို့ကိုသုံးရမယ့် နေရာ တွေလဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုန်တဲ့လူတွေကတော့ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေ၊ စိတ်ချရတဲ့ လူတွေ၊ နယ်က တင်တဲ့လူတွေ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် ရွေးတာဘဲ။

နယ်က တင်တဲ့လူတွေထဲက ကျူပ်တို့ သေသေချာချာ မသိတဲ့လူတွေ ကျတော့ မရွေးဘူး။ သေချာတဲ့လူတွေကိုမှ ရွေးတယ်။ နယ်ကို ပြန်မေးနေဘို့ အချိန်လ မရဘူး။ ဒါလ နယ်တွေက မူလတုန်းက စာရင်းကောင်းကောင်း မပေး ကြဘူး။ ပေးပြန်တော့ ကပ်ပြီး ပေးကြတယ်။ ဒါဟာ နယ်တွေရဲ့အပြစ်လ ပါသလောက် ပါတယ်။

စားဖားကြီးတွေကို ဖြုတ်ခဲ့တယ်

ကျူပ်တို့ရွေးတဲ့စာရင်းမှာ စားဖားကြီးတွေ တော်တော်များများ ဖြုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ မကျေနပ်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် လူငယ်ပိုင်း လက်ဝံသမားတွေကို မြောက်ပေးရုံကလွှဲပြီး သူတို့ ခေါင်းမထောင်ရဲဘူး။ လူငယ်တွေက အကင်းပါးဘို့ လိုတယ်။ ဖအဆပလ ထဲမှာရှိတဲ့လူငယ်တွေကသာ တောင့်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြပါ။ ယခုကျူပ်တို့ရွေးလိုက်တဲ့ အမတ်လောင်းတွေကို တခဲနက်အားပေးပြီး တင်သမျှ အမတ်အားလုံး အရွေးခံရအောင်သာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြပါ။

နယ်ကအမတ်လောင်းများ

အိန္ဒိယပြည်မှာ တင်သမျှအမတ်တွေအားလုံး အရွေးခံရအောင် လုပ်နိုင်သေးရင်း ငါတို့ပြည်မှာကော ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ ငါတို့အမတ်အားလုံး အရွေးခံရရင် အဲဒီအထဲမှာ နဲ့ပါးပါး အချောင်သမားတွေရှိတောင် အရေးမကြီးပါဘူး။ နယ်မှာတွေမယ့် အခက်အခဲ နှစ်ရပ်ရှိတယ်။ နယ်က မသိတဲ့ အမတ်လောင်းနဲ့ နယ်က တယ်မလေးစားတဲ့ အမတ်လောင်းကိစ္စ နှစ်ရပ်ဘဲ။ နယ်က မသိတဲ့ အမတ်လောင်းကိစ္စကိုတော့ နယ်က သိတဲ့ အမတ်လောင်းချည်း ဖြစ်ပို့ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သို့သော် ဖခားပေလ အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များက သိအောင်လုပ်ပေးရမယ်။

ဘုရားလက်ထက်က ဥပမာ

နယ်က တယ်မလေးစားတဲ့ လူအချို့ကိုတော့ ဘုရားလက်ထက်က ဥပမာအတိုင်း အားပေးကြရလိမ့်မယ်။ ဘုရားလက်ထက် မဟာခုတ်ဆွမ်းကျွေးတဲ့ အခါ အလန္တရဟန်းတပါးကို သူဇွှေးကြီးတော်း မဲကောက်မိရက်သားဖြစ်နေတယ်။ သို့ပေမယ့် သံယာကို ကြည်ညိုသောအားဖြင့် အဲဒီရဟန်းကို ကောင်းကောင်းပင့်လာပြီး ကောင်းကောင်းဘဲ ဆွမ်းကျွေးလွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ အလန္တရဟန်းက ငါတော့ဖြင့် အမဲဖမ်းမြှုပြုလို့ ထင်သွားပြီး နောက်တခါ သူဇွှေးကြီးသီလာပြီး တူရွင်းလာရားတယ်။ အဲဒီအခါ သူဇွှေးကြီးက ခြေထောက်နှင့်ကိုင်ပြီး ရောဆိုပြီး တူရွင်းကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချင်းအရာကို သူဇွှေးကြီးမိတ်ဆွေကမြင်တော့ ခင်ဗျားအရင်တခါတုန်းကတော့ ဒီရဟန်းကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပြီး အသွားအပြန် အိမ်ပေါက်ဝအထိ သပိတ်ထမ်းပို့တယ်။ ဒီတခါတော့ ခင်ဗျားလုပ်ပုံဟာ ဆန်ကျင်လှချေကလားလို့ မေးတော့ သူဇွှေးကြီးက ဘယ်လိုပြန်ပြောလဲဆိုရင် ဒီရဟန်းဟာ အလန္တရဟန်းဆိုတာ ငါသိတယ်။ အရင်တခါတုန်းက ငါပင့်လာတာ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ပင့်လာတာမဟုတ်ဖူး။ သံယာရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်းအနေနဲ့ မဟာခုတ်မဲ့ရလာလို့ သံယာကိုကြည်ညိုတဲ့အနေနဲ့ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုက်

တာဘဲ။ ဒီတခါ သူလာတာဟာ သူ့သဘောနဲ့လာတာဘဲ။ သံပါးမှ မဆိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါမကြည်ညီရင် မကြည်ညီဘဲ နေနိုင်တယ်။ ဘုရားဟောအတိုင်း လုပ်တာဘဲလို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီအတိုင်းဘဲ။ ဖော်ပေါ်လောင်းအဖြစ် မဲအရွေးခံရတဲ့ အချောင်သမား တယောက်တလေကို ဖော်ပေါ်လောင်းကို ကို ရိုသေသာအားဖြင့် ဖော်ပေါ်လောင်းက တနှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖြစ်စေလို့သောအားဖြင့်ငြင်း ကူညီဆောင် ရွက်ပေးရမယ်။ ဖော်ပေါ်လောင်းကို အပြင်ဘက်ရောက်သွားတဲ့ လူကိုတော့ ဘယ်လူကို မဆို နယ်ကလူတွေ ကြိုက်ရာလုပ်ပေတော့။ အဲဒါဘဲ။ အမတ်လောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်။ ဖော်ပေါ်လောင်းကို မဆို ခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှကိုတော့ ကျျှပ်တို့ ထုတ်လဲထုတ်ပစ်ရမယ်။ လူထု ကိုလဲ ဖွင့်ချေရမှာဘဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုတော့ ကြည်ညီပါတယ်။ ဖော်ပေါ်လောင်းကိုတော့ ကြည်ညီပါတယ်။ လူမသိလိုပါ။ လူမကြိုက်လိုပါဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုးကိုတော့ ကျျှပ်တို့ မလိုချင်ဘူး။ ဒါပြောနေကျေစကားတွေဘဲ။ ဖော်ပေါ်လောင်းကို ဖော်ပေါ်လောင်းအဆုံးအဖြတ်လိုက်နာမှ ကြည်ညီရာရောက်တယ်။ အရွေးခံရတဲ့အခါ ဖော်ပေါ်လောင်းက နေပါမယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေဟာ ရိုးနေပါပြီ။ ကျျှပ်တို့ မယုံဘူး။ ရှင်းရှင်းဘဲ။ အာဏာရှင် ဆန်တယ်၊ ဘာတယ် ပြောမနေနဲ့။ အမတ် လောင်း ရွှေးချယ်တဲ့ကိစ္စမှာ စည်းကမ်းရှိအောင် မလုပ်နိုင်ရင် ငါးပွင့်ဆိုင်ဖြစ် သွားမယ်။ သတိထားကြ။

နိုင်အောင်တိုက်ကြမယ်

လူထုက မကြိုက်ဖူး ဘာဘူး ပြောမနေကြနဲ့။ ကျျှပ်တို့ဟာ လူထုခေါင်းဆောင်တွေဘဲ။ လူထုကို နားလည်အောင်ပြောဘို့ဟာ ကျျှပ်တို့ဝဲတဲ့ရားဘဲ။ စစ် မရောက်ခင် မြားကုန်တဲ့စကားမျိုး ပြောတဲ့လူတွေဟာ တော်လှန်ရေးသမားတွေ မဟုတ်ဖူး။ ဘယ်လိုအခက်အခဲရှိရှိ မလျှော့တမ်း ကျျှပ်တို့နိုင်အောင်တိုက်ရမယ်။

မမိက်ကြနဲ့

လူမိက်လုပ်မယ့် ရန်သူတွေကို လူမိက်နည်းနဲ့ဘဲ တုံးပြန်ရလိမ့်မယ်။ လူလိမ္ဗာလုပ်ပြီး လိမ့်မယ့်ရန်သူတွေကို လိမ္ဗာနည်းတွေနဲ့ဘဲ ပြန်တိုက်ရမယ်။ နိုင်ငံရေးဟာ နိုင်ငံရေးဘဲ။ နိုဗာန်ရောက်အောင် လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဖူး။ သို့သော် ငါတို့ကစပြီး မည်ပတ်ပါနဲ့၊ မမိက်ကြပါနဲ့။ မမှုလောက်တဲ့ နေရာမှာ လဲ အရေးမထိုက်နဲ့။ လျှော့လျှော့ကြဘူးလိုတယ်။

လူညွှန်ဖြားတာ မယုံကြနဲ့

နောက်ဆုံးပြောချင်တဲ့ အချက်တွေကတော့ တိုင်းပြည်လူထုနဲ့ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသားအားလုံးကို ပြောချင်တယ်။ တိုင်းပြည်လူထုဟာ ဖော်ပေါ်လ အမတ်လောင်းများအကြောင်းကိုဖြစ်ဖြစ် ဖော်ပေါ်လ အကြောင်းဖြစ် ဖြစ် ဘယ်သူ ဘယ်လိုလာပြီး လူညွှန်ဖြားပြောပြော မယုံကြနဲ့။

မအထည့် မမှားကြနဲ့

ခင်ဗျားတို့အပေါ် သွားရှိရှိ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဒီလောက်လုပ်လာတာ ဒီ ဖော်ပေါ်လ ကလွှဲလို့ ဒီပြင် ဘယ်အဖွဲ့ ရှိလိုလဲ။ ဒီတခါ မအထည့် မမှားကြနဲ့။ ပေးသမျှယူ၊ ကျွေးသမျှစား၊ မော်တော်ကားနဲ့ လာခေါ်ရင် တက်စီး။ ဖော်ပေါ်လ မဲပုံးတွေသာ မထည့်ကြ။ မဲဘယ်လို ထည့်ရမလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မေးထားကြအုံး။ မအထည့် မမှားကြနဲ့။

တိုင်းရင်းသာ လူနည်းစတွေ

ဗမာပြည်ရှိ တိုင်းရင်းသားတွေကိုလဲ လူညွှန်ပြောချင်သေးတယ်။ တိုင်းရင်းသား လူနည်းစတွေအပေါ် ကျပ်တို့ ဖော်ပေါ်လ က လက်တွေအားဖြင့်

သဘောထား ဘယ်လိုကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ဒုံးပြင်လူတွေနဲ့ ပေါင်းချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကံဘဲ။ ကျူပ်တို့ကတော့ တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်၊ သူတို့ရသင့်ရထိက်တဲ့ အခွင့်အရေးမှုန်သမျှ ရအောင် တိုင်းပြုပြည်ပြုစွာတ်တော်မှာ ကူတိုက်ပေးမှာဘဲ။

တရုပ်၊ ကုလားတွေကို သတိပေးခြင်း

ဗမာပြည် တိုင်းရင်းသားတွေဆိုလို့ ဖေဆာပေးလ လုပ်ချင်ကြတဲ့ တရုပ်၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားများကိုလဲ တိတိလင်းလင်း ပြောချင်တာက ဗမာဖြစ်ချင်ရင် ဗမာလိုလိုပါ။ ဗမာလိုလိုပါ။ ဗမာလို ခံစားရမယ်။ ဒီရွေးကောက်ပွဲမှာ ဘယ်သူ နိုင်ဘူးများသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲ သိမှာဘဲ။ ဒီအထဲက ခင်ဗျားတို့ ပေါင်းချင်ရာ ပေါင်းချင်ရင် ခင်ဗျားတို့ထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကံဘဲ။ သို့ပေမယ့် ကျူပ်တို့က ခေယယ် ကည်ဝဏ္ဏတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။

ဒီပွဲမှာ ကျူပ်တို့ဟာ ဘယ်သူကိုမှ ရန်မစ။ ဘယ်သူကိုမှ မဖြောင်း။ ဘယ်သူကိုမှလဲ မမြောက်။ ဘယ်သူကိုမှလဲ မမြောက်ဖူး။ ဘယ်သူကိုမှလဲ မချော့ဘူး။ ဘယ်လိုအခက်အခဲ ဘေးဒဏ်ကိုမှ မဗျာ့ဘူး။ ငွေလဲ များများမရှိလို့ မဖြုန်းနိုင်ဘူး။ ကျူပ်တို့၊ တိုင်းပြည်က ကောက်ခံရတဲ့ ငွေနဲ့ ကျူပ်တို့စရိတ်သုံးရ မှာဘဲ။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ အမတ်လောင်းတွေကတော့ သူတို့ကဘဲ အကုန်အကျ ခံရလိမ့်မယ်။ မတတ်နိုင်မှန်းသိတဲ့ လူတွေကို ဆိုင်ရာနှင်း ဖေဆာပေးလ တွေက ကူညီရမယ်။ အဲဒီအတိုင်း ကျူပ်တို့ ရွေးကောက်ပွဲဝင်မယ်။ ရီးတီးရားတားလုပ်တဲ့ လူတွေမှန်သမျှ အတွင်းမှာရော၊ အပြင်မှာရော ရီးတီးရားတား ပြန်အလုပ်ခံရ မှာဘဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရိုပ်မိအောင် တည်တည်ပြောလိုက်မယ်။

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲ-၄

နှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်း

(၁၉၄၇-ခုနှစ် ဖြောက် ၁၈-ရက်နေ့တွင်

မြိုက်ကြားသည့် နှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်း)

ယခု ဆန်းလာတဲ့နှစ်သစ်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ ဗမာပြည်သစ်ဖန်တီးဘို့ ယုံကြည်ယူဆတယ်။ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတော် ရွှေးကောက်ပွဲ ချောချောမော မောပြီးသွားပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတော် ရွှေးကောက်ပွဲကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် တိုင်းပြည်က ဖော်ပေါ်လ အဖွဲ့ချုပ်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထောက်ခံအား ပေးတာ အထင်အရှေ့ား တွေ့ရတယ်။ တတိုင်း တပြည်လုံး အရွှေးခံရတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတော် အမတ်စာရင်း အတိအကျ မသိရသေးပေမယ့် အမတ်ဦးရေမှာ ဖော်ပေါ်လ အဖွဲ့ချုပ်က အများဆုံးရတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိဘဲ ဖြစ်တယ်။

တိုင်းပြည်လူထုနဲ့ ဖော်ပေါ်လ

အမှန်စင်စစ် ယခုရွှေးကောက်ပွဲမှာ ဖော်ပေါ်လ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းတွေဟာ ကောင်းသင့်သလောက် မကောင်းသေးဘူး။ ချွဲတွေ့လွှာတော် အတော်အတန် ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ရင် အမတ်စာရင်း ၂၁၀-စလုံး ရနိုင်တယ်။ တိုင်းပြည်လူထုက ဖော်ပေါ်လ ကို ထောက်ခံနေတာဟာ အခုလို ဘယ်တုန်းအချိန်အခါကမှ မရှိခဲ့ဘူး။

တနှစ်အတွင်း လိုချင်လို့

ဒီလို တိုင်းပြည်က ဖာဆာပါလ ကို ဂိုင်းဝန်းပြီး ကူညီမဲပေးတာဟာ ပုဂ္ဂိုလ်သဘောအနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ အဖွဲ့သဘော အနေနဲ့ မဲပေးခြင်းကို ထူးထူး ခြားခြား တွေ့ရတယ်။ ဘုံးကြောင့် လဲဆိုရင် အချို့ ဖာဆာပါလ အမတ်လောင်း များတွင် ဖာဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်က မထောက်ခံဘဲ အချေးခံရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရဘူးဆိုတာ တိုင်းပြည်က အသိဘဲ။ ရွှေးကောက်ပွဲကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဗမာ ပြည် နိုင်ငံရေးအဆင့်အတန်းဟာ တိုးတက်မှု ထင်ထင်လင်းလင်း ရှိလာတယ်။ တိုင်းပြည်လူထုက ဖာဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ကို ထောက်ခံတယ်။ ဘယ်လို့သဘောလဲလို့ စီစစ်လိုက်ရင် ဗမာပြည်လွှာတ်လပ်ရေး တနှစ်အတွင်း လိုချင်လို့ဘဲ။

ခြေလှမ်းမှန်မှန်သွားမယ်

ဖာဆာပါလ က သတ်မှတ်ချက်လမ်းစဉ်အတိုင်း လူထုက ထောက်ခံတဲ့ သဘောဘဲ။ တိုင်းပြည်က ဖာဆာပါလ စဉ်းကမ်းကို ယုံကြည့်လိုက်နာတဲ့ သဘောဘဲ။ အဲဒါကို စဉ်းစားလိုက်ရင် ဖာဆာလာပ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာမဖောက်ဖူး။ အရမ်းမလုပ်ဖူး။ အမှန်ချည့်တော့လဲ မဟုတ်ဖူး။ အမှားတော့နဲ့ရှိမယ်။ သို့သော ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လုပ်ကိုင်သွားမယ်။ ဘယ်သူ ခြောက်လို့ လဲ မကြောက်ဖူး။ ဘယ်သူ ဓမ္မာက်လို့မှလည်း မဓမ္မာက်ဖူး။ ဘယ်သူ ချော့လို့မှ လည်း မပျော့ဖူး။ အရင်ပါတီဟောင်း သဘောမျိုးတွေ မလိုက်ဖူး။ ကွန်မြာနာစ်ပါတီ အနီအဖြူ အချောင်သမားတွေလို ကမူးရှုံးထိုးလဲ မလုပ်ဖူး။

ဒါတွေလုပ်ကိုင်သွားမယ်

ဖာဆာပါလ လမ်းစဉ်မှန်ကြောင်း ဖာဆာပါလ ကို တိုင်းပြည်က ထောက်ခံသည့်အတိုင်း ကျေပ်တို့ ဖာဆာပါလ ကလဲ ဗမာပြည်လွှာတ်လပ်ရေး တနှစ်အတွင်း ရအောင်လုပ်မယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဗမာပြည် လက်ငင်းပြန်လည်

ထူထောင်ရေးလုပ်မယ်။ နောင် ထူထောင်ရေးကိုလဲ လုပ်မယ်။ အချိန်အခါကြည့်
ပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်လုပ်ငန်း၊ အစိုးရအဖွဲ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အပြင်ဘက်
လုပ်ငန်းတွေ တော်လုန်ရေးလုပ်ငန်းတွေကို သင့်တော်သလို လုပ်ကိုင်သွားမယ်။

ြတိသွေးအားနည်းလာပြီ

တိုင်းပြည်နှစ်နာမယ့် အကျိုးမဲ့တဲ့လုပ်ငန်းမျိုးကို ဘယ်သူဘာပြောပြော
မလုပ်နိုင်ဘူး။ ယခုရရှိနေတဲ့ တိုင်းပြည်လူထု ညီညွတ်ရေး၊ တိုင်းရင်းသားချင်း
ညီညွတ်ရေးကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားရင် လွတ်လပ်ရေးကို အခက်အခဲ နည်း
နည်းနှင့် ရနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ကန္တဗုံးအခြေအနေက ပြောစရာမလိုဘူး။
ဗမာနိုင်ငံရေး သူငယ်နှပ်စားဘဝက နိုးကြားပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်နှင့် နိုင်ငံခြား
ဆက်သွယ်မှုများ ပြုလုပ်လာခဲ့တယ်။ ယခုအခါမှာ ြတိသွေးရဲ့အင်အားလည်း
နည်းလာပြီ။

နိုင်ငံခြားစစ်တပ်အရေး

ကျေပ်တို့ဗမာပြည်မှာ နိုင်ငံခြားစစ်တပ်တွေကို ၁၉၄၇-ခုနှစ် မကုန်မီ
ဗမာပြည်က ထွက်ခွာသွားဘူး၊ စီစဉ်နေပြီ။ အခြေအနေထောက်၍ လွတ်လပ်ရေး
ကို တန်စွာတွင်း အခက်အခဲမများဘဲ ရနိုင်မယ်လို့ ကျေပ်ယုံကြည်တယ်။ လွတ်
လပ်ရေးတွင် နိုင်ငံရေးသဘောအားဖြင့် ြတိသွေးပြည်ထောင်စု အပြင်ဘက်မှ
လုံးဝလွတ်လပ်စွာနေဘူး၊ မခဲ့ယော်ဘူး။ စီးပွားရေးလုံးဝလွတ်လပ်မှုကို ကြိုးစားမှ
ခံနိုင်မယ်။ အခု ကျေပ်တို့လက်ထဲမှာ ငွေမရှိဘူး။ အဒီတော့ နိုင်ငံခြားအကူအညီ
ကို ယူရတယ်။ ဗမာပြည်မှာ ဘယ်အစိုးရဘဲ တက်တက် နိုင်ငံခြားအကူအညီ
မယူဘဲ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံခြားအကူအညီယူရတဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဟာလဲ မကောင်း
ဘူး။

အာဏာရအောင် ယူမယ်

ကျေပ်တိ၊ အခုဖြေရှင်းရမယ့် လွှတ်လပ်ရေးပြဿနာဟာ လွှတ်လပ်ရေး အာဏာ ကျေပ်တို့လက်ထဲ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်၊ ရွှေ့တဲ့လွှတ်လပ်ရေး တည် တန့်အောင်၊ လွှတ်လပ်ရေးအရာသာ ခံစားရအောင် လုပ်ထားမှ လွှတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ တိုက်စရာရှိရင် တိုက်နိုင်မယ်။ လွှတ်လပ်ရေးရရင် လွှတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နိုင်မယ်။ အဲဒိုကိစ္စတွေ အကြောင်းပြောင်းထောက်ပြီး ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်က လူထုညီညွတ်မှု၊ တိုင်းရှင်းသားအချင်းချင်း ညီညွတ်မှု တွေ ဆက်လက်ကြိုးစားရမယ်။ လွှတ်လပ်ရေးရုံးငွေ့ငွေတွေ ဆက်လက်ကောက်ခံ ရမယ်။ အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်းရှိ နိုင်ငံအားလုံးနှင့် ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ တန်ဖိုးဖြစ်အောင် အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်း နိုင်ငံရေးသွေးစည်းမှု လုပ်ရမယ်။ အီနှီးယ ပြည်၊ တရာပ်ပြည်၊ နိုင်ငံကြီး နှစ်နိုင်ငံနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။ လွှတ်လပ်တဲ့ ဗမာပြည်နဲ့ လွှတ်လပ်ပြီးတဲ့ နိုင်ငံများနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။ ဗမာပြည်၏ ကာကွယ်ရေးအခြေခံဖြစ်တဲ့ ဗမာပြည်စစ်တပ်၊ ပုလိပ်အဖွဲ့၊ ရပ်ရွာ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့များလုံး ပြပြင်ဖွဲ့စည်းရမယ်။ စီးပွားရေးအခြေအနေ ထူးထောင် ရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ရမယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေက ဗမာပြည်ရဲ့လွှတ်လပ် ရေးနဲ့ ကောင်းစားရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။

အားလုံး ဂိုင်းလုပ်ရမယ်

အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ဟာ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်က လုပ်လို့မဖြစ်ဖူး။ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်၊ ပြည်သူ့ရဲ့တော်၊ အစိုးရအမှုထမ်း၊ သတင်းစာတွေ၊ တိုင်း ပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အမတ်တွေ၊ တိုင်းပြည်လူထုတွေ ဂိုင်းဝန်းကျည်ရမယ်။ ခင်များတို့ကို ကျေပ်ကမေးချင်တယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ စားနှုပ်ရိက္ခာပျက်အောင်၊ အချင်းချင်း မသင့်အောင်လုပ်ရုံနဲ့ ဗမာပြည်လွှတ်လပ်ရေးရမယ် ထင်သလား။ အဲဒါတွေ ပြပြင်ပြီး အင်အားကြီးမားအောင်လုပ်မှ လွှတ်လပ်ရေးရမလား။ တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကို ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်တတ်ဘဲ တော်လှန်ရေးစကား

များများပြောပြီး ဗမာအချင်းချင်း ဆန်လုတာ၊ လယ်သီးစား မပေးနဲ့ဆိုတဲ့ကိစ္စ တွေကို ကွန်မြှာဖိုစ် အချောင်သမားတွေ လုပ်နေတာ။ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းထင် ပြီး လုပ်နေတာ။ အဲဒါတွေကို ကန့်ကွက်ရင် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်း ဆန့်ကျင် ဘက်လုပ်တယ်ဆိုတာ မသိလို့ မေးချင်တယ်။

အမတော်ကြေး ပြန်ဆပ်တာ

အခွန်မပေးဘို့၊ လယ်သီးစား မပေးဘို့ တိုက်တွန်းနေတာဟာ နယ်ချုံ၊ သမားကို တိုက်တာလား။ ကျူးပို့တို့ ဖာဆာပါလ ကို တိုက်တာလားလို့ မေးချင် တယ်။ နောက် အမတော်ကြေး ပြန်မပေးနဲ့လို့ ဆိုတယ်။ ဒီအမတော်ကြေးဟာ အစိုးရက ထုတ်ပေးတာမဟုတ်ဖူး။ တိုင်းပြည်အခွန်တော်က ထုတ်ပေးတာ။ အမ တော်ကြေး ပြန်မပေးရင်၊ အမတော်ကြေးနည်းရင် နည်းသလောက် ငွေထုတ် မပေးနိုင်မှာဘဲ။ အမတော်ကြေးဟာ ဘယ်သူ့ငွေလဲ။ တိုင်းပြည်ငွေ။ ဒါကြောင့် ဒီနည်းဟာ နယ်ချုံသမား မထိခိုက်ဖူး။

ငတ်လို့လုတာ မဟုတ်ဖူး

ဆန်လုတဲ့ကိစ္စဟာ ဗမာပြည်မှာ ဒီနှစ် ဆန်တန်ချိန် တသန်းလောက် ဗမာပြည်စားဘုံးထက် ပိုတွက်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရတယ်။ ဒီလို့ ခန့်မှန်းရတာ ဟာ ဗမာပြည်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မူ ငတ်ဖူးမရှိဘူး။ အခု ဆန်လုတာဟာ အချောင် သမား ဆန်ဖွဲ့စား၊ ဆန်ကုန်သည်တွေ ကောင်းစားဘုံးနှင့် ဆန်တွေ အလာဟသာ လစ်ဟင်းဘုံးဖြစ်တယ်။ အဲဒါလို့ ဆန်လုတာဟာ တိုင်းပြည်လူထုနဲ့ အစိုးရမှာ သာ ဆုံးရုံးနစ်နာတာ၊ အခု ဗမာပြည်မှာ ငွေမရှိဘူး။ ငွေမရှိရင် အခြား တိုင်းပြည် အကူအညီလို့တယ်။ အကူအညီရဘုံးက တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေး အတွက် ပစ္စည်းလို့တယ်။ အခြားတိုင်းပြည်က ပစ္စည်းရဘုံးရန် ဗမာပြည်ငွေနဲ့ ဝယ်လို့မရဘူး။ သူ့သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံခြားငွေနဲ့မူ ရတယ်။ အဲဒါငွေရဘုံးရာ

ထွက်ကုန် ဝင်ကုန်ပစ္ည်းချင်း မြှေတအောင်လုပ်ရမယ်။ ဖမာပြည်ထွက်ကုန် တွေမှာ ဆန်ကိုသာ အမြောက်အမြား တင်ပို့နိုင်တယ်။

တိုင်းပြည်လူထုသို့

ဆန်အလူခိုင်းတာ၊ အခွန်မဆောင်ခိုင်းတာဟာ ဖော်ပေါလ ကို တော်လှန်တာလား။ နယ်ချဲ့သမားကို တော်လှန်တာလား။ ဖော်ပေါလ တော်လှန်တယ် ဆိုရင် ဖော်ပေါလ အစိုးရဟာ တိုင်းပြည်လူထုက ထောက်ခံထားပြီးတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ အထင်အရှား တွေ့နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ တိုင်းပြည်နဲ့လူထုကို တော်လှန်တာဘဲ။ နောက် ကျေပြုသတိပေးခဲ့ချင်တယ်။ အတိုက်အခံသမားတွေကို ကျေပြုတို့ ဖော်ပေါလ အစိုးရဟာ အရင်အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာလုပ်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီမျိုးလို့ မဟုတ်ဖူးဆိုတာ ကျေပြု တိတိလင်းလင်း ပြောချင်တယ်။ အခြားနိုင်ငံရေးပါတီတွေ အစိုးရအဖွဲ့ထဲလုပ်တာလို့၊ အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို မှားမှားမှန်မှန်၊ တရားတရား၊ မတရားတရား၊ နိုင်စက်ညွှဲးပန်းတာ အထူးအထွေ ပြောဘို့မလိုဘူး။ ဖော်ပေါလ အစိုးရဟာ ဘယ်သူကိုမှ နိုင်ငံရေးအတိုက်အခံသမားတွေကို နိုင်စက်ညွှဲးပန်းမှု မလုပ်ဖူး။ စည်းကမ်းမဲ့ တရားလွန် တိုင်းပြည် အကျိုးမဲ့ ဘူးပူအောင်လုပ်ရင် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ နိုင်ကွက်ရမယ်။ အတိုက်အခံသမားတွေကို လွှတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်၊ ရေးသားခွင့်၊ ဘူးခွင့် ပေးမယ်။ တရားသဖြင့်ပေးတာကို အသားယူပြီး မတရားတာ ပြုလုပ်မယ်ကြံ့ရင် ချမယ်။ အရေးယူမယ်။

အတိုက်အခံသမားများကို ပြောချင်တယ်

အသရေပျက်စေမှုဖြစ်တဲ့ စကားမျိုးကလွှဲရင် တရားဥပဒေအတွင်းဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်၊ ဆဲချင်တာ ဆဲနိုင်တယ်။ ဝေဖန်ချင်တာ ဝေဖန်နိုင်တယ်။ အသရေပျက်မယ့် စကားမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျေပြုတို့ရထားတဲ့

အာဏာတွေကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲရောက်အောင် ဘာပရီယာယ်နဲ့သုံးသုံး သုံးနိုင်တယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့လူထုကို ထိခိုက်မယ့် ပရီယာယ်သုံးရင် ချရလိမ့်မယ်။ အတိုက်အခံသမားများကို ပြောချင်တယ်။ ညှစ်ပတ်တဲ့ အကြံကလွှဲရင် တရားသဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အာဏာကို လုဘုံးတွေး၍ လုပ်နိုင်တယ်။ ဆူဗုနိုင်တယ်။ မတရားသဖြင့် ဆူဗုလုပ်ကိုင်ခိုင်းရင် သည်းခံနိုင်မယ် မဟုတ်ဖူး။

သတင်းစာတွေကိုလဲ ပြောလိုက်မယ်

သတင်းစာတွေကိုလဲ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီအစိုးရလက်ထက်နဲ့ အခြားအစိုးရလက်ထက် သေသေချာချာ နှင့်ယဉ်ကြည့်စေချင်တယ်။ ကျူပ်တို့ဘယ်လိုအစိုးရလဲဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ ကျူပ်တို့ကို ထောက်ခံချင် ထောက်ခံ၊ အားပေးချင်လဲ အားပေး၊ အတိုက်အခံ ဝေဘန်ချင်တဲ့ သတင်းစာကလဲ ဝေဘန်။ သဘောအတိုင်းဘဲ။ ဆိတ်လစ္စ သတင်းစာလ လုပ်ချင်လုပ်ကြ။ သို့သော် အစိုးရကိုအကြည်ညိုပျက်စေချင်တဲ့ စကားမျိုး။ တိုင်းပြည်ဆူဗုလုပ်ရှားစေမယ့် စကားမျိုး။ မဟုတ်မမှန် လိမ့်လည် လှည့်ဖြားရေးတဲ့ဟာမျိုးတွေကို သည်းခံနိုင်မယ် မဟုတ်ဖူး။

အမှုထမ်းတွေကိုလဲ ပြောချင်တယ်

အစိုးရအမှုထမ်းတွေကိုလဲ ပြောလိုတယ်။ အစိုးရအမှုထမ်းတွေဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူထုအကျိုးကိုကြည့်၍ ကျူပ်တို့အစိုးရအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာပါ။ အစိုးရအမှုထမ်းတွေက အခု ဖာဆာပါလ အစိုးရအဖွဲ့ဟာ ဟိုတုန်းက အစိုးရအဖွဲ့မျိုးလို့ မဟုတ်ဖူးဆိုတာ သတိပြုဘို့လိုတယ်။ ဖာဆာပါလ အစိုးရအဖွဲ့ဟာ တိုင်းပြည်လူထု အစိုးရအဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း တိုင်းပြည်နဲ့လူထုအကျိုးကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို တသွေမတိမ်း တာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင် ဘယ်သူ့မှ ဝကြာက်

စရာ မလိုဘူး။ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့၊ အစိုးရဖွဲ့ထားပေမယ့် ကိုယ့်ဝန်တာ ကိုယ် ကျွုံနှောင်လုပ်ပါ။ ဖေဆာပါလ အစိုးရရုပိပြီး ပြည်သူရဲဘော်ကိုလဲ အရမ်းကြောက် စရာ မလိုဘူး။ ဖေဆာပါလ အစိုးရအဖွဲ့၎င်တွေ ပြည်သူရဲဘော်တွေကလဲ ငါတို့ အဖွဲ့၊ အစိုးရရုပိပြီး အစိုးရအာဏာကို ယူသုံးသုံး၊ အစိုးရကိုယ်စား လုပ်ဖို့လဲ မလိုဘူး။ အခွင့်အရေးလဲ မရှိဘူးဆိုတာကို သတိပြုပါ။ သို့သော် ဖေဆာပါလ အဖွဲ့၎င်နဲ့ ပြည်သူရဲဘော်တွေဟာ ဒီပြင်လူတွေထက်တော့ အခွင့်အရေး ပိုရမှာပါဘဲ။ ပြည်သူရဲဘော်တွေလဲ လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိုံး အရေးကြီးတယ်။

ဖေဆာပါလ အစိုးရအောက်မှာ

အခု ဖေဆာပါလ အစိုးရအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်မှာ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ကို ရို့သေသာအားဖြင့် ငါး၊ ဖေဆာပါလ ငါးကို ရို့သေသာအားဖြင့် ငါး၊ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့၎င်နဲ့ ပြည်သူရဲဘော်များသည် အခွင့်အရေးများကို အရမ်းမဲ့ မပြုဘဲ စောင့်ထိန်းသုံး အရေးကြီးတယ်။ အရမ်းမဲ့လုပ်ရင် ဖေဆာပါလ ရေားပြည်သူရဲဘော်ရေားဖိုးရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာမဆို စည်းကမ်းသေဝပ်မှုကို အခိုကသတိပြုဘုံး၊ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သတိပြုဘုံးလိုတယ်။ ဖေဆာပါလ အစိုးရအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းစဉ်ဖြင့် တိုင်းပြည်လူထုနဲ့တကွ ဗမာပြည်၏ အိမ်နီးနားချင်း တိုင်းပြည်များ၊ အရေးဘက်ရှိ တောင်ပိုင်းနိုင်ငံများ ပူးပေါင်းလျက် ဖမ်းလွှတ်လပ်ရေးစခန်းသုံး ဆောင်ရွက်ကြရန် လူထုကလဲ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွှေးကောက်ပွဲ ပြီးပေမယ့် လွှတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ မပြီးသေးဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပြီး ဆက်လက်၍ ညီညွတ်စွာ တောင့်ထားရန် နောက်ဆုံး ပြောလိုပါတယ်။

* * * * *

နောက်ဆက်တဲ့-၅၅

ဖ.ဆ.ပ.လ ပဏာမပြင်ဆင်မှုညီလာခံတွင်

မိန့်ကြားသောမိန့်ခွန်း

ရဲဘော်တို့

ယခုလို တိုင်းပြည်ရဲ၊ အရေးကြီးတဲ့ပြဿနာတွေ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုဘဝကနေဖြီး သခင်နိုင်ငံဘဝသို့ လက်ငင်း တက်လှမ်းနိုင်အောင် စီစဉ်ရ မယ့် ပြဿနာတွေကို ဆွဲ့နေ့တိုင်ပင်နှီးနောဂျာအောင်ဆိုဖြီး ကျွန်ုတော်တို့ တခါ တွေ့ဆုံစည်းဝေးကြရတယ်ဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းတာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီ ရောက်လာတာ သိတဲ့အတိုင်း တိုင်းပြပြည်ပြဇ္ဈာတ်တော် ရှုံးပြေးပဏာမ ပြင်ဆင်မှုညီလာခံကို လာတက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာကြတာ ဘဲ။ ဒီညီလာခံမျိုးဟာ ဒီဗမာပြည်မှာ ဒီတခါဘဲ လုပ်ဖူးသေးတယ်။ ဒီလို ညီလာ ခံရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေအဖြစ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဘဝန်တွေဟာ အင်မတန် ကြီးမား လူပေတယ်။ ခင်ဗျားတို့လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေဟာလ တော်တော်ဘဲ ကျယ်ဝန်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ဆုံးအလုပ်က ထွက်ပေါ်မယ့် အကျိုးတရားတွေဟာ လဲ ရာဇ်ဝင်တွင်ကျွန်ုရစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အခု ခင်ဗျားတို့ ဒီညီလာခံကို လာတက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို စိုးပန်းတသာ ခရီးဦးကြိုပြတယ်ဆိုတာ လောက်ဘဲ လောကွက်စကားပြောပြီး ပြောသင့်ပြောစရာရှိတဲ့ အချက်တွေကို တန်းပြီး ပြောပြချင်တယ်။

လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးသာ လိုချင်တယ်

ဒီပဏာမည့်လာခံဟာ ဖအဆပအလ ကလုပ်တဲ့ ညီလာခံဘဲ။ တိုင်းပြုပြည် ပြုလွှတ်တော်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အစားထိုးဘို့ မဟုတ်ဘဲ ဖြည့်စွက်ဖို့သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီညီလာခံဟာ ဖအဆပအလ အဖွဲ့ချုပ် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေအရ လုပ်တာမဟုတ်ဖူး။ အမှန် ကျေပ်တို့ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဖအဆပအလ နှစ်စဉ် ညီလာခံသဘင်ကျင်းပပြီး နည်းလမ်းတကျရွေးတဲ့ တတိုင်းတနိုင်ငံလုံးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ဖအဆပအလ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အမတ်တွေကနေပြီး ဗမာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံဥပဒေစည်းမျဉ်းအခြေခံတွေကို စဉ်းစားဘို့ဘဲ။ သို့ပေမယ့် အချိန်မရတာနဲ့ ဒုတိယ လူစုစုရတဲ့နည်းကို ထွင်ပြီးသုံးရတာဘဲ။

ဗမာပြည်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံဥပဒေ စည်းမျဉ်းအခြေခံတွေကို စဉ်းစားမယ်ဆိုတော့ ရွှေးဦးစွာ တချို့သတင်းစာတွေ၊ လူတွေ ရှုပ်တုပ်တုပ်လုပ်နေတဲ့ အချက်ကြီးကို တခါထဲရှင်းပစ်လိုက်ချက်တယ်။ ဒီအချက်ကြီးဟာ ဘာလဲဆိုရင် ဖအဆပအလ က လုံးဝလွှတ်လပ်ရေး ဆုံးဖြတ်မလား၊ ဒုံးမိန့်ယုန် အပ်ချုပ်ရေး ဆုံးဖြတ်မလားဆိုတဲ့ မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်နေတဲ့ မေးခွန်းဘဲ။ ၁၉၄၆-ခ နောက်တိုင် မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဖအဆပအလ ညီလာခံသဘင်ကြီးက ဘာဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ။ ဒီညီလာခံသဘင်ဟာ ကျေပ်တို့ ဖအဆပအလ အဖို့မှာဆိုရင် ယခုအထိ အာဏာအပိုင် ဆုံး အဖွဲ့ကြီးဘဲ။ ဒီအဖွဲ့ကြီးကနေပြီး ဘယ်လို ဒုံးမိန့်ယုန်အမျိုးအစားမှ မလိုချင်ဘူး။ လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးကိုသာ တောင်းဆုံးတယ်ဆိုပြီး အတိအလင်းဆုံးဖြတ်ထားတာရှိနေတာ ဘာမှထပ်ပြီး နားရှုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျေပ်တို့ဟာ မှန်တာ မမှန်တာ၊ ကောင်းတာ မကောင်းတာတွေ အပထားပြီး အဲဒီညီလာခံကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်လဲမပယ်နိုင်ဘူး။ ပြောင်းလ မပြောင်းနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှထပ်ပေါ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ သို့သော်လ ဗမာပြည် လုံးဝလွှတ်လပ်တော့ အချုပ်အခြား အာဏာပိုင်တဲ့ နိုင်ငံလူမျိုးမောင်းစုံ (Commonwealth of Sovereign Nations) ကို မြန်မာပြည်က မတည်ထောင်ဘူးလား၊ မဝင်ဘူးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကတော့ တခြားဖြစ်တယ်။ အဲဒီမေးခွန်းဟာတော့ ဗမာ

ပြည်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံညပဒေ ရေးဆွဲတဲ့နေရာမှာ စဉ်းစားဘို့ မဟုတ်မျှး။ ဒါ ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်ုတော်နောက်မှ ဆွေးနွေးပါအုံးမယ်။

သမတနိုင်ငံ ထူထောင်မယ်

ကိုင်း လွတ်လပ်တဲ့အမာပြည်ဆိုတော့ ဘယ်လို့အမာပြည်မျိုးလဲ။ သမတနိုင်ငံလား၊ ရှင်ဘုရင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်မယ့် နိုင်ငံလား။ ဒီမေးခွန်း ပေါ်လာတယ်။ ဒီတော့ ဒီမေးခွန်းကို တိုတိုဘဲ ဖြေပါဆိုရင် သမတနိုင်ငံ လိုချင်တယ်လို့ တိုတိုဘဲ ဖြေရုံဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုတော်က ဒီလောက် တိုတိုမဖြေချင်ဘူး။ လိုပ်ပတ်လည်အောင် အစိုးရ (State) ဆိုတဲ့ သဘောတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်တယ်။ ဒါ ‘အစိုးရ’ ဆိုတဲ့ သဘောတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေးက တရာ့၊ အိန္ဒိယ၊ ခေါမ၊ ရောမခေတ်ကစပြီး ကနေ့အထိ သဘောအမျိုးမျိုး ပေါ်ခဲ့တယ်။ အခုခေတ်မှာတော့ ကားလ်မတ် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကစတဲ့ မတ်ဝါဒတွေရဲ့ သဘောတရားဟာ တဖြေးဖြေး ခေတ်စားလာတယ်။

ရှင်ဘုရင်အပ်စိုးတဲ့စနစ် မလိုချင်

အဲဒီဝါဒဟာလ အဆုံးစွန်တရား မဟုတ်သေးဘူး။ ရှာတုန်းဖွေတုန်း တိုးတက်တုန်းဘဲ။ အဲဒီလို သဘောအမျိုးမျိုး ဆိုပေမယ့် နိုင်ငံရေးဟာ စီးပွားရေး အုတ်ဖြစ်ပေါ်မှာ တည်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ လူရုရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် လူဟာ စားရမယ်၊ ဝတ်ရမယ်၊ နေရမယ်။ အဲဒီ အစား၊ အဝတ်၊ အနေအထိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူရဲ့လိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေကို ရှာကြတဲ့အခါကျတော့ လူပစ္စည်းလုပ်ငန်းစနစ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းစနစ်တွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှုစနစ်ဟာ လဲ ပေါ်လာတယ်။ လူတန်းစား ဗြားနားလာကြတယ်။ အဲဒီလို ဗြားနားလာကြရာ က အကျိုးခြင်း ကွဲပြားပြီး ပဋိပက္ခဖြစ်လာကြတယ်။ ဒီပဋိပက္ခဖြစ်တာတွေကို

ကြီးတဲ့အမှုငယ်အောင်၊ ငယ်တဲ့အမှု ပလပ်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုပြီး အစိုးရဆိုတာကို လူတွေက တင်ဖြောက်တယ်။ တင်ဖြောက်တုန်းကတော့ လူတွေကဘဲ။ ဒါပေ မယ့် နောက်ကျတော့ လူအထက်ရောက်သထက်ရောက်ပြီး လူတွေအထဲက ပေါ်ခဲ့တဲ့အစိုးရဟာ မိုးကျဉ်းကိုယ်ဘဝ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီဘဝကစားပြီး အစိုးရ ဆိုတာ လူတွေက အာဏာအပ်လို့ ဖြစ်တာပါလားဆိုတဲ့ သဘာဝဟာ လုံးလုံး ပျောက်သွားတာဘဲ။ အဲဒီရှင်ဘုရင်စနစ်လို့ သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်ခံတဲ့အစိုးရ မျိုးကျတော့လဲ ဘာပြောစရာ ရှိတော့မလဲ။ တခါထဲ အစိုးရဆိုတာ ဘုန်းကဲ ကြောင့် (Divine Rights King) ဆိုပြီးတောင် တခါတုန်းက အယူဖြစ်တဲ့ အထိ အစိုးရရဲ့ မူလဘဝဟာ ပျောက်ခဲ့တာဘဲ။

အဲဒီမှာ ပြောချင်ကြလိမ့်အုံးမယ်။ ဒါက ရှေးရင်ဘုရင်တွေပါ။ အခု ရှင်ဘုရင်တွေကတော့ အာဏာလဲမရှိတော့ပါဘူး။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံဥပဒေ အတိုင်း အုပ်ချုပ်ရတာပါလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ ကောင်းပြီ။ ရှင်ဘုရင်ဆိုရင် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်ခံရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို့ မှုးတွေ မတ်တွေ ရှိရလိမ့်မယ်။ အက်လန်မှာဆိုရင် ဒီအတိုင်းဘဲ မဟုတ်လား။ မှုးတွေ မတ်တွေ မတ်တွေ လွှတ်တော်ဆိုပြီး အဆာကျယ်နေကြတာ သူတို့တတွေဘဲ။ အာဏာရှိတာ မရှိတာကို အပထားပြီး သူတို့တတွေကို ဒီလိုရှိတာဟာ လူလူချင်း အတူတူဘဲဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ဖုံးလွမ်းနိုင်သမျှ ဖုံးလွမ်းနိုင်အောင်လုပ်ပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ လူတွေက ပေးထားတဲ့ အစိုးရအာဏာကို အချောင်ကော်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားတာ တွေဘဲ။ အာဏာဆိုတာလဲ မရှိဘူးမဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်သာ သိပ်မရှိတယ်။ သွယ်စိုက်တဲ့နည်း၊ စီးပွားရေးနည်း၊ ဟိတ်လုံးဟန်လုံးနည်းတွေနဲ့ အများကြီးဘဲ။ သူတို့အာဏာရှိနေကြတာဘဲ။ ပြီးတော့ ဒီရှင်ဘုရင်စနစ်ဆိုတာမျိုးဟာ အချောင်တိုင်းပြည်ပိုက်ဆံကုန်တဲ့ရာထူးတွေ တော်တော်ဘဲရှိတယ်။ ဒီတော့ လူတွေက တင်ဖြောက်တဲ့ ‘အစိုးရ’ ဆိုတာဟာ လူတွေရဲ့ အစိုးရ၊ ပြည်သူတွေရဲ့ အစိုးရ၊ ပြည်သူတွေနှင့် အလှမ်းမဝေးဘဲ အမြဲလက်တွဲနေတဲ့အစိုးရ ဖြစ်မှုသာလျှင် သဘောတရားအတိုင်း ကိုက်ညီမယ်လို့ ကျွန်းတော်ထင်တယ်။ အဲဒီသဘော

တရားနဲ့ ဖြောင့် ဖြောင့် ကြီးဆန့်ကျင်တဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်ခံသွားတဲ့ ရှင်ဘုရင်စန်စကို မလိုချင်ဘူး။

ဒီမိုကရေစီဝါအစစ်ကိုသာ ဖန်တီးမယ်

အဲဒီတော့ သမတစနစ်ကို လိုချင်တယ်။ သမတစနစ်သာ တိုင်းသူပြည် သားတွေသာလျှင် အရင်းခံမှုလဘူတ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝကို ပြန်ဖော်တယ်။ လူလူချင်း အတူတူဘဲဆိုတဲ့ သဘာဝကို ပြန်ဖော်တယ်။ ဒါပေမယ့် တရာ့သတိပြုရမယ်။ ‘အစိုးရ’ ဆိုတဲ့အာဏာဟာ အင်မတန်အဖိုးတန် အသုံးဝင်တယ်။ အဲဒီ အာဏာကိုလဲ ပစ္စည်းအင်အားကောင်းတဲ့လူတွေ အချင်းချင်း လုကြတယ်။ ရရင် လဲ လက်မလွတ်ချင်ဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဆိုတာကတော့ အဲဒီထဲမှာ တုတ်လုပ်အရိုက်ခံရမယ့်အခါကျမှ ပါရတာဘဲ။ ဒီလိုအာဏာလုကြတဲ့အခါ ‘ဒီမိုကရေစီ’ ဆိုပြီး၊ ‘ပြည်သူ့ဆန္ဒ ပြည်သူ့အာဏာ’ လို့ ကြွေးကြော်ဟတ်အော်ပြီး ညာတဲ့စနစ်တွေလဲ ရှိတယ်။ လူတွေက၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ‘အစိုးရ’ အာဏာ အပ်လိုက်တုန်းက ကျေပ်တို့အတွက် ကောင်းအောင်လုပ်ပေးပါ ဆိုပြီး အာဏာ အပ်လိုက်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျေပ်တို့ကို စင်ဗျားတို့ အပ်စိုးတဲ့လူတွေအတွက် နှိပ်ကွက်အပ်ချုပ်ပါ ဆိုတဲ့အချက်သာ ဖြစ်နေတာဘဲ။ လူတွေက တင်မြောက်ပြီး လူတွေရဲ့အကျိုးကိုလုပ်တဲ့ လူတွေရဲ့အစိုးရသာလျှင် ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်နိုင်မယ်။ အခြားဟာတွေ ဒီမိုကရေစီအစစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အတူတွေသာဖြစ်တယ်။

ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာလ

အဲဒီလိုစနစ်မျိုးနဲ့ သမတအဖိုးရမျိုးမှသာ ကျေပ်တို့တိုင်းသူပြည်သား တွေကို အကျိုးထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာဘဲ။ ဒီမိုကရေစီတိုင်း ဒီမိုကရေစီတာ မဟုတ်ဖူး။ ဒီမိုကရေစီ အောင်စားလာတဲ့အခါမို့ ရောယောင်ပြီး သံဖမ်းပြာကြတာတွေလဲ အများကြီးဘဲ။ ဒါဖြင့် ဒီမိုကရေစီ ဆိုတာဘာဘာလဲ။ လူ

လူချင်း၊ လူတန်းစား အချင်းချင်း၊ လူမျိုး အချင်းချင်း အစရှိသည်အားဖြင့် အခွင့် အရေးတန်းတဲ့ ကျပ်ပြည့် တင်းပြည့် မရှိသမျှကာလပတ်လုံး ဒီမိုကရေစီ ကျပ်ပြည့် တင်းပြည့် မဟုတ်သေးဘူး။

ဒီမိုကရေစီတုတွေ

အခု ဒီမိုကရေစီ ခေါ်နေတဲ့ တိုင်းပြည့်တွေ အများဟာ တကယ့် ဒီမိုကရေစီ မဟုတ်သေးဘူး။ ငါးမူး၊ သုံးမူးတပဲလောက်ဘဲ ဒီမိုကရေစီတွေ ဖြစ်က သေးတယ်။ အဲဒီ ဒီမိုကရေစီတွေဟာ အရင်းစစ်လိုက်တော့ အရင်းရှင်ခေါ်တဲ့ ပစ္စည်းရှင် အရင်းရှင်တွေ စီးပွားရေးချယ်လှယ်တဲ့စနစ် အခြေခံတဲ့ ဒီမိုကရေစီတွေဖြစ်တယ်။ တနည်းအားဖြင့် အရင်းရှင်တွေရဲ့ အာဏာရှင်စနစ် အပ်ချုပ်ရေးကို ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ ဘမ်းပြုးထားတဲ့ အပ်ချုပ်ရေးဘဲ။

ဒီမိုကရေစီ အစစ်ကတော့

မမာပြည် လွှတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါ တိုင်းသုပြည်သားတွေသာလျှင် အဝိကလိုလားပြီး တိုင်ပြည်တည်ထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီစနစ်အရမှာဘဲ ဖြစ်နိုင်မယ်။ ဒီမိုကရေစီ အရင်းခဲဘဲ။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ ကွန်မြှေနစ်ဝါဒဆိုတာ တွေဟာ စင်စစ်တော့ ဒီကနေ ဖြာထွက်သွားတာဘဲ။ ဘယ်ဟာမှ ဒီမိုကရေစီ မစစ်သေးဘူး။ နိုင်ငံရေးတွင်မက စီးပွားရေးပါ ပါမှ ဒီမိုကရေစီ စစ်နိုင်မယ်လို့ ဒီမိုကရေစီ သဘောတရားတွေကို လိုက်ရှုပြီး လုပ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘယ်လိုအင်းမျိုးနဲ့ ညီညွတ်ရမလဲ။ အဲဒီလို ကျပ်ပြည့် တင်းပြည့် ဒီမိုကရေစီမျိုးကို ကျပ်တို့ ဘယ်လိုတည်ဆောက်ရမလဲ။ ချက်ချင်းဖြစ်မလား။ ဘယ်လောက် ကြာမလဲ။ ဘယ်နည်း အကောင်းဆုံးလဲ ဆိုတာတွေကို အခု ကျပ်တို့ တိုင်းပြည်တည်ထောင်ရမယ့်အခါ အထူးစဉ်းစားရ မယ့် အချက်တွေဘဲ။

နိုင်ငံရေးဟာ စီးပွားရေးအခြေခံပေါ်မှာ တည်တယ်။ နိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်း အပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွေကလည်း စီးပွားရေးသဘောတရားတွေနဲ့ ကင်းလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီသမားသက်သက် မျက်စီနဲ့ကြည့်ပြောရင် တော့ ဒါမမှန်ဘူးလို့ ပြောရမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံအသီးသီး ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေတွေကို အတွင်းကျကျလေ့လာရင် စီးပွားရေးသဘောတရားတွေ မူတည်ပြီး လုပ်ကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီသမားတွေအဖို့ဆိုရင် အရင်းရှင်စနစ်သာလျှင် စီးပွားရေးစနစ်မှန်ဖြစ်တယ်။ ဒီစနစ်သာလျှင် တည်တန်းရမယ်။ အဲဒီစနစ်ဟာ အမြဲတမ်းတည်တန်းသလိုလိုယူဆပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အမှန်မတော့ ဘယ်နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးစနစ်မှ အမြဲတည်တန်းတာ မရှိဘူး။ သူအချိန် သူအခြေအနေအလိုက် ဖြစ်လာကြတာဘဲ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်အဖို့မှာ အရင်းရှင်စနစ်ထက်တောင်အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်ဘဝက လုမ်းတက်ရမယ်ဆိုတော့ အလယ်အလတ်အဆင့်မှာရှိတဲ့ ဒီအရင်းရှင်စနစ်ကို ကျော်မသွားနိုင်သေးပေမယ့် အဲဒီစနစ်တင်သာ မလုပ်နိုင်ဘဲ ဒီစနစ်ကို အမြန်ဆုံးကျော်သွားနိုင်မယ့် စီးပွားရေးသဘောတရားတွေကို အခြေခံထားပြီး တိုင်းပြည်တည်မှသာလျှင် တကယ့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကို ရောက်အောင်သွားနိုင်လိမ့်မယ်။

တကယ့် ဒီမိုကရေစီဆိုတာ နိုင်ငံရေးသဘောတရားအရ ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် ပြည်သူတွေက တင်မြှောက်တဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့အစိုးရဖြစ်ရှုနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီအစိုးရဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ လက်ငင်းစီးပွားရေးအဆင့်အတန်းကို အခွင့်အရေး တန်းတူရနိုင်တဲ့အခြေအထိ မြှင့်တင်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှ တကယ့် ဒီမိုကရေစီအထိ တက်လုမ်းနိုင်မယ်။ ဒါဖြင့် အဲဒီလို ဒီမိုကရေစီအဆင့်အတန်းရောက်အောင် ဘယ်လိုအခြေခံတွေ ချုပ်မလဲ။

ဒီမိုကရေစီ အခြေခံများ

၁။ အရေးကြီးတဲ့ စက်မှုလက်မှုပစ္စည်းလုပ်ငန်းတွေကို အစိုးရ သိမ်းနိုင်ရမယ်။ သို့မဟုတ် သိမ်းနိုင်အောင် အခြေခံပျိုးထားရမယ်။

၂။ အလုပ်သမားတွေရဲ့ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ ကျွန်းမာရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ အိနာစာအရေး၊ အစရိုသဖြင့် အခွင့်အရေးတွေ ရှိရမယ်။

၃။ လယ်လုပ်တဲ့လူတွေရဲ့လက်ထဲ လယ်ရောက်အောင် စီစဉ်နိုင်ရမယ်။ လယ်အမြောက်အမြားကို တသီးပုဂ္ဂလ ပိုင်ဆိုင်တဲ့စနစ်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရမယ်။

၄။ လူမျိုးအသီးသီးဟာလ သူတို့ရထိက်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရအောင် စီစဉ်ထားရမယ်။

၅။ တိုင်းသူပြည်သားတွေသာလျှင် အာဏာပိုင် အစစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်အောင် စီစဉ်တတ်ရမယ်။

၆။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ လိုင်မရွေး တိုင်းပြည်ကြီးသားတိုင်း ရသင့်ရထိက်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ပါရမယ်။

၇။ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးဟာ ပြည်သူ့အစိုးရတာဝန် ဖြစ်တယ်။ အခုကျွန်းဘဝမှာလို ရှုံးကလဲ ရဲအဖွဲ့အစရိတဲ့ အခု ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ဆိုတဲ့ အဖွဲ့မျိုးတွေကို တသီးတခြား တည်ထောင်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး မရှိစေရဘူး။

၈။ တိုင်းပြည် ဥပဒေတရားရုံးစနစ်ဟာလ ပြည်သူတွေရဲ့အကျိုး ရှေ့ရှုမယ့် ပြည်သူ့တရားရုံးစနစ်မျိုး ဖြစ်ရမယ်။

အဲဒီလို အချက်တွေပါမှသာလျှင် တကယ့်ဒီမိုကရေစီ အခြေခံတွေ ချရာရောက်မယ်။ ဒါမှသာလျှင် သူ့အချိန်အခါရောက်တဲ့အခါ ဒီမိုကရေစီ ဆိုတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကို မားမားမတ်မတ် တည်ဆောက်နိုင်မယ်။

ဒီအချက်တွေကို ထပ်ပြီး ကျွန်တော်ရှင်းပြပါအုံမယ်။ ပထမအချက် သဘောကတော့ ကုန်ပစ္စည်းလုပ်နည်း (Means of Production) များတွင် အချက်အချာဖြစ်တဲ့ သစ်တော့၊ သတ္တု အစရှိတဲ့ မြေပေါ်ပစ္စည်း၊ မြေတွင်းပစ္စည်း များ၊ ရေတွင်းရေပေါ်သက်ဆိုင်ရာများ၊ သဘာဝအား၊ လျှပ်စစ်အား၊ မီးရထား၊ လေကြောင်းသွားလာရေး၊ စာတို့တိုက်၊ သကြီး၊ စကားပြောကြားနှင့်၊ အသံလွင့် ရုံတို့ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ကိုယ်စား အစိုးရပိုင် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ တခြားပစ္စည်းလုပ်ငန်းတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ ပြည်သူ့သမဝါယမအသင်းများက ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြီးစားရလိမ့်မယ်။ အစိုးရ သိမ်းသမျှ ပစ္စည်းလုပ်ငန်းများကို အစိုးရကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်ရင်လုပ်၊ မလုပ်နိုင်ရင် အခြားလူတွေကို ငါးရမ်းတဲ့ သဘောသာ ဖြစ်ရ လိမ့်မယ်။

နိုင်ငံခြား ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စဆိုရင် အစိုးရအုပ်ချုပ်နိုင်အောင် စီစဉ်ရမယ်။ ဒီဟာတွေကို ဘာပြုလို့ အခြေခံချရသလဲဆိုရင် ပြည်သူတွေ အများ အကျိုးရှိနိုင်ဘို့ဘဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် အရင်းရှင်တွေက ချယ်လှယ်ချင်တိုင်း ချယ် လှယ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်ပြီး တိုင်းသူပြည်သားတွေအပေါ် အရင်းရှင်တွေက လက်ဝါကြီးအုပ် သွေးစုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားမယ်။ အဲဒီလို အရင်းရှင်တွေက ကြီးစိုးရုံတွင်မက တသီးပုဂ္ဂလအရင်းရှင်ပိုင် ကုမ္ပဏီကြီးတွေ (Monopoly) တုံးတည်းပိုင်သဘောမျိုး ဖြစ်သွားပြီး ဈေးနာအရပ်ရပ်နဲ့ နိုင်ငံ စီးပွားရေးအရပ်ရပ်ကို သူတို့စီမံရာ ခံရမယ်ဆိုတဲ့စနစ်မျိုး ရှိလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ တနေ့မနေ့က အလွန်အော်နှလုံးနာပြီး ချုံမှန်းစရာ ဖြစ်တဲ့ ဖက်ဆစ်စနစ်ကြီး ပြန်ပေါ်လာဘို့ စီးပွားရေးအခြေခံကြီးကို ခွင့်ပြရာ ကျတယ်။

အရင်းရှင်စနစ် ဖြုတ်ဝင်မယ်

ဒါကြောင့် အဲဒီလို (Monopoly) လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင် ကုမ္ပဏီကြီးများဖြစ်တဲ့ (Cartels, Syndicates, Trusts) အစရှိတဲ့ တသီးပုဂ္ဂလ

ပစ္စည်းလုပ်ငန်းကြီးတွေကိုတော့ ကျူပ်တို့ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံဌာပဒေမှာ အတိအလင်း ပိတ်ပင်ထားရလိမ့်မယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ပြောနေတဲ့ အချက်အလက် တွေဟာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအရလားလို့ မေးချင်မေးကြလိမ့်မယ်။ မဟုတ်သေးဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့မမာပြည်မှာ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ကျွန်တော်တို့ဘယ်လောက်ဘဲ ထူထောင်ချင်ပေမယ့် အခုမမာပြည်မှာဖြစ်နေတဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေအရ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ကျူပ်တို့ပြည်မှာ အရင်းရှင်စနစ်ဆိုတာတောင် ကောင်းကောင်းမရှိသေးဘူး။ အရင်းရှင်စနစ်ထက် နောက်တဆင့်ကျေတဲ့ စီးပွားရေးစနစ်မှာ ကျူပ်တို့ ရောက်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျူပ်တို့ဟာ အရင်းရှင်စနစ်ကို မလွှဲမရောင်သာလို့ ခွင့်ပြထားတော့ ကိုယ်ပိုင် တသီးပုဂ္ဂလပစ္စည်း ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေ ရှိအုံမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်းရှင်စနစ်ကို မတတ်သာလို့ ခွင့်ပြရပေမယ့် တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်ချုပ်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေဆိုရင် အများအကျိုးကို မထိခိုက်စေဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေကို လိုတဲ့အခါ အစိုးရက တိုင်းပြည်ကိုယ်စား သိမ်းနိုင်မယ့် အခြေခံမျိုးတွေ ဖွင့်ထားရလိမ့်မယ်။

အလုပ်သမားအခွင့်အရေး ကာကွယ်မယ်

အရင်းရှင်စနစ်ကို ခွင့်ပြထားတော့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ကောင်းကောင်းသတ်မှတ်ဖြီး သူတို့သွေးစုံချင်တိုင်း မခံရအောင် စီမံဖန်တီးပြီး အခြေခံတရားတွေ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံဌာပဒေမှာ ထည့်ထားရလိမ့်မယ်။

လယ်လုပ်သူသာ လယ်ပိုင်ရမယ်

လယ်ယာမြေပိုင်ဆိုင်မှုကိစ္စမှာဆိုလဲ လယ်ယာမြေလုပ်တဲ့ လူတွေလယ်ယာမြေရအောင် အခြေခံတွေ ချရလိမ့်မယ်။ လယ်မြေက အမြောက်အမြားပိုင်တဲ့ လယ်ရှင်ဖြီးစနစ်ကိုတော့ ဥပဒေအရ ကန့်သတ်ချုပ်ချုပ် ဖျက်ပယ်ပစ်ရ

လိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဘယ်လို ကိုယ်ပိုင်လယ်ယာမြေမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နှစ်ကေတက် မပိုစေရ အစရိုသည်အားဖြင့် ဥပဒေအရ ကန်းသတ်ရုပိမ့်မယ်။ ဒီလိမ့်မှ မလုပ်ရင် လယ်ပိုင်ရှင်စနစ်ကြီးဟာ ရှိနေတာကို မဖျက်နိုင်ရှုတင် မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ လယ်ယာမြေများကို အမှန်အားဖြင့်ဆိုရင် နောက်ဆုံး တိုင်းပြည်ပိုင် (အစိုးရနှင့် သမဝါယမအဖွဲ့ပိုင်) လုပ်နိုင်ရင် ကောင်းမှာဘဲ။ သို့သော်လဲ အဲဒီဟာ မလုပ်မီ လယ်ယာမြေလုပ်သူတိုင်း မြေလက်ရှိရောင် လုပ်နိုင်ရမယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ အစိုးရက အလယ်အလတ်တန်းနှင့် အောက်တန်းကျုတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေကို တတ်နိုင်သမျှကူညီရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို စီးပွားရေး အခြေခံတရားတွေကို ဖွဲ့စည်းဆုံးချုပ်ပုံးပြုပေးမှာ ထည့်သို့ လိုလိမ့်မယ်။

အခုန်ပြောခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးအခြေခံသဘောတရားတွေဟာ အရင်းရှင်စနစ်နဲ့ မကင်းသေးပေမယ့် အမှန်ကတော့ အရင်းရှင်စနစ်လဲ မကဘူး။ ဆိုရှုလှစ်စနစ်လဲ မကျသေးဘူး။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ စီးပွားရေး အခြေခံသဘောတရားတွေကို ခေါင်ချုပ်သရုပ်ဆောင်တဲ့အတိုင်း ဒီလို စီးပွားရေးအခြေခံတဲ့ အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစိနိုင်ငံရေးဟာ အရင်းရှင်သက်သက် ဒီမိုကရေစိလို အရင်းရှင်တွေရဲ့ အာဏာရှင်စနစ်ကို ကာဆီးမထားဘဲ နယ်ချဲ့စနစ် (Feudalism) ကို တွန်းလှန်ဖြေဖျက်ပြီး ပြည်သူတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို ဆောင်ချက်မယ့် ပြည်သူလူတန်းစားပေါင်းစုံ အာဏာရှင်စနစ်ပုံသဏ္ဌာန် ဆောင်ထားတဲ့ ဒီမိုကရေစိသစ်နိုင်ငံရေးဖြစ်ရမယ်။ အခုန်အချို့နိုင်ငံတွေမှာ ကျူပ်တို့ ကြားသိတွေ့မြင်ရတဲ့ ဒီမိုကရေစိဆိုတာတွေဟာ အမှန်ကတော့ (Oligarchy) ခေါ်တဲ့ အရင်းရှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရင်းရှင်လို လူတန်းစားတွေဖြစ်ဖြစ် လူတစ္ဆောက်သာ ကြိုးကိုင်ထားတဲ့ အာဏာရှင် လုပ်နေတဲ့စနစ်တွေဖြစ်တယ်။

လူအများဆုံးအကျိုးရှိမှု ရှေ့ရှုတယ်

ကျပ်တို့လိုချင်တာကတော့ (Greatest happiness of the Greatest number) လူအများဆုံး အကောင်းဆုံး ချမ်းသာသူခရအောင် အဲဒီလို လူအများဆုံးက ကြီးကိုင်တဲ့ အာဏာရှင်လုပ်တဲ့ ဒီမိုကရေစီမျှးကိုသာ လိုချင်တာဘဲ။ အကုန်လုံးအကျိုးရှိတဲ့ ဒီမိုကရေစီဆိုတာတော့ ခုလို အရင်းရှင်း၊ အလုပ်သမား၊ လယ်ရှင်အစရှိတဲ့ လူတန်းစားကွဲပြားမှုတွေရှိနေသနှု ကာလပတ် လုံး မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ လယ်ရှင် အကျိုးရှိတိုင်း လယ်သမား အကျိုးမရှိနိုင်ဘူး။ အလုပ်ရှင် အကျိုးရှိတိုင်း အလုပ်သမား အကျိုးမရှိနိုင်ဘူး။ သူတို့အချင်းချင်း အကျိုးတွေဟာ တခါတခါ စွဲစပ်လို့ မရနိုင်ဘဲ တော်းအကျိုးရှိရင် တော်းထိမယ် ဆိုတဲ့ အခြေမျိုး ဖြစ်လာတဲ့အခါ အစိုးရဟာ တဖက်ဖက်က ပင်းမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီ တော့ ဒီမိုကရေစီသစ်ဆိုတာ အစိုးရက လူများစုဖြစ်တဲ့ လူဆင်းရဲတွေဘက်က ထုံးစံတော့ ပင်မယ်ဆိုတဲ့သဘောဘဲ။

လူများစုအာဏာပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး

ဒီမိုကရေစီသစ်အရလုပ်မယ့် ၆၇.၈၈၇၈၁၂၄၂၅၀၆၉၃၂။ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်ရမလဲဆိုရင် တိုင်းသူပြည်သားလူများစုတွေ အာဏာပိုင်အဖြစ် အုပ်ချုပ်နိုင် အောင် သူတို့ရွေးကောက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ အောက်ကနေပြီး ထိပ်အထိ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေး တိုင်းပြည်အစိုးရအာဏာကို ကိုင်ထားရမယ်။ သူတို့ရွေး ကောက်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို မကြိုက်လို့ရှိရင် ပြန်ခေါ်နိုင်ရမယ်။

ဒီတော့ အခု ဗမာပြည်မှာရှိနေတဲ့ အရာရှိပြုရှိကရက် အုပ်ချုပ်ရေးမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူး။ တိုင်းပြည်သွားမဖောက်တဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသားတွေဟာ ပြည်သူလွှာတ်လပ်ခွင့်တွေကို အများအကျိုးအတွက်လုပ်မယ့် နေရာတွေမှာ ရရှိ လိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ လူအများစုလိုဆိုတာဟာ ပစ္စည်းအခြေအနေ ရာထူးအခြေ အနေကို အကြောင်းပြုပြီးသာ လူများစု၊ လူနည်းစုဖြစ်ကြတဲ့ လူတွေကိုသာ ဆိုလိုတယ်။ လူမျိုးရေးအရ ကွဲပြားနေတဲ့လူများစု လူနည်းစု ကိစ္စတွေမှာတော့

လူများစုလုမျိုးစုက လူနည်းစုလူမျိုးတွေအပေါ် လွှမ်းမိုးမှုမရှိစေမှ ဒီမိုကရေစီမှန်မယ်။ လူမျိုးအရ ဘာသာအရ လိုင်အရ အခွင့်အရေးခွဲခြားမှု၊ နိမ်ချမှုတွေကို ဥပဒေအရ ပယ်ဖျက်ပြီး ဒီလိနိမ်နင်းတာတွေမျိုးတွေရင် ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးတာမျိုးတောင် စိမ့်ရမယ်။ ဒါမှ ဒီမိုကရေစီ ဝိသမယ်။ လူမျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်မံပြီး ကျွန်တော်ဆွေးနွေးပါအုံမယ်။

ဗြိုရိုကရက်အပ်ချုပ်ရေး ဖျက်ရမယ်

အထက်မှာပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ အခု ဗမာပြည်မှာရှိနေတဲ့ အရာရှိ ဗြိုရိုကရက်အပ်ချုပ်ရေးမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာဟာ ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုပါသေးတယ်။ လွှတ်လပ်မယ့် ဗမာပြည်ကြီးမှာ အခု အစိုးရ အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းတွေ၊ လောကဓာတ်ဆရာ၊ ပညာသည်၊ စက်ဆရာ၊ စေးဆရာ အစရှိတဲ့ လူတွေကို မလိုတော့ဘူးလားဆိုရင် သူတို့ကို လိုလိမ့်မယ်။ သူတို့အထဲက (Technicians) ခေါ်တဲ့ အထူးသင်ကြားမှ တတ်တဲ့လူတွေ ဆိုလိုရှိရင် အစိုးရက ကောင်းကောင်း မြောက်စားရရှိဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ပြည်သူ့အစိုးရ ပြည်သူ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ရမယ်။ ပြည်သူတွေကို ဂရမစိုက်ဘဲ အထက်လူကြိုက် ပြီးရောလပ်တဲ့လူစားတွေ မဖြစ်ရဘူး။ တိုင်းပြည်နဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့သစ္ာကို စောင့်ထိန်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုလူတွေ အမှန်မတော့တဲ့လျှို့၊ လခတွေ ဘာတွေမှာ နည်းချင်နည်းလာပေမယ့် လွှတ်လပ်မယ့် ဗမာပြည်မှာ ပိုပြီးအခွင့်အရေးတွေ ပေးလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ယခုအခါ အက်လိပ်တွေသာ လုပ်နေရတဲ့ နေရာမျိုးတွေ ကျွန်နိုင်ငံဖြစ်နေလို့ သခင်နိုင်ငံလုပ်ရတဲ့ နေရာမျိုးတွေမှာ သူတို့ ဝင်ခွင့် လုပ်ခွင့် ရှိလာကြမှာဘဲ။ သို့သော်လဲ ရေးက အရာရှိစနစ်အတိုင်း ပြည်သူတွေနှင့် တွေးစီတော့ နေလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။

တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေး အစိုးရတာဝန်

ပြီးတော့ ဂျပန်ပြည်မှာလို စစ်တပ်က နိုင်ငံခုပ်ချုပ်ရေးမှာ ချယ်လှယ်
တာမျိုး၊ ဂျာမဏီမှာ ဟစ်တလာတို့ တက်လာတာမျိုးကို စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး
အရ နှစ်နှင့်တဲ့နေရာမှာ လွှတ်လပ်တဲ့ဗုံမှာပြည်တွင် တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးဟာ
အစိုးရရဲ့တာဝန်၊ တတိုင်းပြည်လုံးရဲ့ တာဝန်ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း ကာကွယ်ရေး
လုပ်ငန်းမှန်သမျှ အစိုးရသာလျှင် လုပ်နိုင်ရမယ်။ ‘တသီးတခြား ကိုယ်ပိုင်အဖွဲ့
တွေက လုပ်ဖို့လဲ မလိုဘူး။ အခွင့်လဲ ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး။’ အခုလို ကျွန်းဘဝမှာ
တော့ တိုင်းပြည်ကာကွယ်တဲ့တာဝန်က သခင်လူမျိုးအစိုးရ တာဝန်လိုဖြစ်ပြီး
သူတို့ကလဲ ကောင်းကောင်းမလုပ်တော့ ကျွန်းတော်တို့အာသာ ကျွန်းတော်တို့
တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဖြစ်သမျှ ပြည်သူ့ရဲ့ဘော်တပ်ဖွဲ့။ အစရှိတဲ့ အဖွဲ့မျိုးတွေဖွဲ့
ပြီး လုပ်နေရတယ်။

စစ်သဘော နိုင်ငံရေးပါတီများ မရှိရ

ဒီလိုအဖွဲ့တွေဟာ လွှတ်လပ်တဲ့ဗုံမှာနိုင်ငံမှာ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ သို့
မဟုတ်ရင် လွှတ်လပ်တဲ့ဗုံမှာပြည်မှာ ဒီလိုအဖွဲ့မျိုးဟာ စစ်သဘော နိုင်ငံရေး
ပါတီမျိုး ဖြစ်တတ်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဖက်ဆစ်ဝါဒတွေ မွေးမြှုလာတတ်တယ်။
ဒါကိုလည်း ကောင်းကောင်း သတိပြုရမယ်။ အထူးသဖြင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒ ဗမာ
ပြည်မှာ မပေါ်နိုင်အောင် စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးအရ အဖက်ဖက်ကနေပြီး တားရ
လိမ့်မယ်။ ဖက်ဆစ်စနစ် ဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုလို ဗုံမှာပြည်မှာ ယောင်းဝါးတွေ
အများပြီး ဖြစ်နေကြတယ်။ ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကြမ်းသင့်လို့ ကြမ်း
တာကို ဖက်ဆစ်စနစ်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်နှင့်စိတ် မသင့်တာ လုပ်သမျှ
ကို ဖက်ဆစ်စနစ်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေပင်ငွေရင်း (Finance Capital)
ကြီးတွေက လက်ကိုင်တုတ်လုပ်ထားတဲ့ တပည့်တွေနဲ့ တိုင်းသူ့ပြည်သား လူ
အများကို အကြမ်းပတမ်းဖိနိုပ်ပြီး အင်မတန်ကျဉ်းမြောင်းမှားယွင်းတဲ့ လူမျိုးရေး
တရား လက်ကိုင်ထားတဲ့ဝါဒဟာ ဖက်ဆစ်ဝါဒဘဲ။ အဲဒီတော့ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံ

ရေး၊ လူမျိုးရေးတရားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျပ်တို့ဟာ ဖက်ဆစ်အားပေးတရားတွေ မပေါ်အောင် တိုင်းပြည့်စွဲစည်းအပ်ချပ်ပုံဥပဒေ လုပ်ကတည်းက စီမံထားရလိမ့်မယ်။

လူမျိုးကြီးဆိုတာဘာလ

ဒီနေရာမှာ လူမျိုးရေးကိစ္စကို ကျန်တော်ဆွေးနွေးလိုတယ်။ အက်လိပ်လိုမှာ (Nation or Nationality, Race, Tribe) အစရိသည်အားဖြင့် လူမျိုးရေးတွေကို အသီးသီး ခေါ်ထားတာရှိတယ်။ (Nation or Nationality) ဆိုတာမျိုးကတော့ ဗမာလို တိတိကျကျ ဘယ်လိုပြန်ရမယ်ဆိုတာ ဗမာ အဘိဓာန် ကျကျနှစ်ထွက်မှာ ဖြစ်နိုင်မှာဘဲ။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဥပမာ ြိတိသွေးလူမျိုးဆိုရင် အက်လိပ်၊ စကော့၊ ဝေလ၊ အိုင်းရစ်လူမျိုးတွေ ပေါင်းထားတာကို ခေါ်တာဘဲ။ အမေရိကန်လူမျိုးဆိုရင်လဲ ဥရောပကလူမျိုးစုံ အမေရိကန်မှာ လာနေပြီး အမေရိကန်လူမျိုးလိုနေတဲ့ လူအားလုံးကို ခေါ်တာဘဲ။ ဒီတော့ (Nation) သို့မဟုတ် (Nationality) ခေါ်တဲ့ လူမျိုးကြီးကို ဆိုကြပါစို့။ အဲဒီလူမျိုးကြီးဆိုတာ ဘယ်လို အချင်းအရာ တွေနှင့်ပြည့်စုံမှ လူမျိုးကြီးလို့ ခေါ်မလဲ။ အဲဒီလူမျိုးရေးပြသေနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခု ကမ္မာကျော် ဆိုဖိယက်ယူနှစ်ယန်ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်တဲ့ စတာလင်က ဘယ်လိုသရှိဖော်ထားသလဲဆိုရင် A nation is a historically evolved Stable Community of Language, territory, economic life, and psychological maker, manifested in a community of culture:

လူမျိုးကြီးဆိုတာ

လူမျိုးကြီးဆိုတာ ရာဇ်ဝေးအရ ဖြစ်ပွားလာပြီး တည်တည်တန်းတန်း နေလာတဲ့ သူ့ဘာသာစကားနဲ့ သူ့နယ်မြောနဲ့ သူ့စီးပွားရေးနဲ့ သူ့ယဉ်ကျေးမှုပညာ

ထုံးစံစလေ့တွေနဲ့ ညီညွတ်စည်းရုံးထားတဲ့ လူပေါင်းစုဘဲလို့ စတာလင်က သရုပ်ဖော်ပြခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ လူပေါင်းစုဆိုတာဟာ (A nation is not a racial or tribal community of people) လို့ အတိအလင်း ဖော်ပြထားတယ်။ အမို့ပွာယ်ကတော့ လူမျိုးကြီးဆိုတာ အသွေးအသား အဆင်းတူတဲ့ (Race) တို့ (Trible) တို့ခေါ်တဲ့ လူမျိုးစုမျိုး မဟုတ်ဖူး။ အဲဒီ (Race) တို့ (Trible) တို့ ခေါ်တဲ့ လူမျိုးစုများကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ရှင်းလင်းပြန်တယ်။

အဲဒီမှာလဲ စကားတူရှိရုံးနဲ့လဲ လူမျိုးကြီး မဖြစ်နိုင်သေးဘူးတဲ့။ စကားတူမျိုးထဲ ပြောကြတဲ့ အက်လိပ်နဲ့ အမေရိကန်ဟာ လူမျိုးကြီးနှစ်မျိုး ဖြစ်နေတာ အထင်အရှားဘဲ မဟုတ်လားတဲ့။ လူမျိုးခြားတိုင်း စကားမခြားဘူး။ စကားတူတိုင်း လူတဗျားထဲ မဟုတ်ဖူး။ အကြောင်းအားလော်စွာ ဆုံးစည်းခွင့်မရှိလို့ရှိရင်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို့ ဆုံးစည်းတဲ့နေရာမှာ တမြေထဲနေ၊ တရေထဲသောက်တဲ့ လူတွေမှ လူတဗျားထဲဖြစ်လာနိုင်သတဲ့။ နောက် စီးပွားရေးမှာလဲ တဦးနဲ့တဦးကျောထောက်နောက်ခံ သဘောမျိုးမှိုခိုပြီး ပေါင်းစည်းထားမှာ ဖြစ်သတဲ့။ ပြီးတော့ လူမျိုးတမျိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ် (National Character) လို့ဆိုတဲ့ လူယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံစလေ့ဆိုတာကို မထားလို့ မဖြစ်ဖူးတဲ့။ အခု ဒီအချက်တွေ ထဲက တရာနှစ်ခုရှိရုံးနဲ့ လူမျိုးကြီးတမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီအချက်ထဲက တခုလောက် မရရုံးဘဲ လူမျိုးကြီးဆိုတဲ့ ဂဏ်အကိုကို မထိက်ဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်သတဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီအချင်းအရာတွေအားလုံး ပြည့်စုံမှ လူမျိုးကြီးတမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့။ ဒီနေရာမှာ (Common Language) ဆိုတဲ့ စကားတူလို့ ဆိုတာမှာလဲ ဥပမာဏီတိသွေ့လူမျိုးကြီးများ အက်လိပ်စကား အားလုံးပြောကြတယ်။ နားလည်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုင်းရစ်တို့ ဘာတို့မှာ သူတို့စကား သပ်သပ်ရှိတယ်။ အဲဒီကိုလဲ သတိပြုလို့လိုတယ်။

နိုင်ငံတော်

နောက်ပြီး (State)၊ (ဒီနေရာမှာတော့ လက်နက်နိုင်ငံတော်လို့ဘဲ ဆိုကြပါစို့။) အဲဒီလက်နက်နိုင်ငံတော်ဆိုတဲ့ (Poi, Community) နိုင်ငံရေး လူပေါင်းစုံနဲ့ လူမျိုးကြီးပေါင်းစုံ (National Community) ကို နားမရှုပ် စေလိုဘူးလို့ စတာလင်က ရှင်းထားတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် တူတာတွေထဲမှာ စကားတူမ လူမျိုးကြီးတမျိုး ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မယ်။ သို့သော်လည်း လက်နက် နိုင်ငံတော်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးလူပေါင်းစုံတဲ့မှာတော့ စကားမတူပေမယ့် တနိုင်ငံထဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြထားတယ်။

လူမျိုးရေးလူနည်းစုံ

ကောင်းပြီး ဒီအချက်တွေကို အခြေပြုပြီးစဉ်းစားရင် ကျွန်တော်တို့ ဗမာ ပြည်မှာ (Nation or Nationality) လူမျိုးကြီးအဖြစ်နဲ့ ဘယ်နှစ်မျိုး ရှိသလဲဆိုရင် စင်စစ်ပြောရရင်တော့ အားလုံး တမျိုးထဲဘဲ ရှိနိုင်မယ်။ (Race, Tribe) ဆိုတဲ့ဟာမျိုးတော့ ရှိသပေါ့။ ဒါမျိုးတွေကော (Nation or Nationality) ထဲမှာ မရှိဘူးလားဆိုတော့ ရှိသတဲ့။ သူတို့ကို (National Minority) လို့ ခေါ်တယ်။ လူမျိုးရေးလူနည်းစုံတွေလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ အဲအခါန ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ လူမျိုးကြီးလို့ စစ်စစ်ခေါ်နိုင်တာ အားလုံး ပေါင်းခေါ်မှာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ဘာပြုလို့ပြောရသလဲဆိုရင် အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့အချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူပေါင်းစုံဆိုလို့ ရှမ်းလူမျိုးကို ပြောမယ်ဆို ရင်တော့ စစ်စစ်မဟုတ်ဘဲ ခပ်လျော့လျော့ သဘောမျိုးဆိုရင် လူမျိုးကြီးလို့ ခေါ် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တဗြားလူမျိုးဆိုရင် မခေါ်နိုင်ဘူး။

ကွဲပြားချက်တွေ

ဥပမာ ဂျင်းဖောလူမျိုး၊ သူတို့မှာ အထက်ပါ လူမျိုးကြီးအကို ပြည့်ပြည့် စုစု မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးမှာ သူ့ချည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဥပမာ ချင်း ချင်းကျတော့ ပိုတောင်ဆိုးသွားသေးတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် သူတို့မှာ စကား တူကို မရှိဘူး။ အချင်းချင်းကျတော့ ဗမာစကားရင်လဲသုံး၊ အက်လိပ်တွေ စီမံခဲ့လို့ ကုလားစကားရင်လဲ သုံးနေရတာဘဲ။ ကရင်နီကိုကြည့်။ လူဦးရေကလဲ မိုးမြှန်ယ် ဆိုတာ ထည့်ပါမှ ရှစ်သောင်းလောက်ဘဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ ရှစ်သောင်းလောက်က အချင်းချင်း ဘာစကားသုံးနေရသလဲဆိုရင် ဗမာစကားကို သုံးရတယ်။ ကရင် လူမျိုး ကြည့်အုံမလား။ အမျိုး ၁၂-မျိုးလောက်ကွဲပြီး စကားဆိုရင်လဲ (Principal Languages) အဓိက စကားနှစ်မျိုးတောင် ရှိနေတယ်။ အချင်းချင်းကျတော့ ဗမာစကားဘဲ သုံးရတာဘဲ။ ရှမ်းဆိုတာလဲ အမှန်ကတော့ ဗမာစကား အများအားဖြင့် နားလည်ကြတာဘဲ။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုရင် ဗမာ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တူတာတွေ အများကြီးဘဲ။ လူမျိုးကြီး အချင်းချင်းဆိုရင်တော့ (Nations are sovereigns and all nations are equal) လို့ လူမျိုးကြီးတွေဟာ အချုပ်အခြာအာဏာရှိတယ်။ အတူတူဘဲ၊ တန်းတူဘဲလို့ စတာလင်က ဆိုထားတယ်။

ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခွင့်

ဒါဖြင့် ဒီအဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုသဘောလဲ။ လူမျိုးကြီးဆိုတာ အချင်း ချင်းပေါင်းသင်းနေရင် (Regional Autonomy) ဆိုတဲ့ နယ်မြေအာရ ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ခွင့်ရှိပြီး ခွဲထွက်ခွင့်ပါ ရထိက်သတဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခွင့် လုံးဝရတိက်သတဲ့။

The right of self determination means that a nation can arrange its life according to its own will. Its has the right to arrange its own life on the basis of autonomy.

It has the right to enter into federal relation with other nations. It has the right to complete secession. လို ဆိုထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆက်ပြောထားတာ ရှိသေးတယ်။

This of course does not mean that Social Democrats will support every demand of a nation. A nation has the right even to return to the order of things; but this does not mean that Social Democrats will subscribe to such a decision if taken by any institution of the said nation.....ပြီးတော့

In fighting for the right of nations to self determination, the aim of the Social Democrats is to put an end to the policy of national oppression, to render it impossible, and there by to remove the grounds of hostility and reduce it to a minimum.

ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခွင့်ကို လူမျိုးကြီးဆိုတာတိုင်း ရထိက်တယ် ဆိုပေ မယ့် နေရာတကာ အမြဲတမ်းမဟုတ်ဖူး။ ကောင်းကျိုးလုပ်ဖို့သာ ဖြစ်တယ်။ ဆိုးကျိုးလုပ်ဖို့ မဟုတ်ဖူးဆိုတာ ပြောထားတယ်။ လူမျိုးအချင်းချင်း ချယ်လှယ်လွမ်းမိုးမှာ၊ နိုပ်စက်မှုမဖြစ်ရအောင် ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို လူမျိုးကြီးတိုင်းကို ပေးတာ ဘဲ ပီးတော့ ‘မတ်ဝါဒ’ နိုကာဆရာတိုးကလ

It would be wrong to say that marxists must support every national movement and that they have to apply the principle of national self-determination as a dogma in every simple case. Also the right of self-determination of this or that national group has to be definitely denied if under the given conditions it would serve reactionary purposes and do a disservice to the general cause of democracy.

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ လီန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလ ဆိုထားတယ်။

The various demands of democracy, including self-determination, are not absolute, but a small part of the

general democratic (now general socialist) world movement. Possible in individual concrete cases, the part may contradict the whole, if so it must be rejected. နောက်ပြီး

The question of the right of a nation freely to secede must not be confused with the question of whether it would be expedient for any given nation to secede at any given moment.

ဒါတွေအားလုံးမြှုလိုက်တော့ ဘာအမိပ္ပါယ်ထွက်သလဲဆိုရင် လူမျိုးကြီး ဆိုတာ အချင်းချင်း ပေါင်းကြရင် ကိုယ်ပိုင်ပြောန်းခွင့်အရ ပေါင်းကြ။ ဒါပေမယ့် နေရာတကာ အချိန်အခါတိုင်းမှာ အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်းကို မထောက်ဘဲ အရမ်းကိုယ်ပိုင်ပြောန်းခွင့် မဟုတ်ရဘူးဆိုတဲ့ အမိပ္ပါယ်ပါဘဲ။ ဒါက (Nation or nationality) ဆိုတဲ့ လူမျိုးကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိသင့်သိတိက်သော သဘောတရားတွေဘဲ။ ပိုးတော့

Of course, not one of the regions constitutes a compact homogeneous nation for each is interspersed with national minorities. Such are the Jews in Poland, the Latvians in Lithuania, the Russians in Caucasus, the Poles in the Ukraine, and so on. It may be feared, therefore, that the minorities will be oppressed by the national majorities. But there will be grounds for this fear only if the old order continues to prevail in the country. Give the country complete democracy and all grounds for this fear will vanish.

What is it that particularly agitates a national minority? A minority is discontented because it does not enjoy the right to use its native language. Permit it to use its native language and the discontent will pass of itself. A minority is discontented because it does not possess its own schools. Give it its own schools and all grounds for discontent will disappear. A minority is discontented because it does

not enjoy liberty of conscience, etc. Give it these liberties and it will cease to be discontented. Thus "national equality in all forms (language, schools etc) is an essential element" in the solution of the national problem. A state law based on complete democracy in the country is required, prohibiting all national privileges without exception and all kinds of disabilities and restrictions on the rights of national minorities.

ဒီဟာကတော့ လူမျိုးရေး လူနည်းစု အခွင့်အရေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိသင့်သိထိက်တဲ့ အချက်တွေဘဲ။ ပိုးတော့ လူမျိုးရေး လူနည်းစုထိတာ လူဦးရောယ်လောက်ရှိမှ လူမျိုးရေး လူနည်းစု ခေါ်မလဲဆိုတာကိုလဲ သိဘို့လိုတယ်။ အရင် စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကရှိခဲ့တဲ့ နိုင်ငံပေါင်းစု အသင်းချုပ်ကြီးက သရုပ်ပြဋ္ဌာန်းထားတာကတော့၊ လူမျိုးရေး လူနည်းစုထိတာ လူမျိုးရေး လူများစုရဲ့၊ ငါးပုံတုပုံလောက်ရှိမှ လူမျိုးရေး လူနည်းစုလို့ ခေါ်နိုင်မယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆို ရှမ်းပြည်မှာ လူမျိုးပေါင်း ၂၀-၃၀ လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလိုသာ လူမျိုးကွဲတိုင်း ရှောက်ခေါ်နေရရင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဖူး။ ဒါ့ကြောင့် လူဦးရေ သတ်မှတ်ရတာဘဲ။ သို့ပေမယ့် ဗမာပြည်အဖို့မှာ လူမျိုးရေး လူများစုရဲ့၊ ငါးပုံတုပုံဆိုတာတော့ များလွန်းအားကြီးတယ် ထင်တယ်။ ဆယ်ပုံတုပုံလောက်ရှိရင်ဘဲ လူမျိုးရေး လူနည်းစုလို့ ခေါ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်ုတ်ယူဆတယ်။ လူမျိုးရေး လူများစုရဲ့၊ ငါးပုံတုပုံရှိမှ လူမျိုးရေး လူနည်းစုဆိုရင်တော့ ဗမာပြည်မှာ လူမျိုးရေး လူနည်းစုကို မရှိနိုင်တော့ဘူး။

ကရင်လူမျိုးရေး လူနည်းစု

ဒါပေမယ့် ဥပမာ ကရင်လူမျိုးဆိုလိုရှိရင် လူမျိုးရေး လူနည်းစုအဖြစ်နဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရသင့်သလောက် မရဘဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငြင်းလို့ ကျွပ်တို့ရမှာ မဟုတ်ဖူး။ ပြီးတော့ သူတို့တတွေဟာလဲ ဗမာတွေရဲ့ ဆယ်ပုံတုပုံလောက်

အဖြင့်ဆုံးရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ကိုတော့ လူမျိုးရေး လူနည်းစု အခွင့် အရေးတွေကို ပေးဘို့ တောင်းတယ်။ မွန်လူမျိုး ကိစ္စ ဆိုရင်တော့ သူတို့မှာ အခု လူမျိုးရေး လူနည်းစု အဖြစ်နဲ့ မွန်စာပေး မွန်ကျောင်းတွေ ကိစ္စလောက်ကလွှဲရင် တဗြားနှစ်နာချက်တွေ မရှိပါဘူး။ မွန်ရယ် ဗမာရယ် ခွဲခြားပြီး ကရင်ကို သဘောထားသလို ထားစေချင်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ ထူထောင်ကြနို့

ဒီတော့ လူမျိုးရေးပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တော်တော် စုစု လင်လင် ပြောပြပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်သစ်ကို တည်ထောင်တော့ ပြည်ထောင်စုသဘော တည်ထောင်မလား။ လူမျိုးကြီး တရာ့ထဲဘဲဆိုတဲ့ တိုင်း ပြည်မျိုး (Unitary State) တည်ထောင်မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဆို လိုတယ်။ ကျွန်တော်အမြင်အရ ဆိုရင်တော့ အထက်လူမျိုးရေးအရ ရသင့်ရတိက် တဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို စည်းကမ်းသတ်မှတ်ပေးပြီးတော့ (Unitary State) လူမျိုးကြီးတရာ့ဆိုတဲ့ နိုင်ငံမျိုးတော့ ထောင်လို့ မဖြစ်ဖူး။ ပြည်ထောင်စု သဘောမျိုးဘဲ ဖြစ်ရမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ပေါင်းခါမှ ဆေးအတွက်လေးတဲ့ ပြည်ထောင်စုမျိုး၊ လိုန်ပြောသလို တစိတ်တဒေသက တရာ့လုံးကို ဆန့်ကျင်တဲ့ (The Part Contradicting the Whole) ပြည်ထောင်စုမျိုး ဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ အထူးသဖြင့် ပြည်ထောင်စုဟာ စီးပွားရေး တိုက်တက်မှုကို စုပေါင်းပြီး စနစ်တကျ စီစဉ်နိုင်မယ့် ပြည်ထောင်စုမျိုး ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ လူမျိုးအားလုံး တိုင်းသူပြည်သားအများဆုံး တိုးတက်မှုကို လုပ်နိုင်မှာဘဲ။ ပေါင်းတယ်ဆိုတာ အချင်းချင်း ကောင်းကျိုးရှိအောင် ပေါင်းကြတာဖြစ်ပြီး ဆိုးကျိုးရှိအောင် ပေါင်းတာမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒီလူမျိုးရေးပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်အကြောင်းပေါ်ရင် ပေါ်သလို ဆွေးနွေးသင့်ရင် ဆွေးနွေးပါအုံမယ်။ အခု ဒီမိန့်ခွန်းမှာတော့ ဒီလောက်နဲ့ဘဲ တော်လောက်ပြီလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

ကိုင်း ကျပ်တို့ လာမယ့် တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်မှာ ဘယ်လို့စဉ်းစဉ်း အပ်ချုပ်ပုံဌာနပဒေများ ရေးဆွဲဆုံးဖြတ်သင့်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခြေခံ တရားတွေကို ကျွန်ုင်တော် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီအပြင် ကျွန်ုင်တော်တို့ ဘာတွေလုပ် ကြေးမလဲဆိုတာတွေ စဉ်းစားကြအုံးဖို့။

ပထမ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော် ကနေပြီး ဘယ်လို့ ဘယ်လို့ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်ဆိုတာတွေ စဉ်းစားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တို့ဆုံးဖြတ်တာ အတည်ပြစ်ပါမလား။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်ဟာ အချုပ်အခြာ အာဏာရှိရဲ့လား ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်ုင်တော် ဖြေပြလိုတယ်။ အိန္ဒိယပြည်မှာ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်ဟာ အချုပ်အခြာ အာဏာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ အဖွဲ့လို့ ယူဆပြီး စီစဉ်ကြတယ်။ ဘယ်လို့စီစဉ်ကြသလဲဆိုရင် တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော် စတဲ့နေ့ကစပြီး တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်နဲ့ ဆိုင်သမျှကိစ္စ မှန်သမျှ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်သာလျှင် အာဏာပိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ အစိုးရနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး စီစဉ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘိုလပ်အစိုးရနဲ့ သဘောတူထားတဲ့ အတိုင်းကတော့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်က ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံဌာနပဒေကို ဆုံးဖြတ်ပါဆိုတဲ့အာက် ပါခဲ့တယ်။ သို့သော် အချုပ်အခြာအာဏာဆိုတာ ဥပဒေ သဘော ပါးစပ်သဘောဖြစ်ရှုနှင့် မပြီးသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်နောက်က၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်နောက် (Popular Mass Sanction) ခေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်လူထူ့၊ အားပေးထောက်ခံမှုရမှု အချုပ်အခြာ အာဏာဆိုတာ သေသေချာချာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မယ်။

ကျွန်ုင်တော်တို့လို့ အခြေအနေမျိုး မပြောနဲ့။ လွှာတ်လပ်နောက်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာတွေတောင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်နောက်က (Sanction) အားမကောင်းလို့ရှိရင် အချုပ်အချယ်ခံရတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုင်တော် တို့ သတိပြုကြရမယ်။ အဲဒါက ဥပဒေသဘော၊ ဥပဒေစကား မဟုတ်ဖူး။ နိုင်ငံ ရေးသဘော၊ နိုင်ငံရေးစကားဘဲ။ ကျွန်ုင်တော်တို့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဟာ တော်လှန်ထွေပြီး အာဏာသီမံုပ်ကိုပြီးတဲ့ နိုင်ငံအခြေအနေမျိုးမှာ ပေါ်ပေါက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တဝက်တပျက် တော်လှန်ရေး အခြေ

အနေ (Semi-revolutionary Situation) မျိုးမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စွဲစပ်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာရတဲ့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်မျိုးဖြစ်တော့ သူ့အခြေအနေ အတိုင်း ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းချင်းရာတွေ တွေ့ရတယ်။ အမှန်ကတော့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်ကို မကျင်းပမဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ ယာယီအမျိုးသားအစိုးရ (Provisional National Government) ဆိုတာမျိုး ပေါ်ပေါက်ပြီး လုပ်နိုင် ရင်တော့ ပိုပြီးကောင်းတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျူပ်တို့ဟာ ဘဝအခြေအနေမှန် အတိုင်း ကောင်းတာကို စိတ်ကူးသန်သလို ပြောမနေဘဲနဲ့ ဖြစ်သလိုကနေပြီး ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်သွားနိုင်မှ ခေါင်းဆောင်တွေ စစ်မယ်။ တော်လှန်ရေးသမား စစ်မယ်။ နေပါအံ့ဌံ့။ တော်လှန်ရေးဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒီမေးခွန်းကို ကျွော်တော် မေး၊ ကျွော်တော် ဖြေချင်သေးတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် ကျူပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ လူငယ်တွေ တော်လှန်ရေးစကား တော်တော်ပြောကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအရေးကို ကျွော်တော် အခုခွေးနွေးရတာဘဲ။

တော်လှန်ရေးဆိုတာ ဘာလဲ

ဘာလ တော်လှန်ရေး။ အကြမ်းပတမ်းလုပ်တာတိုင်း တော်လှန်ရေး လား။ မဟုတ်ဖူး။ အဖျက်လုပ်ငန်းဆိုတာတိုင်း တော်လှန်ရေးလား။ မဟုတ်ဖူး။ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ ရသလား။ မဟုတ်ဖူး။ ဘာရည်ဆွယ်ချက်နဲ့လဲ။ ဘယ်လို လဲ၊ လဲ လဲ လဲ။ အဲဒီလို ‘လဲ’ တွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကျွော်တော်တို့ စဉ်းစားကြတို့။ တရုရောအခါက ဒီမေးခွန်းကို ကျွော်တော် ဒီလိုဖြေခဲ့တယ်။

Revolution is direct participation of masses themselves to shape their own destiny fundamentally by all possible means; historically inevitable and necessary, and inadmissible of all forms of dry schematisation unrelated to given historical conditions, and of blind, negative, spontaneous, destructive character; and therefore creative in the highest degree. Its fundamental objective is the

emancipation of all toilers; its basis mass participation, its guarantee of victory mass consciousness. (in other words, the degree to which the toiling mass is organised and thus conscious of its role and power.)

တော်လှန်ရေးဆိုတာ

တော်လှန်ရေးဆိုတာ လူထုက လူထုရဲက ကြမှာကို အခြေခံကနေပြီး ဖန်တီးရာမှာ ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး လူထုကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ရာဝောင်ကြောင်းအရ မလွှာမရှေ့သာလို့လ လိုတယ်။ ဖြစ်ပျက်ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ရာဝောင်အခြေအနေ အချက်အလက်တွေနဲ့ အခြားတလမ်းဖြစ်တဲ့ အချောက်တိုက် စိတ်ကူးစီမံကိန်းမျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ မျက်စွဲ စုံမှုပြီး အကန်းလို ရမ်းလို မဖြစ်ဘူး။ တဖက်တွင်သာ လုပ်တဲ့အလပ်၊ အလိုအလျောက် လူထုထွေမှု ဖျက်ဆီးရုံအလုပ်ကိုလ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေ ကြောင့် တော်လှန်ရေးဆိုတာ အကြီးအကျယ်ဆုံး ပြပိုင်ဖန်တီးတတ်တဲ့သတ္တိ ရှိပါတယ်။ တော်လှန်ရေးရဲ့ အခြေခံ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကတော့ လုပ်စားကိုင်စား လူထွေး လွတ်လပ်မှုဖြစ်ပါတယ်။ တော်လှန်ရေးရဲ့ အခြေခံအုတ်ဖြစ်ကတော့ လူထုပါဝင်အောင် ဆောင်ရွက်ရေး ဖြစ်ပါတယ်။ တော်လှန်ရေး အောင်မြင်ဘူး၊ အခြေခံကတော့ လူထွေးရဲ့ နီးကြားထွေမှု တန်ည်းအားဖြင့် လူထွေးဟာ ဘယ်အထိ ဖွဲ့ဖွဲ့စည်းစည်းရှိလို့ ဘယ်အထိ မိမိရဲ့တာဝန်နဲ့ တန်ခိုးအာဏာကို သိရှိနားလည် နီးကြားသလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်ုတ် ဖြေခဲ့တယ်။

ဒီနေ့လ ဒီလိုဘဲ ဖြေရမှာဘဲ။ ကျေပ်တို့ အခုလုပ်နေတာ အားလုံးတွေဟာ ဘာကို လုပ်နေတာလဲ။ ကျေပ်တို့တိုင်းပြည်ကြီးကို တော်လှန်ပြောင်းလဲနေ ကြတာဘဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို တော်လှန်ပြောင်းလဲနေတဲ့အခါ ကြမ်းသင့်တဲ့ အခါလ ကြမ်းခဲ့တယ်။ ကြမ်းစရာ လိုသေးရင်လ ကြမ်းရအုံမှာဘဲ။ သို့သော်လ ကြမ်းရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုတ်နားလည်သလောက် တကယ့်တော်လှန်ရေး

သဘောတရား မဟုတ်ဖူး။ အမိဝမ်းက ဖွားမြင်လာသောခလေးဟာ မမွေးခင်ပဋိသန္တတည်ရတယ်။ နေ့ရက်စွဲမှ ဓမ္မားရတယ်။ အဲဒီမတိုင်မိ ဓမ္မားရင်သေရင်လဲ သေမယ်။ လျှော့ရင်လဲ လျှော့မယ်။ ချိန်ရင်လဲ ချိန်မယ်။ အင်မတန်ကောင်းခဲတယ်။ ပြီးတော့ ဓမ္မားတဲ့အခါမှာလဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ ဖွားရတာရှိတယ်။ သက်သက်သာသာနဲ့ ဖွားရတာရှိတယ်။ အမော အဖော့၊ ကျိုးမာရေး၊ လက်သယ်လုပ်တဲ့သူ ကျင်လည်မှု အစရှိတဲ့ အမြေအနေတွေအရ ဖြစ်တာဘဲ။ အခုလဲ အဲဒီအတိုင်း တော်လှန်ရေးကို စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် တချို့လူတွေက ကြမ်းမှ အာဏာသိမ်းရမယ်ဆိုပြီး ပြောကြတယ်။ ကိုင်းရရှားပြည်မှာ တော်လှန်ရေးဖြစ်တုန်းက အာဏာသိမ်းယူတဲ့အခါ ကြမ်းခဲ့ရသလား။ ပြုကြည့်ရင် မကြမ်းခဲ့ရဘူး။ သိမ်းပြီးအာဏာကို နောက်ကျတော့ ပြန်ကာကွယ်တဲ့အခါမှာ ကြမ်းတာတွေ လုပ်ရတယ်။ ဘာပြုလို့ အာဏာသိမ်းတဲ့နေရာမှာ မကြမ်းခဲ့ရသလဲ။

အာဏာထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဘူး လိုတယ်

တော်လှန်ရေး လုပ်တဲ့လူတွေက ကြမ်းချင်လို့လဲ မဟုတ်ဖူး။ မကြမ်းချင်လို့လဲ မဟုတ်ဖူး။ ကြမ်းစရာမလို့လို့ မကြမ်းရတာဘဲ။ တော်လှန်ရေးရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်ဟာ အာဏာလက်ရ သိမ်းပိုက်မှုဘဲ။ အာဏာလက်ရ သိမ်းပိုက်မှုဆိုတာလဲ ကနေ့ အာဏာပြီး နက်ဖြန် ပြန်လွတ်သွားတာမျိုး မဟုတ်ဖူး။ ရပိုးတဲ့အာဏာကို ထိန်းထားနိုင်အောင် စီစဉ်ပြီး သိမ်းပိုက်မှ တကယ့် အာဏာသိမ်းပိုက်ရာ ရောက်မယ်။ အရင်စစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့အမြေအနေနဲ့ အခု စစ်ကြီးပြီးခဲ့တဲ့အမြေအနေ မြားနားမှုကိုလဲ ကျွန်ုတော်တို့ မြင်ရတယ်။

အရင်စစ်ကြီးအပြီးတုန်းက နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ အခုလို့ မယိုင်လဲသေးဘူး။ ဆိုဗီယက်ယူနိုင်ယန်း၊ ဥရောပအရှေ့၊ တရာတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းတို့မှာလို့ တော်လှန်ရေး အောင်မြင်ထားတဲ့နိုင်ငံတွေ မရှိသေးဘူး။ ပြီးတော့ အရှေ့အာရုတော်ပိုင်း အမြေအနေကို သုံးသပ်ရမယ်။ အင်ခိုနေးရှားမှာ လက်နက်နဲ့ တော်လှန်ခဲ့တယ်။ လုံးဝလွတ်လပ်ရေး ရပြီလား။ မရသေးဘူး။ ပြီးတော့ ကျူပ်တို့ တော်လှန်ရေး

လုပ်ရင် ဘယ်အထိ အလွန်ဆုံး လုပ်နိုင်မလဲ။ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ တော်လှန် ရေးဆိုတာထက် ပိုမသွားနိုင်ဘူး။ ဒါ အလွန်ဆုံးဘဲ။ တခုထဲနှင့် လျှကား အဆင့်ဆင့် ကျောက်ချင်လို့ မဖြစ်ဘူး။

There are in the meantime, another kind of people who, though they may not be malicious, often got taken in by the so-called "theory of one stage Revolution" and the entirely subjective thesis which purports to "complete the political and social revolution in one stroke" in utter disregard of the development of the revolution, i.e the necessity of a period of transition between one revolution and another; and then permit themselves the non-sense of the talk referred to, viz, "to complete the political and social revolution in one stroke."

ဘူန်ည်းနှင့်သူ ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ်

အသလို တရာတ်ကွန်မြှုနှစ်ခေါင်းအောင် မော်စီတုန်းက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး စတာလင်က မတ်ဝါဒသမားတွေဟာ အရင်းရှင်းစနစ်ကို တော်လှန်ပြောင်းလွှာပြီး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ ထူထောင်တဲ့နေရာမှာ တလမ်းတနည်း တည်းသာ ရှိတာလို့ မယူဆဘူး။ ရရှားပြည့်ရဲ့နည်းဟာ ရရှားပြည့်ရဲ့ အခြေ အနေအရဖြစ်တယ်။ အက်လန်ပြည်မှာ အက်လန်ပြည်ရဲ့ အခြေအနေအရ အက်လိပ်နည်းအရ ဖြစ်တယ်။ ရရှားနည်းက ပိုကြမ်းတယ်။ အက်လိပ်နည်းက ပိုခရီးရှည် တယ် အစရှိသည်အားဖြင့် ပြောခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး စတာလင်ကဘဲ (Revolution does not come of itself. It must be prepared for and won.) တော်လှန်မှုဆိုတာ အလိုအလျောက် မဖြစ်ဖူး။ ပြင်ဆင်ပြီးလုပ်မှ အောင်မြင်နိုင်မယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

လွတ်လပ်ရေးစခန်းကို ဘယ်လိုလှမ်းမလ

အဲသလို အချက်တွေစဉ်းစားပြီး ကျူပ်တို့ လွတ်လပ်ရေးစခန်းကို ဘယ်လိုလှမ်းရလဲ။ ကျွန်တော်အမြင်အရပြောရရင် ဗမာပြည်ရဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်း တော်လှန်ရေးရဲ့ တစိတ်တဒေသအဖြစ် ပူးပေါင်းသွားနိုင်မှ လုံးဝအောင်မြင်မယ်။ အဲဒီမတိုင်မိ ကျူပ်တို့ အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်းမှာရှုတဲ့ တိုင်းပြည်တွေ တသီးတြားစီ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေ ရှိနေအုံမှာဘဲ။ အဲဒီအခြေအနေမျိုးမှာ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ရသလောက်တော့ ရမှာဘဲ။ လုံးဝပြည့်စုံမယ်လို့ တထစ်ချု မဆိုနိုင်ဘူး အရှေ့အာရာတောင်ပိုင်းပြည်ထောင်စုသာလွှင် အဲဒီအားပိုင်းမှာရှုတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ အစွမ်းကုန် လွတ်လပ်ရေးကို ရပူးနိုင်မယ်။ ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ်။ တိုးချဲ့နိုင်မယ်။ ဒီအားပိုင်းမှာ ကမ္မာ့ရဲ့ နယ်ချဲ့နိုင်ငံတွေ အများဆုံးစုပြီး စိုးမိုးနေကြတယ်။ အဲဒီနယ်ချဲ့နိုင်ငံတွေဟာ တသီးတြားစီအားဖြင့် အင်အားနည်းပေမယ့် စုပေါင်းလိုက်ရင် အားမသေးသေးဘူး။ သူတို့ဟာလ တိုးကိုတိုး အကူအညီပြုသလောက် ပြနေကြတယ်။ ကျူပ်တို့နိုင်ငံအချင်းချင်းကလ မိတ်တောင်မှ ကောင်းကောင်းမဆက်နိုင်ကြသေးဘူး။ ကျူပ်တို့ရဲ့ အသီးသီး အင်အားတွေဟာလ လုံးဝ ခိုင်မာတောင့်တင်းနေတယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး။

ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ကြစိုး

အဲဒီလို စကောစက်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေမျိုးမယ် ကျူပ်တို့ စကောစက်ဘူးနေအုံမှာဘဲ။ ကျူပ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံအသီးသီးဟာ အီနှီယပြည်မှာသာ ဟိုနှီနှင့် မှစလင်များ ညီညွတ်နိုင်ရင် အီနှီယလွတ်လပ်ရေးဟာ ကျ်ပြည့်တင်းပြည့်ဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်သမျှတဲ့က အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကျူပ်တို့ တိုင်းပြပြည့်ပြလွတ်တော်က ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးဖွံ့ဖည်းအပ်ချုပ်ပုံဥပဒေကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အခါ တိုင်းပြည်လူထု အံကြထောက်ခံမှုကို နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ စီးပွားရေး ပြင်ဆင်မှုတွေက တဖက်။ အီနှီယ၊ တရာ်ပြည်၊ အရှေ့

အာရုတောင်ပိုင်း အခြားနိုင်ငံတွေနှင့် ဆက်သွယ်မှုအရပ်ရပ်လုပ်ပြီး ပြင်ဆင်မှု တွေက တဖက်။ ကျေပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ကာကွယ်ရေးအင်အားစုတွေကို စိန်းသမျှ ပြင်ဆင်မှုတွေက တဖက်။ အစိုးရလုပ်ငန်းနဲ့ ပြည်သူ့လုပ်ငန်းတွေကို တွဲဖက်ပြီး ပြင်ဆင်မှုတွေက တဖက်။ အဲဒီလို အဖက်ဖက်ပြင်ဆင်မှုတွေလုပ်ပြီးတော့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်ကြီးကို စကားသဘော အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အဖွဲ့ကနေပြီး လက်တွေသဘော အချုပ်အခြာနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှာတ်တော်ဖြစ်အောင် ကျေပ်တို့တိုင်းပြည် ကျေပ်တို့အခြေအနေအရ ကျေပ်တို့နည်းတွေနဲ့ ဖန်တီးရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဖန်တီးတဲ့နေရာမှာ ကျေပ်တို့ ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။

သွေးပုံတွေ ဖောက်ပစ်ကြ

- ၁။ ဖေဆာပါလ နဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ လူထုအစည်းအရုံး (ပြည်သူ့ ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ပါ) တွေက မိမိတို့ အတွင်းအင်အားစုတွေ သန်ရှင်းနိုင်သမျှ သန်းရှင်းနိုင်အောင် ကိုယ့်တပ် လုံနိုင်သမျှ လုံအောင်၊ သွေးပုံတွေ ဖောက်ပစ်တဲ့ စနစ်ကို တနိုင်ငံလုံးချီပြီး လုပ်ရလိမ့်မယ်။
- ၂။ နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေကို စနစ်တကျဖွင့်ပြီး နိုင်ငံရေး လုပ်နေတဲ့ လူငယ်တွေကို နိုင်ငံရေး ထပ်ပြီး အပြင်းအထန် သင်ပေးကြရ လိမ့်မယ်။
- ၃။ သမဝါယမလုပ်ငန်းကို အစိုးရအကူအညီ ရသမျှယူပြီး အကောင်အထည်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။
- ၄။ ဖေဆာပါလ လွှတ်လပ်ရေးရုပိုင်းငွေကို ဆက်ပြီး ကောက်ခံကြရ လိမ့်မယ်။
- ၅။ အစိုးရနဲ့ ပြည်သူ ပူးပေါင်းပြီး တိုင်းပြည် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးကို ဖေဆာပါလ က အင်တိက်အားတိုက် ညွှန်ကြားပေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်သွားရမယ်။

လွတ်လပ်ရေးသည် လမ်းဆုံးမဟုတ်

ဒေဆာပါလ တိုင်းပြပြည်ပြုလွတ်တော် အမတ်တွေဟာ ဒေဆာပါလ အစိုးရကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အကြံပေး ဉာဏ်ပေး ကူညီ ဆောင်ရွက် ခဲ့ထွေပေးရုတ်မကဘဲ မိမိတို့ဆိုင်ရာ မဲဆန္ဒနယ်တွေနဲ့ အဆက် မပြတ်ဘဲ လွတ်လပ်တဲ့ ဗမာပြည်အတွက် တိုင်းပြည်လူထုကို အမြင်မှန်အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားသို့လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် တိုင်းပြည်လူထုဟာ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ တာဝန်များကိုလဲ ထမ်းသို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဟောပြော ပြင်ဆင်ထားသို့ လိုတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဖူး။ လွတ်လပ်ရေး ရရံနင့် ကျေပ်တို့ပြသေနာတွေ ဖြေရှင်းသွားကြမှာ မဟုတ်ဖူး။ အဲဒီအခါ ကျမှ တကယ့်ပြသေနာတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လွတ်လပ်ရေးဟာ လမ်းဆုံး မဟုတ်ဘဲ လူတွေရဲ့ ကောင်းစားရေးကို ရောက်စေမယ့် လမ်းကြောင်းသာ ဖြစ်တယ်။

မြို့ခြော့သန်ကြပါ

တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရာမှာ အခု ရရှုံးပြည်သစ် တည်ခါစ ကလို၊ အခု ဘီလပ်မှာ ဖြစ်နေသလို လူတွေဟာ အင်မတန် မြို့ခြော့သည်းခံပြီး စွဲနားနဲ့ စိစစ်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နိုင်မှ လောင်စာကျပြီး ပြောပုံအတိဖြစ်နေတဲ့ ဗမာပြည်ကြီးကို စည်ပင်သာယာဝပြောအောင် မနဲ့ ကျေပ်တို့လုပ်ရလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ကျေပ်တို့ဟာ လူထုခေါင်းဆောင်တွေဆိုလိုရှိရင် လူထုနားလည်အောင် ရှုံးဆောင်ဟောပြောညွှန်ပြုပြီး သတ္တိရှိရှိ လုပ်ပြရလိမ့်မယ်။

လွတ်လပ်ရေးအတွက် ချသင့်က ချရမယ်

အဲဒီတော့ကာ အက်လိပ်တွေနဲ့ စာရင်းရှင်းကြတဲ့နေရာမှာလဲ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရင် ဘယ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းရမလဲ။ ဘယ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းလို့ ကောင်း

မလဲ။ ကျပ်တို့ဟာ နိုင်ငံခြားအကူအညီ ကင်းလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတွေ ထောက်ပြီး အမြောအမြင်ကြီးကြီးနဲ့ လုပ်တတ်ရလိမ့်မယ်။ အကြမ်းပတမ်း ဖြစ်ရင်လဲ ဒီလောက်ဘဲ။ ဒီအတိုင်းသွားလဲ ဒီလောက်ဘဲဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုတ်တို့အဖို့မှာ ဘယ်သူဘာပြောပြော အကြမ်းမကိုင်ဘဲနဲ့ လွတ်လပ်ရေးအာဏာသိမ်းနိုင်အောင် လုပ်မှာဘဲ။ သို့ပေမယ့် ဒီလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ချရမှာဘဲ။ အဲဒီလို့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေမှာ ဖော်ပောလ မှာရှိတဲ့ လက်ဝဲသမားတွေရဲ့ညီညာတ်မှုဟာ အခြေခံပင်မ အချက်ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ တုမော်- သင်တရားနာပရိသတ်အပေါင်းတို့သည်၊ ဂဏာထု- မမေ့မလျှော့မပေါ့ သတိနှင့် မှတ်သားသွားကြကုန်လေ့ဟူ၍ တိုက်တွန်းလိုက်ရပေသတည်း။

* * * * *

နောက်ဆက်တဲ့-၃

လွှတ်လပ်သည့် အချုပ်အခြာအကာပိုင်

မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက်

ရေးဆွဲရမည့် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်

ပတ်သက်သည့် လမ်းညွှန်ပြုဌာန်းချက်

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ ဦးအောင်ဆန်းနာမည်နှင့် တင်သွင်းထားတဲ့အဆိုကို
ဦးအောင်ဆန်းက တင်သွင်းပါလိမ့်မယ်။

ဦးအောင်ဆန်း(ရန်ကုန်ဖြူမ၊ လမ်းမတော်)။ ။ တောင်တန်းဒေသများ
နှင့် ကရင်နီနယ်များအပါအဝင်ဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားတို့၏
၏ ကိုယ်စားလှယ်များသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ အာသီသဆွဲနှင့် လျှော်ညီ
စွာ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို စီစဉ်ရေးဆွဲရန်အလိုင်း စုညီစု
ဝေးကြလျက် အောက်ပါပြုဌာန်းချက်များကို ချမှတ်ကြပောင်း။

(၁) နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသည် ‘မြန်မာပြည်
ထောင်စု နိုင်ငံတော်’ ဟု ခေါ်တွင်စေသော လွှတ်လပ်သည့် အချုပ်အခြာ
အကာပိုင် သမတနိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ဖြစ်စေရမည်။

ထိုပြင်-

(၂) ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ
ဥပဒေက သတ်မှတ်ဖော်ပြသည့် တသီးပုဂ္ဂလပြည်နယ်များပါဝင်စေလျက်၊ သို့
သတ်မှတ်ဖော်ပြသည့် တသီးပုဂ္ဂလပြည်နယ်များသည် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေ
ခံ ဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ဖော်ပြထားသည့်နှင့်အမျှ ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေးအကား
ရရှိစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၃) အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် လွတ်လပ်သော သမတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်တက္က အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ပြည်နယ်များနှင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းအားလုံးတို့၏ အခွင့်အာဏာ ဟူသမျှတို့သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ထံမှ သက်ဆင်းစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၄) ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်၏ တိုင်းသူပြည်သားမှန်သမျှသည် လူမှူးရေးဦးစီးပါရီမှုပိုင်း၊ နိုင်ငံရေးဦးစီးပါရီမှုပိုင်း၊ တရားမှုပိုင်း၊ အဆင့်အတန်း အခွင့်အရေးနှင့် ဥပဒေသက်ရောက်မှုတို့တွင် ရူကြွှေးနိုင်မြင့်မရှိ၊ ပကတီတူညီစေရမည်ပြင်၊ တရားဥပဒေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အများပြည်သူတို့စောင့်စည်းအပ်သော အကျင့်သိက္ခာနှင့်သော်လည်းကောင်း မဆန့်ကျင်သမျှ လွတ်လပ်စွာ ကြံစည်ဗိုင်ခွင့်၊ ထုတ်ဖော်ပြုခိုင်ခွင့်၊ ယုကြည်ဗိုင်ခွင့်၊ ဘာသာတရားကိုးကွယ်ပိုင်ခွင့်၊ ဝတ်ပြုပိုင်ခွင့်၊ ပရီယေသန ရှာဖိုးပိုင်ခွင့်၊ စည်းရုံးပိုင်ခွင့်၊ ပြုမှုဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်တို့၊ ရရှိတည်မြှေရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အမြေခံဥပဒေတွင် အခိုင်အလုံ သတ်မှတ်ထားစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၅) ဤဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အမြေခံဥပဒေတွင် လူနည်းစုများအဖို့လုံလောက်သော ကာကွယ်ချက်များ ထည့်သွင်းပြုသွားထားရှိစေရမည်။

ထိုပြင်-

(၆) လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် သမတမြန်မာနိုင်ငံ၏နယ်မြေတို့ တပေါင်းတစည်းတည်း တည်တန်ခိုင်မြေရေးကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တို့ကို အချုပ်အခြာ စိုးမိုးအပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုလည်းကောင်း၊ တရားဓမ္မနှင့်တက္က ပြည်ထောင်ချင်းချင်း ဥပဒေအရ ထိန်းစောင့်ထားရှိစေရမည်။

၁၃

(၇) ရာဇေဝံတွင် ထင်ရှုးခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိမိဂဏ်ကျက်သရေနှင့်လျော်ညီစွာ ရသင့်ရထိက်သော အဆင့်အတန်းဆုံး ရောက်ရှိစေရမည့်ပြင် လူသွာတိတို့၏ တိုးတက်ရေးနှင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ပြည့်ဝရေးတို့ကို တာဝန်အလျောက် ဖေတနာဖြင့် အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်းထမ်းရွက်ကာ ပြည့်ထောင်ချင်းချင်း ဆိုင်ရာတရားဓမ္မနှင့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို အခြေခံပြ၍ ကမ္ဘာ့ပြိုးချမ်းရေး ရှေ့ရှုလျက် နိုင်ငံတကာတို့နှင့် မိတ်ဝတ်မပျက် တွဲဖက်ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုကို ခိုင်မြေသော အစိုးဌာန်ဖြင့် စောင့်ထိန်းတော့အုံ။

ဒီအဆိုကို ကျွန်တော် တင်သွင်းရတဲ့ အကြောင်းကတော့က ကျွန်တော်
တို့ အနယ်နယ်အပဲပဲက လူမျိုးစုကိုယ်စားလှယ်တို့ အစရှိသည်အားဖြင့် လာ
ရောက်စုဝေးပြီးတော့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့စည်းပြီး
တဲ့ နောက် ဗမာပြည်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံပေါ်ကို ရေးဆွဲဘုံဆိုပြီး ဒီ
လွှတ်တော်မှာ တာဝန်ကျလာပါတယ်။

ယခုလိုလာပြီး ဆွဲးနေးကြတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုအခြေခံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို ဘယ်လိုရေးဆွဲမလဲဆိုတာကို ပထာမရှေးဦးစွာ သိထားဘူး လိုပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုအခြေခံ အချက်အလက်ဆုံးပြီး မသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်လက်ပြီး ဗမာပြည်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို ရေးဆွဲမယ်ဆိုလိုရှိရင် တယောက်တပါက်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်ပြီး ဘာမှ အခြေခံမရှိဘူး။ လမ်းစဉ်လည်း မရှိဘူး။ လမ်းစဉ်ညွှန်ပြထားခြင်းလည်း မရှိ ဖြစ်ပြီးတော့ကာ လိုချုပ်ရာကို အမြှတ်ရှုမှာဟုတ်ဘူး။ ယခု ကျွန်တော် တင်သွင်းတဲ့အဆိုဟာ Directive Resolution. နောက် ဒီအစည်းအဝေးမှာဘဲ ခန့်ရမယ့် နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲတဲ့ အဖွဲ့အသီးသီးကို လမ်းညွှန်အမှာသဖွယ်ဖြစ်တဲ့ အဆိုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကော်မားတို့ အသီးသီး တွေက ဆက်လက်ပြီး ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေထဲမှာ ဘာတွေထည့်သွင့် တယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မူအားဖြင့်သော်လည်း

ကောင်း သေသေချာချာ ဆွေးနွေးတဲ့အခါ အခြေခံအားဖြင့် ဘယ်အပေါ်မှာ မူထားပြီး ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုတာကို သိထားမှ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တဦးနဲ့တဦး သိရှိထားတာချင်း မတူတို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ကော်မီတိတွေလုပ်မယ့် လုပ်ငန်း တွေဟာ အင်မတန် အခက်အခဲတွေကို တွေ့စရာရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အခြေ ခံသဘောအားဖြင့် လမ်းပြတဲ့ လမ်းညွှန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တရာကို တိုင်းပြည်ပြ လွှတ်တော်က ပထမဥုံးစွာ ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လမ်းညွှန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရပြီးမှ ကော်မီတိတွေ ဖွဲ့စည်းပြီး အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် တရာ့ကော်မီတိက ‘သမတ’ စနစ်အရ သဘောမျိုးနဲ့ ဆွေးနွေးသွားချင် ဆွေးနွေးမယ်။ တရာ့ကလည်း ‘ရှင်ဘုရင်’ စနစ်အရ ဆွေးနွေးချင် ဆွေးနွေးမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ‘ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ’ သဘောကို လက်ခံတဲ့လူတွေက လက်ခံ၊ လက်မခံတဲ့လူတွေကလဲ သူတို့သဘောအတိုင်း လုပ်ဆိုသလို ဖြစ်ရင် အဖွဲ့အမျိုးမျိုးက တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်မှ ပြန်ပြီး အစီရင်ခံတဲ့အခါ ဆက်စပ်လို့မရနိုင်တဲ့ အစီရင်ခံစာအမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်တတ်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ဒါကြောင့် ဒီအခြေခံမူကို ပြုဌာန်းထားပြီးမှသာလျှင် ရှုံးဆက်လို့ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုအခြေခံလို့တဲ့အတွက် ဒီလွှတ်တော်တွင် ဒီအဆိုကို ယခုတင်သွင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဆိုကို ကျွန်တော်တို့ အတော်ဘဲ စဉ်းစဉ်းစားနဲ့ ရေးဆွဲပြီး တင်သွင်းထားပါတယ်။ မူလပထမတုန်းက ကျွန်တော် တင်သွင်းရမယ့်အဆိုဟာ ဖေဆာပလ ပဏာမည်လာခံတုန်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အဆိုဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လ အဲဒီအဆိုကို ဖတ်ကြည်တဲ့အခါ ပြင်စရာလို့နေတဲ့ အချို့ အချက် အလက်တွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ဖေဆာပလ ညီလာခံတုန်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အဆို တွေ့နဲ့ပတ်သက်လို့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ရုံးကနေပြီးတော့ ရိုက်ပြီးဝေထားတဲ့ စာအုပ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်မူကို ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ ပြင်ဆင်တာကတော့ နိုဒါန်း စကားချိုးမှာ တောင်တန်းဒေသများနဲ့ ကရင်နိန်ယ်များ အပါအဝင်ဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များသည် တိုင်း

သူပြည်သားတို့၏ အာသီသဆန္ဒနှင့် လျှပ်ညီစွာ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို စီစဉ်ရေးဆွဲရန်အလိုင်း စုညီစုဝေးရုံလောက်ကလွှဲပြီး တဗြားသဘော မပါဝင်အောင် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ ယခု (State) ဆိုတဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဗုဏ်ပြည်မှာ မဖွဲ့စည်းမိကြသေးပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒွဲ.စည်းမယ့် နိုင်ငံတော်မှာ ဘယ်နယ်တွေ ဘယ်နယ်တွေ ပါရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကျကျနာန် သတ်မှတ်ပြီးသား မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးရန်အချက်ဟာ ‘နိုင်ငံဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသည်’ မြန်မာပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ဟု ခေါ်တွင်စေသော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် သမတ်နိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ဖြစ်စေရမည်’ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုသာ ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ထောင်စုနိုင်ငံဆိုတာကို ကျွန်တော် အတူးရှင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီနိုင်ငံတော်ကို ပြည်ထောင်တွေ စုထားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလောက်ပါဘဲ။ ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ဆိုကတည်းက ကျွန်တော်တို့ အခု ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေဟာ (Unitary Constitution) လူတမျိုးထဲဆိုတဲ့ နိုင်ငံမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ လူမျိုးပေါင်းစု ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကနေပြီး ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းအပ်တယ်လို့ အဆိုတင်သွင်းတဲ့ ကိစ္စမှာ ယခုကြေရောက်လာကြတဲ့ အမတ်မင်းများက ဗမာနိုင်ငံတော်ကို ဒီလို ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်အဖြစ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်တယ်လို့ဆိုတဲ့ အခြေခံမူဟာ သင့်မသင့်ကို ဒီလွှတ်တော်ကြီးက စဉ်းစားသို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ အခုဖြစ်နေတဲ့ ဗမာပြည်ရဲ့ အခြေအနေတွေကို ထောက်လို့ကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်အဖြစ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်မှသာလျှင် သင့်လျှော်လျောက်ပတ်ပါလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတဲ့အတိုင်း ဒီအခြေခံသဘောထားကို ဒီအဆိုထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီး ဒီလွှတ်တော်ကြီးမှာ တင်သွင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်လို့ ဒီမှာ တင်ပြခြင်းအားဖြင့် ယခု ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်မှာ ကြွေရောက်လာကြတဲ့ တောင်တန်းဒေသများက ကိုယ်စားလှယ်အမတ်မင်းများဟာ ဒီပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်တွင် သူတို့သက်ဆိုင်ရာနယ်များက ပါဝင်ပြီးသား

ဖြစ်သွားမယ်လားဆိုပြီး သံသယရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တိတိလင်းလင်း ရှင်းချင်တာကတော့ ဗမာပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်လို့ ခေါ်တွင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဒီအဆိုထဲမှာ တင်ပြထားပေမယ့် ဒီပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ထဲမှာ ဘယ်နယ်တွေပါလို့ ဘယ်နယ်တွေပါရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိသေးပါဘူး။ ဒီတော့ တောင်တန်းဒေသကန်ပြီးတော့ တက်ရောက်လာကြတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ ဘာမှ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိုမ်စရာ အလျဉ်းမရှိပါဘူး။ ဒီပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ထဲမှာ ကိုယ်ပါချင်မှ ကိုယ်နယ်ဆိုင်ရာမှုနေပြီးတော့ ပါချင်မှ ပါနိုင်တာဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှာတော် မဖွဲ့စည်းမိအခါမှာ တိုင်းပြည်ပြုလွှာတော် ဖွဲ့စည်းရန် အလို့ငှာ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီချက်တွေ စာချုပ်အမျိုးမျိုး ချုပ်တဲ့အခါတုန်းက တောင်တန်းဒေသက ကိုယ်စားလှယ်များနဲ့ ကျွန်တော်တို့ချုပ်ဆိုခဲ့တဲ့ စာချုပ်အရ ဆိုရင်ဖြစ်စေ၊ နောက်ပြီးတော့ တောင်တန်းဒေသဆိုင်ရာ စုစုမ်းရေး အဖွဲ့၊ အစီရင်ခံစာများထောက်ခံချက်များကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံလာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေ၊ အဲဒီလို့ လက်ခံထားတဲ့ ဒီစာသဘောကို ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီလာခဲ့တာတွင်မကဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာဆိုလို့ရှိရင် (The spirit of agreement) ဒီစာသဘောကို ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီလာခဲ့တဲ့ တကယ့်အရင်းခံ သဘောတရားကို လက်ခံပြီးတော့ ဒီအတိုင်းဘဲ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှာတော်မှာ လုပ်မှုပါဘဲ ဆိုတာတောင်တန်းနယ်ဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်များ တိတိလင်းလင်း နားလည်းစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပေးထားပြီးသားကတို့ နားလည်းပြီးသား သဘောတူညီချက်တွေကို နယ်ချုံသမားတွေကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ဖျက်ခြင်း မလုပ်ပါဘူး။ အဲဒီလို့ပေးပြီးသားကတို့နဲ့ နားလည်းပြီးသား သဘောတူညီချက်တွေကို ဖောက်ဖျက်မည်လားလို့ သံသယရှိတဲ့လူတွေဟာ ဥက္ကဋ္ဌမင်း ခွင့်ပြချက်အရ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ Sense of honour, Sense of Self-respect, Sense of pride တို့ကို စောက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ပေးပြီးသားကတို့ နားလည်းပြီးသား သဘောတူညီချက်တို့

အရ တောင်တန်းနယ်က ကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါ သေသေချာချာ နားလည်ဖောင်တာက ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန် တော်တို့ ဗမာလူများစုဖြစ်တဲ့လူတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ကို အတင်းအားဖြင့် ကျွန် တော်တို့ ပြည်ထောင်စုထဲမှာ မသွင်းပါဘူး။ သဘောမတူဘဲ မနေနိုင်တဲ့ အမြေ အနေမျိုးကို လက်တလုံးခြား လိမ့်တဲ့နည်းနဲ့လဲ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ပါဘူး ဆိုတာ အတိအလင်း နားလည်ဖောင်ပါတယ်။ (သာဘာသံများ)

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ထပ်ရှင်းချင်တာက တနေ့တုန်းက ကျွန်တော့ဆီ ကို စာတစောင် ရောက်လာပါတယ်။ အမှန်စင်စစ်က ကျွန်တော်တို့ တောင်တန်းနယ် ကိုယ်စားလှယ်များက ပြောလို့လား၊ ဒီလို့မှ မဟုတ်ရင်လ တောင်တန်းနယ် ဆိုင်ရာ ဌာနညွှန်ကြားရေးဝန်က သူ့ဖာသာအနေသာကြီး၊ မြင်းကမလှပ် ခုက လူပ်တာလား။ ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဖူး။ သို့သော်လ တဆင့်ကနေပြီး တော့ တောင်တန်းဒေသဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်မှာ ရွွေးနေးတဲ့အခါမှာ အင်မတန် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် စာတစောင်ရပါတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ရုံးကလည်း ရ သလား မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီစာထဲမှာ ဘာပါသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်မှတ်မီ သလောက်ပြောရရင် တောင်တန်းနယ်ဆိုင်ရာကိစ္စ အရိုးရိုးကို ဒီတိုင်းပြည်ပြ လွှတ်တော်ကနေပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာနယ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် များ စုရုံးသဘောတူညီချက်မရဘဲနဲ့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကနေပြီး မဆုံးဖြတ် နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တောင်တန်းနယ် စုစုစ်းရေးအဖွဲ့တုန်းက ထောက်ခံ ချက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါလဲ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ အကြံးပေးတဲ့အတိုင်း ထည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာဆိုရင် ဆိုင်ရာကိုယ်စားလှယ်တော်တွေ အချင်း ချင်းဘဲ လူများစု လူနည်းစု မဖြစ်ဘဲနဲ့ သဘောကွဲလွှဲတဲ့နေရာမှာ ညီတူမှုတူ သဘောကွဲလွှဲနေကြရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကနေပြီး ဆုံး ဖြတ်မလဲဆိုတဲ့ ဒီမေးခွန်းကို တောင်တန်းနယ်ဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ ဒီ ကိုတော့ လာမမေးကြပါဘူး။ သို့သော်လ မဆိုင်တဲ့ တောင်တန်းနယ်ဆိုင်ရာဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်ကနေပြီး နှီးဆော်ချက်အရ ဘုရင်ခံမင်းကြီးကနေပြီး စိတ်ပူးပြီး

မေးတယ်။ ကျွန်တော့သဘောမှာ ဒါဟာ နည်းလမ်းစည်းကမ်း မမှန်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ယခု ပြောဆိုနေခြင်းဟာလ တောင်တန်းနယ် ဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်များကနေပြီးတော့ အက်လိပ် သွားကပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မဆိုလိုပါဘူး။ သို့သော်လဲ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်က ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စမှာ အက်လိပ်ရဲ့ အကာအကွယ်ကို ငါတို့တော့ဖြင့် ယူမှ ချမ်းသာရာရမယ်လို့ ထင်ရင် ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းဘဲပြောချင်ပါတယ်။ အက်လိပ်ဟာ အမှန်စင်စစ် အနေးနဲ့ အမြန် သူ့လက်အောက်ခဲ့ တိုင်းနိုင်ငံတွေက ထွက်သွားရတော့မှာဘဲ။ ဘယ်လို့ ဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဖြစ်နေပြီ။ ကမ္ဘာ့အလားအလာကြီးထဲမှာ ဒီလိုစိတ်ထားရှိတဲ့လူတွေ ဟာ ကိုးကွယ်ရာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိပေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အကြောင်းပြောရရင် ဘယ်အက်လိပ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့မျှ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကို လာပြီးတော့ သုတေသနပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေါ်ချင်တယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်မှာ တောင်တန်းဒေသဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားဆွေးနွေးတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ သက်ဆိုင်ရာ တောင်တန်းနယ် ကိုယ်စားလှယ်တွေအချင်းချင်း ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ မှ မဲမသာဘဲနဲ့ တူနေကြတယ်ဆိုရင် ဒီလွှတ်တော်ထဲမှာ ဖာဆာဝါလ အမတ် အများဆုံးဖြစ်တဲ့အတိုင်း အများဆုံးအဖွဲ့ရဲ့၊ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိတိလင်းလင်း ကတိပေးလိုတာက ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း အဲဒီလို ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကိုမှ မဲမသာဘဲနဲ့ မဲပြိုင်နေတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကနေပြီးတော့ အတင်းဖို့ပြီးတော့ မဆုံးဖြတ်စေဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ (သုဘာသံများ) အဲဒီတော့ တောင်တန်းနယ်ဆိုင်ရာ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စေတနာဟာ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တင်သွင်းတဲ့ အဆိုပြပြီးတဲ့နောက် ဆက်လက်တော့ကာာ၊ ဒီပြည် ထောင်စုစွဲစည်းတဲ့နေရာမှာ ပြည်ထောင်စုထဲပါချင်တဲ့ ပြည်နယ်တွေဟာ ဘယ်လိုအချက်အလက်တွေ၊ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးတွေ၊ ဘယ်လိုအခြေခံတွေ၊ အဲဒီလို အချက်အလက်တွေအရ စုပေါင်းသင့်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ တင်သွင်းတဲ့အဆိုတွေ ကျွန်တော်တို့ တင်သွင်းတဲ့အကြံ့ည်တွေ

ဒါတွေကို သဘောမကျလိုရှိလျှင် သဘောမတူတဲ့အတိုင်း တောင်တန်းနယ် သက်ဆိုင်ရာကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ သဘောရှိ ဗမာပြည်နဲ့ မပေါင်းဘဲ နေချင် နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော်မှာ ဒီစကား ကို ပြောခြင်းဘဲ။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဖေတနာကို ဘယ်လောက်ထိအောင် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ထားတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်လို့ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့တချက် ဒီလို ခင်ဗျားတို့ သဘောမတူလိုရှိရင် မပါ ချင်နေလို့ ပြောတဲ့နေရာမှာလဲ နယ်ချဲ့သမားတွေလို့ တဖက်ကနေပြီးတော့ကာ မပါချင်နေပါကွာဆိုပြီးတော့ မပါဘူးလို့ထင်တဲ့အခါကျတော့ တဖက်က ဝင်ပြီး တော့ မရှုပ်ဖူး။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အမြင်တော့ရှိတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်နယ်မှာဖြစ်ဖြစ် ယခုခေတ်မှာ ဘယ်တိုင်းနိုင်ငံမှ ကမ္မာဌားမှာဖြစ်နေတဲ့ဝါဒနဲ့ ကမ္မာဌားမှာဖြစ်နေတဲ့ အရေးကိစ္စတွေရဲ့ ဂယက်အရှိက်ကို မခံရတဲ့နယ်ရယ် လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဖူး။ ဒီမိမိကရောစီဝါဒ၊ ဒီမိမိကရောစီစနစ်၊ ဒီမိမိကရောစီသဘောတရား တွေ ခေတ်စားနေတဲ့ ဒီကမ္မာဌားမှာ ဒီမိမိကရောစီသဘောထား မထားနိုင်တဲ့နယ် ဟာ အနေးနဲ့အမြန် ဒီနယ်မှာရှိတဲ့လူတွေ နှီးကြားထကြွလာပြီး၊ ဒီလိုကမ္မာဌားရဲ့ သဘောတရားတွေနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ခေတ်သဘောတရားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောတရားတွေကို တွေ့နဲ့လှန်ပစ်ကြမှာဘဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နမိတ်ဖတ်ထား ချင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုကျွန်တော်နားလည်ထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူပါပြီး မလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အတင်းမတိုက်တွေ့နဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို့ မပါ ပါအောင်ဆိုပြီးတော့ကာ ဒါကတော့ ဗမာစကားမဟုတ်ဖူးထင် တယ်။ ကျွန်တော် နားလည်သလောက်တော့ ကရောင်စကားဘဲလို့ ထင်တယ်။ အတင်း နသားပါယား လုပ်တဲ့နည်းမျိုးကိုလဲ မလုပ်ပါဘူး။ အဲဒါကို တိတိ လင်းလင်း တောင်တန်းနယ်က ကျွန်တော့မိတ်ဆွေများကို ကျွန်တော် နားလည် စေချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် ရှင်းရှင်းလင်း လင်း သဘောထားနေတဲ့အထဲကနေပြီးတော့ ရှုပ်အောင်လုပ်နေတဲ့လူတွေက ယခု တလောမှာ တော်တော်များနေတော့ ဒါကို ရှင်းသည်ထက် ရှင်းအောင် ထပ်ပြီး ပြောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေတယောက်က ကျွန်တော်ကို ပြော

သလိုဘ ခင်ဗျား အဲဒီလိုရင်းရှင်းပြောတာကိုဘ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်နေတယ် ဆိုတော့ အဲဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ (ရယ်သံများ) အဲဒါတော့ ဒီပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်မှာ ဘယ်နယ်တွေ ပါရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲမှာ ထည့်ထားတာလ မရှိသေးပါဘူး။ ပါချင်တဲ့လူတွေမှ ပါကြ။ အမို့ပွာယ်က နယ်ကို သတ်မှတ်မထားဘဲနဲ့ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်လို့သာ သာမညထည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် သမတနိုင်ငံတော်လို့ ဆိုရခြင်းဟာ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတဲ့ အမို့ပွာယ်ကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာပြုလို့ အချုပ်အခြာအာဏာ Sovereign Power ရှိရမယ်လို့ ထပ်ပြီးဆိုရပါသလဲဆိုရင် အချုပ်အခြာအာဏာ ဆိုတာ သဘောတရားအပျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ State နိုင်ငံတော်ဆိုကတည်းက အချုပ်အခြာအာဏာဟာ အကျိုးဝင်ပြီးသားဘဲ။ ဒီလိုသဘောတရားနဲ့ ရှိတဲ့ဟာလ ရှိပါတယ်။ သို့သော် ဒီနိုင်ငံတော်ဆိုပေမယ့် အားမရမကျေနှပ်သေးဘဲနဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်တဲ့ နိုင်ငံတော်ဆိုမှုသာလျှင် ပြည့်စုလုပ်လောက်တဲ့သဘောတရားမျိုးလဲ ရှိပါတယ်။ ပထမ သဘောတရားကတော့ကာ Theory စာသဘောလောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယ သဘောတရားကတော့ လက်တွေ့ဖြစ်တဲ့ သဘောတရားပါဘဲ။ ဘယ်လိုလက်တွေ့ဖြစ်တဲ့ သဘောတရားမျိုးတွေပါသလဲ ဆိုရင် ဒီလွှတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံတော် ဆိုပြီးတော့ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လိုက်ကြတဲ့ နိုင်ငံတော်အသီးသီးတို့ ရှိကြပေမယ့် အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့ ပြည့်စုတဲ့ နိုင်ငံတော် (Sovereign State) အချို့နိုင်ငံတွေကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြည်ထောင်အချင်းချင်း ဆက်သွယ်တဲ့ နိုင်ငံရေးစကားမှာဆိုလို့ရှိရင် Vassal State လို့ အဆိုခံရပါတယ်။ Vassal ဆိုတာက တပည့် ကျွန်နိုင်ငံလို သဘောမျိုးဘဲ။ ကျွန်ဆိုပေမယ့် Colony လဲ မဟုတ်ဖူး။ သူ့အသာသူ သူ့မင်းနဲ့ သူ့ချင်းနဲ့ သူ့အစိုးရာ့။ အပြင်ဘမ်းအားဖြင့်တော့ လွတ်လပ်တယ်။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံကြီးတနိုင်ငံရဲ့ ပြောလွှမ်းမိုးမှုချုပ်ချယ်မှုကို အထူးတလည်ခံနေရတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်လို့ (Vassal State) လို့ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကြီးနှစ်နိုင်ငံအကြားမှာ နယ်နိမိတ်ခြားပေးရုံလောက်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတော်မျိုးလည်း

ရှိပါသေးတယ်။ (Buffer State) အခြီလိုနိုင်ငံတော်အမျိုးမျိုး လက်တွေ့အား ဖြင့် ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာ ကတော့ နိုင်ငံကြီးနှစ်နိုင်ငံကြားမှာ နယ်နိမိတ်ခြားပေးရုံလောက်ဖြစ်တဲ့ (Buffer State) မျိုးလို့ နယ်ခြားနိုင်ငံကလေးမျိုးလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ နိုင်ငံကြီး တနိုင်ငံရဲ့ ထုတေသနများမှာ အထူးတလည်ခံရတဲ့ (Vassal State) မျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ဆန်မရှိ စောက်စားကြီးသဲခေါ်ခေါ်(ရယ်မောသံများ) ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ချင်တဲ့ နိုင်ငံကတော့ လွှတ်လပ်ပြီး အချုပ်အခြားအကောင်တဲ့နိုင်ငံတော် ဖြစ်ချင်တယ်။ (သဘာသံများ) အဲဒီနိုင်ငံတော်ဖြစ်တဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ သမတစနစ်အားဖြင့် ဖွဲ့စည်းရမယ်။ တခြားစနစ်အရ ဖွဲ့စည်းတာကို ကျွန်တော်တို့ မလိုလားဘူး။ သမတစနစ်ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ ယခုခေတ် ဒီအခါကျဗုမှသာ ကျွန်တော်တို့မမာစာမှာ ပေါ်လာတဲ့စကားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် တတိုင်းတပြည်လုံးကို တနိုင်ငံလုံးကို မင်းလုပ်အပ်ချုပ်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ၄-နှစ်တကြိမ်ဖြစ်စေ၊ ၅-နှစ်တကြိမ်ဖြစ်စေ၊ ၁၀-နှစ်တကြိမ်ဖြစ်စေ စသည်အားဖြင့် အဲဒီလိုရွေးကောက်တင်မြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ထုံးစံဟာ ယခုဒီဘက်ခေတ်တွေကျဗုမှ ပေါ်လာတဲ့ စနစ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာတော့ ‘မင်း’ ဆိုလို့ ရှိရင် တိုင်းသူပြည်သားလုပ်တဲ့လူတွေက အရမ်းလွှတ်ထားအပ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဖူးး။ အချုပ်အခြား ရှိတန်သလောက် ရှိသင့်တယ်။ အမှန်စင်စစ် နိုင်ငံတော်ရယ်လို့ ဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီနိုင်ငံတော်မှာရှိတဲ့ အချုပ်အခြားအကောင်တွေကို ပိုင်တဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမလဲဆိုလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ယူဆချက်ကတော့ နိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားတို့ဟာ အဲဒီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အချုပ်အခြားအကောင်ဆိုင်တဲ့လူတွေလို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီလိုပိုင်ဆိုင်တဲ့လူတွေကနေပြီး လွှာပေးလို့သာ ‘မင်း’ တို့၊ ‘အစိုးရ’ တို့ဆိုတာ ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုလွှာပေးတဲ့အတိုင်း ‘မင်း’ တို့၊ ‘အစိုးရ’ တို့ပေါ်လာတဲ့ အခါမှာ ဒီ ‘မင်း’ တို့၊ ‘အစိုးရ’ တို့ဟာ အချုပ်အခြားအကောင် ပိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံသူးတွေက မလိုချင်တဲ့အခါမှာ မလိုတဲ့အလျောက် တားဆီးနိုင်တဲ့

အခြေအနေမျိုး ရှိရမယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာဆိုလိုရှိရင် ပမာနိုင်ငံ အတွက် လိုလားအပ်တဲ့စနစ်ဟာ အချိန်အခါအလိုက် ရွေးကောက်တင်နြောက်တဲ့ သမတာစနစ်ကိုသာလျှင် ကျွန်တော်တို့ လိုလားတဲ့အတိုင်း ဒီတိုင်းပြည်ပြုစွဲတ် တော်မှာ ဒီအဆို သွင်းတဲ့အခါ သမတာနိုင်ငံဆိုတဲ့စကားလုံးကို သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပထမအပိုဒ်ကဆိုရင် နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသည် မြန်မာပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ဟု ခေါ်တွင်သော လွတ်လပ် သည့် အချုပ်အခြာအကာဘိုင် သမတာနိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဖြစ်စေရမယ်။’ ဒီအမို့ယူယ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို လွတ်လပ်တဲ့ အချုပ်အခြာအကာဘိုင် နိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ ပြောလာမယ်။ အဲဒီနိုင်ငံဟာလ သမတာ နိုင်ငံဖြစ်ရမယ်။ သမတာစနစ်အရ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ နိုင်ငံတော်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့မူ တွေ့ကို ထည့်ထားပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံတော်ဟာလ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖြစ်ရမယ်။ ဒုတိယအပိုဒ်ဖြစ်တဲ့ ‘ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်တွင် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေက သတ်မှတ်ဖော်ပြထားသည့် တသီးပုဂ္ဂလပြည်နယ်များ ပါဝင်စေ လျက်’ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ ဒီပြည်ထောင်စုထဲမှာ ဘယ်နယ် ဘယ်နယ်တွေ ပါမလဲဆိုတာကို သတ်မှတ်ရမယ်။ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲတဲ့ အခါမှာ ဘယ်နယ် ဘယ်နယ်တွေ ပါရမယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ရမယ်။ အခုံ မသတ်မှတ်သေးဘူး။ ပါချင်တဲ့နယ်မှ ပါကြပါဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ ထိုသို့ သတ်မှတ် ဖော်ပြထားတဲ့ တသီးပုဂ္ဂလပြည်နယ်များသည် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ဖော်ပြထားသည့်နှင့်အမျှ ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေး အာကာများ ရှိစေရမယ်။ ထိုဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေမှာ နောက် ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ဆွေးနွေးညီနှင့်တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်၊ သတ်မှတ် ဖော်ပြထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေး အာကာများလ ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ ကိစ္စမှာ ရှင်းရှင်းနားလည်စေချင်တာက ဒီပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်ထဲမှာ တသီးပုဂ္ဂလပြည်နယ်များဟာ ဘယ်ပြည်နယ်တွေလဲဆိုတာ ဒီအဆိုထဲမှာမပါသေးဘူး။ ဘယ်နယ်တွေက ပါချင်လို့ ဘယ်နယ်တွေက မပါချင်ဘူးဆိုတာ နိုင်ငံဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ဖော်ပြထားသည့် ပြည်နယ်များဟာ ကိုယ်ပိုင်အပ်

ချုပ်ရေးအာဏာများ ရရှိစေမယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း အဲဒီကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေး အာဏာတွေကို သတ်မှတ်ဖို့ လိုသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် တောင်တန်းနယ်ပယ် ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးလုပ်ရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးမှ သဘောတူသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ကြတဲ့အခါမှာ သတ်မှတ်ဖော်ပြထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ရေး အာဏာများကို သဘောတူကျေနပ်လို့ ဝင်လာတဲ့ ပြည်နယ်များသာ ပါလာပါလိမ့်မယ်။ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံဆိုပြီး အဲဒီသဘောလောက်သာ ထည့်ထားတယ်။ ဘယ်နယ်ကိုမှ ကျွန်ုတော်တို့ အတင်းဆွဲထည့်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ '(၃)အချုပ်အခြားအာဏာပိုင် လွှတ်လပ်သော သမတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်တကွ အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ပြည်နယ်များနှင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများ အားလုံးတို့၏ အခွင့်အာဏာဟူသမျှတို့သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့တဲ့မှ သက်ဆင်းစေရမည်။' ဒါကတော့ ကျွန်ုတော် အခုံတင်က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း လွှတ်လပ်တဲ့အချုပ်အခြားအာဏာပိုင်နိုင်ငံတော်လို့ ဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီနိုင်ငံတော်ပိုင်တဲ့ အဲဒီနိုင်ငံတော်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ အချုပ်အခြားအာဏာဟာ ဘယ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ၊ ဘယ်သူတွေကသာလျှင် ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ပြဿနာ သဘောတရားကို ကျွန်ုတော်တို့ ဖြေရမယ်ဆိုလိုရှိရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေသာလျှင် မူလဘူးတအားဖြင့် နိုင်ငံတော်ရဲ့ အချုပ်အခြားအာဏာကို ပိုင်တဲ့လူတွေဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်ုတော်တို့ ယူဆတယ်။ ယုံကြည်တယ်။ ရာဇ်ဝင်ကြောင်းကြည့်လိုက်၊ ဗမာရာဇ်ဝင်ကြောင်းကို ကြည့်မလား၊ ကမ္မာရာဇ်ဝင်ကြောင်းကိုဘဲကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်လိုဘဲကြည့်ကြည့်၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အချုပ်အခြားအာဏာတွေဆိုတာ မူလဘူးတလိုက်ကြည့်ရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေလက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုတော်တို့ အယူအဆမှာဆိုရင် ကမ္မာအစ သမတမင်းက ဆိုတဲ့အတိုင်း သမတမင်းကို လူတွေကဘဲ တင်ပြောက်ခဲ့တာဘဲ။ အဲဒီအတိုင်း ရှေ့ရှောက်ပြီး ဖြစ်ရမှာဘဲ။ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်ုတော်တို့ဟာ 'အချုပ်အခြားအာဏာပိုင် လွှတ်လပ်သော သမတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်တကွ အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ပြည်နယ်များနှင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းအားလုံးတို့၏ အခွင့်အာဏာဟူသမျှတို့သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့တဲ့မှ သက်

ဆင်းစေရမည်။’ လို့ ဆိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသဘောကို ကျွန်တော်တို့
က ဂျထားလိုက်တဲ့အခါ မြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို
ရေးဆွဲတဲ့အခါမှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေဆီက အခွင့်အာဏာရတယ်ဆိုတဲ့ မူ
အတိုင်းသာဆိုရင် အချက်အလက်တွေ ပါရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမူကို ဆန့်ကျင်တဲ့
အချက်အလက်ဆိုလိုရှိရင် ပပါရတူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဘဲ။ ဘယ်အချက်ဟာဖြင့်
ဒီမူနဲ့ ဆန့်ကျင်နေမယ်၊ မဆန့်ကျင်ဘူးဆိုတာ အသေးစိတ်ကျမှုဘဲ ဆွေးနွေး
ကြည့်နိုင်မယ်။ အမှတ်(၃)မှာ အချုပ်အခြာအာဏာဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ
လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို အခြေခံထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ (၄)
ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်၏ တိုင်းသူပြည်သားမှန်သမျှသည် လူမှုရေးရာချွေးငြုပ်ငြုံး၊
စီးပွားရေးရာချွေးငြုပ်ငြုံး၊ နိုင်ငံရေးရာချွေးငြုပ်ငြုံး၊ တရားမျှတမူရှိစေလျက်’ ဒီကျွန်တော်တို့
ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲဘူး၊ စီစဉ်တဲ့အခါမှာ လူမှုရေးရာချွေးငြုပ်ငြုံး၊
စီးပွားရေးရာချွေးငြုပ်ငြုံး၊ နိုင်ငံရေးရာချွေးငြုပ်ငြုံး၊ တရားမျှတမူရှိအောင် ဖန်တီးထားရတယ်။
အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်ကိစ္စမျိုးတွေ၊ နောက်ပြီး
လူမျိုးအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ၊ တယောက်နဲ့တယောက်
တန်းတူအခွင့်အရေးရအောင် စီမံဖန်တီးပေးထားဘူး၊ လိုတယ်ဆိုတဲ့သဘောပါဘဲ။
စီးပွားရေးမှာ ဆိုလိုရှိရင် တဖက်စီးနှင့်အားဖြင့် လုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေတွေကို
ဖယ်ရှင်းပြီးတော့ စီးပွားရေး၌ အလုပ်တူလျှင် အဲဒီအတိုင်း အခွင့်အရေးအတူတူ
ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင်ဆိုတဲ့သဘောကို စီမံဖန်တီးပေးထားရန် ဖြစ်ပါတယ်။
နိုင်ငံရေးမှာလဲ တရားမျှတဘူးလိုတယ်။ နိုင်ငံရေးမှာဆိုရင် ဘယ်သူကတော့ဖြင့်
မဲမရထိက်ဖူး။ ဘယ်သူကတော့ဖြင့် မဲရထိက်တယ် စသည်ဖြင့် နိုင်ငံရေး ညျဉ်း
ဆဲမှုတွေ၊ ချုပ်ချယ်မှုတွေ မရထေရဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဘယ်သူဟာ ဘယ်လို့
ရာထူးမျိုးကို မရထေရဘူး။ ဘယ်သူသာလျှင် ရစေရမယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီလိုချုပ်ချယ်မှု
တွေဟာ နိုင်ငံရေးတရားမျှတမူကို ထိခိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံရေးမှာ နိုင်ငံသူ
နိုင်ငံသားဖြစ်တဲ့အတိုင်း မိမိအရည်အချင်းကြောင့် အခွင့်အရေးရသွားနိုင်ဘူးပါ
ဘဲ။ အားလုံးရလျှင်လည်း အားလုံးရဘူး။ ဒီသဘောမျိုးနဲ့ တရားမျှတမူ ရှိရမယ်။
နောက် အဆင့်အတန်း (Equality of Status) မှာလည်း တူညီရမယ်။

အဆင့်အတန်းမှာ တူညီရမယ်ဆိုတဲ့သဘောကတော့ သူငွေးရယ်၊ ဆင်းရဲသားရယ် ဘာရယ် အစရှိသည်ဖြင့် ဒီလိုကွဲပြားထားတာ မရှိဘဲနဲ့ သူငွေးရယ်။ ဆင်းရဲသားရယ်ဆိုတာက ပစ္စည်းအခြေအနေအလျောက် ရှိတန်းသလောက် ရှိနေပေမယ့် အဆင့်အတန်းမှာ ဆိုလို့ရှိရင် တူညီစေရမယ်ဆိုတဲ့သဘောဟာ ကျွန်ုတော်တို့ ဘယ်နေရာမှာဘဲဖြစ်ဖြစ် သူငွေးဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုပို့ပြီးတော့ အခွင့်အရေး ရမယ်၊ ဆင်းရဲသားဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမရဘူး စသည်ဖြင့် ဒီလိုမရှိစေရဘဲနဲ့ အဆင့်အတန်းတွင် အားလုံးကျကြွန်းမျို့မြင့်မရှိ ပကတိတူညီစေရမယ်ဆိုတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် အခွင့်အရေး (Equalibity of Opportunity) မှာလည်း တန်းတူရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပညာသင်ကြားတဲ့နေရာမှာ ဥပမာဆိုရရင် ညာ၏အရည်အချင်းချင်း အတူတူဖြစ်လိုရှိရင် ညာ၏ရှိသာလောက် သူ့ပညာအလိုက်ရာဘို့ အခွင့်အရေးဟာလဲ ရှိသင့်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဘဲ။ ဆင်းရဲတဲ့လူတော့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုလို့ အခွင့်အရေးမရဘူး။ ချမ်းသာတဲ့လူသာလျှင် အခွင့်အရေး ရမယ်ဆိုတဲ့ ဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲနှင့် အားလုံး အခွင့်အရေးမှာ (Opportunity) အခွင့်အရေးပေးတဲ့ နေရာမှာ မယူတတ်ရင် ယူတတ်တဲ့လူမှုန်သမျှ အချုပ်အချယ်မရှိဘဲနဲ့ ယူနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ဥပဒေသက်ရောက်မှုမှာ တူညီရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောကတော့ ဥပဒေရေးမှာက်၌ ဘယ်သူမဆို သမတ္တဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ တောသားဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်လို့ရှိရင် ဖောက်ဖျက်တဲ့အလျောက် ဥပဒေရဲ့ ချိုးမြှင့်ခြင်းကို ခံရမယ်။ အဲဒီလို ဥပဒေရေးမှာက်မှာဆိုရင် ဘယ်သူမဆို မင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်ဖြစ်၊ သူငွေးဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ တန်းတူဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောဘဲ။ အဲဒီလို လူမှုရေးရာ၌ စီးပွားရေးရာ၌ နိုင်ငံရေး၌ တရားများမှုတမူရှိစေလျက် အခွင့်အရေး ဥပဒေသက်ရောက်မှုတို့တွင် ကျကြွန်းမျို့မြှို့မြင့်မရှိ ပကတိတူညီစေရမယ့်အပြင် တရားဥပဒေနှင့်သော်ငှုံး၊ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်သောအကျင့်သိက္ခာနဲ့သော်ငှုံး မဆန့်ကျင်သမျှ လွှတ်လပ်စွာ ကြောည့်ခွင့်ခွင့်၊ ထုတ်

ဖော်ပြုဆိုပိုင်ခွင့်၊ ယုံကြည်ပိုင်ခွင့်၊ ဘာသာတရား ကိုးကွယ်ပိုင်ခွင့်၊ ဝတ်ပြုပိုင်ခွင့်၊ ပရီယေသန ရှိမှိုးပိုင်ခွင့်၊ စည်းရုံးပိုင်ခွင့်၊ ပြုမှုဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်တဲ့ ရရှိ တည်မြှုပေးရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် အနိုင်အလုံး သတ်မှတ်ထားရှိစေရမယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ပါရ မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါဘဲ။ ဒီအထဲမှာ အကျဉ်းရုံးပြီး လွတ်လပ်စွာ ကြံ့ကြည်ပိုင်ခွင့်၊ ထုတ်ဖော်ပြုဆိုပိုင်ခွင့်၊ ယုံကြည်ပိုင်ခွင့်၊ ဘာသာတရား ကိုးကွယ်ပိုင်ခွင့်၊ ဝတ်ပြုပိုင်ခွင့်၊ ပရီယေသန ရှာမှိုးပိုင်ခွင့်၊ စည်းရုံးပိုင်ခွင့်၊ ပြုမှုဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် လို့ ဆိုထားပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲတဲ့အခါကျရင် ဒီထက်ပိုပြီးတော့ ကျော်နှစ်နဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကျွန်တော်တို့ ရေးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ဥပဒေသဘာအရ ရေးဆွဲရပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှာတော့ အကျဉ်းမျှနဲ့ဘဲ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးတွေလဲ ပေးထားရမယ် ဆိုပြီးတော့ ညွှန်ကြားခြင်းမျှ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ညွှန်ကြားတဲ့နေရာမှာ ဒီလို လွတ်လပ်မှုတွေကို ပေးတဲ့နေရာမှာ (Subject to law and public morality) တရားဥပဒေနဲ့သော်ငှုံး၊ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်သော အကျဉ်းသိက္ာနဲ့သော်ငှုံး မဆန့်ကျင်သမျှ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျလို့ရှိရင် တိုင်းပြည်ကလူတွေက တင်မြောက်လိုက်တဲ့ လွတ်တော်တို့၊ အဲဒီလွတ်တော်တို့က တင်မြောက်လိုက်တဲ့ လွတ်တော်တို့၊ အဲဒီ လွတ်တော်တို့က လုပ်ထားတဲ့ ဥပဒေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဥပဒေမလုပ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ထဲ့ထဲ့စုံစုံမှု မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်တဲ့ သဘောတရားတွေ ရှိသေးတယ်။ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်သော အကျဉ်းသိက္ာနဲ့သော်ငှုံး မဆန့်ကျင်သမျှ၊ ဥပမာဆိုလို့ရှိရှိရင် လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဆိုပြီးတော့ကာ လွတ်လပ်စွာပြုမှုဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုပြီး တော့ လူယောက်ကနေပြီး ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ လမ်းမမှာ သူ ရောက်ပြီးတော့ ပြီးချင်တိုင်း ပြီးလို့ မဖြစ်ဖူး။ ဒါဟာ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်တဲ့ အကျဉ်းသိက္ာနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလို သတ်မှတ်ထားတာ မရှိဘူး ဆိုရင် ပြုမှုဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ ဘယ်သူမှုလည်း သွားမထိခိုက်ဘူး။ သူ့ဟာသူ လွတ်

လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပြုမှုဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်အတိုင်း လပ်တာဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုဟာ မျိုးမှာ အဲဒီလို တရားလွန်လာတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကျတော့ အများပြည်သူတို့ စောင့် စည်းအပ်တဲ့ အကျင့်သိကွာ့နဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုလိုဂိုရင် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လွတ် လပ်မှုဆိုတိုင်း တကယ့်လွတ်လပ်မှု မခေါ်နိုင်ဘူး။ လွတ်လပ်မှုဟာ အမှန်စင်စစ် စည်းကမ်းရှုမှ လွတ်လပ်မှုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ အဲဒီလို စည်းကမ်းသတ်မှတ်ပြီးတော့ လူတိုင်းလူတိုင်း လွတ်လပ်မှုတွေကို သတ်မှတ်ပေးပါ ဆိုပြီးတော့ ဒီအဆိုမှာ ညွှန်ကြားထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပြီးတဲ့နောက် အမှတ်(၅) ‘ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပဲ အခြေခံဥပဒေမှာ လူနည်းစုများအဖို့ လုံလောက် သောကာကွယ်ခြင်းများ ထည့်သွင်းပြုသန်းထားရှိစေရမည်’ အဲဒီမှာလဲ ကျွန် တော်တို့ လူမျိုးရေးအတွက် လူနည်းစုဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ တတွေအတွက် လုံလောက်တဲ့ ကာကွယ်ချက်များ ထည့်သွင်းပြုသန်းဘို့ လိုပါ တယ်။ ဘယ်လို ထည့်ရှင်တော့ လုံလောက်မယ်။ ဘယ်လို ထည့်ရှင်တော့ မလုံ လောက်ဖူးဆိုတဲ့ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ နောက်ကော်မီတိတွေ ဖွဲ့စည်း ပြီးတော့ ဆွေးနွေးတဲ့ အခါကျတော့ အသေးစိတ်ဆွေးနွေးဘို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှာ တော့ မူအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူနည်းစုအတွက်လည်း စဉ်းစားပြီးတော့ လူနည်းစုတွေ ကာကွယ်ဘို့ အချက်တွေလဲ ထည့်ပြီးစဉ်းစားခဲ့ပါလို့ မှာတဲ့ သဘောပါဘဲ။ အမှန်ကတော့ ဒီအဆိုဟာ နောက်ဖွဲ့စည်းမယ့် ကော်မီတိတွေကိုမှာတဲ့ စကား တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာတွေ ဘာတွေ လုပ်လာခဲ့ပါဆိုတဲ့ သဘောတွေ့ဗျာ။

နံပတ်(၆)ကတော့ ‘လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် သမတ မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ နယ်မြောင်းတစည်းတည်း တည်တန်းခိုင်မြှော်ကို လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ ကြည်းရေးလေ တိုကို အချုပ်အခြာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် ပိုင်ခွင့်ကိုလည်းကောင်း တရားဓမ္မနဲ့တက္က ပြည်ထောင်ချင်းချင်း ဥပဒေအရ ထိန်းစောင့် ထားရှိစေရမည်။ ထိုပြင်’ ဒါကတော့၊ လိုတော့လိုတယ်။ သို့သော်လဲ ကျွန်တော် ပုဂ္ဂိုလ်သဘောအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါမျိုးကတော့ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် ရေးတာမျိုးပါဘဲ။ အမှန်ကတော့ ဥပဒေတတ်တဲ့ ဦးချိန်ထွန်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတွေက ကြီးကျယ်သည်ထက် ကြီးကျယ်အောင်၊ ခမ်းနားသည်ထက် ခမ်းနား

အောင် ထည့်ထားတာပါ။ ဒါတွေကတော့ သိပ်ရှင်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကြည်းရေးလေ ဒီအထဲမှာပါတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ (According to justice and International Law) ပြည်ထောင်ချင်းချင်း ဥပဒေအရ တရားဓမ္မနဲ့တကွ ထိန်းစောင့် ထားရှိရမယ်။ ကျွန်ုတော်တို့က တိုင်းပြည်တည်နောက်တာကိုး။ ခန်းခန်းညားညား တိုင်းပြည်တည်ထောင်ရမှာ ကိုး။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုတော်တို့ဟာ ကြည်းရေးလေ တိုကို အချုပ်အခြား စိုးမိုးအပ် ချုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ငှုံးတရားဓမ္မနဲ့တကွ ပြည်ထောင်ချင်းချင်း ဥပဒေအရ ထိန်းစောင့် ထားရှိရမယ်။ ဒါမျိုးကတော့ ဥပဒေရေးဆွဲတဲ့အခါမှာ တခမ်းတနား ရေးရ မယ့်အချက်အလက်တွေပါဘဲ။ အရေးလည်း ကြီးပါတယ်။ ခမ်းခမ်းနားနားလ ရေးဘို့လိုပါတယ်။

နောက် နံပါတ်(၇)က ‘ရာဇ်ဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ကမ္မာတွင် မိမိ၏ဂုဏ်ကျက်သရနဲ့ လျော်လိုစွာ ရသင့်ရထိက်သော အဆင့်အတန်းသို့၊ ရောက်ရှိစေရမည့်ပြင်၊ လူသ္တာဝါတို့၏ တိုးတက်ရေးနှင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ပြည့်ဝရေးတို့ကို တာဝန်အလျောက် စေတနာဖြင့် အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်းထမ်းရွက်ကာ ပြည်ထောင် အချုပ်းချင်းဆိုင်ရာ တရားဓမ္မနဲ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတို့ကို အခြေဖြစ် ကမ္မာ့ပြိုးချမ်းရေး ရှေ့ရှုလျက် နိုင်ငံတကာတို့နှင့် မိတ်ဝတ်မပျက် တွဲဖက်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ခိုင်မြို့သောအမိဋ္ဌာန်ဖြင့် စောင့်ထိန်းတော့အံ့’ ဒါကတော့ ဥဒါန်းကျူးရင့်တဲ့ သဘောမျိုးပါဘဲ။ ငါတို့ နိုင်ငံတော်ကြီးဟာ ကမ္မာ့ကြီးရဲ့အလယ်မှာ လူသ္တာဝါတို့၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတို့ကို လုပ်ရော၊ ကမ္မာ့ပြိုးချမ်းရေးတို့ကို တည်ထောင်ပြီး အမြှတမ်း စောင့်ထိန်းမည်ဆိုတဲ့ဟာပါဘဲ။ ဒါကတော့ နိုင်ငံတကာတိုင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတဲ့ စကားတွေဘဲ။ တကယ်လုပ်သလားဆိုတော့ သိပ်မလုပ်ကြပါဘူး။(ရယ်မောက်သည်။)

ဒါကတော့ ကျွန်ုတော်တို့ လူများ ကြည့်ကောင်းအောင်၊ ကမ္မာက ကြည့်ကောင်းအောင် ထည့်ရမယ်။ ဖတ်လိုက်ရလိုရှိရင် ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်သွားအောင် လုပ်ထားတာဘဲ။ တောကလူတွေ ဖတ်လိုက်ရင်တော့ ဘာမှ

နားလည်မှာ မဟုတ်ဖူး။ (ရယ်မောက်သည်။) အရေးကြီးတာကတော့ နံပါတ် ၁၂၃၄၅၅။ ကျွန်တော်တို့ နံပါတ် ၁-က ၅-အထိ ကျွန်တော်မြင်သလောက် (The most practical points.) ဒါက တကယ့်အသုံးအဝင်ဆုံး အချက်အလက် တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအသုံးဝင်တဲ့ အချက်တွေဟာ ဒီအဆိုတဲ့မှာ ပါတယ်။ ၆-နဲ့ ၇-ကတော့ အမှန်စင်စစ် စကားတွေကြည့်ကောင်းအောင် ခန့်ခန့်ညားညား သုံးထားခြင်းဘဲလို့ တနည်းဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီတိုင်းပြုပြည့်ပြုလွတ်တော်ကနေပြီး ဗမာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲတို့ အဖွဲ့၊ အသီးသီး ခန်းတဲ့အခါမှာ ဒီအတိုင်း စဉ်းစားပြီး၊ ဒီအချက်တွေကို စဉ်းစားပြီး၊ ခင်ဗျားတို့ အကြံညာက်တွေ ယူလာခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်ဖို့အတွက် ဒီအဆိုကို သွင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဆိုကို စဉ်းစားလိုက်မယ်ဆိုရင် အခြေခံအချက်တွေ ပါပေမယ့် ဒီအခြေခံအချက်တွေ ပြည့်ပြည့်စုစုပေါ် ထည့်ထားတာ ရှိတယ်။ ပထမ ၁-အချက်မှာဆိုရင် လွတ်လပ်တဲ့အခါ အာဏာပိုင် သမတနိုင်ငံ လုပ်ရမယ်။ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် သမတနိုင်ငံဖြစ်ရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဗမာနိုင်ငံကို ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော် ခေါ်ဘူး၊ အဲဒီမှတာရ ပါတယ်။ မူအားလုံး ၄-ရ ပါတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံတော် ဖြစ်ရမယ်။ (Independence.) အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ရမယ်။ (Sovereignty.) နောက်ပြီးတော့ သမတနိုင်ငံ ဖြစ်ရမယ်။ (Republic) အဲဒါနောက်ပြီးမှတာခါ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ မူ ၄-ရ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမူ ၄-ရကို အပိုဒ် (၁)ထဲမှာ အကုန်သွင်းထားတယ်။ သွင်းထားတော့ကာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲတဲ့အခါ ဒီမူ ၄-ရကို အခြေခံထားပြီး ရေးဆွဲပါလို့ မှာခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီမူ ၄-ခုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံအဖြစ် ကြညာမယ်ဆိုတာ ဒီတိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော်ကနေပြီး သဘောကျတယ်၊ ကျေနပ်တယ်၊ မကျေနပ်ဖူး စဉ်းစားဘူး။ နောက်ပြီး သမတနိုင်ငံအဖြစ် ဖွဲ့စည်းဘူးဆိုတာ သဘောကျတယ်၊ မကျေဘူး ဆုံးဖြတ်ဖူး။ နောက်ပြီး ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းဘူးလည်း ဖွဲ့စည်းထိုက်၊ မဖွဲ့စည်းထိုက် ဆိုတာ ဆွေးနွေးဘူးပါဘူး။ အဲဒါပြီးမှ ခုတိယအချက်က ဒီပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတဲ့မှာ ဘယ်နယ် ဘယ်နယ်တွေပါလို့ ဘယ်လို

အာကာရှိရမယ်ဆိုတာ ခင်များတို့ စဉ်းစားလာပြီး တင်ပြပါလို့ မှာလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်မှာ တော်တော်ဘဲ အရှင်လုပ်ထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် ဒီအချက်ထဲမှာ ဘာမှ တိတိကျကျမှုရယ်လို့ မရှိဘူး။ မူက ဘာလဲဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်အပ်ချုပ်ပေးအာကာ ပေးရမယ်ဆိုတဲ့မူပါဘူး။ ဘယ်လိုပေး၊ ဘယ်လောက်ပေးဆိုတာ ဘာမှ မပါဘူး။ ခင်များတို့ စဉ်းစားပေးပြီး လာခဲ့ကြပါဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ အရှင်လုပ်ထားပါတယ်။ ဘယ်ပြည်နယ်တွေ ပါသင့်တယ် ဆိုတာဘဲ အရှင်လုပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မူလ ဖအပေါ်လျှိုလာခံမှာ တင်တဲ့ အဆိုမှာတော့ နယ်တွေဖော်ပြထားပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်တမဲ့ ထည့်ထားမိတာပါဘူး။ နောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံထဲ ဒီနယ်တွေ ဝင်ပြီးသား ဖြစ်သွားမလားဆိုပြီး စဉ်းစားမိတာနဲ့ ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အခုလို သာမည့် ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ၃-ကတော့ ‘အချုပ်အခြား အာကာပိုင် လွှတ်လပ်သော သမတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်တကွ အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ပြည်နယ် များနှင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းအားလုံးတို့၏ အခွင့်အာကာ ဟူသမျှတို့သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ထဲမှ သက်ဆင်းစေရမည်’ ဒီမှာတော့ မူက တိုင်းသူပြည်သားများဟာ အချုပ်အခြား အာကာပိုင်တဲ့လူတွေဘဲဆိုတဲ့ မူကို ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမူအရ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပဲ့ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲတဲ့အခါ ဒီမူသဘောမျိုးနဲ့ အကြံညွှန်တွေ ရေးဆွဲလာခဲ့ပါဆိုပြီး မှာထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

နောက် အချက်ငံ-က ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ တိုင်းသူပြည်သား မှုရှိသမျှသည် လူမှုရေးဦးစီးပါး၊ စီးပွားရေးဦးစီးပါး၊ နိုင်ငံရေးဦးစီးပါး တရားမျှတဲ့ မူရှိစေလျက် အဆင့်အတန်း အခွင့်အရေးနှင့် ဥပဒေသက်ရောက်မှုတို့တွင် ရွှေကြုံနိမ့်မြင့်မရှိ ပကတိတူညီစေရမည့်ပြင်၊ တရားဥပဒေနှင့်သော်ငှုံး၊ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်သော အကျင့်သိက္ခာနှင့်သော်ငှုံး မဆန့်ကျင်သမျှ လွှတ်လပ်စွာ ကြံစည်းပိုင်ခွင့်၊ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပိုင်ခွင့်၊ ယုံကြည်ပိုင်ခွင့်၊ ဘာသာတရားကိုးကွယ်ပိုင်ခွင့်၊ ဝတ်ပြုပိုင်ခွင့်၊ ပရီယေသန ရှာမှုးပိုင်ခွင့်၊ စည်းရုံးပိုင်ခွင့်၊ ပြမ်းဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်တို့ ရရှိတည်မြှုပေးရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းအပ်ချုပ်ပဲ့ အခြေခံ

ဥပဒေတွင် အခိုင်အလုံ သတ်မှတ်ထားရှိစေရမည်။’ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီ အထဲမှာ မူတွေကတော့ လူမှုရေး၌ တရားမျှတမှ ရှိစေခြင်းမှာ၊ စီးပွားရေး တရားမျှ တမှ ရှိစေခြင်းမှာ၊ နိုင်ငံရေး တရားမျှတမှ ရှိစေခြင်းမှာ၊ အဆင့်အတန်းတွင် ဧကြော နိုင်မြင့် မရှိ ပကတိတူညီစေရမည်။ ဥပဒေသက်ရောက်မှုတို့တွင် ဧကြောနိုင်မြင့် မရှိ ပကတိတူညီစေရမည်ပြင် တရားဥပဒေနဲ့သော်ငှင့်၊ အများပြည်သူတို့ စောင့်စည်းအပ်သော အကျင့်သိဂ္ဗာနဲ့သော်ငှင့်၊ မဆန့်ကျင်သမျှ ပြည်သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်များ ရရှိဘို့မှ ၇-မှု ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီမှ ၇-မှုရဲ့ အခြေခံ သဘောတရား ၇-ချက်ပေါ်တွင် အခြေခံပြုပါလို့ ဒီအမှတ် ၄-က ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ် ၅-ကတော့ ‘ဤနဲ့စည်းအပ်ချင်ပဲ အခြေခံဥပဒေတွင် လူနည်းစုံများအဖို့ လုံးလောက်သော ကာကွယ်ချက်များ ထည့်သွင်းပြနွာန်းထားရှိစေရမယ်’ ဆိုတာကတော့ ယခုတင်က အချက် J-ရဲ့ သဘောမျိုးလိုဘဲ။ သာမည့် လောက်ဘဲ ဆိုထားလိုက်တာဘဲ။ လူနည်းစုံတွေအဖို့လဲ လုံးလုံးလောက်လောက်ထည့်သွင်းလာခဲ့ပါဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလောက်ဘဲ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်အချက်ကို ဘယ်လို့ထည့်ပါ၊ ဘာလုပ်ပါဆိုတာ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မထည့်သေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ အထူးတလည်းကဲ ရေရှေလည်လည် ဆွေးနွေးစဉ်းစားရမယ့် အချက်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာ အထူးရှင်းစေချင်တာက ဒီလူနည်းစုံတွေအပေါ်မှာ အရှင်းဆုံးစိတ် ထားပါတယ်။ မလိမ့်တပတ်ဖြစ်စေ၊ ခြေရှုပ်လို့ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လို့ဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဟာ လက်တလုံးပြားအားဖြင့် လူနည်းစုံတွေအပေါ်မှာ မတရားလုပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တောနာ အလျဉ်းမရှိဘဲနှင့် သူတို့ပြောဆိုချင်တာ၊ သူတို့တင်ပြချင်တာတွေ တင်ပြပြီးတော့ကာ လုံးလောက်တဲ့ ကာကွယ်ချက်တွေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဖူး၊ တရားသဖြင့် အခွင့်အရေးတွေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဖူး၊ ဒါတွေကို စီစစ်ပြီးတဲ့နောက် ရေရှေလည်လည် ဆွေးနွေးခွင့်ရပြီးတဲ့နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီလို့ဖြစ်စေ။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ဒီ လောက်ဘဲ ရနိုင်မယ်၊ ဒီထက် ပိုမာရနိုင်ဘူးလို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ဒီလို့ ရေရှေလယ်လယ် ဆွေးနွေးပြီးတဲ့အခါကျေမှုသာလျှင် သဘောတူလို့ဖြစ်စေ။ အဲဒီလို့ လုပ်ဖို့ပါ

ဘ။ ဒီမှာ လူနည်းစာတွက် ကာကွယ်ချက်များဆိုပြီး ပါရုံလောက်ဘ ပါတယ်။ တသီးတဗြား ဖော်ပြခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒီအတိုင်း အမှာသဘောဖြစ်တဲ့ ဒီအဆိုကို တင်သွင်းတဲ့အခါမှာ အခုဖြစ်နေတဲ့ ဗမာပြည်မှာ လက်ငင်းအခြေအနေကို အနည်းငယ် ဆုံးသပ်ဖို့လိုပါတယ်။ အခုလက်ငင်းဖြစ်နေတဲ့ ဗမာပြည်ရဲ့ အခြေ အနေဆိုရင် အခု ဖွဲ့စည်း စည်းဝေးနေတဲ့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကြီးဟာ အချုပ်အခြား အာဏာပြည့်စုံတဲ့ လွှတ်တော်လို့ ယူဆတယ်။ ဒီအတိုင်းလဲ ဆောင် ရွက်နေတယ်။ ဒီလို ဆောင်ရွက်နေတဲ့အခါမှာ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကနေပြီး တော့ကာ ဗမာပြည်ရဲ့ လွှတ်လပ်ရေးကို ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် လွှတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံတည်ထောင်ဘူး၊ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ တကယ့်လက်တွေ့ ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ အာဏာဟာ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် လက်ထဲမှာ မရှိသေးဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့ မရှိသေးသလဲဆိုရင် ဒီတိုင်းပြည်ကို အပ်ချုပ်နေတာ ဘိုလပ်ပါလီမန်က အပ်ချုပ်နေတယ်။ ဒီလို ဘိုလပ်ပါလီမန်ကနေပြီး ဒီတိုင်းပြည် အပေါ်မယ် အချုပ်အခြား အာဏာပိုင်တဲ့ သဘောမျိုးအဖြစ်နဲ့ စိုးမိုးအပ်ချုပ်ခြင်း ခံနေရတော့ ဘိုလပ်ပါလီမန်က အပ်ချုပ်နေခြင်း ရပ်စံပစ်ရမယ်။ ရပ်စံပြီးတဲ့နောက်မှ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ဟာ အချုပ်အခြား အာဏာပိုင် နိုင်ငံတော်အဖြစ် ရောက်မယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ The Status of the Constituent Assembly is that of a Sovereign body. အဆင့်အတန်းအားဖြင့် ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် ဟာ အချုပ်အခြားအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လွှတ်တော်လို့ ယူဆတယ်။ သို့သော်လဲ အာဏာပါဝါကျတော့ မရှိသေးဘူး။ အခွင့်အရေးကတော့ မရှိသေးဘူး။ ဥပမာ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ထဲမှာ ပြောတဲ့စကားတွေဟာ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ပြော ဆိုနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ယူဆထားပင် ယူဆပြားသော်လဲ Legal Sanction ခေါ်တဲ့ ဥပဒေအခွင့်အရေးအာဏာ ရှိသလားဆိုတော့ အဲဒီလို တော့ဖြင့် မရှိဘူး။ အဲဒီအတိုင်းဘ ကျွန်တော်တို့ တင်သွင်းဆုံးဖြတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ကိုလဲ ဆုံးဖြတ်တော့ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှုလာပြီး မတားဆီးနိုင်ဘူး။ မနောင့်ယုက်နိုင်ဘူး။ လွှတ်တော်ထဲမှာရှိတဲ့ အမတ်တွေက လွှဲရင် ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ မနောင့်ယုက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်

တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ဒီလွှတ်တော်မှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟာ ရှင်ဘုရင်ဘဲ။ သူ အာဏာအရှိနှစ်းဘဲ။ သူကနေပြီး ဟောဒီ အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့ နေရာတွေမယ် အဆုံးအဖြတ်သဘောမျိုးနဲ့ ကြည့်ရှုဆုံးဖြတ်သွားရမယ်။ သူ အဆုံးအဖြတ်ကို ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ရမယ်။ အဲဒီတော့ကာ ဒီလွှတ်တော်မှာ အမတ်တွေ ဘာမဆို ဆုံးဖြတ်ချင်တာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဒီအတိုင်းဖြစ်အောင်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဒီအခါကျလိုရှိရင် ဘိလပ်ပါလီမန်က အဲဒီလိုလိုက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့တတွေကို ကျျှပ်တို့ အာဏာ လွှဲပါတယ် ဆိုတဲ့သဘောမျိုး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုဥပဒေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ ရိုးရိုးနည်းအတိုင်း ဖြစ်ပုံကို ကျွန်တော်ပြောပြေတာပါ။ ဒါက တယောက်နဲ့တယောက်၊ တော်းနဲ့တော်း၊ တနိုင်ငံနဲ့တနိုင်ငံ အကျယ် အကျယ် စကားမများကြဘဲနဲ့ မိတ်ဆွေသဘောအားဖြင့် တော်းကိုတော်း အာဏာ လွှဲပြောင်းပေးမယ့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ရမယ့်သဘောမျိုးကို ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို အာဏာလွှဲပြောင်းတဲ့ကိစ္စမှာ စကားများပြီး အကျယ် အကျယ် ဖြစ်လာရရင် အာဏာလွှဲပြောင်းမှု အခက်အခဲတွေ ပေါ်လာရင်တော့ ခို့ပြင် တန်ည်းတလမ်း စဉ်းစားတန်း စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုစဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ဥပမာ တိုင်းပြည်ပြုလွှာတ်တော်ကနေပြီးတော့ ကျျှပ်တို့ဟာ အချုပ်အခြာ အာဏာ ပိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်တဲ့အတွက် ကျျှပ်တို့ အဲဒီအာဏာတွေကို ယူရမယ်ဆိုပြီး အတင်းယူတဲ့ တန်ည်းလ ရှိပါသေးတယ်။ သို့ သော်လ အခုအဆိုသွင်းနေတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဒီလို အတင်းယူဘုံးကိစ္စကို ကျွန်တော် မတိုက်တွန်းသေးဘူး။ ဘာ ကြောင့် မတိုက်တွန်းသေးသလဲဆိုရင် တိုင်းပြည်တပြည်လုံးမှာဖြစ်နေတဲ့ အခြေ အနေတွေကို ထောက်ထားပြီးတော့ အသာအယာအားဖြင့် မိတ်ဆွေသဘောနဲ့ အာဏာလွှဲပြောင်းယူသွားနိုင်ဘူး ကျွန်တော်တို့ လအနည်းငယ် စောင့်ဆိုင်းပြီး တော့ လုပ်ကိုင်ကြရမယ်။ လအနည်းငယ်စောင့်ဆိုင်းပြီးတော့ ဒီအတိုင်း အကြည် အသာ အာဏာလွှဲပြောင်းမှုရအောင် လုပ်ရမယ်ဆုံးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ဒီအဆိုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍သာ ဒီလို ကြည်ကြည်သာသာ မိတ်ဆွေသဘောမျိုးနဲ့ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးမှုကို မလိုလားဘူးဆိုရင် အခု ဒီ

တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကြီးမယ် ပထမဆုံး အဆိုသွင်းကထဲက ကျွန်တော်တို့
တမျိုး သွင်းလာခဲ့မှာဘူး။ ဘယ်လိုအဆို သွင်းမလဲဆိုရင် ဒီအဖွဲ့ကြီးက ယာယိ
အမျိုးသားအစိုးရအားဖြင့် ဖွဲ့စည်းမယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့စည်းမယ်။
အတင်းလုပ်စရာလိုရင် အတင်းလုပ်မယ်။ ကျူပ်တို့ ဒီလိုအတင်းလုပ်တဲ့ အခါကျ
တော့ တိုင်းပြည်ကို အပ်ချုပ်နေတဲ့ အက်လိပ်အစိုးရနဲ့ ဆိုလိုရှိရင် အကျယ်
အကျယ် မငြိမ်းဘွယ် အနည်းနဲ့အများ ဖြစ်ရမယ်။ လက်တွေအားဖြင့် ပြောရ
မယ်ဆိုရင် ဒီလို အငြင်းအခုန် မဖြစ်ချင်ပေမယ့် ဆယ်ရေးတရေး ကိုးရေးတရာ့
ဆိုသလို လုပ်ထားဘူး၍ ပြင်ဆင်ချက်တွေ လိုသေးတယ်။ အဲဒီတော့ လက်တွေ့
ပြင်ဆင်လုပ်စရာတွေ အပထားပြီး တြေားစဉ်းစားလိုက်မယ်ဆိုလိုရှိရင် အကျယ်
အကျယ် မငြိမ်းဘွယ်ဆိုပြီး တယောက်နဲ့တယောက် အဲဒီလို အတင်းအကြပ်
ရောက်ပြီးလုပ်နေရမယ့် ကိစ္စမျိုးတွေဆိုတာ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်
သူမဆို လိုလားမည်လဲ မဟုတ်ဖူး။ လိုလဲ မလိုလားအပ်ဖူး။ နောက် တိုင်းပြည်
ရဲ့ အခြေအနေအားလုံးကိုကြည့်ပြီး အကြည်အသာအားဖြင့် အာဏာလွှဲပြောင်းလို့
ရနိုင်မယ်ဆိုလိုရှိရင် မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီလို အကြည်အသာဖြစ်အောင်ဆိုပြီး
ဒီအဆိုကို သွင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီအဆို သွင်းတဲ့ အခါကျတော့
အာဏာလွှဲပြောင်းရင် အခုန်ဖြစ်နေတဲ့ ကမ္မာရဲ့အခြေအနေ၊ အက်လိပ်အစိုးရရဲ့
အခြေအနေအားလုံးကို ခြုံကြည့်ရင် အကြည်အသာ ဖြစ်မှာဘဲလို့ ယူဆတယ်။
အနေးနဲ့အမြန်ဘဲ။ ဒီအနေးနဲ့အမြန်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်တဲ့
အပေါ်မှာဘဲ တည်တယ်။ တြေားမှာလည်း တည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်တာ
က မြန်မြန်နဲ့ကောင်းကောင်း မှန်မှန်ရှိပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ တစည်းတလုံး
တည်း တည်းတည်းတည်းတည်း အင်အားတောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ ဆိုလိုရှိရင် ယူ
နိုင်တယ်။ သို့သော်လဲ တထစ်ချ မပြောလိုဘူး။ အခ လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးဆိုပြီး
တော့ အဆိုထဲမှာ ဒီမူကို ထည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အင်မတန် အနောင့်အယုက်
တွေ့ရတယ်။ ဒီအနောင့်အယုက်တွေကို စဉ်းစားပြီးတော့မှ ဒီအဆိုကို တင်သွင်း
တဲ့အခါ အဆိုဟာ ရှေ့ကို ဘယ်လိုများဖြစ်မလဲဆိုတဲ့ အလားအလာများကို
မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပါတယ်။ ဘာပြုလိုလဲဆို

တော့ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွတ်တော်ကနေပြီး ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွေကို ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီအတိုင်း အတည်ပြစ်ဖို့၊ မဖြစ်ဖို့ဆိုတာဟာ ဘယ် အပေါ်မှာ တည်သလဲဆုံးလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အင်အားအပေါ်မှာ တည်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီတိုင်းပြည်ပြုလွတ်တော်အဖွဲ့ကြီးကနေပြီးတော့ မိမိ အဆင့်အတန်းရှိနေတဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် အဆင့်အတန်းကို စကား သဘောနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဥပဒေသဘောနဲ့ တကယ့်လက်တွေ့လက်ရောက် ဖြစ်သွား အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သိန္တ္တာန်ရှိဘို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုက်ရောက်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ပြုလွတ်တော်အဖွဲ့ကြီးက ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင်လုပ်ဘို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသား ဖြစ်လာပါ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် အခုမြင်နေတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အာဏာလွှဲပြောင်းပေးမှု နဲ့ပတ်သက်ပြီး အက်အခဲတွေ အနည်းနဲ့အများ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုရည်ချယ်ချက်နဲ့မှ ဘယ်သူ့အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်ထား မှ မထားဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုချင်ပါတယ်။ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးတဲ့ ကိစ္စမှာဆိုလိုက်ရင် တောင်တန်းဒေသဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်တွေ့ကို အသုံးချမှာ ဘဲဆိုတာကို ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြထားလိုပါတယ်။ ဘာပြုလို လဲဆိုလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အခုနိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲတဲ့နေရာမှာ အက်အခဲတွေ ဘယ်လို လွှတ်မြောက်အောင် ဖန်တီးဘို့ဆိုတာ ဒီအရေး၊ ဒီကိစ္စကလွှဲရင် ဒီပြင် ဘာမှမရှိဘူး။ မြန်မာပြည်မမှာဆိုရင် သူတို့က ကရင်တွေကို မြောက်ပေးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အားလုံးကို စဉ်းစားပြီး သားဘဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို မြောက်ပေး၊ မြောက်ပေး၊ ကျွန်တော်အဖို့မှာ တော့ ကျွန်တော်တို့သွားရမယ်လမ်းကို မှန်မှန်ကြီး သွားမယ်။ ရွှေပုံလည်း ပိုရမှာ မဟုတ်ပူး။ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် သွားမယ် ဆိုတဲ့လမ်းအတိုင်း မှန်မှန်ကြီး သွားမယ်။ နောက်ဆုံးတနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်စောနာအရင်းနှင့် လုပ်ကိုင်သွားတာကို ရွှေပျင်တဲ့လူတွေရှိရင် သဘော အတိုင်း ရွှေပိန့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောအရ ပြောန်းထားတဲ့အတိုင်း သွားရမှာဘဲ။ အဲဒီလိုသွားတဲ့အခါမှာလ ဘယ်လို အခက်

အခဲတွေနဲ့တွေ့တွေ့! အခက်အခဲတွေကို ကျော်နင်းပြီး သွားမယ်။ ချောက်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မကြောက်ဖူး။ မြှောက်ရင်လည်း မပြောက်ဖူး။ ချေ့ရင်လည်း မပျော့ဖူး။ လမ်းမှန်အတိုင်း မှန်မှန်သွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့လိုလားတဲ့ပန်းတိုင်ထိအောင် ကျွန်တော်တို့သွားမယ်။ (ညာဘသံများ)

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလိုသွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ စဉ်းစားပြီးသား ဆုံးဖြတ်ပြီးသာရှိလို့ ရှေ့ကို ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ တွေ့ရခဲ့ုံးမယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဆိုးသော်လ ကျွန်တော်တို့ တောင်တန်းဒေသဘက်က မိတ်ဆွေတွေ ရှုမ်းအစရှိသည် ဖြင့် အားလုံးကိုပြောချင်တာက မိတ်ဆွေသဘောသာမက ကျွန်တော်တို့ သွေးချင်းသားချင်းဆုံးရင်လည်း မှန်ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှေးကထဲက ရာဇ်ဝင်အရ မောင်ဂိုလီယန် အဆက်အနွယ်က ဆင်းလာတဲ့လူမျိုးများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ သွေးချင်းသားချင်း တူနောက္တဲ့လူတွေနှင့် သွေးချင်းသားချင်း မတူတဲ့လူတွေမှာ ဘယ်သူကနေပြီးတော့ ဘယ်သူအပေါ်မှာ စေတနာ ပိုမယ်ဆိုတာ ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားဘို့လိုတယ်။ နောက်ပြီးတချက်က ကျွန်တော်တို့က နေပြီးတော့ အခုံဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ တောင်တန်းနယ်ကလူ တွေအတွက် ကောင်းကျိုးအတွက်လား၊ ဆိုးကျိုးအတွက်လား စဉ်းစားဘို့လိုပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါဌေ လတုန်းက ဘာမှ အခြေအနေမရေရာသေးတဲ့ တောင်တန်းဒေသနယ်ဆိုတဲ့နယ်တွေကို အခြေအနေတွေ ရေရှေရာရာနှင့် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည့်ပြစွဲတ်တော်ထဲရောက်အောင်လ ကျွန်တော်တို့ဘဲ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်လာခဲ့တာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ စေတနာနဲ့ လုပ်တာလား ဝေဒနာနဲ့ လုပ်တာလား စဉ်းစားဘို့ လိုတယ်။ အမှာ့ဝင်ထဲကနေပြီး အလင်းရောင်ထဲရောက်အောင် ဆောင်ရွက်လာတဲ့ဟာကို အလင်းရောင်က အမှာ့ဝင်ထဲ ပြန်ရောက်အောင် ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုလိုရှိရင် ကျွန်တော်တို့မှာ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆွေချင်းမျိုးချင်း၊ သွေးချင်းသားချင်း ဝါဌာရားရှိလို့ ရှိသလို ဆောင်ရွက်တန်းသလောက်

ဆောင်ရွက်လာခဲ့တယ်။ အလင်းရောင်က အမှာင်ထုကို ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာတော့ ဘယ်အထိ စေတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခြေခံဥပဒေ ဆွဲတဲ့နောက်မှာ လည်း စိတ်ကူးထားတာတွေ အမြောက်အမြားရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ ဖွဲ့စည်းအပ်ပဲပုံ အခြေခံဥပဒေ ဆိုတာဟာလဲ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လူတွေရဲ့ စေတနာ၊ လူတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ လူတွေရဲ့ လိုလားချက်အားလုံးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကုန် စင်အောင် မထည့်နိုင်ဘူး။ ဘယ်ဥပဒေမှာမှ ပြည့်ပြည့်စုစုရှိတဲ့ ဥပဒေမျိုး မရှိနိုင်ဘူး။ No Constitution in the world is perfect ကမ္မာတရာမ်းလုံးမှာရှိတဲ့ ဘယ်ဖွဲ့စည်းအပ်ချပ်ပဲဥပဒေထဲမှာမှ ပြည့်ပြည့်စုစုရှိတဲ့ ဥပဒေရယ်လို့ မရှိဘူး။ အမှားအယွင်းမရှိတဲ့ ဥပဒေရယ်လို့ လုံးဝမရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ကာ ဖွဲ့စည်းအပ်ချပ်ပဲဥပဒေထဲမှာ လိုသမျှအချက်တွေကို အကုန်လုံး ကျွန်တော်တို့ မထည့်နိုင်ဘူး။ တရာ့ဟာတွေကို ထည့်နိုင်ပေမယ့် တရာ့ဟာတွေကို မထည့်နိုင်ဘဲရှိတယ်။ ဖွဲ့စည်းအပ်ချပ်ပဲဥပဒေကို လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း The letter of the Constitution and the spirit of the Constitution. J-မျိုးရှိတယ်။ ဥပဒေမှာ စာလုံးတွေကို လိုက်ပြီးတော့ ကပ်သီးကပ်သတ် ဝိနည်းလွတ်ရုံလောက် အဓိပ္ပာယ်ကောက်တဲ့နည်းက တရာ့မျိုး။ အဲဒီဥပဒေကို လုပ်လိုက်တဲ့အခါတုန်းက Spirit of the Constitution ကျွန်တော်တို့ရှိတဲ့ စေတနာ စိတ်ထားအတိုင်း လုပ်လာတဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချပ်ပဲဥပဒေကို ဖတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီဟာ လူမျိုး အချင်းချင်း ခိုင်ခိုင်လုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ပေါင်းသင်းသွားပြီးတော့ကာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖွဲ့စည်းအပ်ချပ်ပဲဥပဒေပေါ်လားလို့ အဲဒီလို့ Spirit စိတ်ထား သဘောထားမျိုး ပေါ်လာအောင်ရေးဆွဲတဲ့ ဥပဒေမျိုးဆိုလို့ရှိရင် ဒီဥပဒေမျိုး အရ အဲဒီဥပဒေလို့ စိတ်ဓာတ်အရ Spirit of the Constitution.

ကျွန်တော်တို့ ဒီစိတ်ဓာတ်အတိုင်း နောက်အလုပ်လုပ်သွားတဲ့အခါကျေတော့ Extra Constitutional understanding and convention. ဒီဥပဒေတွေအပေါ်မှာ တယောက်နဲ့တယောက် နားလည်ပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ၊ နောက်ပြီး ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ အမြောက်အမြား လုပ်ရ

မယ်။ ဒီအခါကျလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့စေတနာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း အခုအထိ ကျွန်တော်တို့ပြုလာတဲ့စေတနာတွေကို ဒါတွေကိုလဲ သိစေချင်တယ်။ ဒီတော့ကာ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သွေးချင်းသားချင်းအဖြစ်နဲ့ ဒီလို့စေတနာပြုခဲ့တယ်။ ဒီလို့ပြုတဲ့နေရာမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ အမှာ့ယောက်အလင်းရောင် ရောက်သည်ထက် ရောက်အောင် စေတနာသန့်သန့်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါဘဲ။ အလင်းရောင်ကနေပြီး အမှာ့ယောက်သွားစေလို့တဲ့စေတနာ မရှိပါဘူး။ သို့သော်လည်း အလင်းရောင်ကနေပြီး အမှာ့ယောက်ကို သွားချင်လို့ ရည်ရွယ်နေသူတွေလဲ ရှိနေပါတယ်။ တနေ့က စာတစောင်ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ နယ်တန်ယ်က အက်လိပ်လက်အောက်ကနေပြီး လွှတ်လပ်တဲ့ပမာနိုင်ငံတော်ထဲမှာ မနေချင်ဘူးဆိုတဲ့ အဲဒီလို့ အစီရင်ခံစာမျိုး ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ တွေ့ရတော့ကာ ဒီလို့ အက်လိပ်လက်အောက် နေချင်ကြတယ်ဆိုရင်လဲ သဘောဘဲ။ အလင်းရောင်ကနေပြီး အမှာ့ယောက်ထဲသွားချင်ကြတဲ့ လူတွေရှိရင်လဲ သဘောဘဲ။ ကျွန်တော်တို့က မတားဆီးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တော့ အက်လိပ်လက်အောက်မှာလဲ မနေချင်ဘူး။ ဘယ်လူမျိုးဗျားလက်အောက်မှာမှ မနေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်။ (သိဘာသံများ) ကျွန်တော်တို့ အတိအလင်းကြေညာလိုပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို့ လွှတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နေနိုင်အောင်ဆိုပြီးတော့ ဒီအဆိုကို တင်သွင်းတဲ့အခါမှာ အလင်းရောင်ထဲမှာ နေချင်ကြတဲ့လူတွေဟာ ကျွန်တော်အဆိုကို ထောက်ခံပါ။ အလင်းရောင်ကနေပြီး အမှာ့ယောက်ထဲကို သွားချင်ကြတဲ့လူတွေတော့ သဘောအတိုင်းပါဘဲဆိုတာကို တင်သွင်းရင်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။

* * * * *

နောက်ဆက်တွဲ-၃

မိုလ်ချုပ်အောင်သန်း၏ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်း

(၁၉၄၇-ခ၊ ဧပြီလ ၁၃-ရက်နေ့၊ ရန်ကုန် မြို့တော်ခန်းမှု၌
မြို့ကြေားသော ရန်ကုန်နယ်လုံးဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေး ရှင်းလင်းပွဲကြေးတွင်
ပြောကြားချက်)

နယ်အသီးသီးမှာ

အစတုန်းက တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်အမတ်တွေကို ကိုယ့်နယ်ဆိုင် ရာ ကိုယ့်ပရီသတ်ကို တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အစီရင်ခံဘို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ အခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ လွှတ်တော်အမတ်တွေကို တင်မြောက်လိုက်တဲ့အခါ လွှတ်တော်အမတ်တွေဟာ အစည်းအဝေးမရှိတဲ့အချိန် အခါမှာ ကိုယ့်နယ်ကို ကိုယ်ပြန်ပြီး လွှတ်တော်မှာ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာကို အခြေအနေအရပ်ရပ် အစီရင်ခံရမြဲ ထုံးစံရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီထုံးစံမျိုးအတိုင်း ဗမာ ပြည်မှာလ ဖြစ်စေခဲ့တဲ့အတွက် ဖော်ပြန်ပြီး ရန်ကုန်-နယ်အသီးသီးကို လွှတ်တော်အမတ်တွေ ပြန်ပြီးအစီရင်ခံတဲ့အစည်းအဝေးတွေ လုပ်ပါလို့ ပြောတဲ့အခါ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်အမတ်တွေဟာ ကိုယ့်နယ်တိုင်းမှာ ပြန်ပြီး အစီရင်ခံကြတဲ့ နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲများ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ရန်ကုန်အတွက်

ယနေ့လ ရန်ကုန်တဗြိုလုံးအတွက် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုတ် နိုက်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ယနေ့ ကျွန်ုတ်နိုင်ငံရေးရှင်းတမ်းဟာ ဖော်ပြန် ဖော်ပြန် ပြန်ပြီး အစီရင်ခံကြတဲ့ နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲများ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်မြို့နယ်တန်ယ်က တင်မြောက်လိုက်တဲ့ အမတ်တယောက်အနေနဲ့ တိုင်းပြပြည်ပြုလွှာတ်တော်မှာ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ နယ်သူနယ်သားတွေသိရအောင် အစီရင်ခံဘို့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ထားပြီး ပြောဘို့ဘဲ။

ဒိုမီနီယန်ဆိုတာ

ကနေဒါ၊ တောင်အာဖရိကစတဲ့ နိုင်ငံတွေကတော့ သွေးတူသားတဲ့ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အကုန်လုံး မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြတော့ သူတို့အဖို့မှာ အဂ်လိပ် ရှင်ဘုရင်ကို သူတို့ဘုရင်အဖြစ် ထားကြတယ်။ ဒိုမီနီယန်သဘောကတော့ အဂ်လိပ် ရှင်ဘုရင်ထားဆို အဂ်လိပ်နဲ့တအိမ်ထောင်ထဲ သဘောထားပြီး နေရတဲ့ဟာဘဲ။ ဥပဒေသဘောအားဖြင့် မျိုးတူရင် သူတိုင်းပြည် သူအုပ်ချုပ်သွားတယ်။ အဲဒီလို အပ်ချုပ်တဲ့အခါမှာ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ လွှတ်တော်တွေဟာ အာကာရှိတယ်။

ကျွန်ုတော်တို့နိုင်ငံ ဘာလ

ကျွန်ုတော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်ုတော်တို့ရတဲ့အဖိုးရက လက်တွေ့လုပ်တဲ့နေရာမှာ လုပ်နိုင်တယ်။ ကျွန်ုတော်တို့ အဆင့်အတန်းမှာ ကျွန်ုတော်တို့ အာရှိတဲ့ အဆင့်အတန်းမှာ မဟုတ်ဖူး။ နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်ုတော်တို့တိုင်းပြည်ကို တဗြားနိုင်ငံက မေးတဲ့အခါမယ် သမတနိုင်ငံလား၊ လွှတ်လပ်သောနိုင်ငံလား၊ ဒိုမီနီယန်နိုင်ငံလားလို့မေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ မသိဘူး။ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ ပြန်ဖြေရရင် အဖိုးရရဲ့ အခြေအနေအရ မရေရာလို့ မဖော်နိုင်ခြောင်း ပြောရမှာဘဲ။ အီနှီးယပြည်မှာတော့ ဉာဏ်လမှာ ဒိုမီနီယန်ဖြစ်သွားရင် သူတို့အဖိုးရ အဆင့်အတန်းဟာ ကျွန်ုတော်တို့အဖိုးရ အဆင့်အတန်းထက် မြင့်သွားမယ်။ သူတို့နယ်တွေမှာ ပေါ်လာမယ့် တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်

တော်တွေမှာ အချုပ်အခြာအကာနဲ့ ပြည့်စုံမယ့် လွှတ်တော်တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီ တိုင်းပြည့်ပြုလွှာတ်တော်က ရေးဆွဲမယ့်ဥပဒေတွေကို ချက်ချင်း အတည်ဖြစ် အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်။ အဲဒီလို အိန္ဒိယပြည့်က တပန်းသာတာ ရှိမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ (ဗမာပြည်) တိုင်းပြည့်ပြုလွှာတ်တော်ဟာ အချုပ်အခြာ အာဏာမရသေးဘူး။ အချုပ်အခြာအာဏာကို ရအောင်လုပ်တဲ့နေရာတွေလဲ ရှိပါ သေးတယ်။ ဥပဒေသဘောပြာရင် အချုပ်အခြာအာဏာ မရသေးဘူး။ အချုပ် အခြာအာဏာသဘောဖြစ်တဲ့ အဆင့်အတန်းကိုတော့ ရတယ်။

လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးသို့

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်လပ်ရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ၁၉၄၆-ခုနှစ် နောက်ရှိလာမှာ ကျင်းပဲခဲ့တဲ့ ပထမဦးဆုံး ညီလာ ခံသဘင်ကြီးက ဗမာပြည်ဟာ လုံးဝလွှတ်လပ်ရေး လိုချင်တယ်။ ဘယ်လိုအဆင့် အတန်းမှ မလိုချင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဟာ သိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့မေလ က ဖေဆာပါလ ပြင်ဆင်မှုပဏာမညီလာခံသဘင်မှာ အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့ ပြည့် စုံတဲ့ သမတနိုင်ငံ ထူထောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ တိုင်းပြည့်ပြုလွှာတ်တော် မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တင်သွင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာပြည့်စုံတဲ့ သမတနိုင်ငံ ထူထောင်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

တနှစ်မရွေ့သေးဘူး

ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်က အလုပ်လုပ်တာဟာ အင်မတန်ရှင်းတယ်။ အဲဒီ လိုဖြစ်တဲ့အတိုင်း လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးရအောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ တိုင်းပြည့်က သိတဲ့အတိုင်း၊ တနှစ်အတွင်း လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်နေတာ ဘဲ။ တနှစ်လဲ မရွေ့သေးဘူး။ တနှစ်ဆိုသော်လဲ အလျော့အပေါ့ နည်းနည်းပါးပါးရှိမယ်။

ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ

တိုင်းပြပြည်ပြုလွှတ်တော်က မမာပြည် လုံးဝလွှတ်လပ်ရေးရအောင် မလုပ်နိုင်လို့ရှိရင် ကတိဖျက်တယ် ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်အခါအထိ လွှတ်လပ်ရေးကို အေးအေးချမ်းချမ်းရအောင် ကြိုးစားနေတယ်။ လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်သည်ကို ယခုအခါ မပြောနိုင်သေးဘူး။

လုပ်ငန်းမြို့းသေးဘူး ခင်ဗျားတို့ ဤြို့တဲ့တနေ့မှာ အောင်သလား၊ မအောင်သလား တွေ့ရမယ်။ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ ဘယ်လိုအဖွဲ့ချုပ်လဲဆိုတာ မြင်လာမယ်။ အခုအခါ ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ် မပြောလိုဘူး။ ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ သွေဖယ်ပြီးလုပ်တာ မရှိဘူး။ သို့သော်လဲ အဲဒီလို လွှတ်လပ်ရေးရအောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အလွယ်ဆုံး အကောင်းဆုံး အအေးဆုံးနည်းနဲ့ရအောင်ကျွန်ုင်တော်တို့ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်ုင်တော်တို့မှာ ဘာအပြစ်ပြောစရာရှိသလဲ။ ဘယ်သူတွေက ဘာကြောင့် အပြစ်တင်ရသလဲ။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့နေရာမယ် ဖေဆာပါလ အဖွဲ့ချုပ်က ဒို့မိန့်ယန်ဘဲ လက်ခံတော့မလိုလို ပြောဆိုရေးသားနေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်က ယုံချင်ယုံနိုင်တယ်၊ မယုံချင် နေနိုင်တယ်။

သတင်းစာတွေ နားမလည်ဘူး

ဒုံးမိန့်ယန်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောတဲ့လူတွေ ရေးတဲ့လူတွေဟာ နားလည်လို့ ပြောတာ ရေးတာ မဟုတ်ဖူး။ မမာပြည်မှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ သတင်းစာဆရာတွေလုပ်နေကြတာတွေဟာ သူတို့ နားမလည်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နားမလည်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ ခံချင်မှာမဟုတ်ဖူး။ မခံချင်လောက်အောင် မှုန်နေတော့ မခံချင်ဖြစ်တာဘဲ။ အဲဒီကို ကျွန်ုင်တော်က ရဲရဲကြီးပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားနဲ့ သတင်းစာဆရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်ုင်တော်ဟာ ဒီကိစ္စကို အချိန်ရင် အပတ်စဉ်လိုလို နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို တိုင်းပြည်ကို အမြှောင်းပြချင်တယ်။ အချိန်မရလို့ မရှင်းနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ သတိထားစေချင်တာက ဖေဆာပါလ အဖွဲ့

ချုပ်ဟာ ဘယ်လို ဖဆာဝါ၊ လဲဆိုတာ ရာဇေဝန်၏ ပြန်ကြည့်စေချင်တယ်။ လူတွေ ကိုလဲ ရာဇေဝန်၏ ပြန်ကြည့်စေချင်တယ်။ ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တွေ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ မာတိကာကို တင်ဖြီး စဉ်းစားကြပါ။ ဘယ်လိုလူ တွေ ဘယ်လိုအဖွဲ့တွေဆိုတာ တွေ့လာရမယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကစား လွတ်လပ်ရေးစခန်း ဘယ်အထိ တက်လာသလဲ အစရှိသဖြင့် အချက်အလက်တွေ မြင်ရမယ်။ တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး မှာ တဆင့်တက်သလား။ လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်း တဆင့်တက်လာတာတွေ ရက် များမကြောမိ မြင်ရမယ်။ ကျွန်ုတ် အခုအစိုးရနဲ့ ဟိုတုန်းကအစိုးရတွေကို ယူဉ် ကြည့်ရင် မတူဘူးဆိုတာ ကျွန်ုတ် ရဲ့ကြီးပြောရဲတယ်။ အခုအစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ လပ်စားတဲ့လူ မရှိဘူး။ ယခင်အစိုးရတုန်းက ကျွန်ုတ် တည့်တည့်လင်းလင်း ပြောရဲတယ်။ လပ်စားတဲ့လူတွေ ရှိတယ်။ ဒီလူတွေရဲ့ပါတီ ပြန်ပြီးအာဏာရ အောင်လုပ်နေတာကို တိုင်းပြည်အတွက် စေတနာပါသည်ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်ရဲ့ ရန်သူနံပတ် ၁ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ထောက်ခံရင် ခင်ဗျားတို့လည်ပင်း ကြီး တပ်ရာရောက်မယ်။

တနှစ်လောက်စောင့်ကြည့်

ကျွန်ုတ်တို့အစိုးရဟာ တိုင်းပြည်လူထုက ထောက်ခံလို့ ဖြစ်လာတဲ့ အစိုးရဖြစ်တယ်။ တိုင်းပြည်လူထုက မကြည်ညီဘူးလို့သိလာတဲ့တနေ့မှာ တွယ် ကပ်မနေဘူး။ ထွက်ပေးမယ်။ သို့သော် တနှစ်လောက် စောင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျွန်ုတ်တို့ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သိလိမ့်မယ်။ ရာဇေဝန်မှာ အဆဲခံရမယ့် လူစားမဟုတ်ဖူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သိမယ်။ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါ မယ် အခွင့်အရေးတွေ ပိုလာတာရှိမယ်။ တာဝန်တွေ ပိုလာမယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ကို အက်လိပ်က အပ်ချုပ်နေတုန်းအခါမှာ ဗမာပြည်ကာကွယ်ရေးအတွက် အက်လိပ်ရဲ့ တာဝန်ဘဲ။ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ ဗမာပြည်ကာကွယ်ဘို့ရာ ဗမာ တွေရဲ့ အမိကတာဝန် ဖြစ်လာမယ်။ ဟိုတုန်းကလို့ အေးအေးဆေးဆေး မဖြစ်

တော့ဘူး။ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ဘို့ ဗမာပြည်မှာ စစ်သားတွေလိုလာမယ်။ အဲဒီအခါ ဗမာတိုင်း အချွေးရောက်သူတိုင်း၊ ကျွန်းမာရေးနှင့်ပြည့်စုံသူတိုင်း စစ်မှုထမ်း ဖို့လုပ်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ချင်တိုက်၊ မတိုက်ချင်လ တိုက်ရမယ်။ ဒါမှလွတ်လပ်ရေးတာဝန်ကျေမယ်။

လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါ ယိုးဒယားလို ဖြစ်ချင်သလား။ တူရကိုလို ဖြစ်ချင်သလား။ အိုင်ယာလန်လို ဖြစ်ချင်သလား။ ဆိုပီယက်ရရှားလို ဖြစ်ချင်သလား။ ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စီမံကိန်းများကို အမျိုးမျိုးသော နည်းများနှင့်လုပ်မှာ ခင်ရိုင်းရိုင်း ဗမာစကားပြောရရင် အတော့ကို ပြအောင်ကြီးစားလုပ်ကိုင်မှ အနှစ် ၂၀-ကျော်လောက်ကြာမှ ဗမာပြည် တော်ရုံးရောက်မယ်။ မလုပ်လို့ရှိရင် ယိုးဒယားတောင် ဖို့မှာမဟုတ်ဖူး။ အခြားလွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်များ ခြေတလုမ်း လှမ်းရင် ကိုယ် ၉၉ လှမ်း လှမ်းနှင့်မှ တော်ရုံးကျေမယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် ဟိုလူလာလ မျက်နှာချို့သွေးရနဲ့ ‘ဘာသယ’ နိုင်ငံဖြစ်မှာဘဲ။

လက်ဝဲသမားအချင်းချင်း

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် လုံးလဝိရီယာနဲ့ ကြိုးစားအား ထုတ်လုပ်ကိုင်ဘို့ လိုတယ်။ ဗမာရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ကျွန်းတိုင်းပြည်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပုသိမ်ဘက် လျော့ပြိုင့်ပွဲတဲ့မှာ မြင်ရသလို လျော့စင်းကို အနည်းငယ်နှင့်လိုက်၍ ပန်းတိုင်ဘို့ မဝင်ရသေးခင် လျော့တက်ကို ဖြောက်သလို၊ ဗမာစိတ်ဓာတ်ဟာ အောင်မြင်ခြင်းသို့ မရောက်ခင် စိတ်လျော့ပေါ့တတ်မှုရှိတယ်။ ဒီလိုစိတ်မျိုးမထားသဲ ရုံးရုံးနိုင်နိုင် မလျော့တမ်းလုပ်ဖို့ တည့်တည့်လင်းလင်း သတိပေးခဲ့မယ်။ ဗမာပြည်မှာ လူမျိုးအချင်းချင်း မကွဲဘို့၊ လူငယ်ပိုင်းဖြစ်သော လက်ဝဲသမားအချင်းချင်း မကွဲဘို့ သတိပေးလိုပါတယ်။

ရတဲ့နည်းနဲ့လပ်မယ်

နိုင်ငံရေးသမားခြေထိုးမှုကို ယောင်များသွားလိုဂျိရင် ခင်ဗျားတို့ လွတ်လပ်ရေးမရဘဲ အီနှီးယူပြည်လို အက်လိပ်ပေးသမျှ မယူဘဲမနေနိုင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဗမာပြည်ဟာ မိအေးနှစ်ခါနာဆိုသလို စစ် ဒဏ်နှစ်ကြိမ်ခံခဲ့ရတဲ့အတွက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးများ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ ဗမာပြည်မှာ စားကုန်သောက်ကုန် အသုံးစရိတ်ပြီးမြင့်ခြင်းဟာ ခင်ဗျားတို့ ဘုံးဘောလအော သုံးမှုကြောင့်ဖြစ်တယ်။ မြို့မြို့သင့်တဲ့နေရာ မြို့မြို့။ ကိုယ့်အိမ် မှာ စိုက်စားသင့်တာမစားဘဲ နိုင်ငံခြားသွင်းကုန်ပေါ်မှာ မိုးစားတဲ့အတွက် ရျေးကြီးတယ်။ ပရီလ်တိုးတယောက် ဖောက်ပြန်တာလဲရှိမယ်။ အဖွဲ့အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖူး။ ဖော်ပြန်တာ အဖွဲ့ချုပ်က စေတနာကောင်းနဲ့ လွတ်လပ်ရေးရုပ်လုံး၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးရုပ်လုံး ဖော်လာပြီ။ အဲဒီလို ရပ်လုံးဖော်လာရာမှာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အအေးဆုံးနည်းနဲ့ လွှုပ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး နည်းအေးအေးနဲ့ မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီ။ လွတ်လပ်ရေးလိုချင်ရင် လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ စည်းကမ်းညီညွတ်မှုတွေကို ထိန်းထားပါ။ ထူထောင်မှုကို လုပ်ကြပါ။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ရှေ့ကို လွတ်လပ်ရေးအရသာ ကိစ္စအတွက် အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ စည်းကမ်းရှိဘို့ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေ ပြင်ဆင်ဘို့ ခင်ဗျားတို့ စောက်ကျင့်တွေ ပြင်ဘို့လိုနေပြီလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့မယ်။

* * * * *

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမျိုးသားဝတ်ဖုန်း

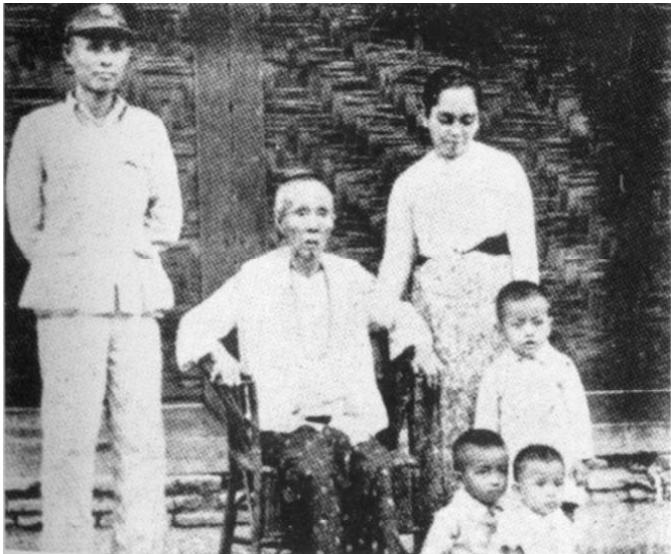

လန်ဒန် (၁၉၄၇ ဧပြီနဝါရီ)

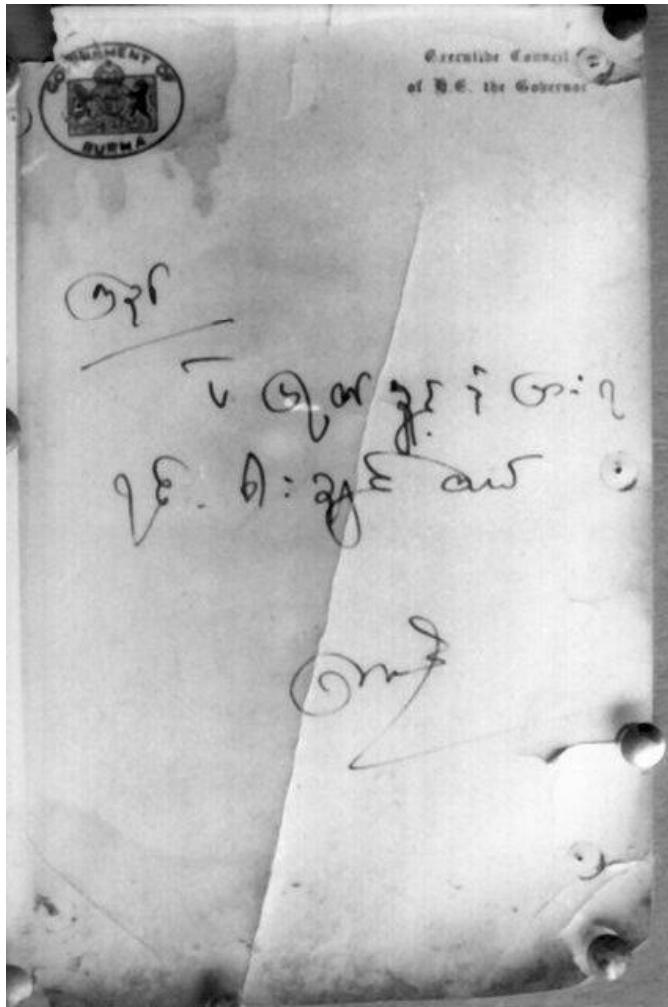

မြတ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိသားစု

မိခင်ဒေါ်စု နှင့် မြတ်ချုပ်မိသားစု (၁၉၄၇)

မိလ်ချုပ်စိတ်ထားကို ပြောပြနေသည့် စာတစ်စင်

ပင်လုံကျောက်တိုင်

ပင်လုစာချုပ် ချုပ်ဆိုနေပုံ ပန်းချီကား

လူထုစည်းဝေးပွဲ တရာ့တွင်

စစ်ရေယာဉ် မေယ့တွင်

မိတ်ချုပ်ကြေးရပ် (ကန်တော်ကြီး၊ ရန်ကုန်)

